

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

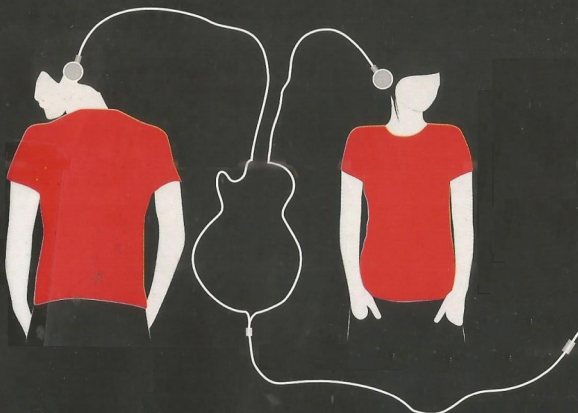
NICK HORNBY

ROMAN

Türkçesi: Tülin Er

Tuliet

Çıplak

*SEL

JULIET ÇIPLAK*

NICK HORNBY, 17 Nisan 1957’de doğdu. Eserlerinde müziğe ve spora (zellikle futbola) sıkça yer verir. 1999 yılında E.M. Forster dl’nü kazandı. *lmne Sadakat, Bir Erkek Hakkında* ve *Futbol Ateşi* kitaplarıyla dikkat çekti; bu kitaplar sinemaya da uyarlandı. *İyi de Nasıl?* romanıyla 2002’de WH Smith dl’nü kazandı. Nick Hornby, editörlüğünü yaptığı, çeşitli yazarların öykülerinden oluşan *Melekle Sohbet* derlemesinden elde ettiği geliri, otistik çocuklar yararına alışan TreeHouse derneğine bağışladı (yazarın da ilk evliliğinden bir otistik çocuğu bulunmaktadır). 2003 yılında kaleme aldığı, popüler şarkılar ve taşıdıkları duygusal etkileri konu alan makalelerinden oluşan *31 şarkı* adlı kitabı aynı yıl, çeşitli yazarların oylarıyla belirlenen Londra dl’ne layık bulundu. Nick Hornby’nin tüm kitapları Sel Yayıncılık tarafından yayınlanmaktadır.

Tülin Er, 28 Haziran 1974’te İstanbul’da doğdu. 1999’da Kocaeli Üniversitesi Jeofizik Mühendisliği bölümünden mezun olduktan sonra Londra’ya gitti ve yaklaşık bir buçuk yıl orada yaşadı. Döndükten sonra bazı yayınevleri için düzelti, eviri ve editörlük yaptı. Çeşitli yazarlarla yaptığı röportajlar ve kitap tanıtım yazıları *Varlık, Radikal Kitap, Cumhuriyet Kitap* vb. dergilerde yayınlandı. 2003-2009 yılları arasında Everest Yayınları’nda dünya edebiyatı editörlüğü görevinde bulundu. Cemil Kavukçu’yla yaptığı nehir söyleşiye *Kendi Yatağını çizen öyküler* adıyla kitaplaştırdı (Everest, 2004). Halen serbest eviri ve editörlük çalışmalarını sürdürmektedir.

***SEL YAYINCILIK**

Piyerloti Cad. 11 / 3 Çemberlitaş - İstanbul

Tel. (0212) 516 96 85 Faks: (0212) 516 97 26

<http://www.selyayincilik.com>

E-mail: halkiliskiler@selyayincilik.com

ISBN 978-975-570-483-8

***SEL YAYINCILIK: 468**

JULIET ÇIPLAK

Nick Hornby

Türkçesi: Tülin Er

Roman

Kıtabın Özgün Adı:

Juliet Naked

© Sel Yayıncılık 2010

© Bu kitabın Türkçe yayın hakları AnatoliaLit Telif Hakları
Ajansı aracılığıyla Sel Yayıncılık'a aittir.

Yayın yönetmeni: İrfan Sancı

Kitap Editörü: Bilge Sancı

Birinci Baskı: Kasım 2010

Kapak ve teknik hazırlık: Gülay Tunç

Baskı ve Cilt: Yaylacık Matbaası

Fatih Sanayi Sitesi, 12/197-203

Topkapı-İstanbul, 567 80 03

Nick Hornby

Juliet ıplak

Türkçesi: Tülin Er

Roman

Amanda için, sevgi ve teşekkürle...

1. Bölüm

Bir tuvalete bakacaklar diye, uçağa atlayıp İngiltere'den Minneapolis'e gelmişlerdi. Bu basit gerçek Annie'yi ancak tuvaletin içine girdiklerinde çarptı: bu tuvaletin müzik tarihindeki önemini vurgulayan duvarlardaki bazı grafitileri saymazsak, rutubetli, karanlık, pis kokan ve gayet sıradan bir yerdi. Miraslarından azami fayda sağlamakta Amerikalıların üstüne yoktu, ama burası için onların bile elinden pek bir şey gelmezdi.

"Fotoğraf makinen var mı, Annie?" diye sordu Duncan.

"Var da *neyin* fotoğrafını çekeceksin ki?"

"Bilirsin işte..."

"Bilmiyorum."

"İşte... tuvaletin."

"Ne... Ne diyorsunuz bunlara?"

"Pisuar."

"Gidip yapmak ister misin?"

"İşiyormuş gibi mi yapayım?"

"İstersen."

Bunun üzerine Duncan gidip üç pisuardan ortadakinin önünde durdu, inandırıcı şekilde ellerini önüne tutmuştu; omzunun üstünden geriye bakıp Annie'ye gülümsedi.

"Çektin mi?"

"Flaşın çalışıp çalışmadığından emin değilim."

"Bir tane daha çek. Onca yol tepip doğru düzgün bir fotoğraf çekmemek saçma olur."

Bu kez Duncan, bölmelerden birine girip kapıyı açık bıraktı. Burada niyeyse ışık daha iyiydi. Annie, tuvaletteki bir adamın fotoğrafı ne kadar iyi çekilebilirse artık, o kadar iyi çekti. Duncan

kenara çekilince, bu tuvaletin de herhangi bir rock kulübün tuvaletinde görülebileceği üzere, tıkalı olduğunu fark etti.

“Hadi ama,” dedi Annie. “Adam benim buraya girmemi bile istemiyordu.”

Doğruydu. Barın arkasındaki adam önce, damardan çakacakları ya da belki sevişecekleri bir yer aradıklarından şüphelenmişti. Sonunda, acıklı bir şekilde, barmen açıkça onların bunlardan hiçbirini beceremeyeceklerine kanaat getirdi.

Duncan son bir bakış atıp başını salladı. “Tuvaletlerin dili olsa, ha?”

Annie bununkinin dili olmadığına sevindi. Yoksa Duncan bütün gece onunla sohbet etmek isteyebilirdi.

Kariyerinin bazı karanlık köşeleri şöyle dursun, çoğu kişi Tucker Crowe’un müziğinden bihaber; bu yüzden Pits Club’ın tuvaletinde onun başına neyin gelmiş ya da gelmemiş olabileceğini burada bir kez daha anmak faydalı olacak. Crowe bir gösteri için Minneapolis’teydi ve hakkında iyi şeyler duyduğu, Napoleon Solos adlı yerel bir grubu izlemek üzere Pits’e gelmişti. (Crowe’la ilgili her şeyi toplayanların bazılarında -Duncan da bunlardan biriydi- bu yerel grubun ilk ve tek albümü *Napoleon Solos Kendi Şarkısını Söylüyor ve Kendi Gitarını Çalıyor*’dan bir tane vardı.) Konserin ortasında Tucker tuvalete gitti. Orada neler olduğunu kimse bilmiyor, ama çıktığında doğruca otele döndü ve menajerini arayıp turnenin geri kalanını iptal ettirdi. Ertesi sabah, artık onun emekliliği olarak görmemiz gereken hali başladı. Bu, Haziran 1986’da oldu. O zamandan beri ondan hiç ses çıkmadı – ne yeni bir kayıt, ne bir sahne alma, ne de röportaj. Tucker Crowe’u Duncan’ın ve dünyadaki diğer birkaç bin insanın sevdiği kadar seviyorsanız, bu tuvalet pek çok şeyin yanıtı. Ama Duncan’ın da gayet doğru biçimde gözlemlediği gibi, konuşmıyor; Crowe hayranları onun yerine konuşmak zorunda kalıyor. Bazıları Tucker’ın orada Tanrı’yı ya da onun vekillerinden birini gördüğünü iddia ediyor; başkaları ise bir aşırı doz denemesinden sonra ölümden döndüğünü söylüyor. Bir başka görüşe göre, kız arkadaşını orada başcısıyla sevişirken yakalamıştı, ama Annie bu teorinin biraz hayal mahsulü

olduğunu düşünüyordu. Bir müzisyenle düzüşen bir kadın görmek, yirmi iki yıllık sessizliğin nedeni olabilir miydi gerçekten? Belki de olurdu. Belki de Annie, tutkuyu bu kadar derinden hiç yaşamadığı için anlayamıyordu. Her neyse. Neyse ne. Bilmen gereken tek şey, küçük bir kulübün bu en küçük bölümünde çok önemli ve hayatı bir anda değiştiren bir şeylerin yaşanmış olduğuydu.

Annie'yle Duncan, bir Tucker Crowe hacının tam ortasındaydılar. New York'ta dolanıp, Crowe'la herhangi bir türde bağlantısı olan çeşitli kulüplere ve barlara baktılar; gerçi bu mekânların çoğunun tarihle bağlantısı artık tasarım giysi dükkânları ya da McDonald's şubeleri olmuştu. Bozeman, Montana'da çocukluğunu geçirdiği eve gittiler ve orada yaşlı bir teyze evinden çıkıp nefes nefese yanlarına gelerek, Tucker'ın çocukken kocasının eski Buick'ini yıkadığını anlattı. Crowe ailesinin evi küçük ve şirindi; şimdiye küçük bir matbaa şirketinin müdürüne aitti ve adam, evini dışarıdan görmek için ta İngiltere'den buraya gelmelerine çok şaşırdı ama onları içeri davet etmedi. Uçakla Montana'dan Memphis'e geçtiler, burada eski bir Amerikan Ses Stüdyosu'nun bulunduğu yeri ziyaret ettiler (stüdyonun kendisi 1990'da yıkılmıştı), Tucker burada sarhoş ve gözü yaşlı bir biçimde, efsanevi ayrılık albümü ve Annie'nin de aralarında en çok sevdiği albüm olan *Juliet*'i kaydetmişti. Dahası vardı: Juliet'in -gerçek hayatta eski bir manken ve sosyeteden biri olan Julie Beatty- günümüzde hâlâ yaşadığı yer olan Berkeley, California. Matbaacının evinin önünde dikildikleri gibi onun evinin önünde de dikileceklerdi, ta ki Duncan daha fazla bakmanın gereksiz olduğunu düşünene ya da Julie polis çağırana kadar; Duncan mesaj panolarında gördüğü notlardan, bunun başka birkaç Crowe hayranının başına geldiğini biliyordu.

Annie, bu yolculuğa çıktıkları için pişman değildi. Daha önce birkaç kez ABD'ye, San Francisco ve New York'a gelmişti, ama başka türlü hiç gelip görmeyeceği yerlere Tucker'ın bir şekilde onları götürüyor olması hoşuna gitti. Mesela Bozeman meğerse daha önce hiç duymadığı egzotik isimlere sahip dağ sıralarıyla çevrili, çok güzel, küçük bir dağ kasabasıymış: Big Belt (Koca Kemer), Tobacco Root (Tütün Kök), Spanish Peaks (İspanyol Zirveleri).

Küçük ve sıradan eve uzun uzun baktıktan sonra kasabanın içinde yürüdüler ve Spanish Peak'lerden biri ya da belki bir Tobacco Root zirvesi soğuk mavi gökyüzünü delip geçerken, organik ürünler satan bir kafenin dışında oturup güneşin altında buzlu çaylarını yudumladılar. Çok daha fazlasını vaat eden tatillerde bundan daha kötü sabahlar gördüğü olmuştı. Ona göre bu bir tür rasgele, rotası raptiyelerle belirlenmiş bir Amerika turuydu. Tucker'dan haberler almaktan, onun hakkında konuşmaktan, onu dinlemekten ve aldığı her yaratıcı ve kişisel kararın ardında yatan nedenleri anlama girişimlerinden bıkmıştı tabii. Ama onunla ilgili şeyleri evde dinlemekten de bıkmıştı ve Tucker'dan Gooleness'ta, Duncan'la bir evi paylaştığı İngiltere'deki küçük kıyı kasabasında bıkmaktansa, Montana'da ya da Tennessee'de bıkmayı tercih ederdi.

Tucker'ın yaşadığına inanılan Pennsylvania'daki Tyrone kasabası, seyahat programında olmayan yerlerden biriydi; bununla birlikte, bütün ortodoksluklarda olduğu gibi burada da kâfirler vardı: Tucker cemaatinden iki-üç kişinin inandığı bir teoriye göre -Duncan'a göre, ilginç ama mantıkdışıydı- Tucker, doksanların başından beri Yeni Zelanda'da yaşıyordu. Yolculuğu planlarken, Tyrone'ın adı olası bir durak olarak bile geçmemişti ve Annie bunun nedenini bildiğini sanıyordu. Birkaç yıl önce hayranlardan biri Tyrone'a gitti, etrafta dolaştı ve sonunda Tucker Crowe'un çiftliği olduğuna inandığı bir yere mevzilendi; ona silah doğrultmuş, fazlasıyla korkutucu kır saçlı bir adamın fotoğrafıyla döndü. Annie bu resmi pek çok kez gördü ve onu gayet acıklı buldu. Öfke ve korkudan adamın yüzünün şekli şemali bozulmuştu; uğruna çalışıp didindiği ve inandığı her şey, bir Canon Sureshot'la imha edilmişti sanki. Duncan, Crowe'un özel yaşamının ihlal edilmiş olmasını pek önemsemiyordu: fotoğrafı çeken meraklı Neil Ritchie, sadık hayranlar arasında bir tür Zapruder* ününe ve saygınlığına kavuştu; ki Annie, Duncan'ın onu çok kışkırttığından şüpheleniyordu. Onun aklını

* Aslında kadın giysileri imalatçısı olan Abraham Zapruder (1905-1970), 22 Kasım 1973'te John F. Kennedy'nin Dallas'taki konvoyunu bir amatör kamerayla görüntülerken ünlü suikastı da belgelemiş oldu. Şimdi bu kayıt, "Zapruder filmi" olarak bilinmektedir. (ç.n.)

karıştıran, Tucker Crowe'un Neil Ritchie'ye "sıkıtiğimin götveren" demiş olmasıydı. Duncan bunu kaldıramamıştı.

Pits'teki tuvalet ziyaretinden sonra, kapıcının tavsiyesine uyup birkaç sokak ötedeki Riverfront Mahallesi'nde, bir Thai restoranında yemek yediler. Minneapolis meğerse Mississippi'deymiş -Amerikalılardan ve coğrafya dersini dinleyenlerden başka kim bilebilirdi ki bunu?- bu yüzden Annie görmeyi hiç planlamadığı bir yeri seçti; pek de romantik olmayan bu yer maalesef Thames'e benziyordu. Neşeli ve çenesi düşük Duncan, yıllardır onun hayallerini dolduran bu yerde bulunduğuna hâlâ pek inanamıyor gibiydi.

"Sence bütün bir dönemi tuvalet üzerinden anlatmak mümkün mü?"

"Tam üstünde otururken mi demek istiyorsun? Sağlık ve Güvenlik mevzuatından geçemezsin eminim."

"Onu kastetmedim."

Bazen Anne, Duncan'ın daha güçlü bir espri anlayışının olmasını diliyordu - en azından bir şeyin esprili bir anlama da gelebileceğini kavrayacak kadar güçlü. Esaslı espriler beklemek için çok geç olduğunun farkındaydı.

"Demek istediğim, bütün bir dönemi Pits'deki tuvalet üzerinden anlatmanın mümkün olup olmadığı."

"Hayır."

Duncan ona baktı.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Hayır. Diyorum ki bütün bir sürecin, Tucker Crowe'un yirmi yıl önce bu tuvaleti ziyaret etmesi hakkında olması pek ilginç değil."

"Başka şeyler de ekleyeceğim."

"Tarihteki başka tuvalet ziyaretleri mi?"

"Hayır. Başka kariyerlerdeki dönüm noktalarını."

"Elvis'in iyi bir tuvalet anısı var. Kariyer açısından adamakıllı bir dönüm noktası ayrıca."

"Ölmek farklı bir şey. Fazlasıyla istemdişi. İnternet sitesi için John Smithers bu konuda bir makale yazdı. Yaratıcı ölüme karşı gerçek ölüm. Aslında gayet ilginçti."

Annie şevkle başını salladı; aynı zamanda, eve döndüklerinde Duncan'ın bu makaleden çıkış alıp onun önüne koymamasını diliyordu.

“Bu tatilden sonra çok Tucker-merkezci olmayacağıma söz veriyorum,” dedi Duncan.

“Sorun değil. Bence sakıncası yok.”

“Bunu yapmayı çok uzun zamandır istiyordum.”

“Biliyorum.”

“Onu bünyemdem söküp atacağım.”

“Atmazsın umarım.”

“Gerçekten mi?”

“Atarsan senden geriye ne kalır ki?”

Gaddarlık etmek istememişti. Neredeyse on beş yıldır Duncan'la birlikteydi ve Tucker Crowe da bir zaaf gibi bu pakete hep dahil olmuştu. Başlangıçta bu durum Duncan'ın normal yaşamını etkilemiyordu: evet, Tucker üzerine henüz yayınlanmamış bir kitap yazmıştı, onun hakkında konferans vermişti, BBC'nin hazırladığı bir radyo belgeseline katkıda bulunmuştu ve kongreler düzenlemişti, ama bu etkinlikler Annie'ye bir şekilde hep münferit olaylar, ara sıra gelen nöbetler gibi görünmüştü.

Sonra internet çıktı ve her şeyi değiştirdi. Duncan -herkesten biraz daha geç olsa da- internetin nasıl çalıştığını çözünce “Sesimi Duyan Var Mı?” adında bir internet sitesi kurdu; bu adı, Crowe'un ilk albümü fena halde başarısız olunca gözlerden uzak kaydedilen uzunçalardaki bir parçadan aldı. O zamana dek, onun gibi Crowe tutkunu en yakın hayran, doksan-yüz kilometre kadar uzaktaki Manchester'da oturuyordu ve Duncan onunla yılda bir ya da iki kez buluşabiliyordu; şimdiyse en yakın hayran Duncan'ın dizüstü bilgisayarındaydı, dünyanın her yerinde onlardan yüzlerce vardı ve Duncan onlarla ne zaman isterse konuşuyordu. Konuşacak şeyler, şaşırtıcı derecede çoktu. İnternet sitesinin bir “Son Gelişmeler” bölümü vardı ki Tucker'ın artık itin teki olmadığına ilişkin bu bölüm Annie'yi her zaman çok eğlendiriyordu. (“Bildığımız kadarıyla,” diyordu Duncan hep.) Sadık hayranlar arasında, haber gözüyle bakılan bir şeyler daima oluyordu ama – bir internet rad-

yosunda Crowe gecesi, yeni bir makale, eski bir grup üyesinin çıkardığı yeni bir albüm, bir mühendisle yapılan röportaj. Ama içeriğin büyük bir çoğunluğunu şarkı sözlerinin analizi ya da etkilerin tartışılması ya da bu sessizliğe ilişkin bitmez tükenmez varsayımlar oluştuyordu. Bununla birlikte, Duncan'ın başka ilgi alanları da yok değildi. 1970'lerin Amerikan bağımsız sineması ile Nathaniel West'in romanları üzerine bir uzman bilgisine sahipti ve yeni yeni HBO* televizyon dizilerine sarmıştı – fazla uzak olmayan bir gelecekte *The Wire* eğitimi vermeye hazır olabileceğini düşünüyordu. Ama tüm bunlar nispeten flört gibiydi. Tucker Crowe ise onun hayat arkadaşıydı. Eğer Crowe ölecek olursa -yani, yaratıcılık anlamında değil de gerçek yaşamda- Duncan onun yasını tutardı. (Ölüm ilanını çoktan yazmıştı. Ara sıra, bunu saygın bir gazeteye şimdi göstermeli mi, yoksa ihtiyaç duyulana kadar beklemeli mi diye soruyordu.)

Tucker koca olsaydı, o zaman Annie'nin bir şekilde metres olması gerekecekti, ama elbette böyle bir şey söz konusu değildi – bu kelime fazla egzotik kaçıyordu ve bugünlerde her ikisini de dehşete düşürebilecek bir cinsel faaliyet seviyesine işaret ediyordu. İlişkilerinin ilk günlerinde bile gözlerini korkutabilirdi bu. Bazen Annie kendini bir sevgiliden çok, tatilde ziyarete gelmiş de sonraki yirmi yıl boyunca kalıvermiş bir okul arkadaşı gibi hissediyordu. İkisi de yaklaşık aynı tarihlerde -Duncan tezini bitirmek, Annie de öğretmenlik yapmak için- aynı İngiliz sahil kasabasına taşınmış; kitaplar ve müzikler hakkında konuşabileceklerini, sinemaya ya da sergi falan görmeye ara sıra Londra'ya gidebileceklerini düşünen ortak arkadaşlarınca birbirlerine tanıştırılmışlardı. Gooleness gelişmiş bir kasaba değildi. Sanat sineması yoktu, gay çevresi yoktu, hatta bir Waterstone's kitapçısı bile yoktu (en yakındaki Hull'daydı) ve birbirlerine rastlamak onları çok rahatlatmıştı. Akşamları birlikte bir şeyler içmeye ve hafta sonları birbirlerinde yatıya kalmaya başladılar; ta ki bu yatıya kalışlar birlikte yaşamakla aynı şey haline dönene dek. Sonra da hep böyle kaldılar; etkinliklerin, kitapların ve filmlerin onlara, kendileriyle aynı yaştakilere

* HBO (Home Box Office), 150'den fazla ülkede yayın yapan, paralı ABD kanalı. (ç.n.)

olduğundan daha önemli geldiği, ebedi bir üniversite mezunları dünyasına sıkışmış halde.

Çocuk yapmama kararı hiç alınmadı, bu kararın ertelenmesi sonucuna bağlanan bir tartışma da yaşanmadı. Bu öyle bir yatıya kalmak değildi. Annie kendini anne olarak düşünabiliyordu ama kimse Duncan'ı baba olarak düşünemezdi ve her halükarda, ilişkiye böyle bir bağlayıcılık getirmek ikisi için de rahatsız edici bir durumdu. Hiç onlara göre değildi. Şimdiyse, rahatsız edici bir öngörülebilirlikle, Annie herkesin ona yaşayacağını söylediği şeyi yaşıyordu: çocuk hasreti çekiyordu. Bu hasrete yol açan da sıradan, mutlu-mutsuz olaylardı: Noel, bir arkadaşın hamileliği, sokakta gördüğü tamamen yabancı birinin hamileliği. Bildiği kadarıyla, sıradan nedenlerden ötürü çocuk istiyordu. Arada bir Duncan'a karşı zar zor bir araya getirdiği duygusal yakınlıktansa, koşulsuz sevgiyi hissetmek istiyordu; sarılmayı neden, kim ya da ne kadar diye asla sorgulamayacak biri tarafından kucaklanmak istiyordu. Bir neden daha vardı: bir çocuğu olabileceğini, içinde hayat olduğunu bilmeye ihtiyacı vardı. Duncan onu uykuya yatırmış ve uykusunda onu kısırlaştırılmıştı.

Tüm bunları atlatacaktı herhalde; ya da en azından bir gün keskin bir arzu değil de hüzünlü bir pişmanlığa dönüşecekti. Ama bu tatil onu rahatlatmak için tasarlanmamıştı. Hem çocuk bezi değiştirip hem de fotoğraflar çekerek erkekler tuvaletinde takılabileceğiniz konusunda polemik yapılıyordu. Kendilerine kalan zaman, bir tür... *çürümeye* başlamıştı.

San Francisco'nun merkezindeki ucuz ve pis otellerinde kahvaltı ederken, Annie *Chronicle*'ı okudu ve Julie Beatty'nin Berkeley'deki evinin önündeki çimenliği çevreleyen çiti görmek istemediğine karar verdi. Bay Area'da* yapılacak başka bir sürü şey vardı. Haight-Ashbury'yi görmek istiyordu, City Lights'tan kitap almak istiyordu, Alcatraz'a gitmek, Golden Gate Köprüsü'nü yürüyerek geçmek istiyordu. Caddenin hemen aşağısındaki Modern Sanat Müzesi'nde bir West Coast savaş sonrası sanatı sergisi vardı. Tucker'ın onları California'ya kadar getirmesine mem-

* San Francisco Körfez Bölgesi. (ç.n.)

nundu, ama bütün bir sabahı Julie'nin komşularının, onların bir güvenlik riski oluşturup oluşturmadığına karar vermeye çalışmasını izleyerek geçirmek istemiyordu.

“Dalga geçiyorsun,” dedi Duncan.

Annie güldü.

“Hayır,” dedi. “Gerçekten yapacak daha iyi şeyler olduğunu düşünüyorum.”

“Bunca yolu geldikten sonra mı? Niye birdenbire kararını değiştirdin ki böyle? İlgin çemiyor mu? Yani, düşünsene, ya biz oradayken arabasıyla garajdan çıkarsa?”

“O zaman kendimi daha da aptal hissederim,” dedi. “Bana bakıp şöyle düşünecek: ‘Tam bu adamdan beklenecek şey. O ür-kütücü tiplerden biri. Ama bir *kadının* burada ne işi var?’”

“Şaka yapıyor olmalısın.”

“Gerçekten yapmıyorum, Duncan. Yirmi dört saattir San Francisco’dayız ve bir daha buraya ne zaman gelirim bilmiyorum. Tutup bir kadının evine gitmek... Londra’da geçirecek bir günün olsaydı bunu, ne bileyim, Gospel Oak’ta birinin evinin önünde har-camak ister miydin?”

“Oraya gitme sebebin Gospel Oak’ta yaşayan birinin evini görmekse eğer... Hem bu herhangi bir kadının evi değil, biliyorsun. Orada bir zamanlar bir şeyler olmuş. Gidip o adamın durduğu yerde duracağım.”

Hayır, o herhangi bir ev değildi. Herkes, yani neredeyse herkes, bilirdi bunu. Tucker’la Francis Ford Coppola’nın verdiği bir partide tanıştığı zaman, Julie Beatty o evde, Berkeley’de ders veren ilk kocasıyla oturuyordu. O gece kocasını terk etti. Ama bundan çok kısa bir süre sonra, her şeyi daha bir iyice düşünmüş olacak ki, işleri düzeltmek için evine döndü. Anlatılan hikâye böyleydi en azından. Annie, Duncan ve diğer hayranların, onlarca yıl önce vuku bulmuş böyle küçük, şahsi bir kavga gürültüden nasıl bu kadar emin olabildiklerini hiç anlamıyordu ama eminlerdi işte. Albümün sonundaki yedi dakikalık “You and Your Perfect Life” parçasının, Tucker’ın o evin dışında dikildiği geceyi anlattığı sanılıyor: “cama attığım taşlar çarpıp duruyor / ve ne zaman ki o adam kapıya çıkıyor / senin yerin burası mı, Bayan Steven Bal-

four?” Elbette ki kocanın adı Steven Balfour değildi ve bu takma isim seçimi kaçınılmaz biçimde forumlarda bitmek tükenmek bilmez spekülasyonlara yol açmıştı. Duncan’ın teorisi, adama İngiliz başbakanının adının verildiği idi; Lloyd George bu adamı, Lordlar Kamarası’nı “Bay Balfour’un süs köpeğine” çevirmekle suçlamıştı – dolayısıyla Juliet de kocasının süs köpeğine dönüşmüş demektir. Tucker cemaati bu yoruma artık kesin gözüyle bakıyordu ve eğer Wikipedia’da “You and Your Perfect Life” a bakarsanız, dipnotlarda Duncan’ın makalesi için bir link ve adını açıkça görebilirsiniz. İnternet sitesinde kimse, bu soyadının sadece “çıkıyor” la kafiye oluşturmak için de seçilmiş olabileceğini dillendirmeye cesaret edemedi.

Annie, “You and Your Perfect Life”ı çok seviyordu. Şarkının bitmez tükenmez öfkesine ve Tucker’ın kendi başından geçen bir olayı, akıllı kadınların erkekleri tarafından nasıl hiçleştirildiklerini anlatan bir şarkıya dönüştürerek sosyal bir eleştiri haline getirmesine bayılıyordu. Kasvetli gitar soloları genellikle pek hoşuna gitmezdi, ama “Perfect Life”taki sözlerle çok denk düşen, kulağa onlar kadar öfkeli gelen kasvetli gitar solosunu çok sevmişti. Şarkının tümüne yayılmış olan alaycılığa da bayılıyordu; Steven Balfour’a parmak sallayan adam olan Tucker’ın, kadını kocasından daha beter hiçleştirme biçimine... Tucker’ın kalbini sonsuza dek kıran bu kadın Annie de olabilirdi. Şarkı piyasaya çıktıktan sonra, mecazen ya da gerçek anlamda, zaman zaman penceresine taş adan Duncan gibi adamlarla uğraşmak zorunda kalan Julie’ye üzüldü. Ama onu kıskanıyordu da. Hangi kadın bir erkeği bu kadar tutkulu, bu kadar mutsuz, bu kadar yaratıcı yapmak istemezdi ki? Kendiniz şarkı yazamıyorsanız, yapılacak sonraki en iyi şey kesinlikle Julie’nin yaptığı olmaz mıydı?

Yine de evi görmek istemiyordu. Kahvaltıdan sonra bir taksiye atlayıp Golden Gate Köprüsü’nün öbür tarafına geçti ve şehre yürüyerek döndü; esen tuzlu rüzgâr, yalnız başına olma mutluluğunu biraz daha artırıyordu.

Juliet’in evine Annie’siz gittiği için Duncan kendini biraz tuhaf hissediyordu. Nereye giderlerse gitsinler, yolculuk planını hep ●

yapıyordu ve nereden gelirlerse gelsinler dönüş yolunu bilen de oydu. Zihinsel enerjisini, kişi olarak Julie'ye ve albüm olarak da *Juliet*'e harcamayı tercih ederdi; bu albümü aralıksız iki kez dinlemeye niyetliydi, birincisinde piyasaya çıktığı haliyle, ikincisinde de kayıt sırasında orada bulunan ses mühendisinin dediğine göre, Tucker Crowe'un aslında şarkıların olmasını istediği sırayla. Ama şimdi bunu yapamayacaktı, çünkü bütün dikkatini Bay Area ulaşımına harcaması gerekecekti. Bildiği kadarıyla Powell Caddesi'ne gidip, oradan North Berkeley'e giden kırmızı hat trenlerine binmesi gerekiyordu. Basit görünüyordu ama aslında hiç de basit değildi, çünkü perona vardığında hangi trenin kırmızı hat olup hangisinin olmadığını anlayamayacağını ve bunu kimselere sora-mayacağını biliyordu. Birine böyle bir soru sormak, onun oralı olmadığını belli ederdi ve bu Roma'da, Paris'te, hatta Londra'da bile önemsizken, olup biten pek çok şeyin Duncan için büyük öneminin bulunduğu bu yerde gayet ciddi bir sorundu. Böyle bir soru sora-mayacağı için de sonunda bir sarı hat trenini boylayacaktı ve ancak Rockridge'e varınca onun sarı olduğunu anlayacaktı; bu da 19. St/Oakland durağına dönüp hat değiştirmesi demekti. Annie'nin nesi vardı? Onun kadar Tucker Crowe hayranı olmadığını bili-yordu, ama son yıllarda onu doğru dürüst anlamaya başladığını sanmıştı. Her ne kadar Tucker'ın solonun sonunda gitarını param-parça ettiği, kötü şöhretli ama çok daha iyi Bottom Line konser kaydını sevdirememişse de birkaç kez eve geldiğinde onu "You and Your Perfect Life"ı dinlerken bulmuştu. (Sesin pek net olmadığını kabul etmek gerek, sinir bozucu bir sarhoş da son dörtlük boyunca kaydı yapanın mikrofona "rock'n'roll!" diye bağırıp duruyordu, ama Annie'nin aradığı şey öfke ve acıysa işte bu tam olarak oydu.) Onun gelmeme kararını kesinlikle anlıyormuş gibi görünmeye çalışmıştı ama aslında kalbi kırılmıştı. Kırılmış ve -en azından geçici olarak- kaybolmuştu.

North Berkeley istasyonuna varmak başlı başına bir zafer gibiydi ve ödül olarak kendine Edith Caddesi'ne nasıl çıkabileceğini sorma lüksü tanıdı. Bir mahallede bir yolu bilmemek sorun değildi. Doğma büyüme oralı olanların bile her şeyi bilmesi beklenemezdi. Tabii o ağzını açar açmaz, sormak için seçtiği kadın, üniversiteyi

bitirdikten sonra bir yılını Londra'da, Kensington'da geçirdiğini anlatmak istedi.

Sokakların bu kadar uzun ve yokuşlu, evlerin birbirinden bu kadar uzakta olmasını beklemiyordu; doğru evi bulduğunda terle-yip susamıştı ve altına etmek üzereydi. Bay Area istasyonunun ci-varında bir yerde bir şeyler içip tuvalete gitse kafasının daha rahat olacağına hiç şüphe yoktu. Ama susamıştı, ondan da önemlisi tu-valete gitmeliydi ve bir yabancıнын evine gizlice girme dürtüsüne hep direnmişti.

Edith Caddesi No: 1131 adresine vardığında, evin önündeki kaldırımda oturan bir çocuk gördü; sadece onun daha fazla ilerle-mesini önlemek için dikilmiş benzeyen bir çite sırtını dayamıştı. Ergenlik çağının sonlarındaydı, uzun yağlı saçları ve küçük bir tutam keçisakalı vardı; Duncan'ın eve bakmaya geldiğini fark edince ayağa kalktı ve üstündeki tozları silkeledi.

“Sen,” dedi.

Duncan boğazını temizledi. Canı pek selamlaşmak istemi-yordu, ama yine de gayri resmi bir ziyaretçi olduğunu göstermek için, “Merhaba,” yerine “Selam,” dedi.

“Evde değiller,” dedi çocuk. “East Coast’a gittiler galiba. The Hamptons’a ya da öyle boktan bir yere.”

“Ah. Pekâlâ. İyiymiş.”

“Onları tanıyor musun?”

“Hayır hayır. Ben sadece... İşte, ben, yani, Crowe’cuyum. Bu-radan geçiyordum, düşündüm de, bilirsin...”

“İngiltere’den mi geldin?”

Duncan başını salladı.

“Ta İngiltere’den buraya Tucker Crowe’un nereyi taşıladığını görmeye mi geldin?” Çocuk güldü, Duncan da güldü.

“Hayır hayır. Aman Tanrım. Ha ha! Burada bir işim çıktı, ben de düşündüm, bilirsin işte... Sen burada ne yapıyorsun peki?”

“*Juliet* benim en sevdiğim albümdür.”

Duncan başını salladı. İçindeki öğretmen bu yersiz söze dikkat çekmek istedi; içindeki hayran ise onu gayet iyi anladı. Nasıl an-lamasın? Kaldırımda oturmayı anlamadı ama. Duncan'ın planı

bakmak, taşların takip ettiği istikameti gözünde canlandırmak, belki bir fotoğraf çekmek, sonra da oradan ayrılmaktı. Ama çocuk eve ruhani bir önem atfetmiş, iç huzurunu artıran bir yer olarak görmeye başlamış gibiydi.

“Buraya yedi-sekiz kere falan geldim,” dedi çocuk. “Beni hep darmadağın etmiştir.”

“Demek istediğini anlıyorum,” dedi Duncan, anlamasa da. Belki yaşı ya da İngilizliği yüzündendi ama burası onu darmadağın etmemişti ve bunu beklemiyordu da. Nihayetinde önünde durdukları hoş bir müstakil evdi, Tac Mahal değil. Her halükarda, işeme ihtiyacı, bu anı hakkıyla yaşamaktan onu alıkoyuyordu.

“Acaba hiç bildiğin... Adın ne?”

“Elliott.”

“Ben de Duncan.”

“Selam, Duncan.”

“Elliott, acaba hiç bildiğin bir Starbucks var mı civarda? Ya da öyle bir yer? Tuvalete gitmem lazım.”

“Aha!” dedi çocuk.

Duncan dik dik baktı ona. Ne biçim yanıttı bu?

“Aslında buraya yakın bir tane biliyorum. Ama bir daha oraya gitmeyeceğime kendi kendime söz verdim.”

“Anlıyorum,” dedi Duncan. “Peki, ben gidersem bu sorun olur mu?”

“Biraz. Çünkü her halükarda sözümü tutmamış olurum.”

“Ah. Pekâlâ, bir genel tuvaletle ilgili ne tür bir söz vermiş olabileceğini pek anlamadığıma göre, bu etik ikileminde sana yardımım dokunabileceğinden emin değilim.”

Çocuk güldü. “Siz İngilizlerin konuşmasına bayılıyorum. ‘Etik ikilem.’ Şahane!”

Duncan onu bu yanlış düşüncesinden vazgeçirmeye çalışmadı ve öğrencilerinden kaçının -kendi başlarına kullanmak şöyle dursun- bu ifadeyi düzgün bir şekilde telaffuz edebileceğini merak etti.

“Bana yardım edemeyeceksin yani.”

“Ah. Yani. Belki. Sana nasıl gidebileceğini söylesem de seninle gelmesem, ne dersin?”

“Aslına bakarsan, benimle gelmeni beklemiyordum zaten.”

“Beklemiyor muydun? Tamam. Şöyle diyeyim: Buraya en yakın tuvalet bu evin içinde.”

“Evet, ben de öyle olduğunu düşünmüştüm,” dedi Duncan. “Ama onun bana pek faydası dokunmaz.”

“Yedek anahtarın nerede olduğunu bildiğimi saymazsak tabii.”

“Dalga geçiyorsun.”

“Hayır. Üç kere falan girdim içeri. Bir defasında duş için. Bir-iki kez de ne var ne yok görmek için. Büyük bir şey çalmadım hiç. Sadece, kâğıt ağırlığı gibi boktan şeyler. Hatıralıklar.”

Duncan, oğlanın esaslı bir yalan uydurup uydurmadığını, Crowe’cularla dalga geçip geçmediğini anlamak için yüzüne dikkatle baktı ve Elliott’un on yedi yaşını doldurduğundan beri hiç şaka yapmadığına karar verdi.

“Dışarı çıktıklarında cvlerine mi giriyorsun?”

Çocuk omuz silkti. “Evet. Bu beni mutsuz ediyor, o yüzden sana söyleyip söylememe konusunda emin değildim.”

Duncan birdenbire yere tebeşirle bir çift ayak ve cvi işaret eden bir ok çizildiğini fark etti. Tucker’ın ayaklarıydı herhalde ve Tucker’ın taşları. Bu çizimi görmemiş olmayı dilerdi. Onun hayal gücünü kısıtlamıştı.

“Oraya giremem ben.”

“Olmaz tabii. Anlıyorum.”

“Başka bir yer yok mu?”

Edith Caddesi uzun ve yapraklarla kaplıydı, onu kesen sonraki cadde de uzun ve yapraklarla kaplıydı. Sakinlerinin bir şişe süt almaya arabalarıyla gitmesi gereken türden bir Amerikan mahallesiydi.

“Bir buçuk-iki kilometre içinde yok.”

Duncan puflayarak yanaklarını şişirdi; bu hareketi, çoktan verdiği kararına hazırlık niyetiyle yaptığını fark etmişti. Bir çalının ardında işini görebilirdi; o an oradan ayrılabilir, tren istasyonuna gidip bir kafe bulabilir ve gerek görürse yeniden buraya dönebilirdi. Ki hiç gerek yoktu aslında, çünkü görülecek her şeyi görmüştü. Meselenin özü buydu. Eğer görülecek daha fazla şey varsa... onun gibi insanlara *sağlanabilirdi* ve o zaman kendi heyecanını

yaratması gerekmezdi. Bir şekilde bu evin önemini göstermek Juliet'i öldürmezdi herhalde, değil mi? Mütevazı bir tabela gibi bir şey belki? Juliet'in evinin aleladelikliğini görmeye hazır değildi; Minneapolis'teki erkekler tuvaletinin pis kokulu işlevini görmeye de aslında hazır olmaması gibi.

“Bir buçuk-iki kilometre mi? O kadar dayanabileceğimi sanmıyorum.”

“Sen bilirsin.”

“Anahtar nerede?”

“Oradaki sundurmada gevşek bir briket var. Altta.”

“Anahtarın hâlâ orada olduğuna emin misin? En son ne zaman baktın?”

“Gerçeği söyleyeyim mi? Sen gelmeden hemen önce içeri girmiştin. Hiçbir şey almadım. Juliet'in evine girebildiğime inanmıyorum hiç, anlatabiliyor muyum? Bizim Juliet, adamım!”

Duncan, onunla Elliott'ın bir olmadığını biliyordu. Elliott, Crowe hakkında hiçbir şey yazmamıştı kesin – veya yazdıysa bile yayınlanabilir bir şey değildi büyük ihtimalle. Duncan ayrıca, Elliott'ın, ne Juliet'in (ki Duncan'a göre, abartılan *Blood on the Tracks*'tan çok daha karanlık, derin, tamamıyla samimi bir şarkılar toplamıydı) olağanüstü başarısını anlayabilecek duygusal olgunluğa sahip olduğunu, ne de etkilerini aktarabileceğini sanmıyordu: Dylan ve Leonard Cohen elbette, ama ayrıca Dylan Thomas, Johnny Cash, Gram Parsons, Shelley, Eyüp Kitabı,* Camus, Pinter, Beckett ve Dolly Parton'ın ilk dönemleri. Ama bunların tümünü anlamayan insanlar hataya düşüp, onlara bakınca bir şekilde aynı olduklarına karar verebilirdi. Mesela, ikisinin de Juliet'in evine girmeye aynı şekilde ihtiyaç duymaları gibi. Duncan, eve giden kısa garaj yolunda Elliott'un peşinden gitti ve çocuğun anah-tarı el yordamıyla bulup kapıyı açmasını izledi.

Ev karanlıktı -bütün panjurlar indirilmişti- ve tütsü ya da belki bir tür egzotik kuru çiçek kokuyordu. Duncan olsa bu kokuya ha-

* Tevrat'ta yer alan kitaplardan biri. Büyük felakete uğrayan doğru bir adamın acılarını, arkadaşlarıyla konuşmalarını ve sonunda Tanrı'nın onlara cevabını içerir. (ç.n.)

yatta dayanamazdı, ama belli ki Julie Beatty ve ailesi bu evin içindeyken, onun şu an hissettiği gibi hissetmiyordu. Koku korkusunu artırdı ve kusma ihtimalinden tedirgin oldu.

Çok büyük bir hata yapmıştı ama telafisi mümkün değildi. Evdeydi, tuvaleti kullanmasa bile yine de suç işlemiş oluyordu. Aptal. Bunun iyi bir fikir olduğuna onu ikna eden çocuk da aptal.

“Aşağıda küçük bir tuvalet var, duvarlarında hoş bir şeyler görebilirsin. Karikatür falan. Ama yukarıdaki banyoya gidersen, onun makyaj malzemelerini, havlularını ve her şeyi görürsün. Rüya gibi. Yani, ona rüya gibi gelmiyordur muhtemelen. Ama onun varlığına yarı yarıya inanan türden biriysen, rüya gibi geliyor.”

Duncan, Julie Beatty’nin makyaj malzemelerini görmenin cazibesini kesinlikle anlıyordu ve bu anlayış, onun kendisine duyduğu nefreti artırdı.

“Evet, ama benim oyalanacak vaktim yok,” dedi Duncan, bu açıklamasındaki bariz boşlukları Elliott’un fark etmeyeceğini umarak. “Sen bana aşağıdakini göster yeter.”

Birkaç kapının açıldığı geniş bir holdeydiler. Elliott kapılardan birini başıyla işaret edince Duncan o yöne doğru aceleyle yürüdü; West Coast’taki iş randevularına koştururken, bir kaldırımda dikilmek için yoğun programından biraz zaman çalan ve ardından birinin evine heyecan olsun diye dalan bir İngiliz’di.

Buna hakikaten ne kadar çok ihtiyacı olduğunu Elliott’a kanıtlamak için, mümkün olduğunca gürültülü işedi. Söz edilen çizimler konusunda biraz hayal kırıklığına uğramıştı gerçi. Birkaç karikatür vardı, bir tane Julie’nin, bir tane de Duncan’ın gördüğü eski fotoğraflardaki kocasına benzeyen orta yaşlı bir adamın; ama bu karikatürler turistleri kafalayan şu çizimlerden biri tarafından yapılmışa benziyordu ve her halükarda ikisi de Tucker-sonrası bir döneme aitti; yani bu resimler herhangi bir orta sınıf Amerikan çiftinin de olabilirdi. Küçük lavaboda ellerini yıkarken Elliott kapıdan bağırdı: “Hah, işte resim burada. Yemek odalarında asılı hâlâ.”

“Ne resmi?”

“O günlerde Tucker’ın yaptığı portresi.”

Duncan kapıyı açıp ona dik dik baktı.

“Ne demek istiyorsun?”

“Tucker’ın ressam olduğunu biliyorsun, değil mi?”

“Hayır.” Sonra, bu onu çok amatör gösterdiği için düzeltti hemen: “Yani, evet. Tabii. Ama bunu bilmiyordum...” Neyi bilmediğini bilmiyordu ama Elliott durumu fark etmedi.

“Evet,” dedi Elliott. “Burada işte.”

Yemek odası evin arka kısmındaydı, bir terasa ya da muhtemelen bir çimenliğe bakan fransızpencereleri vardı – perdeleri çekilmişti. Resim şöminenin üstünde asılıydı ve büyüktü, 90x120 cm. ölçülerinde belki, sigarasının dumanı arasından uzakta bir şeye yarı şaşılı halde bakan Julie’nin profilden omzuna kadar çizilmiş bir portresi. Aslında, o da başka bir sanat eserini inceliyormuş gibi görünüyordu. Çok güzel bir portreydi, saygı uyandırıcı, romantik, ama idcalleştirilmemiş – ilk göze çarpan, fazla hüznünlü olduğuydu. Bir şekilde, Tucker’ın oturan modelle ilişkisinin bitmesinin yakın olduğu hissini uyandırıyor, bunu Duncan böyle kuruyor da olabilirdi elbette. Anlamını uyduruyor olabilirdi, gücünü ve cazibesini uyduruyor olabilirdi. Aslında, resmin kendisini de uyduruyor olabilirdi.

Duncan resmin daha yakınına geldi. Sol alt köşede bir imza vardı ve başlı başına ayrı bir inceleme ve değerlendirme konusuydu. Çeyrek yüzyıllık hayranlığı boyunca, Tucker’ın el yazısını hiç görmemişti. İmzaya gözlerini dikmiş bakarken, başka bir şeyi daha fark etti: 1986’dan beri, Crowe’un elinden çıkmış hiçbir işle karşılaşma imkânı olmamıştı. Bu yüzden imzaya bakmayı kesti ve tekrar resme bakmak için biraz geri çekildi.

“Bu resme kesinlikle günışığında bakmalısın,” dedi Elliott. Fransızpencerelerinin perdesini çekti ve akabinde çimleri biçen bir bahçıvanla göz göze geldiler. Adam onları görür görmez bağırıp el kol hareketleri yapmaya başladı; Duncan bir anda kendini ön kapıdan dışarı atıp yolun yarısını geçti, koşuyor ve terliyordu, bacakları sinirden titriyordu, kalbi o kadar hızlı çarpıyordu ki cadenin sonuna gelemeyeceğini ve güvenli bir yere varamayacağını düşündü.

Bay Area treninin kapısı ardından kapanıncaya dek kendini güvende hissetmedi. Elliott’ı neredeyse o dakika kaybetmişti – o,

evden olabildiğince hızlı koşarak çıkmıştı ama çocuk ondan daha hızlıydı ve neredeyse bir anda gözden kaybolmuştu. Neyse ne, onu bir daha asla görmek istemiyordu. Her şey onun hatasıydı zaten, buna şüphe yok; eve girmek için ayartan da bunun yolunu gösteren de oydu. Evet, Duncan da aptallık etmişti ama mesanesi onun mantıklı düşünme gücünü elinden almıştı ve... Elliott onu bozmuştu işte, gerçek buydu. Onun gibi eğitimli kimseler obsesiflerden hep çekmiştir, çünkü evet, onlarla küçük bir DNA dizisi ortaklıkları vardır. Kalp atışları yavaşlamaya başladı. İçine şüphe düştüğünde kendine hep anlattığı benzer öykülerle sakinleşmeye çalışıyordu.

Ama tren bir sonraki istasyonda durduğunda, arka bahçedeki bahçıvana benzeyen bir Latin Amerikalı Duncan'ın olduğu vagona bindi; onu görünce Duncan'ın kalbi boğazına fırlarken, midesi dizlerine kadar indi ve hiçbir kendini haklı çıkarma, iç organlarını yerlerine yerleştirmedi.

Onu asıl korkutan, haddini ne büyük ölçüde aşabileceğini görmek oldu. Bunca yıl okumaktan, dinlemekten ve düşünmekten başka bir şey yapmamıştı ve bu aktivitelerle uyarılmanın sonucunda ortaya çıkan neydi? Yine de kafadan çatlak ergen bir holigan gibi davranarak en büyük keşfini yapmıştı. Bu resmi bilen dünyadaki tek Crowe'cuydu (kimse Elliott'a Crowe'cu diyemezdi) ve kafadan kontak olduğunun sanılmasını istemiyorsa, kimseye asla bununla ilgili bir şey anlatmamalıydı. Son birkaç saatle karşılaştırdınca, bu konu üstünde çalışarak geçirdiği diğer yıllar anlamsız göründü. Ama kesinlikle böyle gitmezdi, değil mi? Bir mektup ya da Crowe'un çiğnemiş olabileceği kurumuş bir pastırma parçası bulma umuduyla kollarını çöp kutusuna daldıran türden bir adam olmak istemiyordu. Otele döndüğünde, Tucker Crowe'la işinin bittiğine kendini ikna etmişti bile.

Juliet (albüm)

Vikipedi, özgür ansiklopedi'den

JULIET, şarkıcı ve söz yazarı Tucker Crowe'un 1986 Nisanı'nda piyasaya sürdüğü, altıncı ve (bu madde yazılırken) son stüdyo albümü. Crowe o yılın sonunda müziği bıraktı ve o zamandan bu yana müzik alanında hiçbir çalışması olmadı. O sıralar hakkında coşkulu yazılar çıkan albüm, Crowe'un diğer albümlerinin mütevazı satışına karşılık, Billboard listelerinde 29. sıraya ulaştı. O gün bugündür eleştirmenler bu albümü, Dylan'ın *Blood On The Tracks* ve Springsteen'in *Tunnel of Love*'ı gibi bir dönüm noktası sayarlar. *Juliet*, başından ("And You Are?") hüznü sonuna dek ("You and Your Perfect Life") -Beatty'nin kocası Michael Posey'e dönüşü- Crowe'un, meşhur bir güzel ve 80'lerin başında Los Angeles sosyetesinin önemli bir figürü olan Julie Beatty'yle ilişkisini anlatır. Albümün ikinci yüzünün, popüler müziğin en ıstıraplı şarkılar dizisinden biri olduğu söylenir.

NOTLAR

Bu albümde çalan çeşitli müzisyenler, kayıt esnasında Crowe'un ne kırılgan bir ruh hali içinde olduğundan söz ederler. Scotty Phillips, gitaristin "You and Your Perfect Life"taki kışkırtıcı solosundan sonra, Crowe'un bir kaynak makinesiyle onun üstüne nasıl yürüdüğünü anlatır.

Son röportajlarından birinde Crowe, albüme gösterilen ilginin büyüklüğü karşısında nasıl hayrete düştüğünü anlatmıştı. "Evet, insanlar bana albüme bayıldıklarını anlatıp duruyor. Ama onları anlayamıyorum bir türlü. Bana tırnakları sökülen birinin bağırması gibi geliyor. Bunu kim dinlemek ister ki?"

1992'de yapılan bir röportajda, Julie Beatty kendisinde artık hiç *Juliet* albümü olmadığını iddia etti. "Hayatımda olmasına ihtiyacım yok. Birinin bana kırk beş dakika boyunca bağırmasını istersem, anemi ararım."

Jeff Buckley, REM'den Michael Stipe'la Peter Buck ve Coldplay'den Chris Martin gibi çeşitli müzisyenler, *Juliet*'in müzik kariyerlerindeki etkisinden söz ederler. Hem Buck'ın yan projesi The Minus Five hem de Coldplay, 2002'de piyasaya çıkan konsept albüm *Wherefore Art Thou?* için şarkıları kaydettiler.

Şarkı listesi:

A Yüzü:

- 1) And You Are?
- 2) Adultery
- 3) We're In Trouble
- 4) In Too Deep
- 5) Who Do You Love?

B Yüzü:

- 1) Dirty Dishes
- 2) The Better Man
- 3) The Twentieth Call Of The Day
- 4) Blood Ties
- 5) You And Your Perfect Life

2. Bölüm

Annie, bilgisayarındaki “Resimlerim” dosyasında gezindi ve bütün yaşamının bir zaman kaybı olup olmadığını merak etmeye başladı. Nostalgik biri ya da bir makine düşmanı olmadığını düşünmek istiyordu. Duncan’ın eski plaklarına karşılık kendi iPod’unu tercih ediyordu, yüzlerce televizyon kanalı seçeneği olması hoşuna gidiyordu ve dijital fotoğraf makinesini seviyordu. Fotoğraflarınızı tab ettirip fotoğrafçıdan aldığınız o eski günlerde, hiç zamanda geriye doğru gitmiyordunuz. Yirmi dört tatil fotoğrafını ayaküstü şöyle bir karıştırır -yalnızca yedisi falan bir şeye benziyordur-, onları çekmeceye atar ve sonra da unuturdunuz. Geçen yedi-sekiz yılda yaptığınız her diğer tatille onları karşılaştırmanız gerekmezdi. Ama şimdi buna karşı koyamıyordu. Yükleğinde, indirdiğinde ya da her neyse işte onu yaptığında, yeni fotoğraflar diğerlerinin yanında yerini alıyor ve birbirlerinden kopukluğu onu bunalıma sokmaya başlıyordu.

Şunlara bir bak. Burada Duncan var. Burada Annie var. Burada Duncan ve Annie var. Annie, Duncan, Duncan, Annie, Duncan pi-suarın başında dikilmiş işer gibi yaparken... Bilgisayardaki “Resimlerim” dosyasını daha da ilginç kılıyor diye kimse çocuk sahibi olmamalı. Öte yandan, yapabilecekken çocuk sahibi olmamak da -olumsuz bir halet-i ruhiye içindeyseniz- fotoğraflarınızı birazcık sıkıcılaştırır. Kimse daha fazla büyümemişti; abidevi öneme sahip dönüm noktaları yoktu, çünkü böyle bir şey hiç olmamıştı. Duncan’la Annie yavaş yavaş yaşılanıyor ve biraz da şişmanlıyorlardı. (Burada dürüst olması gerek. O kadar da çok kilo almadığının farkındaydı.) Annie’nin çocuk yapmamış bekâr arkadaşları vardı, ama onların tatil fotoğrafları genellikle hiç de sıkıcı olmayan eg-

zotik bölgelerde çekilmiş oluyordu; ya da en azından, aynı tişörtü giyip aynı güneş gözlüklerini takan, Amalfi sahilindeki aynı otelin yüzme havuzunun yanında oturmuş aynı iki insanın tekrar tekrar çekilmiş fotoğrafları olmuyordu.

Annie'nin çocuksuz bekâr arkadaşları tatilleri sırasında yeni insanlarla tanışıyordu herhalde, bu insanlar sonradan onların arkadaşları oluyordu. Duncan'la Annie tatilde asla arkadaş edinmezlerdi: ne olur ne olmaz "takılıp kalır" diye, Duncan'ın tanımadığı biriyle konuşmaktan ödü kopardı. Bir defasında, Amalfi sahilindeki otelin havuzunun yanında otururken, Duncan onunla aynı kitabı -bir soul ya da blues müzisyeninin çok acayip bir biyografisi- okuyan birini fark etmişti. Bazı insanlar -belki de çoğu insan-bunu, bir gülümsemeye ya da merhaba demeye degecek, hatta bir içkiye ve sonunda e-posta adreslerinin değiş-tokuşuna varacak mutlu ve az rastlanır bir tesadüf olarak görürdü; ama Duncan kitabı okuyan öbür kişi onunla konuşmaya falan kalkmasın diye, doğrudan odalarına gidip kitabı bir kenara fırlatmış ve başka bir tane almıştı. Belki de Annie'nin bütün yaşamı değildi zaman kaybı olan - Duncan'la geçirdiğı son on beş yıldır. Hayatının büyük kısmı kurtulmuştu! 1993'te son bulan büyük kısmı! Amerika tatilinde çekilen fotoğraflar, üstündeki kasvetin kalkmasını pek sağlamadı. New York, Queens'teki demode kadın çamaşırları satan bir dükkânın önünde, Tucker'ın *You and Me Both* albümünün kapağındaki pozunu taklit ederek neden fotoğraf çektirmişti ki?

Duncan'ın, Tucker'ın yaptığı her şeyi bir anda reddetmeye başlaması daha bile anlamsızdı. Juliet'in evinde neler olduğunu sorup durmuştu ama o sadece bir süredir ilgisini kaybetmeye başladığını ve Berkeley'deki o sabahın her şeyin anlamsızlığını gösterdiğini söyledi. Annie bunu yutmadı. Duncan o sabah kahvaltı boyunca Juliet hakkında bir şeyler anlatıp durmuştu ve o günün öğleden sonrasında otele döndüğünde bir şeylere canının sıkıldığı çok belliydi; eldeki veriler, Crowe'cuların arasında hararetli bir internet spekülasyonunu ateşleyecek, Minneapolis tuvalet olayına benzer bir şeylerin olduğunu gösteriyordu.

Resimlerim dosyasını kapattı ve o sabah eve döndüklerinden beri yerde yatan postaları almak için aşağı indi. Duncan, Amazon

paketlerini aralarından seçmişti zaten ve ona gelen başka hiçbir şey umurunda değildi, o yüzden Annie kendi postalarını açmayı bitirdikten sonra, doğrudan çöpe gitmemesi gereken bir şeyler olabilir diye onunkileri açmaya başladı. İngilizce öğretmenleri için bir sempozyum davetiyesi, iki kredi kartı başvuru formu ve içinde bir mektupla şeffaf plastik kılıfa konmuş bir CD'nin bulunduğu kahverengi bir zarf vardı.

Sevgili Duncan (diye okudu),

Bir süredir görüşmedik, ama bunun nedeni konuşacak pek fazla şey olmaması, değil mi? Birkaç ay içinde bunu piyasaya süreceğiz ve ilk dinleyenlerden biri sen olmalısın diye düşündüm. Kimin aklına gelirdi? Benim değil, senin bile aklına gelmeyeceğine eminim. Her neyse, Tucker bunun doğru zaman olduğuna karar verdi. Albümdeki bütün parçaların akustik solo demoları var. Adını Juliet Çıplak koyduk.

Nasıl bulduğunu bildir bana, keyifli dinlemeler!

Sevgiler,

Paul Hill, PTO Müzik Basın Sözcüsü

Annie elinde Tucker Crowe'un yeni albümünü tutuyordu ve heyecanı göstermelik değildi; tıpkı Duncan başbakan seçilse göstermelik olmayacağı gibi. İlişkilerinin on beş yılı boyunca böyle bir şey hiç yaşanmamıştı, bu yüzden nasıl tepki vermesi gerektiğini bilemiyordu. Duncan'ı cep telefonundan arayabilirdi tabii ama o telefon tam önünde, su ısıtıcısının yanındaki boş prizlerden birine şarj edilmek üzere takılmıştı; albümü hemen iPod'una yükleyebilirdi ama Duncan okula giderken onu yanına almıştı. (Bu cihazlardan her ikisi de tatilden pili bitmiş dönmüştü. Biriyle hemen ilgilenilmiş ama öbürü Duncan'ın evden çıkmasının hemen öncesine kadar unutulup gitmişti.) Yani, onu bu olaydan nasıl haberdar edebilirdi ki?

CD'yi plastik kılıfından çıkardı ve mutfaktaki portatif CD-çalara koydu. Ama "play"e basmak yerine, parmağı tuşun üstünde birkaç saniye dolaştı. Duncan'dan önce onu dinlemeli miydi hakikaten? Bir ilişkinin şu çok önemli anlarından birinde olduğunu

hissediyordu -ve Tanrı biliyor, onların ilişkisinde bu anlardan bir dolu vardı-; hani üçüncü kişilere gayet zararsız görünen ama kasıt ve ihlal dolu olan anlardan biri. İşyerinde Ros'a, o evde yokken yeni bir CD dinledi diye Duncan'ın deliye döndüğünü anlattığını ve Ros'un da gayet yerinde bir tavırla şoke olup onu kınadığını canlandırdı gözünde. Ama öykünün tamamını anlatamazdı. Genel duruma hiç girmeyip, kendi lehine olan versiyonu anlatacaktı. Eğer durumun bilincinde olmasaydı hissettiği büyük şaşkınlık ve öfkenin meşruiyeti olurdu, ama Annie Duncan'ı çok iyi tanıyordu. Anlıyordu. Her ne kadar pencereden içeriği gözetleyen birinin bu açıklığı fark edemeyeceğini bilse de CD'yi çalma eyleminin açık bir husumet olacağının farkındaydı.

CD'yi kılıfına geri yerleştirdi ve kendine kahve yaptı. Duncan yeni dönem için ders programını almaya gitmişti sadece, yani bir saate kalmaz dönerdi. Ah, ne büyük saçmalık, diye düşündü. Kendine bir şeyi söylemek, insanın kendisiyle iletişim kurmasının daha bilinçli bir yöntemi, ve bu yüzden de yalan söylemenin etkili bir yolu olduğundan, aslında düşünmek yerine söyledi. Neden mutfakta oyalanırken, seveceğine neredeyse emin olduğu bir müziği çalamayacaktı ki? Neden Duncan hoşuna giden şeylerle sağlıklı ilişki kurabilen, normal biriymiş gibi yapmayacaktı ki? Diski tekrar makineye yerleştirdi ve bu sefer “play” tuşuna bastı. Kopacak kavganın ilk cümlelerini kafasında kurmaya başlamıştı bile.

İlk başta, CD'yi çalma eyleminin duygusallığı ve ihaneti onu o kadar sarstı ki müziği dinlemeyi unuttu – vereceği sert yanıtları kafasında kurmakla meşguldü: “*Sadece bir CD, Duncan!*” “*Bilmem hiç fark ettin mi ama ben de Juliet'i gerçekten seviyorum.*” (Bu ‘gerçekten’ çok masum ve sıradan bir laf olmakla birlikte, gayet acıtıcıydı. Öyle olmasını umut etti.) “*Dinlememin yasak olduğu bir an bile aklıma gelmedi!*” “*Ah, çocukluk etme!*” İçindeki bu hıncın kaynağı neydi? İlişkileri her zamankinden daha istikrarsız bir hale gelmiş değildi. Ama içinde bir yerlerde büyük bir kırgınlığın yattığını görebiliyordu ve bu, küçük bir boşluk arayarak dolanan, yoğun, kıpır kıpır bir şeydi. Buna benzer bir şeyi en son üniversitedeyken, başkalarıyla ev paylaştığında hissetmişti; o

zaman aptalca karmâşık ve zaman alıcı tuzaklar kurup, kurabiye-lerini çaldığından şüphelendiği ev arkadaşını yakalamaya çalışırken bulmuştu kendini. Esas meselenin kurabiyeler olmadığını ve hiç fark etmeden bir şekilde bu öbür kızdan -açgözlülüğü, kendini beğenmişliği, yüzü ve sesi ve sabahlığı- nefret etmeye başladığını anlamak hayli zamanını aldı. Burada olan biten neydi peki? *Juliet Çıplak* çikolatalı kurabiye gibi hem masum hem de tahrik ediciydi.

Sonunda, hayat arkadaşından nefret edip etmediğine kafa yormayı kesip dinlemeye başladı. Ve duydukları, bir gazetede *Juliet Çıplak* hakkında bir şeyler okumuş olsa tahmin edebileceği şeyle tam olarak aynıydı: bu *Juliet*'ti, ama hiçbir iyi tarafı anılmıyordu. Büyük ihtimalle haksızlıktı bu. Bütün o güzel melodiler, bozulmamış halde oradaydı ve şarkılardan birkaçının koroları eksik olsa da sözlerin çoğunu besbelli Crowe yazmıştı. Ama çok deneysel, çok sadeydi – bir halk şenliğinde öğle vakti sahne alan, adını sanını duymadığınız insanlardan birini dinlemek gibiydi. İçinde gerçek müzik yoktu, ne keman, ne elektrogitar, ne ritim, insanı bunca zaman sonra bile şaşırtabilecek yapı ya da detaylardan hiçbirisi. Ve duyabildiği kadarıyla ne öfke ne de acı vardı. Hâlâ öğretmenlik yapıyor olsaydı, sanatın gösterişçiliğini anlayabilsinler diye, eski altıncı sınıf öğrencilerine bu iki albümü peşpeşe dinletirdi. *Juliet*'i yaptığında Tucker Crowe acı çekiyordu elbette, ama hemen bir kayıt stüdyosuna girip inlemeye başlamış olamazdı. Sesi çıldırmış ve acıklı çıkıyordu. Öfkesini bastırması, içselleştirmesi ve bu sert şarkılara oturtabilmek için onu şekillendirmesi gerekmişti. Ardından, kulağa daha çok kendisi gibi gelebilsin diye onu süslemiş olmalıydı. Annie, *Juliet Çıplak*'ın Tucker Crowe'un ne kadar zeki ve usta olduğunu ortaya koyduğunu düşündü; ama hakikaten duyabildiklerinizden ötürü değil, içinde olmayan şeylerden ötürü.

Annie, sonuncudan iki önceki şarkı olan “Blood Ties” çalarken ön kapının açıldığını duydu. Dinlerken mutfağı gerçekten derleyip toparlamamıştı ama şimdi kendini işe verdi; bu birdenbire işle çok uğraşma hali de kendi içinde ihanetin bir biçimiydi: *Sadece bir albüm çalışıyorum! Büyütme!*

“Okul nasıldı?” diye sordu, Duncan mutfağa girince. “Sen yokken bir şey olmuş mu?”

Ama Duncan onu dinlemiyordu bile. Öylece ayakta dikiliyor, bir av köpeğiymiş gibi başıyla hoparlörleri işaret ediyordu.

“Ne... Dur. Söyleme. Tokyo radyo programının kaydı mı? Akustik solo olan?” Ardından, artan bir panik duygusuyla, “O zaman ‘Blood Ties’ı çalmamıştı ki,” dedi.

“Hayır, bu...”

“Şşşş.”

Birlikte biraz daha dinlediler. Annie onun kafasının karışmasını izledi ve bundan keyif almaya başladı.

“Ama bu...” Tekrar durdu. “Bu... *hiçbir şey*.”

Annie kahkahayı patlattı. Tabii ki! Eğer Duncan daha önce duymadıysa o zaman tek yaptığı varlığını reddetmek olur.

“Yani, bir şey tabii de... pes ediyorum.”

“Adı *Juliet Çıplak*.”

“Neymiş neymiş?” Biraz daha panikledi. Dünyası ekseninde yalpalamaya başladı ve yörüngeden çıkıverdi.

“Bu albümün adı.”

“Ne albümü?”

“Şimdi dinlediğimiz.”

“Bu albümün adı *Juliet Çıplak* yani.”

“Evet.”

“*Juliet Çıplak* diye bir albüm yok.”

“Artık var.”

Paul Hill’den gelen notu alıp ona uzattı. Duncan okudu, tekrar okudu, üçüncü kez de okudu.

“Ama bu bana gönderilmiş. Mektuplarımı mı açıyorsun?”

“Hep açıyorum mektuplarını. Ben açmazsam açılmadan duruyorlar.”

“Ben ilginç olanları açıyorum.”

“Bunu da sıkıcı görüldüğü için açmadan bıraktın.”

“Ama sıkıcı değilmiş.”

“Değilmiş. Anlamak için de benim açmam gerekti.”

“Hakkın yoktu,” dedi Duncan. “Üstelik... onu *çaldın*... bunu yaptığına inanamıyorum.”

Annie'nin senaryosunu yazdığı okları ona fırlatma şansı hiç olmadı. Duncan CD-çalara yürüdü, diski içinden çıkardı ve sert adımlarla mutfaktan çıkıp gitti.

Duncan, bilgisayara yerleştirdiği CD'nin içindeki şarkı isimlerinin ekranı doldurduğunu ilk gördüğünde inanamadı. Gerçekten sihirli güçlere sahip bir sihirbazı izlemek gibiydi: yaptığı numaraya bir açıklama aramanın hiçbir manası yoktu, çünkü açıklaması yoktu – ya da daha doğrusu, onun anlayabileceği türden yoktu. Bundan kısa bir süre sonra, forumdaki insanlar e-postalarına ekledikleri şarkıları ona göndermeye başladılar ve bunların her biri çok gizemliydi çünkü kaydedilmiş bu müzik, daha önce hep anladığı biçimiyle, hiçbir şeye benzemiyordu – bir CD, bir plastik parçası, bir kaset makarası. Onu özüne indirgeyebilirdiniz ama bu öz, kelimenin tam anlamıyla soyut bir şeydi. Duncan'a göre bu müziği daha iyi, daha güzel, daha gizemli yapıyordu. Onun Tucker'la ilişkisini bilenler, bir plak nostaljiği olduğunu düşünürdü; bununla birlikte yeni teknoloji onun tutkularını daha da romantik kılmıştı, daha az değil.

Ama yıllar geçtikçe, bu yeni büyücülüğün şarkılara isim verme kısmıyla ilgili ufak bir memnuniyetsizlik hissetmeye başlamıştı. Dizüstü bilgisayarına bir CD yerleştirdiğinde, sanal âlemde onu gözleyenlerin müzik zevkini sıkıcı ve biraz da genelgeçer bulacağını düşünüyordu hep. Onu hiç uygunsuz bir şey yaparken yakalayamazdınız. Duncan, bir yirmi birinci yüzyıl Neil Armstrong'unun, gömme "Bang and Olufsen" hoparlörleri olan bir kask takmış çok daha demode (anlaşılması daha güç ve kesinlikle daha çok pornografi içeren) bir sanal âlemde gezindiğini ve *Ah bir tane daha mı*, diye düşündüğünü gözünde canlandırıyordu. *Daha sert bir şeyler verin bana. Bir an olsun afallatsın, sanal referans kütüphanesine koşturmama yol açsın.* Bazen, bilgisayar normalden biraz fazla vızıldıyor gibi geldiği zamanlarda, Duncan bir tür meydan okumayla karşı karşıya kaldığını hissediyordu; ama sonra bir gün, eski kayıtlarla iPod'unu doldururken, *Abbey Road* adlı şarkıya ulaşmak neredeyse üç dakika sürünce, bunun Neil Kulaklıkları'nın çuvallemasından değil, bağlantının kötülüğünden ya

da onun gibi bir şeyden olduğunu fark etti. Böylece, geçenlerde Neil'in ona yardımcı olamadığı nadir durumlardan birinde, sıkıcı olsa da başlıkları kendisi doldurdu. Bu, aşınmış patikalardan kurtulup müzik ormanına daldığı anlamına geliyordu. Neil Kulaklıkları *Juliet Çıplak*'ı hiç duymamıştı ve bu da bir tür teselli idi. Duncan, bu bilginin etrafa yayılmasında kimsenin emeği olmamasına katlanamazdı, sanki kendisi o gün bunu isteyen yedi yüzüncü kişiymiş gibi.

Juliet Çıplak'ı hemen dinlemek istemedi. Hem Annie'ye hem de -cn tuhafı- artık ondan çok Annie'ye ait görünen albümün kendisine hâlâ kızgındı. Bu yüzden şarkıları isimlendirmesi (şarkı listesinin *Çıplak*'ta da aynı olduğunu tahmin etti, bu isme daha yeni yeni alışıyor, orijinal albümdeki isim buydu – demo hali bile altı dakika süren son uzun şarkı, böyle olduğunu düşündürüyordu) ve de makinenin müziği içine çekmesi için geçen zamana minettirdi. Ne *geçiyordu Annie'nin aklından* acaba? Bu davranışına makul bir açıklama bulmak istedi ama hiç yoktu. Yaptığı bal gibi kötü niyetti. Annie neden birdenbire ondan bu kadar nefret etmeye başlamıştı? Ona ne yapmıştı ki?

iPod'unu fişe taktı, ona hâlâ mucizevi gelen parmağın bir tıklayıp bileğin kıvrılmasıyla albümü aktardı, merdivenin alt kısmındaki tırabzana attığı ceketini kaptı ve dışarı çıktı.

Deniz tarafına doğru yürüdü. Londra'nın içinde büyümüştü ve denizin beş dakikalık yürüyüş mesafesinde olduğu fikrine hâlâ alışmamıştı. Pek deniz gibi değildi tabii, eğer istediğiniz azıcık bir mavi ya da yeşil emaresi içeren bir denizse; onların denizi kömür gri-siyahlığı yönünden zengindi, zaman zaman da belli belirsiz çamur kahverengiliğine rastlanırdı. Havanın durumu onun ihtiyaçları için mükemmeldi ama. Deniz, yaramaz ve özellikle de aptal bir pitbul gibi kendini tekrar tekrar sahile vuruyordu ve otuz papele Akdeniz'e uçmak varken, açıklanamaz biçimde buraya gelmeyi seçmiş turistlerin hepsi o sabah bir yakınlarını kaybetmiş de matemdeymiş gibi görünüyordu. Gerçekten de hiçbir yanılğı bundan daha acıklı olamazdı. Rıhtımın yakınındaki kebabçıdan kendine

bir kahve aldı ve okyanusa bakan bir banka oturdu. Artık hazırды.

Kırk bir dakika sonra, mendil olarak kullanabileceği bir şey bulmak için ceplerini eşelerken, orta yaşlı bir kadın gelip koluna dokundu.

“Konuşacak birini ister misin?” diye sordu nazikçe.

“Ah. Teşekkürler. Hayır hayır, ben iyiyim.”

Yüzüne dokundu; sandığından daha fazla ağlamıştı.

“Emin misin? İyi görünmüyorsun.”

“Hayır, gerçekten. Ben sadece... Sadece çok duygusal bir an yaşıyorum şu an.” iPod’unun kulaklıklarından birini çıkardı, bu hareket durumu açıklayabilirmiş gibi. “Burada.”

“Müzik yüzünden mi ağlıyorsun?”

Kadın ona bir tür sapıkmış gibi baktı.

“Yani,” dedi Duncan. “Onun *yüzünden* ağlamıyorum. Bunun doğru edat olduğundan emin değilim.”

Kadın başını salladı ve yürüyüp gitti.

Bankta otururken albümü iki kez daha baştan sona dinledi, üçüncü kez çalarken eve doğru yürümeye başladı. Yüksek sanatla ilgili bir şeydi bu: insanları daha fazla sevmenizi, çizgiyi aştıklarında onları affetmenizi sağlıyordu. Eğer düşünecek olursanız, dinin gördüğü işlevi görüyordu aslında. Annie, ondan önce albümü dinlediye ne olmuştu yani? Düşün ki o keşfetmeden önce bütün insanlar orijinal albümü dinlemiş olsun! Dahası, bütün insanların ondan önce *Taksi Şoförü*’nü izlediğini düşün! Bu onun etkisini azalttı mı? Filmi daha mı az benimsedi? Eve gidip Annie’ye sarılmak ve asla unutmayacağı bir sabahdan söz etmek istedi. Onun ne diyeceğini de duymak istedi. Crowe’un eseriyle ilgili görüşlerine değer veriyordu – kendini bu konuya çok fazla kaptırmak istememesi göz önüne alınınca, bazen şaşırtıcı şekilde cinfikirli olabiliyordu ve Duncan’ın fark ettiği noktalara dikkat edip etmediğini öğrenmek istiyordu: “The Twentieth Call Of The Day”de koronun eksik olmasını mesela; bu, şarkıya “bitmiş” halinde tam olarak algılanamayan bir huzursuzluk ve kendinden nefret katmıştı. (Eskiden beri söylenen, Crowe’un bir Dylan bozuntusu olduğu lafını ctme cüreti gösterecek herkese bu versiyonu çalardı. Duncan’a

göre, “The Twentieth Call Of The Day” tam bir “Positively Fourth Street”’ti ama yapısı ondan daha sağlam ve daha esaslıydı. Ve Tucker bu şarkıyı okuyabilmişti.) Ve “And You Are?”’ın kulağa bu kadar meşum gelebileceğini kim tahmin ederdi? *Juliet*’te, tam o anda birbiriyle bağlantı kuran iki insanı anlatan bir şarkıydı – başka bir deyişle, basit (ama çok güzel) bir aşk şarkısıydı, psişik fırtınalar denizde birikmeye başlamadan önceki güneşli bir gündü. Ama *Juliet Çıplak*’ta sanki âşıklar küçük bir ışık havuzunun içindeydiler ve onlar ilk kez birbiriyle konuşurken, bu havuz gittikçe küçülüyordu. Kopan fırtınayı ve yağmuru şimdiden görebiliyorlardı; bu da albümü bir şekilde daha bütünlüklü, daha uyumlu bir hale getiriyordu. Gerçek bir trajediydi, başlarına gelecek felaket ta baştan ima ediliyordu. Bu arada, “You and Your Perfect Life”’ın bariz dizginleyişi şarkıya öyle şok edici bir güç katmıştı ki, rock’n’roll versiyonunun müptelaları buna tutunmuştu.

Eve döndüğünde Annie hâlâ mutfaktaydı, elinde bir fincan kahveyle *The Guardian* gazetesini okuyordu. Arkasından yaklaşıp ona sarıldı, bu sarılma biraz uzun sürmüş olmalı ki Annie halinden rahatsız oldu.

“Bu nereden çıktı şimdi?” dedi, ılımlı ama tavizsiz şefkatle. “Bana kızgın olduğumu sanıyordum.”

“Özür dilerim. Aptallık ettim. Dar kafalı davrandım. İlk önce kimin dinlediğinin ne önemi var ki?”

“Biliyorum. Biraz bayık olduğu konusunda seni uyarmam gerekirdi. Ama bunun seni daha da kızdıracağını düşündüm.”

Duncan, karnına bir yumruk yemiş gibi hissetti. Annie’ye doladığı kollarını çözdü, derin bir nefes aldı, tekrar konuşmaya başlamadan önce yediği darbenin etkisinin biraz geçmesini bekledi.

“Sevmedin mi?”

“Eh, fena değil. Öbürünü dinlediysen, pek ilginç sayılmaz. Tekrar dinleyeceğimi sanmam. Sen nasıl buldun?”

“Bence bir şaheser. Bence öbürünü ezip geçer. Ve öbürünün benim için tüm zamanların en değerli albümü olduğunu düşününce...”

“Ciddi misin sen?”

“‘Bayık’ mı! Tanrım! Sana bayık gelen başka ne var? *Kral*

Lear? Çorak Ülke?"

"Yapma, Duncan. Sinirlenince mantıklı düşünme yetini kaybediyorsun hep."

"Yani, sana sinirlenince."

"Hayır, ama... Kavga etmiyoruz. Bir şeyi tartışmaya çalışıyoruz, yani, bir sanat eserini."

"Sana göre değil. Sana göre beş para etmez bir şeyi tartışmaya çalışıyoruz."

"Yine başladık. Sana göre o *Kral Lear*, bana göreyse beş para etmez bir şey... Gerçekçi ol Duncan. Ben öbür albümü seviyorum. Tahminimce çoğu insan da aynı şeyi hissedecektir."

"Ah, çoğu insanmış. Hepimiz biliyoruz ki çoğu insan her şeyi düşünür. Siktirik kalabalıkların bilgeliği. Tanrım. Çoğu insan, bir televizyon programında gördüğü, dans eden bir cücenin yaptığı bir albümü almayı tercih eder."

"İşte Duncan Thomson, büyük halkçı!"

"Ben sadece... Beni büyük hayal kırıklığına uğrattın Annie. Senin bundan daha iyi olduğunu sanırdım."

"Ah, evet. Bir sonraki adım da budur. Benim yaptığım bir ah-lâki hata halini alır. Bir karakter zayıflığı olur."

"Bunu söylediğim için kusura bakma ama öyle. Eğer bu konuda bir şey duymaya katlanamıyorsan..."

"Ne? Lütfen söyle. Bunun benimle ilgili hangi gerçeği ortaya çıkaracağını çok merak ediyorum."

"Her zamanki şeyler."

"Neymiş onlar?"

"Onlar, bilmiyorum işte. Senin geri zekâlı olman."

"Sağol."

"Senin bir geri zekâlı olduğunu söylemedim. Eğer bu albümden hiçbir şey anlayamadıysan geri zekâlısın dedim."

"Anlayamadım."

Bunun üzerine Duncan yine evden çıktı ve iPod'uyla denize bakan banka döndü.

İnternet sitesini bile düşünmeden bir saatten biraz daha fazla zaman geçti. Eğer elini çabuk tutarsa, albüm hakkında yazan ilk

kişi olabilirdi. Daha da önemlisi: Crowe cemaatini onun varlığından ilk haberdar edecek kişi bile olabilirdi! *Juliet Çıplak*'ı dört kez dinlemişti ve onunla ilgili söyleyecek bir dolu şey düşünmüştü şimdiden; her halükarda daha fazla beklemek elindeki avantajı riske atmak olurdu. Paul Hill'in forumdan kimseyle henüz bağlantıya geçtiğini sanmıyordu, ama albümün kopyaları bu sabah her türden mektup kutusuna atılmış olabilirdi. Annie'ye büyük husumet duymasına rağmen eve dönmesi gerekiyordu.

Yine de ondan uzak durmayı başarabildi. Annie mutfakta telefondaydı, büyük ihtimalle annesiyle konuşuyordu. (Tatilden döner dönmez bir aile bireyiyle konuşmayı kim isterdi ki? Bu da bir şeyi ispatlamıyor muydu? Neyi ispatladığından pek emin değildi. Ama ona göre hâlâ ailesine -özünde, *çocukluğa*- çok bağlı olan birinin, *Juliet Çıplak*'taki on şarkı boyunca etrafa yayılan türden ergin gerçeklikleri anlayabilmesi neredeyse imkânsızdı. Bir gün anları belki, ama bunun önümüzde birkaç yıl içinde olamayacağı belliydi.)

Ortak çalışma odaları asma kattaydı. Evi satan emlakçı, şehre taşınıp bahçeli bir ev almaya karar vermeden önce, bir gün burayı çocuk odası olarak kullanabileceklerine nedense ikna edebilmişti onları. O zaman bu evi, zaman içinde aynı şeyi yapacak olan başka bir çifte satabilirlerdi. Duncan, çocuk yapmamış olmalarının, olan bitenlerin moral bozucu öngörülebilirliğinin doğrudan bir karşılığı olup olmadığını; emlakçının istemeden ama gayet etkin bir biçimde onların kararını etkileyip etkilemediğini merak etti.

Şimdiyse burası çocuk odası olmaktan çok uzaktı. İçinde, bir çalışma masasının üstünde yan yana duran iki dizüstü bilgisayar, iki sandalye, plakları mp3'lere dönüştüren bir makine ve yaklaşık iki bin CD vardı – bu CD'lerin arasında, Eylül 1984'te İsveç'in Malmö kentindeki konser hariç, Tucker Crowe'un 1982-1986 arasında verdiği her konserin canlı kaydı da bulunuyordu. Malmö'deki konseri kimsenin kaydetmemiş olması çok tuhaftı; ki güvenilir bir İsveç kaynağına göre, bu Crowe'un "Love Will Tear Us Apart" şarkısının asla-tekrarlanmayacak-olan "cover" versiyonunu çaldığı geceydi. Annie'nin açıp bilgisayarının yanına koyduğu hesap ekstrelerini ve mektupları kenara itti, bilgisayarında

boş bir belge açtı ve yazmaya başladı. İki saatten kısa bir zamanda tam üç bin kelime yazdı ve o akşamüstü, saat beşten hemen sonra onu internet sitesine koydu. O gece saat onda yazısına, on bir farklı ülkedeki hayranlardan yüz altmış sekiz yorum gelmişti.

Ertesi gün, biraz abarttığını fark etti. “Juliet Çıplak, *Tucker Crowe*’un kaydettiği diğer her şeyi birdenbire biraz daha silik, biraz fazla oynanmış, biraz fazla özümsemiş gösterdi... *Ve Crowe*’un eserlerine bunu yapıyorsa, başkalarına neler yapabileceğini bir hayal edin.” James Brown’un, ya da Stones’un ya da Frank Sinatra’nın göreceli yetenekleriyle ilgili bir tartışmaya girmek istememişti. Crowe’un şarkıcı-söz yazarı emsallerinden söz ediyordu elbette, ama hayal gücü zayıf kişiler bunu böyle anlamak istememişti. “‘*You And Your Perfect Life*’ insana *Westlife* grubunun bir albümünden çıkmış bir parça dinlediği izlenimi veriyor...” Eğer beklemiş olsaydı, “Giyinik” versiyonun (*Juliet*, ayırması kolay olsun diye, mecburen *Giyinik* diye anılmaya başlamıştı) bu ilk sarı sırtıdan sonra, kendi üstünlüğünü gayet rahat bir şekilde yeniden orta koyduğunu görebilirdi. *Westlife*’tan da hiç söz etmemiş olmayı dilerdi, belli ki heyecanlı bir *Westlife* hayranı bu göndermeye rastlamış ve bir gününü foruma müstchcen mesajlar göndermekle harcamıştı.

Saf bir biçimde, öfkeyle karşılaşmayı gerçekten beklemiyordu. Ama daha sonra, birkaç eğlenceli dedikodu okumak için -kırkbeşlik plağın kapak tasarımcısı adamla yapılan bir röportajı mesela- aylak aylak internet sitesinde gezindiğini ve hiç duymadığı yeni bir albümün çıktığını öğrendiğini hayal etti. Hava durumuna bakmak için televizyonu açıp, gökkubenin yıkıldığını öğrenmek gibi bir şeydi bu. Bu onu çok mutsuz ederdi ve kesinlikle birtakım piçlerin yazdığı kendini beğenmiş tanıtımları okumak isterdi. Yazan kişiden nefret ederdi mutlaka ve hemen oracıkta albümün kötü olduğuna karar verirdi. Yazdığı coşkulu övgünün *Çıplak*’a bir zararı dokunabileceğinden endişe duymaya başladı: artık hiç kimse -gerçek hayranların hiçbirisi en azından, başka pek çok kişinin bunu kafasına takacağını düşünmek zordu- albümü belli bir önyargı olmadan dinleyemeyecekti. Ah, sanatseverlik karmâşık bir işti. İnsanın düşünebileceğinden daha fazla kötü niyet içeriyordu.

Onun için en değerli olan, iyi tanıdığı Crowe'culardan gelen yanıtlar e-postayla ulaştı. Ed West gönderdiği e-postada şöyle yazmıştı sadece: "Kafa buluyorsun. Hemen istiyorum. Şimdi." Geoff Oldfield'inkinde (Duncan bu insafsızlığı gereksiz buldu) şöyle deniyordu: "Dostum, bununla zirveye ulaşmış oldun. Başına bir daha bundan iyisi gelemes." John Taylor, "The Better Man"den bir alıntı göndermişti: "Şans bir illettir / Yakınıma gelsin istemem." Bir e-posta listesi oluşturdu ve bütün şarkıları teker teker göndermeye başladı. Bir avuç orta yaşlı adam yarın sabah, bu kadar geç yattığı için hayıflanacaktı.

3. bölüm

Annie, sonsuza dek öğretmenlik mesleğine sıkışıp kalacağını sanmıştı ve bu işten o kadar nefret ediyordu ki şimdi müzeye on-on beş dakika geç gelmek bile onu mutlu etmeye yetiyordu. Bir öğretmen için bu on beş dakika, hengamenin, fırçalanmanın ve kı-nayan iş arkadaşlarının dahil olduğu, utanç verici bir felakete yol açabilirdi; ama pek ziyaretçisi olmayan küçük bir müzeye, açıl-masından üç dakika ya da otuz dakika önce gelmesi kimsenin umurunda değildi. (Aslında, açılması gereken saatten üç ya da otuz dakika sonra gelmesi de kimsenin umurunda olmazdı.) Eski işinde dışarı çıkıp bir sabah kahvesi almak sık yaşadığı, acıklı bir hayaldi; şimdi kafeine ihtiyacı olsa da olmasa da bunu kesinlikle her gün yapıyordu. Tamam, özlediği bazı şeyler de vardı: iyi geçen bir derste, bütün parlak gözlerin ve konsantrasyonun neredeyse rutubetli, giysilerinize yapışan bir şey gibi üstünüzde yoğunlaşması ve bazen, görünüşte ne kadar huysuz ve problemlili olursa olsun her çocukta bulunan enerjiyi, iyimserliği ve hayat doluluğu hissetmek. Yine de çoğu zaman, ortaöğretimi çevreleyen dikenli telden son dakikada kurtulup kendini dünyaya atabildiği için mutluydu.

Günün büyük bölümünde kendi başına çalışıyordu; çoğunlukla bağış topluyordu ama bu iş gittikçe manasız bir göreve dönüşmeye başlamıştı: artık kimsenin sorunlu bir sahil müzesine bağışlayacak parası yok gibiydi ve muhtemelen bir daha asla olmayacaktı. Ara sıra bölgedeki okullardan gelen öğrenci gruplarıyla konuşması gerekiyordu, ona sınıftan kaçabilme şansı da bu yüzden verilmişti. Resepsiyonda daima bir gönüllü oluyordu, genellikle Vi ya da Margaret ya da Joyce ya da bir işe yaradıklarını göstermek için yanıp tutuşan yaşlı hanımlardan biri oluyordu bu; onların hepsini

birden düşününce Annie çok üzülüyordu. Özel bir sergi planı yapıldığı zaman da Duncan'ın okulunda tarih dersi veren ve ayrıca serbest küratörlük yapan Ros'la çalışıyordu. (Duncan, öğretmenler odasına gittiği zamanlarda "takılıp kalırsa" diye onunla konuşmayı bir türlü becerememişti elbette.) O sıralar Ros'la Annie bir sergi hazırlıyorlardı: sıcak 1964 yazına dair bir fotoğraf sergisi. O yaz eski kasaba meydanı yeniden genişletilmiş, yolun yukarısındaki ABC sinemasında The Stones konser vermiş ve yedi buçuk metre boyunda bir köpekbalığı sahile vurmuştu. Bölge sakinlerinden katkıda bulunmaları istenmiş ve akıllarına gelen, internette konuyla ilgili yerel ve sosyal tarih sitelerine ilan vermişlerdi; ama şimdiye dek yalnızca iki fotoğraf ulaşmıştı ellerine – biri köpekbalığının kendisine aitti, hayvanın bir mantar hastalığından öldüğü barizdi ve görkemli bir yaz mevsimini kutlamak amacıyla hazırlanan bir sergi için fazla korkunçtu; öbür fotoğrafta da mesire yerinde eğlenen dört arkadaş -iş arkadaşları mı?- görülüyordu.

Bu fotoğraf, internete ilan vermelerinden birkaç gün sonra ulaşmıştı ellerine ve Annie fotoğrafın bu kadar mükemmel olmasına inanamıyordu. Gömlek giymiş iki adam pantolon askısı takmıştı, kadınlar ise çiçekli elbiseler içindeydi; dişler kötüydü, yüzler çizgiliydi, saçlar briyantiniydi ve hayatlarında hiç bu kadar eğlenmemiş gibi görünüyorlardı. Fotoğrafı gördüğünde Ros'a böyle söylemişti – "Şunlara baksana! Şimdiye kadar geçirdikleri en güzel günmüş gibi!" Sonra da güldü, bu neşelerinin kameraya yapılmış mutlu bir şaka ya da alkol ya da ayıp bir fıkradan değil de açık havada geçirdikleri gün ve etraflarındaki şeyler yüzünden olduğuna emindi. Ros da karşılık olarak sadece, "Eh, gerçekten böyle olduğu neredeyse kesin," dedi.

Kısmen iyi zaman geçireceği, ABD'deki üç haftalık turuna çıkmaya hazırlanan Annie, -Montana'daki o dağlar güzeldi ama yer yerinden oynayacak kadar değil- kendini aşağılanmış hissetti. O doğmadan beş yıl önce, 1964'te İngilizler hâlâ kuzeydeki bir kıyı kasabasında geçirdikleri bir tatil gününden büyük keyif alabiliyorlardı. Fotoğraftakilere tekrar baktı ve ne yaptıklarını, tam o anda ceplerinde kaç para olduğunu, kaç günlük tatilleri olduğunu, hayatlarının ne kadar sürdüğünü merak etti. Annie hiç zengin olma-

mişti. Ama görmek istediği her Avrupa ülkesine, Amerika'ya hatta Avustralya'ya bile gitmişti. Oradan buraya, o halden bu hale nasıl gelebildik, diye merak etti. Birdenbire, düşünüp planladığı bu serginin amacının ne olduğunu, gerçek bir heyecan ya da belirli bir hedef duygusu olmadan anladı. Dahası, yaşadığı kasabanın anlamını kavradı; oranın sakinleri için, onun ve tanıdığı kimsenin tahayyül dahi edemeyeceği kadar değerli olmalıydı. İşini her zaman ciddiye almıştı, bununla birlikte insanların müzeyi ziyaret edip onun hissettiği şeyi hissetmelerini sağlamanın bir yolunu bulmaya kararlıydı.

Ama o zaman, ölü köpekbalığı önerisi geldikten sonra, fotoğrafların ardı arkası kesildi. Ros'a henüz söylememiş olsa da 1964 işinden çoktan vazgeçmişti ve konudan sapmış ya da baştan savma görünmeden, serginin konu alanını genişletmenin bir yolunu bulmaya çalışıyordu. Üç hafta uzak kalmak umutlarını yeniden canlandırmıştı, özellikle de ayıklanacak on sekiz günlük postasının birikmiş olması.

İki fotoğraf daha gelmişti. Birini, kısa süre önce ölmüş annesinin eşyalarını ayıran bir adam bırakmıştı; bir "Punch and Judy"* standının yanında duran küçük bir kızın fotoğrafıydı ve kalitesi fena değildi. Hiçbir açıklayıcı mektup olmadan gönderilen öbür fotoğraf, ölü köpekbalığına aitti. Annie, ölü köpekbalığı meselesinin hallolduğunu düşündü ve ondan hiç söz etmemiş olmayı diledi. Bu ayrıntıyı, kasabanın yaşlanan nüfusunun hafızasını harekete geçirecek bir ayrıntı olarak eklemişti. HASTALIKLI KÖPEKBALIĞI FOTOĞRAFLARI ARANIYOR diye bir not da gönderebilirdi onlara pekâlâ. Bu fotoğraf, gövdede etin çürümesiyle açılmış bir deliği gösteriyor gibiydi.

Postaların geri kalanını açtı, bazı e-postaları yanıtladı ve kahvesini içmeye gitti. Duncan'ın dün geceki manyakça davranışını ancak ofisine dönerken hatırladı. Yazdığı tanıtımın tepki çektiğini anlamıştı çünkü merdivenlerden bir aşağı bir yukarı koşturup durmuş, e-postalarını kontrol etmiş, internet sitesindeki yorumları okumuş, başını sallamış ve içinde yaşadığı tuhaf ve birdenbire can-

* Tek bir kuklacının sergilediği, geleneksel İngiliz el kuklası gösterisi. Punch ile karısı Judy'nin maceraları kısa skeçlerle anlatılır. (ç.n.)

lanmış dünyaya kıkırdayıp durmuştu. Ama Annie'ye ne yazdığını göstermemişti ama o okuması gerektiğini hissediyordu. Meselenin sadece bu olmadığını da fark etti – yazdıklarını gerçekten okumak istiyordu. Müziği dinlemişti, hatta ondan da önce, yani ilk kez Duncan'ın caydırıcı tutuculuğunun filtresinden geçmeden bir fikir sahibi olmuştu... Onun ne kadar inatçı olabileceğini, birbirlerinden ne kadar farklı olduklarını kendi gözleriyle görmek istiyordu.

İnternet sitesine girdi (niyeysen, sık kullanılanlara eklemişti) ve dikkatini iyice verebilmek için yazıdan çıkış aldı. Okuyup bitirdiğinde, Duncan'a kızgınlığı artmıştı. Kendini beğenmişliği, onun hislerini bir şekilde paylaşacak diğer hayranlara böbürlenme kararlılığı sinirlerini zıplatmıştı; yani böyle ufak tefek şeylerle uğraşması, gittikçe küçülen ve kendi içine kapanan bu toplulukla gerçekten değerli bir şeyi paylaşma yetersizliği onu öfkelen-dirmişti. Ama en çok bu sapkınlığına kızıyordu. Bu şarkı müsveddeleri, bitmiş bir üründen nasıl daha iyi olabilirdi ki? Yarım yamalak bıraktığın bir şey, müzik istediğin ifadeyi kazanana kadar üzerinde uzun uzadıya çalışılmış, cilalanmış, katmanlı bir yapı kazandırılmış, şekillendirilmiş bir şeyden nasıl daha iyi olabilirdi? Duncan'ın saçma sapan yazısına baktıkça öfkesi arttı, sonunda o kadar sinirlendi ki öfkenin kendisi bir merak unsuru haline döndü: öfkesi onu hayrete düşürdü. Tucker Crowe, Duncan'ın hobisiydi ve hobileri olan insanlar belli şeyler yapardı. Ama müzik dinlemek, pul toplamak ya da balığa çıkmak ya da cam şişenin içinde gemi inşa etmek gibi değildi. Müzik dinlemek onun da sık sık ve büyük zevk alarak yaptığı bir şeydi ve Duncan her nasılsa, kısmen onun müzikten anlamadığını hissettirerek bunu mahvetmeyi başarmıştı. Hepsi bu muydu yani? Yazısının son bölümünü tekrar okudu. "Neredeyse çeyrek yüzyıldır Tucker Crowe'un olağanüstü şarkılarıyla birlikte yaşıyorum ve bugün, denize gözlerimi dikmiş, 'You and Your Perfect Life'ı, Tanrı ile Crowe'un amaçladığı şekilde dinliyorum..."

Annie'ye kendini yetersiz hissettirmesi, kendine ve zevklerine karşı güvensizleştirmesi değildi mesele. Bunun tam tersiydi. Duncan'ın hiçbir şey bildiği yoktu ve Annie şimdiye dek bunu bir türlü

görememişti. Müziğe, sinemaya ve kitaplara olan tutkunluğunun zekâ göstergesini olduğunu düşünmüştü hep, ama her şeyi sürekli tersinden anladığı düşünülünce, böyle bir şeyle uzaktan yakından alakası olmadığı görülüyordu elbette. Eğer çok zekiye, neden acemi tesisatçılara ve otel resepsiyonistlerine Amerikan televizyonunu nasıl izlemeleri gerektiğini öğretiyordu? Neden hiç kimsenin okumadığı tuhaf internet siteleri için binlerce kelime yazıyordu? Ve neden kimsenin umurunda olmayan bir şarkıcının, Dylan ve Keats'le karşılaştırılabilecek bir deha olduğuna bu kadar inanmıştı? Ah, bu öfke belası. O, bu irdelemeleri yaptıkça, eşinin beyni gittikçe küçülüp yok oldu. *Duncan* bir de *ona* geri zekâlı demişti! Bir konuda haklıydı gerçi: Tucker Crowe önemliydi ve insanlar hakkındaki acı gerçekleri ortaya çıkarmıştı. Duncan hakkındakileri en azından.

Ros fotoğraflar konusunda bir gelişme olup olmadığını sormak için aradığında, Annie'nin bilgisayarında internet sitesi hâlâ açıktı.

"Tucker Crowe ha," dedi Ros. "Vay be. Üniversitedeki sevgilim çok severdi. Hâlâ müzik yaptığını bilmiyordum."

"Aslında yapmıyor. Üniversitede sevgilin mi vardı?"

"Evet. Sonunda onun da gay olduğu ortaya çıktı. Niye ayrıldığımızı hatırlamıyorum. Ama anlamıyorum. Tucker Crowe'un kendi internet sitesi mi var?"

"Herkesin kendi internet sitesi var."

"Gerçekten mi?"

"Bence öyle. Kimse unutulmuyor artık. Avustralya'dan yedi hayran, üç Kanadalı, dokuz İngiliz ve birkaç düzine Amerikalıyla birlikte çalışıyor ve yirmi yıldır hiçbir şey çalmamış biri hakkında her gün konuşuyor. İnternet bu işler için var. Böyle işler ve pornografi için. Tucker Crowe'un 1985'te Portland, Oregon'da hangi parçaları çaldığını bilmek ister misin?"

"Pek değil."

"O zaman bu internet sitesi sana göre değil."

"Sen nasıl bu kadar çok şey bilebiliyorsun? O dokuz İngiliz'den biri misin yoksa?"

"Hayır. Hiçbir kadın bunlara kafayı takmaz. Benim... Duncan

onlardan biri.”

Ona ne diyecekti? Onunla evlenmemiş olmak tam anlamıyla, tahminince evli olsa hissedeceği kadar sinir bozucuydu. Ona sevgilim demeyecekti. Adam kırkının üstündeydi yahu. Eşim? Hayat arkadaşım? Arkadaşım? Bu kelimelerin hiçbiri ilişkilerini tam olarak tanımlamıyor gibiydi, özellikle “arkadaş” sözcüğü kifayetsiz kalıyordu. Senin Peter ve Jane’in kim olduğu konusunda en ufak bir fikrin yokken, insanların birdenbire Peter ya da Jane’den söz etmeye başlamalarından da nefret ediyordu. Belki de tek yapması gereken, Duncan’dan hiç söz etmemekti.

“Ve daha yeni milyonlarca sözcüklük saçma sapan bir şey yazıp, dünya görsün diye siteye koydu. Sanki dünyanın umurun-daymış gibi.”

Duncan’ın yazısına göz atsın diye Ros’u yanına çağırdı, o da ilk birkaç satırı okudu.

“Aaaa, çok tatlı.”

Annie suratını buruşturdu.

“Tutkuları olan insanları eleştirme,” dedi Ros. “Özellikle de sanata tutkunları. En ilginç insanlar onlar oluyor daima.”

Kimse bu hurafeye karşı koyamıyordu besbelli.

“Ne demezsin. Bir daha West End’e gittiğinde, müzikal sergileyen bir tiyatronun sahne kapısında dur ve imza için bekleyen o acıklı piçlerden biriyle arkadaş ol. Bak bakalım, ne kadar ilginç gelecekler sana.”

“Şu CD’yi alsam iyi olacak galiba.”

“Zahmet etme. Sinirimi bozan da bu. Ben onu dinledim, Duncan kesinlikle yanılıyor. Bunu söylemek için çatlıyorum nedense.”

“Kendi görüşünü yazıp onunkinin yanına eklemelisin öyleyse.”

“Ah, ben konunun uzmanı değilim. Buna izin vermezler.”

“Senin gibi biri gerek onlara. Yoksa kendi dünyaları içinde kaybolup gidecek hepsi.”

Annie’nin açık ofis kapısına vuruldu. Kapüşonlu bir şey giymiş yaşlı bir bayan ikisine doğru bir zarfuzattı. Ros yanına gidip zarfı aldı.

Sallana sallana yürürken, “Köpekbalığı fotoğrafı,” dedi.

Annie gözlerini devirdi. Ros zarfı açıp güldü ve fotoğrafı ona

uzattı. Daha önce fotoğraflardan birinde gördüğü aynı oyuk, has-
talıklı yarayı çekmişlerdi. Ama bu kez biri, küçük bir çocuğu kö-
pekbalığının üstüne oturtmak gibi bir sivri akıllılık yapmıştı.
Çocuk orada, ayaklarını oyuktan birkaç santim yukarıda sallayarak
oturuyordu; hem çocuğun gözlerinden hem de yaradan yaşlar akı-
yordu.

“Aman tanrım,” dedi Annie.

“Ölü köpekbalığı o kadar eğlenceliymiş ki belki de burada
kimse 1964’te Rolling Stones’u izlemeye gitmemiş,” dedi Ros.

Annie o gece kendi yazısını yazmaya başladı. Onu kimseye
göstermeye niyeti yoktu; bu sadece, düşündüklerinin kendisine bir
şey ifade edip etmeyeceğini anlamanın bir yoluydu. Aynı zamanda,
barbeküdeki sosis gibi kabarmaya başlamış öfkesine bir çatal sap-
lama girişimiydi. Patlayacak olursa, henüz hazır olmadığı sonuç-
ları da kavrayabilecekti.

İşi yazmayı gerektiriyordu -mektuplar, sergi tanıtımları, resim-
altı yazıları, müzenin internet sitesi için küçük metinler- ama çoğu
zaman bu ona, söyleyecek bir şey düşünmek, hiçbir şeyden bir fikir
yaratmak olarak görünüyordu. Bu farklıydı; tek yapabildiği, son
birkaç gündür kafasında çevirip durduğu her bir düşüncenin pe-
şinden gitmekten kendini vazgeçirmek oldu. *Juliet Çıplak* bir şe-
kilde, sanat ile işi, ilişkisi, Tucker’ın ilişkisi, anlaşılması güç olanın
tuhaf çekiciliği, erkekler ve müzik, şarkıdaki koronun değeri, uy-
mun anlamı ve hırsın gerekliliği konusunda ona birtakım fikirler
verdi ve bir paragrafı bitirdiği her seferinde önünde, kendiliğinden
ve sinir bozucu biçimde öncekiyle alakasız yenisi belirdi. Sonunda
bir gün, bunlardan bazıları hakkında yazmayı denemeye karar
verdi, ama burada ve şimdi olmazdı; bu makalenin iki albüm hak-
kında, birinin diğerine göre ölçülemez ve sorgulanamaz üstünlüğü
hakkında olmasını istiyordu. Ve belki insanların (yani, Duncan’ın)
Çıplak’ta duyduğunu sandığı şeyin aslında orada olmadığı ve bu
insanların (onun) neden öyle duyduğu ve onunla ilgili söyledikleri
hakkında da olabilirdi. Ve belki... Hayır. Bu kadar yeterdi. Bu
albüm öyle bir zihinsel fırtına yaratmıştı ki, bir an onun aslında bir
deha eseri olup olmadığını merak etmeye başladı, ama bu düşün-

ceyi kafasından attı. Üyesi olduğu kitap kulübünden, hiç kimsenin sevmediği romanların ufuk açıcı ve hatta bazen faydalı sohbetlere yol açtığını biliyordu; onun düşünmesine yol açan da *Çıplak*'ta (dolayısıyla da Duncan'da) mevcut olan şeyler değil, olmayanlardı.

Bu sırada, Duncan'ın siteden arkadaşları albümü dinlemeye başlamıştı ve birkaç uzun tanıtım yazısı daha eklendi. Bu, Tuckerristan'daki Noel gibiydi; besbelli inananlar, geniş internet aileleriyle zaman geçirmek için bayram dolayısıyla çalışmayı bırakmıştı ve yazılardan bazılarına bakınca, birayla ya da esrarlı sigarayla kutlama yaptıkları anlaşılıyordu. Yazılardan birinin başlığı, "Şaheser değilse de usta işi olduğu kesin"di. Bir başkasında, "PİYASAYA SÜRÜLMEMİŞ GERÇEK İŞLERİN HEPSİNİN GÜCÜ ORTAYA ÇIKINCA" deniyor, yazan kişi, aslında kasalarda on yedi albümlük malzemenin olduğunu bildiğini söyleyerek devam ediyordu.

Hararetti, yer yer de dokunaklı yazının bir paragrafını okumaya çalıştıktan sonra, "Bu adam kim?" diye sordu Duncan'a.

"Ah. O mu? Zavallı, yaşlı Jerry Warner. Bir yerlerde bir devlet okulunda İngilizce öğretmenliği yapıyordu ama birkaç yıl önce altı yaşında bir çocukla yakalandı; o zamandan beri de birazcık aklını oynatmış durumda. Fazla boş zamanı var. Bu arada, niye sürekli internet sitesine bakıyorsun?"

Makalesini tamamlamıştı. *Juliet Çıplak* bir şekilde -ya da ona karşı hissettikleri- Annie'yi derin bir uykudan uyandırmıştı: istediği şeyler vardı. Yazmak istiyordu, Duncan'ın yazdığını okumasını istiyordu. Diğer forum üyelerinin de onu okumasını istiyordu. Yazdığı şeyle gurur duyuyordu ve toplumsal anlamda bir şekilde faydalı olup olmadığını bile merak etmeye başlamıştı. Bu meczupların onu okuyup kıpkırmızı kesileceklerini ve hayatlarına geri döneceklerini ümit ediyordu. İsteklerinin sonu yoktu.

"Bir şey yazdım."

"Ne hakkında?"

"*Çıplak*."

Duncan ona baktı.

"Sen mi?"

“Evet. Ben.”

“Tanrım. Pekâlâ. Vay canına. Hah.” Duncan gülümsedi, ayağa kalktı ve odanın içinde dolaşmaya başladı. Bu tavrı, Annie yakında ikiz babası olacağını söylese karşılaşacağı şeye çok yakındı. Haberini duyunca sevinçten deliye dönmemişti, ama açık açık hevesini kırmaması gerektiğini de biliyordu.

“Ve sence... Yani, bir şey yazacak *vasfa* sahip misin dersin?”

“Bu bir vasıf sorunu mu?”

“İlginç bir soru. Demek istediğim, her ne istersen yazma özgürlüğüne sahipsin elbette.”

“Teşekkürler!”

“Ama internet sitesi için... İnsanlar belli bir uzmanlık seviyesi bekler.”

“Jerry Warner yazısının ilk paragrafında, Tucker Crowe’un Portekiz’de bir garajda yaşadığını söylüyor. Bu uzmanlık mı şimdi?”

“Onu dümdüz anlamamanın doğru olup olmadığından emin değilim.”

“Ne yani, zihninin içindeki bir Portekiz garajında mı yaşıyor?”

“Evet, Jerry tutarsız. Ama her bir şarkının her bir kelimesini söyleyebilir.”

“Bu da ona bir barın önünde sokak şarkıcılığı yapma vasfı kazandırır. Ama bir eleştirmen yapmaz.”

“Bak ne diyeceğim,” dedi Duncan, çaycı kadını şirketinin yönetim kuruluna alıyormuş gibi tuhaf bir his vardı içinde. “Ver bir okuyayım.”

Annie yazıyı elinde tutuyordu. Onu Duncan’a verdi.

“Ah. Tamam. Teşekkürler.”

“Sende kalsın.”

Annie üst kata çıktı, yatağa uzanıp kitap okumaya çalıştı ama kendini veremedi. Döşeme tahtalarının arasından, Duncan’ın hoşnutsuzca sallanan kafasının sesini duyabiliyordu.

Duncan, zaman kazanmak için makaleyi iki kez okudu; aslında ilk okumadan sonra başının belada olduğunu anlamıştı, çünkü hem çok iyi yazılmıştı hem de çok hatalıydı. Annie, onun görebildiği kadarıyla gerçekler konusunda hiçbir hataya düşmemişti (o bir şey

yazınca, forumlardan biri çıkıp mutlaka bulduğu bazı göze çarpan, tamamen önemsiz hatalara işaret ederdi) ama albümün dehasını görmedeki yetersizliği, Duncan'ı dehşete düşüren bir zevksizlik göstergesiydi. Bir şeyi, gerçek kıymetine ilişkin doğru çıkarımlara vararak okumayı, izlemeyi ya da dinlemeyi nasıl becerebilirdi ki? Hepsi sadece şans mıydı? Yoksa gazetelerin pazar eklerinden edilen sıkıcı zevkler mi? *The Sopranos*'u seviyormuş, kim sevmiyor ki? Bu kez Annie'nin kendi sonuçlarını çıkardığını görme şansını eline geçmişti ama o bunu mahvetmişti.

Yine de bu yazıyı internet sitesine koymasını engelleyemezdi. Bu haksızlık olurdu ve o da Annie'yi reddeden kişi durumuna düşmek istemiyordu. Üstelik Annie, Tucker Crowe'un büyüklüğünü anlamamış gibi de değildi: bu daha çok, *Giyinik*'in mükemmelliğine düzülmüş uzun bir övgüydü. Hayır, bu yazıyı siteye koyacak ve öbürlerinin onun hakkında ne düşündüğünü söylemesine fırsat verecekti.

Sadece emin olmak için, baştan sona bir kez daha okudu ve yazı bu kez içini kararttı: Muhakeme yeteneği hariç, Annie her konuda ondan daha iyiydi – nihayetinde asıl önemli olan muhakemeydi ama yine de iyiydi işte. Güzel yazmıştı, akıcı ve espriliydi, üstelik ikna ediciydi, müziği dinlememiş olsaydınız hoşunuza gidebilirdi. Duncan daha kesin, zorlayıcı ve ukala olma eğilimindeydi, bunu bile görebiliyordu. Annie'nin bu konuda iyi olması beklenmezdi. Ondan nerede ayrılıyordu? Peki ya Annie'yi ağır bir biçimde eleştirmezlerse? Bunun yerine ya onu Duncan'a darbe indirmek için kullanırlarsa? Şimdiye kadar hemen herkesin dinlediğini sandığı *Çıplak*, çok karmâşık tepkiler alıyordu ve olumsuz tepkilerin onun ilk yazdığı, aşırı heyecanlı tanıtımdan ortaya çıkmış olmasından korkuyordu. Annie tam karşısında belirdiğinde, onu cemaate kabul etme konusundaki fikrini değiştirmeye başlamıştı.

“Eee?” diye sordu Annie. Gergindi.

“Şey.”

“Sınav sonucumu bekliyor gibiyim.”

“Kusura bakma. Yazdıklarını düşünüyordum.”

“Ve?”

“Seninle aynı fikirde olmadığımı biliyorsun. Ama hakikaten hiç fena değil.”

“Ah. Teşekkürler!”

“Eğer istediğin gerçekten buysa, onu siteye koyabilirim.”

“Bu galiba.”

“E-posta adresini de eklemen gerek biliyorsun.”

“Şart mı?”

“Evet. Birkaç çatlak seninle iletişime geçmek isteyecektir. Ama bir tartışmaya girmek istemiyorsan mesajlarını silersin olur biter.”

“Takma isim kullanabilir miyim?”

“Neden? Kimse senin kim olduğunu bilmiyor ki.”

“Arkadaşlarının hiçbirine benden söz etmedin mi?”

“Sanmıyorum, hayır.”

“Anladım.”

Annic afallamış görünüyordu. Bu çok tuhaf bir şey miydi ki? Diğer Crowe’cuların hiçbirisi bu kasabada oturmuyordu ve onlarla sadece ya Tucker ya da ona yakın sanatçılar hakkında konuşuyordu.

“Daha önce hiç bir kadından yazı gelmiş miydi?”

Duncan bunu düşünüyormuş gibi yaptı. Grupta neden sadece orta yaşlı adamlar olduğu sık sık kafasına takılıyordu ama bundan aşırı bir rahatsızlık da duymuyordu. Şimdiyse savunmaya geçmişti.

“Evet,” dedi. “Ama bir süredir gelmiyor. Bir şey söylemek istediklerindeyse onu ne kadar çekici bulduklarından falan bahsediyorlar.”

Görünüşe göre uydurabildiği tek kadın türü, ciddi bir tartışmaya katılamayacak boş kafalılar klişesiydi. Onları uydurmak için sadece birkaç saniyesi olmuştu ama yine de daha iyisini yapabilirdi ve yapmalıydı da. Eğer kafasındaki romanı yazabilecek olursa buna dikkat etmeliydi.

“Kadınlar onu çekici mi buluyor?”

“Evet, hem de nasıl.”

Duncan artık iyice tuhaflaşmıştı. Yani, tuhaf denemezdi, çünkü eşcinsel çekim tuhaf değildi, elbette değildi. Ama Tucker’ın yakışıklılığı konusunda, niyetlendiğinden daha hararetli konuşmuştu

“Her neyse. Yazıyı bana e-postayla ek olarak gönder, ben de bu gece siteye koyayım.”

Ve birkaç kez kendi kendisiyle kavga ettikten sonra, söz verdiği şeyi yaptı.

Annie, ertesi sabah işyerinde kendini, saatte birkaç kez internet sitesine girerken buldu. İlk başta bunu, birilerinin yazısı hakkında görüş bildirmesini çok istediğine yordu – daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştı, dolayısıyla sürecin nasıl işlediğini çok merak ediyordu. Ama günün ilerleyen saatlerinde, kazanan olup Duncan’ı hezimete uğratmak istediğinin farkına vardı. O söyleyeceğini söylemişti ve sözleri büyük oranda husumet, alay, inançsızlık ve kıskançlıkla karşılanmıştı; insanların ona, Duncan’a olduğundan daha kibar davranmasını, belagatini ve zekâsını daha fazla takdir etmesini istiyordu ve böyle yaptıkları için de çok mutluydu. O gün öğleden sonra saat beş olduğunda, yedi kişi “yorumlar” bölümüne bir şeyler yazmıştı ve bunların altısı dostaneydi – derdini pek anlatamıyordu ve maalesef çok kısaydı ama yine de dostaneydi işte. “İyi iş çıkarmışsın Annie!” “Küçük *online* ‘cemaatimize’ hoş geldin – tebrikler!” “Seninle tamamen aynı fikirdeyim. Duncan’ın ki o kadar hatalıydı ki radarda gözden kayboldu bile.” Yazısını beğenmediğini açık seçik ifade eden tek kişi de zaten her şeyden hoşnutsuz birine benziyordu. “Tucker Crowe, bir şarkıcının yirmi yıldır albüm yapmadığını diline pelesenk etmiş senin gibi zavallılardan KURTULDU sadece. O zaman da çok abartılırdı, şimdi de çok abartılıyor; ‘Morrissey’ çok daha utanç verici.”

Annie, neden birinin bunu yapma zahmetine girdiğini merak etti; ama ardından “niye bu zahmet”in internetle ilgili hiçbir şey konusunda sorulamayacağını fark etti, yoksa bütün bu âlem pamuk helva gibi dağılır giderdi. O niye zahmet etmişti? Herkes niye ediyor? Nihayetinde bu zahmet *için* oradaydı; her halükârda, katkı için teşekkürler MrMozza7 ve diğer internet sitelerindeki herkese teşekkürler.

O günün akşamında bilgisayarını kapatmadan önce, e-postalarını tekrar kontrol etti. Duncan’ın sırf onu korkutmak niyetiyle bir adres vermesi gerektiğini söylediğinden şüphelenmişti; insanların

görüş bildirmek için tercih ettikleri yöntemin yorumlar bölümü olduğu çok açıktı. Duncan, cinayete meyilli, kin kusup intikam yemini eden internet tacizcilerinin olacağını ima etmişti ama şu ana kadar ortada bir şey yoktu.

Fakat şimdi, Alfred Mantalini adında birinden iki e-posta gelmişti. İlkini konu bölümünde “Yazınız Hakkında” yazıyordu. Çok kısaydı. Sadece, “Nazik ve zekice sözlerin için teşekkürler. Gerçekten çok memnun oldum. Sevgiler, Tucker Crowe,” yazıyordu. İkincisinin konu kısmında “PS” vardı ve, “Bilmiyorum bu siteden takıldığın kimse var mı, ama bana çok tuhaf göründüler ve bu adresi onlara vermezsen gerçekten minnettar kalırım,” diyordu.

Böyle bir şey mümkün müydü? Sorunun kendisi bile saçma geldi ve bir an nefesini kesmiş olması sadece hazin göründü. Elbette mümkün değildi. Bariz bir espri içermese de şakaydı belli. Niye bu zahmet? Sorma. Ceketini sandalyesinin arkasına astı ve çantasını yere koydu. Buna verilecek matrak yanıt ne olabilirdi? “Siktir git, Duncan” mı? Yoksa sadece göz ardı mı etseydi? Peki ya gerçekten...

Yeniden alaya almaya çalıştı ama ancak Duncan gibi düşününce kendisiyle dalga geçmenin işe yaradığını fark etti – yani, eğer Tucker Crowe’un dünyanın en ünlü insanı olduğuna ve Russell Crowe’la hop diye bağlantıya geçme şansının daha yüksek olduğuna gerçekten inanacak olursa. Bununla birlikte, Tucker Crowe, geceleri onun anısına adanmış internet sitelerini gezip, başını inanamazlıkla sallamaktan başka yapacak pek fazla şeyi olmayan, 1980’lerden kalma bir müzisyendi. Ayrıca neden Duncan ve diğerleriyle bağlantı kurmak istemediğini gayet iyi anlıyordu: Ellerindeki meşalenin ışığı yolu fazla aydınlatıyordu. Peki, neden Alfred Mantalini? Bu ismi Google’da aradı. Alfred Mantalini, *Nicholas Nickleby*’da bir karakterdi; sonunda karısının iflasına yol açan bir aylak ve çapkındı. Eh, bu da gayet iyi uyuyordu, değil mi? Özellikle, Tucker Crowe kendisiyle dalga geçen biriye. Etraflıca durup düşünmeden, hemen “Yanıtla” ikonuna tıkladı ve, “Bu aslında sen değilsin, değil mi?” diye yazdı.

Son on beş yıldır, hayatında bu adamın hem varlığını hem yokluğunu taşıyordu ve bir şekilde onun bir yerlerdeki evinde -eğer

varsa- belirecek bir mesaj göndermiş olma fikri inanılmaz geldi. Yanıtlaması umuduyla bir-iki saat daha işyerinde kaldı, sonra eve gitti.

Tucker Crowe

Wikipedi: Özgür Ansiklopedi'den...

Tucker Jerome Crowe (d. 9 Haziran 1953) Amerikalı şarkıcı, söz yazarı ve gitarist. 1970'lerin ortalarından sonlarına dek, ilk önce The Politics of Joy grubunun baş solistliğini ve ardından solo çalışmalarıyla büyük ün kazandı. Hem Bob Dylan, Bruce Springsteen ve Leonard Cohen gibi başka Kuzey Amerikalı söz yazarlarından, hem de gitarist Tom Verlaine'den etkilendi. Zor bir başlangıcın ardından, git-tikçe artan ciddi bir başarı kazandı. 1986'da piyasaya çıkardığı ve başyapıtı olarak görülen *Juliet*'le başarısının doruğuna ulaştı; Julie Beatty'yle ilişkisinin bitmesi üzerine kurulmuş olan bu albüm, sık sık "Tüm Zamanların En İyileri" listelerinde yer aldı. Ancak, albüm için çıktığı turnede Crowe, Minneapolis'teki bir kulübün tuvaletinde yaşadığı ve hayatında bir dönüm noktası olan bir olay yüzünden ansızın sosyal yaşamdan kendini çekti ve o zamandan bu yana ne müzik yaptı ne de basına ortadan kaybolmasıyla ilgili konuştu.

Biyografi

Gençlik Yılları

Crowe, Montana, Bozeman'da doğdu ve büyüdü. Babası Jerome'un bir kuru temizleme dükkânı vardı, annesi Cynthia ise müzik öğretmeniydi. İlk albümlerindeki birkaç şarkı, ebeveynleriyle ilişkisini konu alır; örneğin "Perc and Tickets" (*Tucker Crowe*'dan; perc, temizlemede kullanılan perkloroetilen kimyasalının bir kısaltmasıdır), "Her Piano" (*Infidelity And Other Domestic Investigations*'dan) 1983'te meme kanserinden ölümü üzerine annesine yazılmış bir övgüdür. Crowe'un abisi Ed, 1972'de yirmi bir yaşındayken bir trafik kazasında öldü. Otopsi sonucu, kanında "yüksek" oranda alkol çıktı.

Kariyerinin İlk Dönemleri

Crowe, The Politics of Joy'u Montana eyaletinde kurdu ve grupla turneye çıkabilmek için okuldan ayrıldı. Grup bir albüm sözleşmesi yapmadan dağıldı ama grup üyelerinin çoğu albümlerinde ve turnelerinde Crowe'la birlikte çaldı; üçüncü albümünün adı ise *Tucker Crowe And The Politics of Joy* oldu. Crowe'un kendi adını verdiği, 1977'de çıkan ilk albümü, müzik endüstrisinin ünlü felaketlerinden

biridir: albüm şirketi sanatçıya o kadar inanıyordu ki dergilere ve ilan panolarına, gözleri boyalı ve fötr şapkalı somurtkan bir Crowe fotoğrafının altında BRUCE ARTI BOB ARTI LEONARD EŞİTTİR TUCKER gibi kibirli bir sloganın bulunduğu bir dizi ilan verdi. Ekim 1977'de California, Hollywood'da bulunan Sunset Bulvarı'nda devasa bir posteri yırtmaya çalışan Crowe tutuklandı. Rock eleştirmenleri acımasızdı - *Creem*'den Greil Marcus albümle ilgili yazısını, "Yetenek artı kaçkınlık eksi John Denver eşittir neredeyse hiçbir şey," diyerek bitirmişti. Buna karşılık Crowe, "Can Anybody Hear Me?" adında (şimdi onun müziğinin tartışıldığı heyecanlı, tantanalı internet sitesinin adıydı bu) dört şarkılık saldırgan bir uzunçalar kaydetti; bu albümle talihi ve yapılan eleştiriler tersine döndü.

Konser Turneleri

Crowe, 1977'den müziği bıraktığı tarihe kadar pek çok turneye çıktı; Crowe'un alkol sorunu yüzünden, canlı performansları genellikle kalite bakımından farklılık gösterdi. Bazı konserleri kırk beş dakika kadar kısa sürebiliyor, şarkılar arasında uzun aralar veriliyor, Crowe dinleyicisine küfredip aşağılıyor; başka geceler, "At Ole Miss" kaydında da görüldüğü gibi, kendinden geçmiş hayran kitlelerine iki buçuk saat boyunca aralıksız çalışıyordu. Bir Crowe konseri sık sık alayla ya da şiddetle kesilebiliyordu: Almanya, Köln'de çalmak istemediği bir parçayı isteyip duran bir hayrana yumruk atmak için kalabalığın üstüne atlamıştı. The Politics of Joy üyelerinin çoğu, Crowe'un kariyeri bitmeden önce gruptan ayrıldılar; çoğu ayrılma nedeninin şarkıcının küfürbazlığı olduğunu söyledi.

Özel Yaşam

Annesi her ne kadar bunu yalanlasa da Tucker Crowe'un, Julie Beatty'nin kızı Ophelia'nın (d. 1987) babası olduğu tahmin ediliyor. Sanatçının alkolü bıraktığına inanılıyor.

İnziva Dönemi

Son yirmi yılı nasıl geçirdiğine dair çok az şey bilinmekle birlikte, Crowe'un Pennsylvania'da bir çiftlikte yaşadığı sanılıyor. Sık sık dönüş yapacağına dair dedikodular ortaya çıksa da bunlar şimdiye kadar asılsız çıkmıştır. Bazı hayranları, The Conniptions ile The Genuine Articles'ın son albümleriyle ilişkisi olduğunu ortaya çıkardılar; tekrar bir araya gelen The Politics of Joy'un *Yes, Again* (2005) albümündeki iki parçanın -grup bunu yalanlasa da- Crowe'a ait olduğu sanılmaktadır. *Juliet*'teki parçaların demo versiyonlarından oluşan *Juliet Çıplak*, 2008'de piyasaya sürülmüştür.

Diskografi

Tucker Crowe - 1977

Infidelity And Other Domestic Investigations - 1979

Tucker Crowe and the Politics of Joy - 1981

You and Me Both - 1983

Juliet - 1986

Juliet ıplak - 2008

Ödüller ve Adaylıklar

Crowe'a, 1985'te Montana Üniversitesi tarafından fahri doktörlük unvanı verildi. *Juliet*, 1986'da "En İyi Albüm" kategorisinden Grammy'ye aday gösterildi. Crowe aynı yıl, "You And Your Perfect Life" parçasıyla "En İyi Erkek Rock Şarkıcısı" kategorisinde Grammy'ye aday oldu.

4. Bölüm

Annie ofisinde umut içinde Tucker Crowe'un yanıtını beklerken, Tucker Crowe altı yaşındaki oğlu Jackson'la birlikte, ikisinin de pek iyi tanımadığı birinin sevebileceği türden yiyecek bir şeyler almak için mahalle marketinde dolanıyordu.

"Sosisli sandviç?"

"Olur."

"Senin sosisli sevdiğini biliyorum. Sence Lizzie sever mi diye soruyorum."

"Bilmem."

Bilmesi için hiçbir neden de yoktu.

"Kimdi o, unuttum yine," dedi Jackson. "Özür dilerim."

"O senin ablan."

"Tamam, bunu biliyorum," dedi çocuk. "Ama... *neden*?"

"Abla ne demek biliyorsundur," dedi Tucker.

"Bu türüsünü bilmiyorum."

"Öbür türlerle aynı."

Ama öyle değildi elbette. Tucker kurnazlık yapıyordu. Altı yaşındaki bir çocuk için abla demek, kahvaltı masasında gördüğün, televizyonda izlenecek program konusunda tartıştığın, her yer pembe olduğu için doğum gününe gitmekten kaçındığın, odadan çıkmadan bir saniye önce arkadaşları sana gülüp alay eden biriydi. Onlara yatıya gelen bu kız yirmi yaşındaydı ve daha önce hiç gelip onlarla kalmamıştı. Jackson onun fotoğrafını hiç görmemişti, kızın vejetaryen olup olmadığını bilmesi beklenemezdi. Üstelik Jackson, gizemli bir kardeşi benimsemeye ilk kez mecbur kalmıyordu. Birkaç yıl önce, Tucker onu hiç haberinin olmadığı ikiz abilerle tanıştırmıştı ve onlardan hiçbirinin hayatında daimi bir yeri olmamıştı.

“Özür dilerim Jackson. Sana farklı tür bir abla gibi görünmüş olmalı. O senin ablan, çünkü babanız aynı.”

“Onun babası kim?”

“Kim mi? Sence kim? Senin baban kim?”

“Yani sen onun da mı babasıydın?”

“İşte bu.”

“Cooper’ın babası olman gibi mi?”

“Aynen.”

“Ve Jesse’nin de?..” Cooper ile Jesse, kısa süre önce ortaya çıkan tek yumurta ikizleriydi.

“Anlamaya başladın.”

“Peki, bu seferkinin annesi kim?”

Jackson soruyu öyle dertli bir bıkkınlıkla sordu ki Tucker kendini tutamayıp güldü.

“Bu seferkinin annesi Natalie.”

“Anaokulumdaki Natalie mi?”

“Ne?! Hayır. Anaokulundaki Natalie değil.”

Jackson’ın anaokulundaki Natalie’nin ani ve beklenmedik bir görüntüsü Tucker’ın gözleri önüne geldi birden. On dokuz yaşında, sarışın ve ıslıl ıslıl bir sekreterdi. James Brown’un bir zamanlar söylediği gibi, *Ah bir zamanlar...*

“Kim o zaman?”

“Tanımazsın. İngiltere’de yaşıyor artık. Ben tanıştığımda New York’ta oturuyordu.”

“Peki ya benim abla?”

“Annesiyle birlikte İngiltere’de yaşıyordu. Ama şimdi ABD’de üniversiteye gidiyor. Gerçekten çok akıllı.”

Bütün çocukları zekiydi ve onların zekâsı bir gurur kaynağıydı – eğitimi için yalnızca Jackson’ın yanında olduğu düşünülünce, gururlanmak yanlıştı aslında. Sadece akıllı kadınları hamile bırakmış olmasından kendine bir pay çıkarabilir miydi en azından? Herhalde çıkaramazdı. Bazı aptallarla da yattığını Tanrı biliyordu.

“Bana kitap okur mu? Cooper’la Jesse okumuştı. Gracie de.”

Grace başka bir kızıydı, en büyük olan: Tucker, içinde bir ırkılma hissetmeden onun adını bile anamazdı. Lizzie ve Jesse’yle Cooper için yetersiz bir baba olmuştu, ama bu yetersizlikleri bir

şekilde mazur görülebilecek gibiydi; çocuklar ve anneleri bu kadar hoşgörülü olmasa da en azından o mazur görebiliyordu. Ama Grace... Grace başka bir hikâyeydi. Jackson onunla bir kez tanışmıştı ve Tucker, her ne kadar en büyük kızı annesi kadar iyi huylu olsa da bütün bu ziyaret boyunca soğuk terler dökmüştü. Bu da her şeyi nedense daha çok güçleştirmişti.

“Sen ona kitap okumaya ne dersin? Eminim çok etkilenir.”

Sosisleri alışveriş arabasına koydu, sonra da geri çıkardı. Akıllı kızların yüzde kaçını vejetaryendi? Yüzde elli gibi yüksek bir rakam olamazdı, değil mi? Yani, et yiyor olma ihtimali vardı. Sosisleri yeniden alışveriş arabasına koydu. Sorun, genç etobur bayanların bile kırmızı et yememesiydi. Eh, frankfurter sosisleri pembemsi-turuncu renkteydi. Pembemsi-turuncu kırmızı sayılır mıydı? Bu tuhaf rengin kandan çok kimyasallardan geldiğine gayet emindi. Vejetaryenler kimyasal şeyler yerd, değil mi? Sosisleri yeniden eline aldı. Teksas’ta bir yerde tamircilik yapan otuz yaşında bir alkoliğin babası olmuş olmayı diledi. O zaman sadece biftek, bira ve bir karton da Marlboro alıp alışverişini bitirirdi. Bu senaryonun gerçekleşebilmesi, büyük ihtimalle otuzlu yaşlarında seksi bir Teksaslı garsonu hamile bırakmasını gerektirirdi ama Tucker gençliğini, memeleri yerine elmacıkkemikleri olan, beti benzi atmış İngiliz mankenlerle boşa harcamıştı ve şimdi de bedelini ödüyordu. Bir kez daha düşününce, bu bedeli o zamanlar da ödemişti aslında. Aklından ne geçiyordu acaba?

“Ne yapıyorsun baba?”

“Et yiyip yemediğini bilmiyorum.”

“Niye et yemesin ki?”

“Çünkü bazı insanlar et yemenin yanlış olduğunu düşünüyor. Başka insanlar da sağlığa zararlı olduğuna inanıyor. Bazı insanlar ise her ikisine birden inanıyor.”

“Biz neye inanıyoruz?”

“İkisine de inanıyoruz galiba, ama bu konuda bir şey yapacak kadar umursamıyoruz.”

“Niye bazı insanlar sağlığa zararlı olduğuna inanıyor?”

“Kalbe zararlı olduğunu düşünüyorlar.” Jackson’a bağırsaklardan söz etmenin manası yoktu.

“Yani kalp aniden durabilir mi? Et yersen yani? Ama sen et yiyorsun baba.”

Jackson’ın sesinde titrek bir panik tonu vardı, Tucker alçak sesle küfretti. Enayi gibi, konuya öylece dalıvermişti. Kısa süre önce Jackson, babasının yirmi birinci yüzyılın ilk yarısında bir nokta da öleceğini keşfetmişti ve onun bu vakitsiz kederi her an, vejetaryenliğin temel ilkeleri dahil olmak üzere herhangi bir şey yüzünden ortaya çıkabiliyordu. Daha da kötüsü, Jackson’ın varoluşsal umutsuzluğu Tucker’ın kendisinininkiyle hem çatışıyor hem de onu destekliyordu. Elli beşinci doğum günü özellikle ağır bir melankoli dönemini ateşlemiş gibiydi ve ilerideki doğum günlerinin herhangi birinin bu hali ortadan kaldırılabileceğini sanmıyordu.

“Çok fazla et yemiyorum ben.”

“Yalan söylüyorsun baba. Bir sürü yiyorsun. Bu sabah pastırma yedin. Dün gece de hamburger yaptın.”

“Bazı insanlar böyle olduğuna inanıyor dedim Jack. Doğrudur demedim.”

“Peki, biz niye inanıyoruz öyleyse? Doğru değilse yani?”

“Biz her yıl Phillies’in Beysbol Şampiyonası’nı kazanacağına da inanıyoruz, ama bu da doğru değil.”

“Ben hiç inanmıyorum. Sen inanmamı söylüyorsun sadece.”

Son kez olarak sosisleri rafa geri bıraktı ve Jackson’ı tavuk bölümüne doğru götürdü. Tavuklar da ne pembe ne de turuncuydu ve kendini çok yalancı hissetmeden, onların ne kadar sağlıklı olduğunu anlatabilirdi Jackson’a.

Eve dönüp alışveriş torbalarını bıraktılar ve hemen ardından, Lizzie’yi almak üzere Newark’a doğru yola çıktılar. Tucker onu seveceğini umuyordu, ama işaretler pek ümit verici değildi: bir süre birbirlerine e-posta gönderip durmuşlardı ve bunlardan, Lizzie öfkeli ve zor birine benziyordu. Ama bunun illa onun öfkeli ve zor biri olduğu anlamına gelmediğini de itiraf etmeliydi: sonunda hayatlarından tamamen çıkması demek olan, ilk çocuklarına yansıttığı ebeveynlik tarzı, kızları için affetmesi zor bir şeydi. Ve çocuklarından bazısının daima, ya kendi ya da annelerinin yaşamlarındaki bazı büyük dönüm noktalarında yeniden ortaya çıktıklarını öğrenmeye başlamıştı, bu da ziyaretleri daha da çekilmez hale

getiriyordu. İç gözlemi kesmeye çalışıyordu, yani bunun dışarıdan yapılmasına gerçekten hiç ihtiyacı yoktu.

Havaalanına giderken yolda, Jackson uykuya dalana dek okul, beysbol ve ölüm hakkında gevezelik etti, Tucker da kamyonunda bulunduğu eski bir karışık R&B kasetini dinledi. Artık bir avuç dolusu kaseti kalmıştı ve onlar da dinlenemez hale geldiğinde yeni bir kamyon için para bulması gerekecekti. Müzik olmaksızın bir sürücülük yaşamı düşünemiyordu. Jackson'ı uyandırmamak için kısık bir sesle Chi-Lites'in şarkısına eşlik etti ve kendini, o kadının e-postasında sorduğu soruyu düşünürken buldu: "Bu aslında sen değilsin, değil mi?" Eh, bu oydu, neredeyse emindi, ama nedense bunu ona nasıl ispatlayabileceğini düşünürken içi içini kemirmeye başladı: görebildiği kadarıyla, bunu yapabilmenin kolay bir yolu yoktu. O insanların müziğinde fark etmediği en ufak detay kalmamıştı, bu yüzden o kadına şarkıların birkaçına vokal olarak katkıda bulunanların kim olduğunu sayıp dökmek pek işe yaramazdı. Bilmediği kadarıyla, sanal döküntüler halinde internette dolanan onun hakkındaki biyografik ıvır zıvır saçmalığın bir teki bile doğru değildi. Bu tuhaf tiplerin hiçbiri, dört farklı kadından beş çocuğu olduğunu bilmiyordu mesela; bununla birlikte tek bildikleri, herhalde hamile bırakmaktan özellikle kaçındığı tek kadın olan Julie Beatty'den gizli bir çocuğu olduğuydu. Hem şu Minneapolis'te bir tuvalette yaşanan meseleyle ilgili hurafe üretip durmayı ne zaman keseceklerdi?

Evrendeki önemini abartmamaya çok uğraştı. İnsanların çoğu onu unutmuştu; seyrek olarak ismine bir müzik tanıtım yazısında -yaşlı gazetecilerin bazıları onu hâlâ bir şeylere referans gösteriyordu- rastladıklarını ya da birinin eski plak koleksiyonunda bir albüm görüp, "Ah, evet. Üniversitede oda arkadaşım bu adamı dinlerdi," diye düşündüklerini sanıyordu. Ama internet her şeyi değiştirmişti: artık kimse unutulmuyordu. İsmi Google'da aradığında, karşısına binlerce madde çıkıyordu ve bunun sonucu olarak da müzik kariyerinin, uzun zaman önce ölüp gitmiş bir şey değil de güncelliğini hâlâ koruyan bir şey olduğunu düşünmeye başlamıştı. Doğru internet sitelerine bakarsanız o, eski müzisyen, sabık kişi Tucker Crowe'dan çok, gizemli münzevi deha Tucker

Crowe'du. Kendini internet forumlarında onun müziğini tartışmaya adanmış insanlar, ilk başta gururunu okşamıştı; bu, müziği bıraktığından beri başına gelenlerin sebep olduğu tahribatın bir kısmını gidermeye yaramıştı. Ama bir süre sonra, bu insanlar onu hasta etmeye başladı; özellikle de fevri dikkatlerini *Juliet*'e çevirdiklerinde. Yine de... Eğer albüm çıkarmaya devam etseydi, şimdiye kadar herhalde yorgun, yaşlı bir alay konusuna dönerdi; ya da en iyi ihtimalle geçimini kulüplerden sağlayan bir kült kahraman olurdu; ya da ara sıra, müziklerinde hiçbir etkisine rastlamadığı bir grubun çıkışı sırasında 'lütfeder' ve bir destekte bulunurdu. Yani bırakmak, son derece zekice bir kariyer hamlesi olmuştu – sonunda müzik kariyeri diye bir şeyin kalmaması kaçınılmazsa tabii.

Tucker'la Jackson geç kalmışlardı; Lizzie'yi limuzin şoförlerinin ellerinde salladıkları tabelaların önünde, Tucker'ın ona bir araba göndermiş olabileceğini boşuna umut ederek, bir aşağı bir yukarı yürürken buldular. Tucker omzuna yavaşça vurdu, Lizzie korkarak arkasını döndü.

“Selam.”

“Ah. Selam. Tucker mı?”

Tucker başını salladı ve o ne yapmak isterse kendisine uyacağını sözcüklere dökmeden anlatmaya çalıştı. Kollarını boynuna dolayıp ağlayabilirdi, yanağına resmi bir öpücük kondurabilirdi, elini sıkabilirdi, onu tamamen görünmezden gelip kamyona doğru sessizce yürüyebilirdi. Babalığı Yeniden Aşılama olarak gördüğü şey konusunda uzmanlaşmaya başlamıştı. Bu konuda ders bile verebilirdi herhalde. Bugünlerde buna ihtiyaç duyan pek çok insan vardı.

Tucker ulusal klişeleri pek tasvip etmese de Lizzie'nin selamlaşma biçiminin İngiliz tipi olduğunu söyleyebilirdi. Nazikçe gülümseyip onu yanağından öpmüş ve onun başkalarına verdiği sözler yüzünden havaalanına zamanında gelemeyen, rezilin teki olduğunu bir şekilde hissettirmişti.

“Ben de Jackson'ım,” dedi çocuk, etkileyici bir olgunlukla. “Senin kardeşimim. Tanıştığımıza çok sevindim.” Jackson, böyle

önemli anlarda fiilleri yerli yerinde kullanmanın uygun olacağını göz önünde bulundurmuydu her nasılsa.

“Üvey kardeş,” dedi Lizzie, buna hiç gerek yoktu.

“Doğru,” dedi Jackson, Lizzie de güldü. Tucker, Jackson’ı yanında getirdiğine memnundu.

Eve dönüş yolunun ilk yarısında sohbet rahat geçti. Yolculuğundan, izlediği filmlerden ve uygunsuz davranışları yüzünden hostesten azar işiten çiftten (Jackson onu uzun uzadıya sorgulayınca, “Kucaklaşıyorlardı,” dedi Lizzie) konuştular; daha sonra annesini sordu, o da onun araştırmalarından söz etti. Başka bir deyişle, motorlu bir aracı paylaşan birbirine tamamen yabancı iki kişi olarak, ellerinden gelenin en iyisini yaptılar. Bazen Tucker, toplumdaki biyolojik baba takıntısına hayret ediyordu. Çocuklarının hepsi becerikli anneler ve sevgi dolu üvey babalar tarafından yetiştirilmişti, peki ona niye ihtiyaç duyuyorlardı? Onlar (ya da anneleri) hep nereden geldiklerini ve kim olduklarını bilme arzusundan söz ediyorlardı ama bunları ne kadar çok duyarsa o kadar az anlıyordu. Kim olduklarını daima bildikleri kanısındaydı. Ama bunu onlara hiç söyleyememişti, söyleseydi onun bir tür acımasız puşt olduğunu düşünürlerdi.

Eve varmadan kısa bir süre önce, çevreyoluna çıktıklarında sohbetin gidişatı değişti.

“Erkek arkadaşım müzisyen,” dedi Lizzie birdenbire.

“Aferin ona,” dedi Tucker.

“Senin babam olduğunu söylediğimde inanamadı.”

“Kaç yaşında ki? Kırk beş falan mı?”

“Hayır.”

“Espri yapıyordum. Gençlerin çoğu benim müziğimi bilmez.”

“Ah, anladım. Hayır, yaşlı değil. Müziğini biliyor. Seninle tanışmak istiyor galiba. Belki bir dahaki sefere onu da getiririm.”

“Elbette.” Bir dahaki sefere mi? Bu ziyaret, bir iş görüşmesi gibi değilse de kesinlikle bir tür deneme aşamasıydı.

“Noel’de belki.”

“Evet,” dedi Jackson. “Jesse’yle Cooper da Noel’de geliyor. Sen de gelirsen eğlenceli olur.”

“Jesse ile Cooper kim?”

Ah, lanet olsun, diye düşündü Tucker. Nasıl olabilirdi bu? Natalie'ye ikizlerden söz ettiğine neredeyse emindi, Natalie de bunu Lizzie'ye anlatır diye ummuştu. Belli ki anlatmamıştı. Eğer baba olacaksa kendisinin yapması gereken şeylere bir başka örnekti bu da. Bu örneklerin ardı arkası kesilmiyordu. İşe yarayacağını düşünse, ebeveynlik üzerine kitaplar okurdu ama onun yaptığı hatalar hep bu kitaplarda geçmeyecek kadar basit şeylerdi. "Çocuklarınıza kardeşleri olduğunu daima söyleyin..." Herhangi bir çocuk yetiştirme gurusunun bunu yazma zahmetine katlanacağını düşünemiyordu. Belki de piyasada bir boşluk vardı.

"Onlar benim abilerim," dedi Jackson. "Üvey kardeşler yani. Senin gibi. Benim gibi."

"Cat'in başka bir ilişkisinden çocukları mı var?" dedi Lizzie. Bu yüzeysel bilgi kırıntısı bile sinir bozucuydu, belli ki Lizzie'nin böyle bir şeyi bilmeye hakkı vardı. Ve eğer Cat'in bilmediği çocukları konusunu sinir bozucu buluyorsa, Tucker, onun çocukları olduğunu öğrendiğinde daha da çileden çıkacağını tahmin ediyordu. Yoksa ona kötülük mü ediyordu? Belki de sandığından daha fazla kardeşi olduğunu öğrenince sadece çok sevinirdi. Daha çok kardeş = daha çok eğlence, öyle değil mi?

"Hayır," dedi Tucker.

"Yani..."

Tucker bunu kendi başına anlamasını istemedi. Ona daha önce anlattığını söyleyebilmek isterdi, haberi olaydan on iki yıl sonra vermiş olsa bile.

"Jesse'yle Cooper benim çocuklarım."

"Senin mi?"

"Evet. İkiz erkek çocuklar."

"Ne zaman?"

"Ah, birkaç yıl oldu. On iki yaşındalar şimdi."

Lizzie başını salladı, incinmiş gibiydi.

"Bildiyini sanıyordum," dedi Tucker.

"Hayır," dedi Lizzie. "Bilseydim, bilmiyormuş gibi davranmazdım inan bana. Neden böyle bir şey yapayım ki?"

"Onları seversin," dedi Jackson, kendinden emin bir şekilde.

“Ben sevdim. Ama onlarla bilgisayar oyunu oynayayım deme. Canına okurlar.”

“Aman Tanrım,” dedi Lizzie.

“Biliyorum,” dedi Jackson.

“Ve buraya kalmaya mı geldiler?”

“Şimdilik sadece bir kez,” dedi Tucker.

“Yani ben taşıma bandındakilerden biriyim sadece, öyle mi?”

“Öyle. Yarın gitmen lazım, yoksa bir sonraki sana çarpar ve yığılmaya neden olursun. Böyle kaybettığım çocuklar oldu daha önce.”

“Sence bu şakası yapılabilecek bir şey mi?”

“Hayır. Üzgünüm, Lizzie.”

“Öylesindir umarım. Gerçekten inanılmazsın, Tucker.”

Lizzie’nin annesi Tucker’ın hafızasında, Richard Avedon’un 1982’de bir kozmetik reklamı için çektiği çok güzel bir fotoğrafa indirgenmişti; Tucker bu fotoğrafı bir yerlerde saklıyordu hâlâ. Nendense Natalie’nin duygusuzluğunu, kendini beğenmişliğini, alınganlığını ve kesinlikle şaka kaldıramadığını aklından çıkarmıştı. Bütün bunları nasıl unutabilmişti; bu dört özellik, daha Lizzie doğmadan önce neden ayrıldıklarının yarısını açıklıyordu. (Yarısını demek âlicenaplık olurdu ama bu kusurlardan hiçbirini taşımayan pek çok kadından da ayrıldığını göz önüne alınca, mantıken sorumluluğun bir kısmını alması gerekirdi.) Hem neden şöyle cana yakın bir Teksaslı garsona eğilim göstermemişti ki hiç? Neden buz gibi bir İngiliz kızı ona daha çekici geliyordu? Natalie’nin ondaki Julie Beatty boşluğunu doldurmasını beklemişti; onunla tanıştığında, hayatının sırf davet edildiği için bir partiden diğerine sürüklendiği, sarhoş gezdiği bir dönemdeydi. Bu davet edilmelerin ve dolayısıyla manken kızların sonunun bir gün geleceğinden kuşkulanıyordu, dolayısıyla Natalie onun jübilesi olacaktı. Elbette Natalie bunu böyle terbiyesizce ifade etmedi hiçbir zaman.

“Hey millet, tartışmayalım. Lizzie, baksana,” dedi Jackson, neşeye, “Et yiyor musun?”

“Hayır,” dedi Lizzie. “Senin yaşında olduğum zamandan beri dokunmadım ete. Midemi bulandırıyor, ayrıca bütün o endüstriyi iğrenç buluyorum.”

“Ama tavuk yiyorsundur herhalde, değil mi?”

Tucker güldü. Lizzie gülmedi.

Cat, arabanın yanaştığını duyunca, sineklikli kapıyı açıp eşikte durdu; konuklarının üstüne atlamasını diye Pomus’u zapt ediyordu. Tucker, ruh halini anlamaya çalışarak ona baktı. İkizlerin ziyareti sırasında pek faydası olmamıştı, ama bu daha çok onların anneleri yüzündendi: Bir araya gelmelerinden kısa bir süre sonra Tucker Cat’e, Carrie’den ayrılmanın onun için çok zor olduğunu anlatmıştı ve bu zorluğun nedeninin onunla seksin çok iyi olmasından kaynaklandığını hayli ima etmişti. Bu haberin onu kederlendirmesi, Tucker’ı çok şaşırtmıştı. Bazı ilişkilerden öylece silkinip kurtulmanın kolay olmadığını bilmek, onun için teselli edici olur sanmıştı.

Tucker, Lizzie’nin çantasını eve taşıdı ve kızları birbirine tanıştırdı. Kısa bir süre öylece ayakta dikilip gülümsediler, Lizzie’nin gülümsemesi çok fazla samimiyet ya da memnuniyet taşımayan, sadece dudaklarının incelmelerinden ibaret bir gülümseme-ydi. Cat küçük bir kız değildi artık, Tucker evde gerçek bir kızın olduğunu şimdi fark etmişti: hayat onun gözlerinin ve ağzının çevresine kastetmişti, hatta belki mahrem yerine de. Yaşlı bir sapık değildi artık! Cat koca bir kadındı! Ama diğer taraftan: o ve Jackson onun canına okumuştı! Gençliğini onlar için harcamıştı ve onlar da bunun karşılığını, endişeli ve yaşlı görünmesine neden olarak ödemişlerdi. Birden ona sarılıp özür dilerim demek istedi, ama şu anda, misafir kızı geldikten birkaç dakika sonra, bunun için büyük ihtimalle doğru zaman değildi.

“Gidip bahçeye oturun,” dedi Cat. “Ben içecekleri getireyim.”

Evin içinden yürüyerek geçerken, Jackson tarihi ve kültürel öneme sahip yerleri -kendini yaraladığı, resim yaptığı yerler- yol boyunca gösterdi. Lizzie bunlardan hiç etkilenmedi.

“Bir çiftlikte yaşadığını sanıyordum,” dedi, sandalyelere ve banklara oturduklarında.

“Neden böyle sanıyordun?” diye sordu Tucker.

“Wikipedia’da okudum.”

“Seninle ilgili bir şey de okudun mu orada? Ya da Jackson’la ilgili?”

“Hayır. Rivayete göre, Julie Beatty’den bir çocuğun olduğu yazıyordu sadece.”

“O zaman bir çiftlikte yaşadığımı yazdıklarında onlara niye inanıyorsun ki? Ayrıca benim telefonum ve e-posta adresim vardı sende. Nerede yaşadığımı niye kendin sormadın?”

“İnsanın kendi babasına soramayacağı kadar tuhaf geldi de o yüzden. Belki de kendi Wikipedia sayfanı yazmalısın. Böylece çocukların hakkında bir şeyler bilebilir.”

“Hayvanlarımız var,” dedi Jackson, durumu toparlamak için. “Tavuklar. Pomus. Bir de tavşan vardı ama öldü.”

Tavşanı onlara, Jackson’ın babasının yakında gerçekleşecek ölümüne dair korkularını dindirmesi için önermişlerdi: Bu fikrin tam olarak nasıl işe yarayacağını Tucker hatırlayamıyordu – belki de çocuk bir hayvana, onun doğal yaşam süresi içinde bakarak her şeyin doğal düzenini kavrayabilecekti, böyle miydi? O zaman mantıklı gelmişti, ama tavşan iki gün sonra öldü ve şimdi de Jackson sürekli ölü tavşanından söz ediyordu. İşe yaramıştı aslında; her gün beklenen Tucker’ın yaşamının son bulması konusuna artık biraz daha soğukkanlı yaklaşıyor gibiydi.

“Tavşanı hemen şuraya gömdük,” dedi Jackson Lizzie’ye, çimenliğin kenarındaki tahta haçı işaret ederek. “Babamı da yanına gömeceğiz, değil mi baba?”

“Evet,” dedi Tucker. “Ama daha var.”

“Yine de yakında,” dedi Jackson. “Belki ben yedi yaşıma gelince falan?”

“Ondan da sonra,” dedi Tucker.

“İyi. Belki de,” dedi Jackson şüpheyle, bu sohbetin amacı Tucker’ı teselli etmekmiş gibi. “Senin annen öldü mü Lizzie?”

“Hayır,” dedi Lizzie.

“İyi mi o?” diye sordu Tucker.

“Gayet iyi, sorduğun için teşekkürler,” dedi Lizzie. İğneleyici mi konuşmuştu? Belki de. “Gelip seni görmem gerektiğini düşünen oydu.”

“Pekâlâ,” dedi Tucker.

“Şu meseleden işte,” dedi Lizzie.

“Hı hı.” Şu mesele, bu mesele... Hepsi sonunda aynı meseleye dönüyor, öyle ya da böyle, neden illa tanımlamak gereksin?

“Kendi çocuğun olacağını öğrendiğinde, başka şeyleri daha fazla anlamak istiyorsun.”

“Elbette.”

“Tahmin etmiştin, değil mi?”

“Neyi?”

“Az önce söyledin ya.”

Henüz doğru dürüst kavrayamadığı bazı bilgilerin ona verildiği hissine kapıldı. Belki de bu seni-tanımaya-çalışıyorum sohbetlerini bir tür olarak değerlendirmemeliydi.

“Bir dakika,” dedi Jackson. “Yani bunun anlamı... Sen benim ablamsın, değil mi?”

“Üvey abla.”

“Yani... Bu durumda ben de... Ne denirdi ona?”

“Sen de dayı olacaksın.”

“Süper.”

“O da büyükbaba olacak.”

Jackson gözyaşlarına boğulup annesini bulmak için koşarak içeri gidince, Tucker ona söylenenin ne olduğunu nihayet anladı.

En sonunda Lizzie’nin buzları biraz çözüldü – en azından Jackson’a yakın olan tarafı; Tucker birkaç dakika sonra içeri gidip çocuğu geri getirmişti.

“Bu babanın yaşlı olduğu anlamına gelmez,” dedi Lizzie. “Yaşlı değil.”

“Peki o zaman, benim okulumdaki kaç çocuğun babası aynı zamanda büyükbaba?”

“Çok değildir eminim.”

“Hiç,” dedi Jackson. “Bir tane bile yok.”

“Jack, bunu konuşmuştuk,” dedi Tucker. “Elli beş yaşındayım. Sen de altı yaşındasın. Daha uzun süre yaşayacağım. Ben ölmeden önce, sen koca adam olmuş olacaksın. Kırk falan belki. Benden bıkacaksın.”

Tucker, kendisi için tahmin ettiği bu yaşam süresi üstüne bahse girmek istemezdi. Otuz yıl sigara, on yıl alkol bağımlılığı... Uzatmaları yaşayıp yetmişini görebilirse bile mutlu olacaktı.

“Kırk olduğumu görmeyeceksin,” dedi Jackson. “Yarın ölebirlsin.”

“Ölmeyeceğim.”

“Ölebilirsin.”

Tucker bu sohbetlerin mantığı yüzünden hep saf dışı kalırdı. Evet, yarın ölebilirim, demek isterdi. Ama bu, sen büyükbaba olacağımı öğrenmeden önce bile olabilirdi. Ama böyle açılımlar yapmak yerine, saçma sapan konuşmak zorunda kalıyordu. Saçmalık hep işe yarardı.

“Ölemem.”

Jackson ona baktı, umudu yeniden canlanmıştı.

“Gerçekten mi?”

“Öyle. Eğer bugün bir şeyim yoksa, yarın ölemem. Yeterli zaman yok bir kere.”

“Ya araba kazası olursa?”

Ki bu da her yaştan herkesin başına gelebilecek bir şey, seni geri zekâlı.

“Olmaz.”

“Neden olmaz?”

“Çünkü yarın arabayla bir yere gitmeyeceğiz.”

“Öbür gün.”

“Öbür gün de öyle.”

“Yiyeceği nereden bulacağız?”

“Bir dolu yiyeceğimiz var.”

Hiçbir yere arabayla gidemczlerse açlıktan ölüp ölmeyecekleri konusunda düşünmek istemiyordu Tucker. Ne kadar yaşlı olduğunu, yakında ölüp gideceğini ve bütün hayatının farkına varmadan nasıl da akıp gittiğini düşünmek istiyordu.

Bir süre önce Tucker, önüne bir kâğıt alıp geçen son yirmi-otuz yılının bir muhasebesini yapacağına kendi kendine söz vermişti. Sol tarafa alt alta yılları sıralayacak ve onların yanına, o on iki ay boyunca kendisini bir şekilde meşgul eden şeylere ilişkin bir fikir

verecek bir-iki sözcük yazacaktı. Seksenlerin sonunu “demlenme” sözcüğü ve birkaç denden işareti dolduracaktı; nadiren eline bir gitar ya da kalem almış, çoğunlukla sadece televizyon izleyip sızana kadar Scotch’a dayanmıştı. Daha sonrası için kullanabileceği daha sağlıklı sözcükler vardı – “Resim yapma”, “Cooper ve Jesse”, “Cat”, “Jackson” ama aslında bunlar bile onun istediği kadar çok ayı açıklamıyordu. Resim yaptığı yıllarda kiralayıp stüdyo olarak kullandığı o küçük apartman dairesinde gerçekte ne kadar kalmıştı ki? Altı ay mı? Ve oğulları, doğdukları yıllar... Onları gezintiye çıkarmıştı elbette, zamanın büyük kısmında emziriliyorlar ya da uyuyorlardı ve her iki zamanda da onları sadece seyretmişti. Ama seyretmek de bir aktiviteydi, değil mi? Seyrederken pek başka bir şey yapamazdınız.

Yetişkinlik çağına dair yılların bir listesini içeren böyle bir sayfayla karşı karşıya kalsa, babasının ne yazacağını düşündü. Uzun, üretken bir yaşamı olmuştu: üç çocuk, güçlü iyi bir evlilik, kendi kuru temizleme işi. Mesela, 1961-1968’e ne yazardı? Çalışmak? Bu tek kısa kelime, babasının yaşamının yedi yılını mükemmel karşılardı. 1980 için hangi kelimeyi seçeceğini Tucker gayet iyi biliyordu: “Avrupa.” Ya da belki: “AVRUPA!” Dönmek için çok uzun zaman beklemiş ve her saniyesinden zevk almıştı ama bir yaşam boyu sürececek tatil bir ayda bitmişti. Elli iki haftanın dört haftası! Tucker, farklılıkları ortadan kaldırmaya çalışmıyordu – babasının daha iyi bir adam olduğunu biliyordu. Ama günlerinin bu şekilde bir muhasebesini yapmaya çalışan herkes, tüm bunların nereye gittiğini, neden mahrum kaldığını merak ederdi.

Jackson, öğleden sonranın geri kalanında ve akşamın ilk saatlerinde hep gözyaşları içindeydi. Tic-tac-toe* oyununda Lizzie’ye yenildiği için ağladı, saçları yıkandığı için ağladı, Tucker öleceği için ağladı, dondurmasını çikolata sosuna batırmasına izin verilmediği için ağladı. Tucker’la Cat bunu, sarf ettiği duygusal efordan bitkin düştüğü halde onlarla yemeğe oturmak için uyanık kalmasına bağladı; sonunda Jackson erkenden yattı. Çocuk uyuduktan

* Oyuncuların sırayla O ve X işaretleriyle diziler oluşturmaya çalıştıkları oyun. (ç.n.)

saniyeler sonra, Tucker onu küçük ama etkili bir rehine olarak kullandığını fark etti: Jackson etraftayken kimse açık bir saldırıya maruz kalmıyordu. Aşağı inip bahçede Cat ve Lizzie'ye katıldığına, Cat'in küçümseyici bir tonla, "Eh, o bunu yapar insana," dediğini duydu.

"Kim kime neyi yapar?" diye sordu Tucker neşeyle.

"Lizzie bana, sen terk ettikten sonra annesinin hastaneye kaldırıldığını anlatıyordu."

"Ah."

"Bana bunu hiç anlatmamıştın."

"Biz görüşmeye başladığımızda hiç lafı açılmadı."

"Komik, değil mi?"

"Pek değil," dedi Lizzie.

Ve sohbeti orada bırakmadılar. Cat, yeni üvey kızının yanında kendini o kadar rahat hissetti ki evliliğinin durumuna ilişkin açık sözlü değerlendirmelerde bulunabileceğine karar verdi; Lizzie buna, Tucker'ın yokluğunun yarattığı hasara ilişkin kendi açık sözlü değerlendirmeleriyle karşılık verdi. (Şikâyetlerini peş peşe sıralarken, sanki her an bir bıçakla doğmamış çocuğuna saldırırsa diye, korur gibi karnını tuttuğu Tucker'ın dikkatini çekti.) Çeşitli noktalarda Tucker bilgece başını aşağı yukarı salladı, ara sıra da anlayışlı bir şekilde sağa sola salladı. Arada bir, kadınların ikisi de sadece gözlerini dikip ona baktıklarında, omuz silkip yere baktı. Kendini savunma girişiminde bulunmasının pek anlamı yok gibiydi ve nasıl bir savunma çizgisi benimsemesi gerektiğinden de emin değildi zaten. Birbirlerine anlattıkları hikâyelerde gerçekliğe ilişkin bazı hatalar vardı, ama düzeltmeye hiç değmezdi: böylesi bir karamsarlık ve öfke içindeyken, Natalie'nin Lizzie'ye *onun evinde* başka bir kadınla yattığını anlatması mesela, kimin umurunda olurdu ki? Aldatma eylemi konusunda değil, sadece mekânı konusunda yanılıyordu. Her şeyi açıklayabilecek tek kelime, çoğu zaman "sarhoşluk"tu. Düzenli aralıklarla bunu söyleyebilirdi, hatta her cümleden sonra falan, ama bunun hiçbir faydasının olmayacağı neredeyse kesindi.

Akşamın sonunda Lizzie'ye odasını gösterdi ve ona iyi geceler diledi.

“Sorun olmadı, değil mi?” deyip somurttu, sanki Tucker akşamı aşırı bir mide yanmasıyla boğuşarak geçirmiş gibi.

“Ah, elbette, her şey yolunda. Sana minnettarız.”

“Umarım Cat’la sorunlarını çözersin. Çok tatlı biri.”

“Evet. Teşekkürler. İyi geceler. İyi uykular.”

Tucker aşağı indi, ama Cat gitmişti: yokluğunu, hiçbir açıklama yapmadan yatağa onsuz gitme mazereti olarak kullanmıştı. Çoğunlukla ayrı odalarda yatıyorlardı artık, ilişkileri belli bir aşamaya gelmişti ama bunu doğal kabul etmiyorlardı: Her akşam bu konuda konuşuyorlardı. En azından bahsi geçiyordu. “Ayrı odada yatmanın sence sakıncası var mı?” diye sorardı Cat, Tucker da omuz silkip başını sallardı. Birkaç kez, onları dönülemeyecek bir noktaya sürükleyebilecek sert tartışmalar yaşanmıştı, Tucker onun peşinden yatak odalarına gitmiş ve sonunda her şeyi savuşturmuşlardı. Bu gece konuşmak yoktu ama. Cat ortadan kayboluvermişti.

Tucker da yattı, biraz kitap okuyup ışığı kapattı. Ama uyuyamadı. *Bu aslında sen değilsin, değil mi?* diye sormuştu o kadın ve o da bu soruya verilebilecek yanıtları kafasında kurmaya başlamıştı. Sonunda yataktan kalktı, aşağı inip bilgisayarın başına geçti. Annie, umduğundan fazlasını öğrenecekti.

5. Bölüm

Kimden: Tucker <alfredmantalini@yonderhorizon.com
Konu: Re: Re: Yazınız hakkında

Sevgili Annie,

Bu gerçekten benim ama sana bunu kanıtlamanın iyi bir yolu gelmiyor aklıma. Şuna ne dersin: Minneapolis'teki tuvalette hiçbir şey olmadı bana. Ya da şu: Julie Beatty'den gizli bir aşk çocuğum yok. Veya şu: *Juliet* albümünden sonra müzik yapmayı tamamen bıraktım, bu yüzden bir kulübede kilitli iki yüz albüm dolduracak malzeme yok ya da takma bir isim altında düzenli olarak bir şey yayınlamıyorum. Bunlar iş görür mü? Büyük ihtimalle görmez, şayet sen biriyle ilgili gerçeğin hayal kırıcı olduğuna inanacak kadar akli başında biriysen, özellikle de benimle ilgili gerçek öyle. Bu da olayların beklenmedik şekilde talihsiz yönde gelişmesi yüzünden: Televizyon izleyip içmekten başka hiçbir şey yapmadığım zaman uzadıkça, küçük ama hayal gücü hayret verici derecede yüksek bir grup insanın benim bir dizi acayip şey yaptığıma inancı arttı - mesela, Lauryn Hill'le Colorado'da hip-hop albümleri yaptığım ya da Steve Ditko'yla Los Angeles'ta film çektiğim gibi. Keşke Lauryn Hill'i ve/veya Steve Ditko'yu tanısaydım, çünkü ikisine de büyük hayranlığım var (hem kendi adıma, bir şekilde biraz para kazanırdım belki) ama tanımıyorum. Aslında bu efsanelerin bazıları o kadar renkli ki benim yeniden insan içine çıkmamı engelliyor; insanlar benim ortada olmayışımdan daha fazla eğleniyor sanki, etrafta olsam bu kadar hoşlarına gitmez. Mesela müzik dergisi gibi bir yere röportaj verecek olsam, benim gibi biriyle hâlâ ilgilenirler miydi dersin? "Hayır, yapmadım. Hayır, olmadım. Hayır, biz değildik..." O kadar sıkıcı olurdu ki ikna olmazlardı. Herkes hiçbir şey yapmadığını söyleyebilir.

Bugün büyükbaba olacağımı öğrendim. Söz konusu hamile kızımı gerçekten tanımadığım gibi -bu arada, beş çocuğumdan dördünü gerçek anlamda tanımıyorum- sevinemedim de; benim için haberin

gerçek duygusal anlamı bir sembolizmden, benimle ilgili ne söylediğinden ibaret. Bana kendimi özellikle kötü de hissettirmedi. Yakından tanımadığın biri sana hamile olduğunu söylediğinde mutluluktan havaya uçmuşsun gibi davranmanın âlemi yok, yine de kendi kızımı bir yabancı durumuna sokan, aldığım ve kaçındığım çeşitli kararlar konusunda kendimi kötü hissediyorum sanırım. Her neyse, şu sembolizm... Yakında büyükbaba olacağımı öğrenmek, kendi ölüm ilanımı okumak gibiydi ve okuduğum şey beni fena halde üzdü. Bana bağışlanan yetenekleri, internet sitesindeki arkadaşlarının zannettiği şeyleri pek iyi kullanamadım; yaşamımın öbür alanlarında da acayip başarılı değildim. Hiç görmediğim çocuklar, miskinliğim ve ayyaşlığım yüzünden elime yüzüme bulaştırdığım ilişkilerin meyveleri; yakından tanıdığım çocuğum, altı yaşındaki sevgili oğlum Jackson ise elime yüzüme bulaştırma sürecinde olduğum bir ilişkinin meyvesi. Annesi son birkaç yıldır bana bakıyor, bu yüzden ona çok şey borçluyum, ama anlaşıyor ki onu sinir etmeye başladım ve onun bu gerginliği beni aksi ve kavgacı yapıyor. Birbirimizden farklı olduğumuz için ilişkimizin yürüyeceğini düşünmüştü. O, gerçekçi ve para meselelerinde cin gibi (organik ürün toptancılığı yapıyor) olduğu, paraya ve meyveye önem veren insanlarla yaptığı uzun iş toplantılarından büyük keyif alabildiği için bu doğru olsa da birbimizle geçinme konusuna gelince bu nitelikler pek işe yaramıyor. Vermem gereken kadar değer vermiyorum bunlara ve her halükarda benim beceriksizliğim, şarkı yazmayı bıraktığımdan beri, şarkı yazma yeteneğimle ittifak yapamıyor artık. Özellikle de eğer sonunda bir ürün verilmiyorsa, sanatçı mizacı hiçbir işe yaramıyor. (Geçimlilik konusuna gelince, kafamın her zamankinden daha karışık olduğunu itiraf etmeliyim. Benimle aynı duyarlılıkları paylaşan kadınlarla birlikte yaşamayı denedim, tahmin edildiği gibi talihsiz sonuçları oldu, ama bunun tam tersi de aynı şekilde umutsuz. Bizimle benzer ya da farklı oldukları için insanlarla bir araya geliyoruz ve sonunda tam olarak aynı gerçekçelerden dolayı da ayrılıyoruz. Bir erkekteki sorumsuzluğa ve miskinliğe hayran olacak bir kadına ihtiyacım olduğu sonucuna varıyorum; bu kadın ister bir Wall Street bankasında CEO olsun, isterse de bir sokak ressamı, benim için fark etmez.)

Birkaç ay öncesine kadar şu *Juliet* demolarının varlığı tamamen aklımdan çıkmıştı, ta ki eskiden tanıdığım biri onu bir yerlerde bir rafta bulana dek. Onları CD'yle piyasaya sürme işini o halletti, ne kadar ham olduklarına dair söylediğin her söze katılsam da bence sakıncası yoktu: O şarkılar üzerinde uzun uzun çalıştım, grubum da öyle ve her iki kaydı da dinleyen, kulağı olan birinin, kan ter içinde

çalıştığımız kayıt yerine boktan, kabataslak olanın daha iyi olduğunu söylemesi kafamı karıştırdı. (Dürüst olmak gerekirse, o adamın konser kaydı koleksiyonundakilerin hepsini çöpe atardım; sahip olduğu için kendi kafasında saçma sapan böbürlendiği yüz yirmi yedi albümün hepsini ve onu tekrar müzik dinlemekten men ederdim.) Bununla birlikte, *Çıplak*'ın piyasaya sürülmesi, bir zamanlar bir şeyler yapabildiğimi kendime hatırlatmanın bir yolu oldu; her halükarda küçük bir avans aldım ve onu olduğu gibi karıma verdim. Bir akşamliğına kendimi, eve ekmek götüren bir adam gibi hissettim.

Biraz fazla bilgi verdim galiba, ama senin ciddi ciddi bunun ben olup olmadığımı şüphelenmeni anlamıyorum. Kesinlikle benim ve bugün, ben olmamış olmayı fena halde diliyorum.

Sevgilerimle,
Tucker Crowe

İşyerine vardığında, Tucker'ın yanıtı Annie'yi bekliyordu. E-postalarına kahvaltıdan önce, evdeki bilgisayardan da bakabilirdi ve bunu yapmayı isteyecek kadar heyecanlıydı elbette. Ama eğer yanıt gelmişse Duncan'ın onu görme ihtimali vardı ve şu anda hayatındaki en iyi şey kuşkusuz bu sırrıydı. Hatta ona pek az şey anlatan işlevsel ama yine de olağanüstü iki mesajın ulaştığı dün bile en iyi şey buydu; ama şimdi Duncan'ın, evrenin gizemlerini çözecek anahtar muamelesi yapacağı bilgiye sahipti. Çoğu aşağılık sayılabilecek her türlü nedenden dolayı, onun bu anahtara sahip olmasını istemiyordu.

E-postayı iki-üç kez okudu ve ardından erkenden kahvesini almaya gitti. Düşünmeye ihtiyacı vardı. Ya da daha çok, eğer bugün başka bir şeyler düşünebilme şansının olmasını istiyorsa, düşündüğü şeyleri düşünmeyi kesmeye ihtiyacı vardı; düşündüğü şey ise Tucker Crowe ve onun karmâşık hayatından daha fazlasıydı, *Çıplak*'ın evinde soluduğu havayı nasıl zehirlediği idi.

Önceki gece Duncan eve geç geldi ve içki kokuyordu; Annie ona gününün nasıl geçtiğini sorduğunda tek heceli, hatta sert yanıtlar verdi. O hemen uyudu ama Annie'nin gözüne uyku girmediyse; horlamasını dinlemiş ve ona sinir olmuştu. Zaman zaman herkes eşine antipati duyar, bunu biliyordu. Ama o karanlıkta öylece ya-

tarken, Duncan'ı hiç sevip sevmediğini düşünerek saatler geçirdi. O yılları yalnız geçirmek çok daha mı kötü olurdu? O yemek yerken, televizyon seyredirken, uyurken neden odada bir başkasının da olması gerekiyordu ki? Bir eşin bir tür başarı göstergesi olması beklenirdi: biriyle bir yatağı tek geceliğine geçiren kişi de kendine bazı bakımlardan yeterli olduğunu ispatlamaz mıydı? Ya da bazı konularda? Ama onun ilişkisi artık başarı değil başarısızlık olarak görünüyordu. O ve Duncan birlikte olmuşlardı, çünkü bir spor takımına alınacak son iki kişiydiler ve Annie kendisinin sporda çok daha iyi olduğunu düşünüyordu.

“Merhaba güzellik,” dedi Franco; kafeteryadaki görevli.

“Merhaba. Her zamankinden lütfen.”

Güya sporda kötü olsaydı, “Merhaba güzellik,” der miydi ona? Ya da bunu günde yirmi kez söyleyen bir adamın ucuz karşılmasına muhtemelen çok fazla anlam yüklüyordu.

“Günde kaç kez söylüyorsun bunu?” diye sordu. “Meraktan soruyorum.”

“Gerçekten mi?”

“Gerçekten.”

“Sadece bir kez.”

Annie güldü, adam kırılmış göründü.

“Buraya kimlerin geldiğini görmüyorsun,” dedi Franco. “Annem ya da büyükannem gibi görünen insanlara ‘Merhaba güzellik,’ diyebilirim. Eskiden derdim de. Ama hiç samimi değil. Bu yüzden onu sana, en genç müşteriye saklıyorum.”

En genç müşterisi! Her şey coğrafyanın bir oyunu muydu? Bu kasaba yüzünden inanabilirdi buna. Franco, kafeteryası Londra'da ya da Manchester'da olsa böyle söylemezdi; Annie, Birmingham ya da Edinburg'ta yaşasaydı, on beş yılı Duncan'la birlikte uyur-gezer gibi geçirmezdi. Gooleness rüzgâr, deniz, ihtiyar insanlar ve hiç kimse bir şey kızartmasa bile havada asılı kalmış olan kızarmış yiyecek kokusuydu; etrafta insanlar varken bile tahta çakılıp kapatılmış görünen dondurmacılardı... Ve geçmiş vardı. 1964 vardı ve Rolling Stones, ölü köpekbalığı ve mutlu tatilciler. Birilerinin burada yaşaması gerekmişti. Kendisi de pekâlâ onlardan biri olabilirdi.

Ofise dönerken günlerden perşembe olduğunu fark etti, perşembe danışmada Moira'nın çalıştığı gündü. Moira bir Müze Dos-tu'ydu; Annie'nin çocuksuzluğunun bir eksikliğinin sonucu olduğuna ve bu eksikliğin tedavi edilmesi gerektiğine inanıyordu. Haklıydı muhtemelen, ama düşündüğü şekilde değil. Moira araya girmeden önce kesinlikle bunun hiç sohbeti geçmemişti; görünüşe göre, onun müdahalesine sebep olan şey de aslında hiç tanımadığı bu kadına herhangi bir özleminden söz etmiş olması değil, Annie'nin yaşıydı. Annie perşembelerden nefret ediyordu.

Bugünkü de kerevizdi. Mora çalan saçlarıyla hayat dolu bir seksenlik olan Moira, elinde koca bir demetle orada dikilmiş, onu bekliyordu.

"Merhaba," dedi Annie.

"Senin ihtiyacın olan bu yapraklar. Yani, onun ihtiyacı olan."

"Teşekkürler."

"Blenderın var mı?"

"Var galiba."

"Sadece yaprakları blenderdan geçir ve ona bunu içir."

"Benim için bir şey yok mu? Çay ya da tohum, sütte bekletilmiş meyve falan?"

"Eh, senin için her şeyi denedik. Demek ki sorun onda."

Teknik bakımdan Moira haklıydı: Sorun onda olmalıydı.

"Bu gece yaparım."

"Bu gece yaparsan her şeyi yapmalısın. Demek istediğimi an-ladın mı? Hem altta hem üstte."

"Cumartesi gecesi yaparım o zaman."

Tanrı aşkına. Niye bu kadına ne zaman seks yaptıklarıyla ilgili bilgi veriyordu ki?

"Ah. O bir cumartesi-gecesi adamı desene?"

"İşimin başına dönsem iyi olacak."

"Utanacak bir şey yok."

"Utanmıyorum."

Ama utanıyordu elbette. İma edilen tekdüzelikten utanıyordu; şu her şeye burnunu sokan yaşlı acuzeye defolup gitmesini söyle-yemediği için de utanıyordu.

"Ah. Alan. Merhaba. Seni pek sık görmüyoruz buralarda."

Moira, hem pardösü hem de yağmurluk giymiş, iki ya da üç atkı takmış yetmişlerinde bir adama sesleniyordu. Adam elinde, içinde bulanık bir sirkede yüzen çürümüş bir soğan turşuna benzeyen bir şeyin bulunduğu bir reçel kavanozunu sıkı sıkı tutuyordu.

“Köpekbalığıyla ilgilendiğinizi söylediler.”

“Öyle,” dedi Moira ciddiyetle. “Hem de çok.”

“Bende onun gözü var.”

Kimden: Annie Platt >annie@annieduncan.net

Konu: Makul Şüphelerin Ötesinde

... Bu sensin. Bir öyküyü gerçek gösterecek detayları tanıyabilecek kadar roman okudum, ayrıca bu kadar zahmete giren herkes bir yanıtı hak eder. Bu sen değilsen de hiç umurumda değil açıkçası. Çok uzaklarda yaşayan ilginç ve düşünceli bir adamla e-postalar üzerinden sohbet ediyoruz, ne zararı var? (Buna başka bir şekilde de bakılabilir tabii, akıl hastası belki, bütün o çocuklar ve torunlar da hasta zihninin ürünleri sadece. Ama sonunda BENİM ASLINDA TANIDIĞIM bir akıl hastası çıkarsan, yemin ederim o zaman öldürürüm seni. Ama değilsen bunu dikkate alma lütfen. Artık, bunun sen olduğun temeli üzerinden devam ediyorum.)

Muhtemelen çoktan anladığın gibi, eserlerine çok kafa yoran, senin hakkında çok düşünen insanlar tanıyorum. Benim de senin hakkında düşündüğüm oldu zaman zaman ama yakın zamana dek bu çok sık değildi. Kısa süre önce yaptığım bir seyahatte bir ya da iki kez beklenmedik biçimde adın geçti. Yeni albümün *Juliet Çıplak* da -daha doğrusu, aşırı hevesli birkaç hayranın ona tepkisi- seni ve *Juliet*'i eskisinden daha fazla düşünmeme neden oldu. Daha önce böyle bir şey de hiç yazmamıştım, ama bu iki albüm sanat ve onu büyük bir açgözlülükle tüketen insanlar hakkında, galiba hep düşündüğüm ama uzun uzadıya hiç kafa yormadığım bazı şeyleri anlamama yardım etti. Yirmi yıldır ortadan kaybolmuş olmana dair sana sormak istediğim çok şey var elbette, ama sorgulanmak istemezsin herhalde.

Eminim, rasgele iki yabancıyı bir odaya koyup hayatları hakkında konuşmalarını istesen, hiç de rasgele seçilmemişler gibi görünmelerine neden olan bütün idealler, özellikler ve zıtlıklar ortaya çıkar. Mesela: Tanımadığın pek çok çocuğun var ve bu seni mutsuz ediyor. Benim hiç çocuğum yok, olabileceğini de sanmıyorum ve bu da beni, dört-beş yıl önce düşünebileceğimden çok daha mutsuz ediyor.

Yani, çocuk yapmadığım adamla geçirdiğim onca zaman, senin içerek ve albüm yapmayarak geçirdiğin zamana benzemeye başlıyor. Hiçbirimiz geçen zamanı geri getiremeyiz. Hal böyleyken, işkence gibi ama, çok geç de değil. Bunu hiç düşündün mü? Düşünmüşsündür umarım.

Bunu, İngiltere'nin kuzey yarısındaki küçük bir kasabada bulunan küçük bir sahil müzesindeki ofisimde yazıyorum. Bu kasabanın 1964 yazıyla ilgili bir sergi hazırlamam gerekiyor, ama o yıl karaya vuran ölü bir köpekbalığına ait gayet çirkin birkaç fotoğraftan başka sergilenecek pek bir şey yok elimizde. Bir de bu sabah gelen, bir zamanlar besbelli o köpekbalığına ait olan göz var. Birkaç saat önce bir adam, bir reçel kavanozunda sirkenin içinde yüzen, köpekbalığı gözü olması çok muhtemel bir şeyle müzeye geldi. Abisinin onu çakısıyla köpekbalığından kesip çıkardığını iddia etti. Şimdilik sergimizin en gözde parçası bu. Küçük bir İngiliz sahil kasabasının 1964 yazıyla ilgili bir konsept albüm yapmak istemezsin herhalde, değil mi? Bu bile bana gösterecek yeterli şeyi sağlamaz aslında.

Yazmayı kesti. Şayet kâğıt kalem kullanıyor olsaydı tiksintiyle kâğıdı buruşturup atardı ama e-posta yazmada buna benzer bir tatmini yaşatacak bir şey yoktu; her şey sizi bir hata yapmaktan alıkoyacak şekilde tasarlanmıştı. Annie'nin bir siktir-et tuşuna, üstüne bastığınızda tatminkâr bir patlama efekti verecek bir şeye ihtiyacı vardı. Ne yapıyordu? Sadece bir münzeviden, yirmi tuhaf yıldır dünyadan saklanan bir adamdan bir mesaj almıştı ve ona reçel kavanozundaki köpekbalığı gözünü anlatıyordu. Adam bunu gerçekten bilmek ister miydi? Ya şu çocuk sahibi olma isteğine ne demeli? Niye başka birine anlatmıyordu? Bir arkadaşına mesela. Ya da bildiği kadarıyla onun mutsuzluğundan bihaber olan Duncan'a hatta.

Kendi korunaklı ve karmâşık tarzıyla flört ediyordu. Adamın ondan hoşlanmasını istiyordu. Amerika'daki Tucker Turnesi ve "onun eserlerine çok kafa yoran insanlar"la ilişkisi üzerine ettiği laf kalabalığı başka nasıl açıklanabilirdi? Birlikte yaşadığı adamın, çocuk yapmadığı adamın, takıntılı bir Tucker Crowe hayranı olduğunu söylemek çok daha kolay olurdu ama Tucker'ın bunu bilmesini istemiyordu. Neden istemiyordu? Onun nasıl biriyle

yaşadığını bilmezse, adamın bir uçağa atlayıp geleceğini ve onu hamile bırakacağını mı sanıyordu? Tutkulu bir ilişki yaşamaya başlasalar bile Tucker'ın çoktan sahip olduğu dağınık ve mutsuz aileyi düşününce, onu tedbir almamaya ilna etmek çok zor olurdu. Aman Tanrım! İnsanın kendisiyle alay etmesi bile çok acıklıydı. Hiç tanışmadığı bir adamla gebeliği önleyici düzenlemeler hakkında şaka yapıyordu.

İyi de köpekbaliğının gözünü yazmazsa, ona ne anlatacaktı ki? İşiyle ilgili her şeyi okumuştı ve Annie de onu birdenbire soru yağmuruna tutamazdı – ondan bir daha haber almamanın iyi bir şey olacağını hissetti. Tucker Crowe'la e-posta yazışması yapacak doğru kişi o değildi. Yeterince şey bilmiyordu, yeterince şey yapmamıştı. Ona yanıt veremezdi.

Şu aptal 1964 sergisi fikrini ilk ortaya atan belediye meclisi üyesi Terry Jackson'a nazik bir mektup yazıyor olmalıydı şu an, ama kafasını bir türlü buna veremiyordu. Tucker'a yazdığı e-postayı yeniden açtı.

Juliet nereden çıktı? Biliyor musun? Bob Dylan'ın otobiyografisi Chronicles'ı okudun mu? Orada bir bölüm var, biri, bir yapımcı belki, albümü tamamlamak için "Masters of War" (bu muydu acaba?) gibi bir parçaya ihtiyaçlarını olduğunu söyler, şey albümünün kaydını yaparken...

Ama albümün adını da hatırlamıyordu ve adını hatırlayamadığı yapımcı Dylan'dan adı her neyse o albümü tamamlamak için, hatırlayamadığı parça gibi bir şarkı istediğinde Dylan'ın ne dediğini de hatırlamıyordu. Aslında ilginç bir bahis gibi görünebilecek cümleyi sildi. Duncan bunların hepsini bilirdi elbette ve Tucker'ın ondan haber almayı istemediğini saymazsak, Tucker'a yazan kişi de Duncan olmalıydı. Ve elbette Duncan'a e-postaları arasında bulunduğu şeyden hâlâ söz etmemişti, söz etmek istemiyordu da.

Sonunda, Dylan'la ilgili hiçbir şey bilmesi gerekmediğini fark etti. Akademisyenlerin yaptığı gibi, sözlerini açıklığa kavuşturmak için bir kitabı kullanıyordu sadece.

Juliet nereden çıktı? Biliyor musun? Peki, o mekânlara ne oldu? Yerlerinde yeller mi esiyor? Yoksa bir gün tesadüfen geçebilir misin oralardan? Her şeye burnumu sokuyor gibi göründüysem özür dile-
rim, seni soru yağmuruna tutmayacağıma söz verdim kendime. Benim ölü köpekbalığının resimlerini görmek istersen sadece haber ver. Sana karşılık olarak önerebileceğim sadece bu var.

Bu arada, dün akşam eve döndüğümde, senin şerefine *Nicholas Nickleby*'i okumaya başladım.

Bu satır çok mu mıymıntı kaçmıştı? Öyleyse talihsizlik olurdu. Çünkü doğruydı. Bu kez, fikrini değiştirmeden hemen “gönder” ikonuna tıkladı.

6. bölüm

Duncan, Annie'yle birbirlerine hiç âşık olmamalarının sorun oluşturmadığını düşündü. Onlarıki görücü usulü evlilikti ve gayet iyi gitmişti: arkadaşlar onların ilgi alanlarını ve huylarını dikkatle eşleştirmiş ve haklı çıkmışlardı. Bir yapbozun birbirine geçen iki parçası gibi, bir kez olsun uyumsuzluk hissetmemiştii denebilir. Bu iddianın hatırına, yapboz parçalarının düşünceleri ve duyguları olduğu varsayılacak olursa, o zaman kendilerine, "Burada kalacağım işte. Başka gidecek neresi var ki?" diye sordukları hayal edilebilir. Ve başka bir yapboz parçası gelip de ayartıcı bir şekilde kendi girinti ve çıkıntılarını parçalardan birinin aklını çelmek için sunarsa, bu ayartmaya direnmek de kolaydır. "Sen bir telefon kulübesinin parçasısın, bense İskoçya Kraliçesi Mary'nin yüzüyüm. Beraber olamayız." Hepsi buydu işte.

Bununla birlikte, yapbozun, kadınlarla erkekler arasındaki ilişkiler için kullanılabilecek doğru bir metafor olup olmadığını merak etmeye başlamıştı. İnsanoğlunun saçma sapan mizacını, birbirlerine uymasalar bile kendilerini bir başkasına tutturma kararlılığını açıklamıyordu. Acayip açılardan çıkıntı yapacakları umurlarında değildi, telefon kulübeleri ve İskoçya Kraliçesi Mary de umurlarında değildi. Kusursuz ve makul bir eşleşmeyi değil, gözleri, ağızları, gülümsemeleri, fikirleri, memeleri ve göğüsleri ve kışkıları, nüktedanlığı, şefkati, çekiciliği, romantik bir tarihi ve düz kenarlar kurmayı imkânsız kılan başka her türden şeyi arıyorlardı.

Yapboz parçalarının tutkuları da bilinmezdi aslında. İnsanlar yapbozlar konusunda tutkulu olabilirlerdi ama yapbozların kendisinin düzenli, tutkusuz olduğu bile söylenebilirdi. Tutku ise insan olmanın bir parçası gibi geliyordu Duncan'a. Müziğinde, kitapla-

rında ve televizyon şovlarında tutkuya değer veriyordu: Tucker Crowe tutkuluydu, Tony Soprano da öyle. Ama kendi yaşamında ona asla gerçekten değer vermemişti ve belki de şimdi, uygunsuz bir zamanda âşık olarak bunun bedelini ödüyordu. Sonradan, *Juliet Çıplak*'ın ona bir şey yapıp yapmadığını düşündü – onu uyandırdığını, içindeki hissizleşmiş bir şeyleri sarstığını... Albümü ilk dinledikten sonraki günler kesinlikle daha da duygusallaşmıştı; karnına birdenbire ağrı giriyor ve ara sıra nedensiz gözyaşları gözlerini yakıyordu.

Gina, İleri Performans Sanatları bölümüne yeni gelmiş bir öğretmendi, asla ve asla ünlü olamayacak -en azından seçtikleri alanlarda olamayacaklardı, ama Duncan bazılarının, günün birinde ilahlaştırdıkları birini takip edip sonunda öldürecek kadar deli olduğuna inanıyordu- sivilceli, kafası dağınık ergenlere ders veriyordu. Gina bir şarkıcı, oyuncu ve dansçıydı; her ne kadar bunlardan birini profesyonel olarak yapma hayalini hâlâ koruyor olsa da hayat zamanla onun hayallerini yok etmişti. İleri Performans Sanatları bölümünde çalışanlar tuhaf bir şekilde genç görünen, turneye çıkan tiyatro gruplarından hiç gelmeyen telefonları bekleyip duran, orta yaşlı kadın ve erkeklerdi; Gina bu umutları canlı tutmak için usul usul çaba gösteriyorsa da bunu okul saatleri dışında yapıyordu en azından. Üstelik, kınalı dik saçlarına ve bir dolu takı takmasına rağmen, sürekli kendisinden söz edip durmuyordu. Okuldaki ikinci gününde, kahve molasında Duncan'ın yanına oturdu, ona sorular sordu, yanıtlarını dinledi, Duncan için önemli olan bazı konularda bilgi sahibi olduğunu gösterdi. Ertesi gün, *The Wire*'ın ilk sezonunu ödünç alıp alamayacağını sorup, çok kötü bir ilişkiden uzaklaşmak için bu işi kabul ettiğini anlattığında, Duncan başının belada olduğunu anladı. Bundan iki gün sonra Duncan, bir yapboz parçasının ona kenetli arkadaşına, tamamen başka bir yapboza katılmak istediğini söylerse neler olabileceğini merak ediyordu. Ayrıca, tuhaf bir şekilde, Gina'yla seks yapmanın nasıl olabileceğini ve bunu hiç öğrenip öğrenemeyeceğini de merak ediyordu.

Diğer öğretmenler arasında çok az arkadaşı vardı; bunun nedeni en çok, meslektaşlarını -sanat dersleri verenleri bile- kültürden na-

sibini almamış sıkıcı tipler olarak görmesiydi. Buna karşılık onlar da Duncan'ın tuhaf olduğunu, o hafta ona ilginç gelen her neyse onun kaynağına inebilmek için daima ana medyanın bazı tuhaf yollarına saptığını düşünüyorlardı. Bir de modaya düşkün olduğunu sanıyorlardı ama Duncan'a göre bunun nedeni, onların zevklerinin beton gibi sabit oluşuydu; bir sonraki Dylan öğretmenler odasında onlara konser vermeye gelse, gözlerini devirip *Education Guardian*'da yeni iş aramaya devam ederlerdi. Duncan onlardan nefret ediyordu ve biraz da bu yüzden Gina'ya tutulmuştu; o, büyük sanat eserlerinin her gün yaratıldığını biliyor gibiydi. Gina onun ruh-eşi olacaktı ve bunun gibi soğuk, gri denizli, bingo salonları ve titrek sakinleri olan bir kasabada, ruh eşleri birkaç yılda bir ortaya çıkıyordu herhalde. Bu koşullar altında, seksi düşünmemek nasıl mümkün olabilirdi ki?

Annie, neler karıştırdığını anlamasın diye bir gazetenin arasına saklayıp çantasına koyduğu *The Wire*'ın ilk sezonunu yanında okula götürdüğü gün, Gina'yla bir şeyler içmek için çıktılar. Elbette ancak eylemin gizliliği Annie'ye bir fikir, aldatmanın en hafif kokusuyla birlikte banal bir hesabın peşine düşme imkânını verebilirdi, bu nedenle saman altından hareket etmek Annie'den çok, onun yararınaydı. Eve geç kalacağını haber vermek için Annie'yi aradı, ama o da hâlâ isteydi ve bu duruma canı sıkılmış ya da nelerde olacağını merak etmiş gibi görünmüyordu. Son birkaç gündür üstünde bir tuhafılık vardı. Annie de yeni biriyle tanışmışsa, işte buna hiç şaşırmazdı. Mükemmel olmaz mıydı? Yine de Gina'yla olacakların bir potansiyel taşıyıp taşımadığını görmeden ve ilişkinin çok erken bir döneminde -daha doğru dürüst flört etmeye başlamamışlardı- ayrılmasını istemezdi.

Duncan'ın ısrarı üzerine, kasabanın öbür ucundaki, rıhtımın da öbür ucundaki, öğrencilerden ve öğretmenlerden uzak bir pub'a bisikletle gittiler. Gina elma şarabı içti, Duncan bu seçime hayran kaldı, aslında sipariş edeceği şey her ne olursa olsun -beyaz şarap, Baileys ve kola- onun entelektüelliğinin ve egzotik kişiliğinin bir ispatı olacağı halet-i ruhiyesi içindeydi. Bir bardak elma şarabı bir anda, Duncan'ın ömrü boyunca arzuladığı tek içki gibi görünmeye başladı.

“Şerefe. Aramıza hoş geldin.”

“Teşekkür ederim.”

İçkilerinden iki koca yudum çektiler ve kıymetbilir dudak şapırtıları çıkardılar ki bu da; a) bu içkiyi hak ettikleri için memnun olduklarını b) birbirlerine ne söyleyeceklerini bilemediklerini gösteriyordu.

“Ah. İşte.” Duncan çantasını karıştırıp içinden CD kutusunu çıkardı. “Getirdim.”

“Harika. Nasıl bir şey? Yani, diğer programlara göre?”

“Hiçbir şey aslında. Onu harika yapan da bu. Bir tür ‘kuralları yok’ dizisi. Bir defaya mahsus yapılabilecek bir şey. Eşsiz.”

“Benim gibi.” Gina güldü, ama Duncan bunu, buluşmalarına erkenden bir samimiyet getirme fırsatı olarak gördü.

“Bence haklısın,” dedi. “Yani, işte, Baltimore alt sınıfını anlatan bir Amerikan televizyon dizisinden kesinlikle bir dolu farkın var senin. Aslında başka bir sürü şey daha var, ama tüm bu şeyler onun senin gibi olması anlamına gelmez; demek istediğimi anlıyorsundur, bunlara girmeyeceğim.” Kulağa pek mantıklı gelmiyordu ama her halükarda devam etmeye niyeti yoktu. “Ama bazı önemli bakımlardan aynısın.”

“Gerçekten mi? Devam et. Çok merak ettim.” Gina, dehşete kapılmaktan çok, eğleniyor görünüyordu. Duncan bu durumdan kurtulabilirdi belki.

“Yani. Daha yeni tanıştık. Ama sen bu sabah öğretmenler odasında otururken...” Tek istediği ona iltifat etmektir; onu çekici bulduğunu, bu okula öğretmenlik yapmaya gelmesine sevindiğini söylemek. Ama şimdi şu aptal *Wire* meselesine takılıp kalmıştı. “Yani, bariz şkilde farklı duruyorsun herkesten. İyi manada farklı, kötü değil. Orada senden başka herkes çok ciddi ve sert; sen ortama canlılık katıyorsun. Neşelisin, enerjiksinsin, güzelsin ve... pekâlâ, *The Wire* neşeli değil. Güzel de değil. Ama diğer öbür programlara baktığında... Yani, sadece bir izle işte. Ve sen...”

Artık bu durumdan kurtulmak üzereydi galiba.

“Teşekkürler. Umarım ileride hayal kırıklığına uğramazsın.”

“Ah, uğramam.”

Gina'nın Manchester'da bıraktığı çok kötü ilişkisi, ana kuzusu bir koreograflaydı ve adam ona iki yıldır dokunmamış ya da üç yıldır güzel tek bir laf etmemişti. Gay olduğu kesindi neredeyse ve başka adamlara olan eğilimini tedavi edemediği için Gina'dan nefret ediyordu. Gina'nın dünyada en çok istediği şey, onu çekici bulacak sevecen, nazik bir adamdı. Eğer yol dümdüzse, bazen çok uzakta iki aracın aynı şeritte kafa kafaya çarpıştığını görebilirsiniz.

Gina, Tucker Crowe'u hayal meyal hatırlıyordu, ama daha fazla bilgi sahibi olmaktan memnundu. Birlikte içki içmelerinin ertesi günü, Gina'nın kasabanın arkasındaki tepede bulunan tek odalı ve içler acısı şekilde az eşyalı, denizden ve Annie'den uzak dairesine gittiler; Duncan orada ona iPod'undan peş peşe *Çıplak*'ı ve *Giyinik*'i çaldı ve kadının *Çıplak*'ın hamılığı ve süslenmemiş saflığı konusunda tam olarak doğru şeyleri söylemesi üstüne hemen yattılar. En azından Duncan'a göre, seks gibi hissettiren bir seksti üstelik; o ve Annie'yle DVD kiraladıkları cumartesi günleri yaşanan şeyden ziyade, ihtiyaç hissedilen ve korkulan, kontrol edilemez bir şeydi. Bu olayın üstünden işkence gibi geçen kırk sekiz saatten sonra, Annie'ye köşedeki Hint restoranında yeni biriyle tanıştığını anlatıyordu.

Ona anlattığı zaman Annie sakindi.

"Pekâlâ," dedi, 'tanıştım' derken, tanışmaktan daha fazla bir şeyi konuşuyoruz sanırım."

"Evet."

"Onunla yattın."

"Evet."

Duncan terliyordu ve kalbi güm güm atıyordu. Midesi bulanıyordu. On beş yıl! Hatta daha fazla! On beş yıllık bir ilişkiden öyle sorunsuz kopabilmek gerçekten mümkün müydü? Buna izin verilirmiydi? Yoksa o ve Annie kurslara gidecek, uzman yardımları alacak, neyin yanlış gittiği anlamak için birlikte bir ya da iki yıllığına uzaklara mı gideceklerdi? Peki, bunları yapmalarını kim sağlayacaktı? Hiç kimse. Ürkütücü biçimde, onu bağlayan pek bir şey yoktu. Devletin özel yaşamları gittikçe ele geçirdiğinden şikâyet eden ilk insanlardan biriydi ama böyle durumlarda biraz daha fazla

müdahale edemezler miydi? Koruyucu parmaklık ya da güvenlik ağı neredeydi? Bunlar insanın köprüden atlamasını, ya da sigara içmesini, silah edinmesini, jinekolog olmasını güçleştirirdi. Peki, nasıl olurdu da istikrarlı, işlevsel bir ilişkiyi bırakmana izin verebilirlerdi? Vermemeliydiler. Eğer bu sorun çözülmezse, bir yıl içinde evsiz, işsiz bir alkolik olacağını görebiliyordu. Bu da sağlığına, bir paket Marlboro'dan daha fazla zarar verirdi.

“Bunu tanımlamam gerek. Evet ben, ben, yani işte, evet, senin de söylediğin gibi, onunla yattım ama bu belki de bir hataydı. Sana şunu sorabilir miyim: Bu sence çok mu üzücü? Çünkü itiraf etmemliyim, bence öyle olurdu. Çok enine boyuna düşünmedim doğrusu.”

“O zaman niye anlatıyorsun bunu bana?”

“Senin böyle bir tercihin olur muydu? Sana anlatmamam gibi?”

“Bu önerilebilecek bir tercih değil artık, ne dersin? Senin için böyle bir seçenek vardı. Ama başka biriyle yatıp yatmadığını bilmeyi isteyip istemeyeceğimi bana soramazsın. Bir bityeniği olduğunu sezerdim.”

“Bu soruyu sorduğumda başka biriyle yatmamış olursam tabii. Sana en başta sormuş olsaydım, sonra da sormaya devam...”

“DUNCAN!”

Duncan yerinde sıçradı. Annie pek bağırılmazdı.

“Evet. Özür dilerim. Konuyu saptırdım.”

“Ayrılmak istediğini mi söylüyorsun bana?”

“Bilmiyorum. Biliyordum. Ama artık bilmiyorum. Bir anda söylemek için çok büyük bir şey gibi göründü.”

“Daha önce öyle görünmüyor muydu?”

“Değildi... olması gerektiğinden daha büyük gelmedi, hayır.”

“Kimle yatıyorsun?”

“Öyle değil... Ben olsam şimdiki zaman kullanmazdım. Bu özel bir durumdu. Yani. ‘Kimle yattın?’ diye sormak doğru olur muhtemelen. Ya da, ‘Bu bir seferlik özel durumu kimle yaşadın?’ demek.”

Annie, elindeki çatal bıçakla onu öldürebilirmiş gibi bakıyordu Duncan’a.

“Yeni bir iş arkadaşı.”

“Anladım.”

Annie sustu, Duncan’sa boşboğazlık etmeye başladı.

“O... İşte, birdenbire ondan çok etkilendim.”

Hâlâ hiçbir şey söylemiyordu.

“Aslında, uzun zamandır kimseyi onun kadar çekici bulmamıştım.”

Sessizlik; ama daha derin ve çok daha tehditkâr bir nitelikte.

“Ve *Çıplak*’a bayıldı. Ona çaldığımda...”

“Ah, allahaşkına!”

“Affedersin.”

Duncan, özür dilemesi gerektiğini biliyordu, ama ne için özür dilemesi gerektiğinden pek emin değildi. Bütün bu suçlamalar karşısında masum değildi elbette, hatta herhangi bir savunma yapacak durumda da değildi. Yalnızca kusurunun ne kadar büyük olduğundan emin değildi artık. Annie’nin, *Çıplak*’ın lafı edildiğindeki öfkesi... Onu Gina’ya çaldığı için miydi? Yoksa Annie beğenmezken o beğendiği için miydi?

“Bu tartışmanın ortasında siktiğimin Tucker Crowe’undan konuşmak istemiyorum.”

Sorun buydu muhtemelen: Tucker’dan hiç söz etmemeliydi. Bunu anlayabiliyordu.

“Özür dilerim. Tekrar.”

Duncan, geçen birkaç dakikanın ardından ilk kez Annie’nin gözlerine bakma cesareti buldu. Düşününce, insana tanıdık gelen öyle çok şey vardı ki. Böylesi tanıdık gelen bir şeyi ya da insanı - bir ev, bir manzara, bir eş- kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya geldiğiniz ana dek, bu son derece küçümsenen, görmezden gelinen bir erdemdi. Tamamen saçmalıktı. Kendini öbür meseleden koparmalıydı. Kına ve ağır takılarla Gina, kesinlikle tek gecelik standartlara uyuyordu. Ah, kulağa berbat geliyordu bu da. Öyle demek istememişti. Demek istediği sadece onun, tek gecelik ilişkilerin çok da korkunç görünmediği çevrelerde bulunmuş olabileceğiydi. Tanrı aşkına, turnedeki müzikallerde takılmıştı. Duncan sadece her şeyi unutacak, böyle bir şey yaşanmamış gibi davranacak ve kahve molalarında ondan uzak duracaktı.

“Evimden falan taşınmıyorum,” dedi Annie.

“Hayır. Elbette hayır. Kimse senden bunu istemiyor.”

“İyi. Bu net olsun da.”

“Kesinlikle.”

“Peki, yapılacak mantıklı şey ne sence?”

“Mantıklı şey ne mi olur? Ne konuda?”

“Yarın için?”

“Ne var ki yarın?”

Onun unuttuğu bir sosyal etkinlikten söz ettiğini umuyordu. Normal yaşamın kendini koruyacağını ve bu talihsizliği arkalarında bırakacaklarını ümit ediyordu.

“Sen taşıyorsun,” dedi Annie.

“Ah! Ne? Ha. Hayır hayır, ben bundan söz etmiyordum,” dedi Duncan.

“Sen söz etmiyor olabilirsin. Ama ben tam olarak bunu söylüyorum. Duncan, hayatımın seninle geçirdiğim yarısını çöpe attım az önce. Aslında, gençliğimin kalanını. Başka bir tek gün bile kaybetmeyeceğim.”

Annie çantasını karıştırdı, on poundluk bir banknot çıkardı, onu masaya attı ve yürüyüp gitti.

7. Bölüm

“Peki, sen nasıl hissediyorsun bu konuda?”

“Boktan hissediyorum, Malcolm. Nasıl hissettiğimi sanıyordun?”

“Açıkla... o kelimeyi.”

“Bok gibi.”

“Daha iyisini yapabilirsin, Annie. Sen düşüncelerini açıkça ifade edebilen genç bir kadınsın. Ayrıca küfür kutusuna on peni atıyorum senin için.”

“Lütfen yapma.”

“İlkini duymazdan geleceğim, ama ikincisi gereksizdi. Kuralları yıkmak bence iyi bir fikir değil. Koşullar ne olursa olsun.”

Malcolm cebini karıştırdı, bir madeni para buldu ve onu, başının arkasındaki kitap rafında tuttuğu tuhaf kumbaraya attı. Kumbara, paranın nihai istirahatgâhına varmadan önce tur ata ata döneceği şekilde tasarlanmıştı; bu yüzden sonraki birkaç dakika sessizlik oldu, bu dönerek düşme işi bitene dek ikisi de konuşmak istemedi. On peninin, diğerlerinin -hepsi de Annie’nin patlama anlarında sarf ettiği, on yaşındaki bir çocuğu hiç de şok etmeyecek küfürleri temsil ediyordu- yanına vardığını işaret eden rahatlatıcı şingirtinin duyulması, bu kez normalden daha uzun sürdü sanki.

Annie birkaç ay önce Ros’a, işe yaramaz ilişkileri arasında en büyük sıkıntıyı Malcolm’la yaşadığını anlattı. Cuma akşamki köriye kadar, Duncan öyle çok büyük bir baş belası olmamıştı; annesiyle haftada on beş dakika konuşuyordu ve Devon’a taşındığından beri onu çok seyrek görüyordu. Ama Malcolm... Malcolm’ı her cumartesi sabahı koca bir saat görüyordu ve her cumartesi sabahı görüşmeme konusunu ne zaman açsa, adam bariz

şekilde kahırlanıyordu. Annie ne zaman kasabayı ve işini bırakıp Manchester'a, Londra'ya ya da Barcelona'ya gitmeyi düşünse, çok ayıp ama, hayalinde ilk olarak bu yerlerin Malcolm'suzluğu canlanıyordu – muhtemelen Duncan'ın yokluğundan sonra ama yemeğin, havanın ya da kültürün cazibesinden daha önce.

Malcolm onun terapistiydi. Çocuksuzluk yüzünden bunalıma ilk girdiği sıralarda, sağlık merkezinin ilan panosunda bir kartvizit görmüştü, ama neredeyse hemen Malcolm'ın doğru kişi olmadığını anlamıştı da: çok asabi, çok yaşlı, kimseyi ürkütecek bir şey yapmayan Annie tarafından bile çok kolayca korkutulabilen biriydi. Annie ona kendisi için doğru insan olmadığını söylemeye çalıştığında, yeniden düşünmesi için yalvarmış ve bir saatlik ücretini otuz sterlinden önce on beşe, en sonunda da beş sterline düşürmüştü. Sonunda Annie'nin onun ilk ve tek müşterisi olduğu ortaya çıktı. Psikoloji eğitimi görmek için devlet memurluğundan erken emekli olmuştu; on yılı aşkın bir süredir bu onun tutkusuydu, çok hızlı öğrenmişti ve her halükarda Gooleness'teki tek ciddi terapisti, hiç kimseyi Annie kadar enteresan ve duyarlı bulmuyordu... Annie'nin öylece çekip gitmeye ne yüreği dayanırdı ne de buna gücü vardı; bu yüzden iki yıldır yuvarlanarak düşen bozukluklara katlanıyordu. Küfür kutusu fikrinin eğlencesine katılmayı reddediyordu, bu yüzden Malcolm'da yuvarlayacak on peni daima bulunuyordu.

“Küfür kutusuna neden bu kadar bağlısın?”

“Seninle ilgili konuşmak için buradayız.”

“Tamam ama hiç televizyon izlemez misin? İnsanlar... o kelimeyi hep kullanıyor.”

“Televizyon izlerim. Sadece o programları izlemem. Anlaşılan insanlar *Antiques Roadshow*'da* küfretmeye gerek duymuyor.”

“Görüyor musun Malcolm, bu tam da birbirimize uygun olmadığımızı düşünmeme yol açan türden bir yorum.”

“Ne? İzlediğim programlarda insanların birbirine küfretmediğini söylemem mi?”

* *Antiques Roadshow*, İngiltere'de yayınlanan bir televizyon şovu. Antika eksperleri İngiltere'nin çeşitli bölgelerine gidip, o yörenin insanların getirdiği antikalara değer biçerler. Program, 1979'dan bu yana devam etmektedir. (ç.n.)

“Bununla birlikte, söyleme biçimindeki o bağınaz üslup.”

“Özür dilerim. Daha az bağınaz olmayı öğrenmeye çalışıyorum.”

Bunu sakince, mütevazı bir şekilde ve kendine kırbaç cezası verdiği somut olarak anlaşılan bir tonda söyledi. Annie kendini berbat hissetti; Malcolm’la ıvır zıvır şeylerden söz ederken genelde hissettiği gibi. Bu yüzden de sonunda hep bir terapistle anlatılacak türden şeyler -ebeveynleri ve talihsiz aşk hayatıyla ilgili şeyler-anlatarak boyun eğme noktasına gelirdi: bu onları bunaltıcı, sıkıntılı kısa konuşmalardan uzaklaştırırdı.

“Aşağılanmış,” dedi Annie birdenbire.

“Efendim?”

“Nasıl hissettiğimi daha iyi tanımlamamı istedin ya benden. Aşağılanmış hissediyorum.”

“Elbette öyle hissediyorsundur.”

“Ona olduğu kadar kendime de kızgıyım.”

“Çünkü?”

“Çünkü bu eninde sonunda olacaktı. O biriyle tanışacaktı ya da ben biriyle tanışacaktım, sonra da böyle olacaktı. Yani, çok uzun zaman önce ayrılmalıydım. Sadece tembellikten. Şimdi de ben bo... terk edildim.”

Malcolm sessiz kaldı. Annie bunun analistlerin kullandığı bir teknik olduğunu biliyordu: şayet yeterince uzun bekleyecek olurlarsa analize tabi olan kişi sonunda, “Babamla yattım!” diye bağırabilirdi ve herkes evine gidebilirdi. Ayrıca Malcolm’la bunun tersinin de geçerli olabileceğini biliyordu. Şayet Annie yeterince uzun bir süre beklerse, o kendi sessizliğini aptalca bir şey söyleyerek doldururdu ve kavga ederlerdi. Bazen elli dakikanın tamamını tartışarak geçiriyorlardı ve bu da en azından zamanın hızlı geçmesini sağlıyordu. Annie, görebildiği kadarıyla, aptalca sözlerinin öfkesini bir kenara atmayı başarabildiği sürece, Malcolm’un arada ettiği lafların onlara zararı olmuyordu.

“Sizin neslin bu hali çok komik.” Böyle bir girişin ardından gelmesi garanti eski kafalı bir provokasyonu sezen Annie’nin tek yapabildiği, dudaklarını yalamayı kesmek oldu.

“Neymiş o, Malcolm?”

“Yani, tanıdığım bir dolu insan ya mutsuz ya da sinir bozucu evlilikler yaşıyor. Ya da sıkıcı.”

“Ve?”

“İşte, aslında gayet memnunar.”

“Acı çekmekten mutlular yani.”

“Geçinip gidiyorlar, evet.”

Annie Malcolm’ın, derin arzusunun saçma paradoksunu ilk kez bu kadar net özetlediğini hissetti. Belli yaş ve sınıftan bir İngiliz’di, ülkenin belli bir bölgesinden geliyordu ve onun gibi İngiliz beyefendileri, onlara katlanmanın neredeyse hiç de sıkıntılı bir durum olmadığına inanıyordu. Şikâyet etmek zayıflık göstermekti, yani işler kötüye gittikçe insanlar daha metanetli olurdu. Yine de şikâyet yoksa, psikolojik danışmanlık hiçbir şey demekti. Aslında işin temeli buydu, hoşnutsuzlukları ve acıları açığa vurup, onlar için bir şeyler yapılabileceği umudunu vermek. Annie gülmeye başladı.

“Ne dedim ben şimdi?” dedi Malcolm bezgince.

Annie, odanın içinde bir yerlerde annesinin sesini duyabiliyordu. Annie, IRA’nın insanları öldürdüğünü ya da o çocukların babalarına ihtiyacı olduğunu söyleyip onu eleştirdiğinde kullandığı tondu bu – aslında, seksenlerin başındaki tuhaf politik ortamın nispeten karşı durulamaz banallığında bunların kulağa kışkırtıcı faşist sloganlar gibi geldiğini görebiliyordu artık.

“Doğru işi yaptığını düşünüyor musun gerçekten?”

“Neden düşünmeyeyim ki?”

“Baksana, sana gelmemin nedeni mutsuz, sıkıcı, sinir bozucu evliliğimle geçinip gitmeyi istemiyor olmam. Daha fazlasını istiyorum. Sen de benim biraz sulugöz olduğumu düşünüyorsun. Aslında bu koltuğa kim oturursa otursun, onun biraz sulu göz olduğunu düşüneceksin muhtemelen.”

Malcolm gözlerini halıya dikmişti, bu muammanın bir şekilde son bulduğu yer de tahminen orası oldu.

“Pekâlâ,” dedi. “Hepsinin bu olduğundan emin değilim.”

“Ne peki? Bu değilse ne?”

“Öylece geçinip gitmek istemiyorum dedin.”

“Evet. Bu Saçma Sapan Hayatla.” Malcolm sağırmış gibi söylemişti bunu, ki sağır da olabilirdi elbette. Adamın sağırlığının, se-

anslarının yetersiz doğasında bir rolü olup olmadığına karar vermeye çalışırken, bir anlığına kafası karıştı. Malcolm onun ne söylediğini duymuyor görüldüğünde, bu gerçekten duyamadığı için miydi?

“Bağlam önemli.”

“Ama gayet güzel geçinip giden insanların saçma sapan hayatları yok,” dedi Malcolm.

Annie, Malcolm ne zaman bir gözlemini sunacak olsa yaptığı gibi, kibirli hazırcevaplığını yapıştırmak için ağzını açtı ama o ağız bomboştu. Haklı olabilir miydi? Kanaat etmek hayattan daha mı değerliydi? İlk kez Malcolm’un ona söylediği bir şeyi düşünüyordu.

Cumartesi sabahları, sorunları hakkında konuşmaya gittiğini Duncan’a hiç söylememişti. O Annie’nin spor salonuna ya da alışverişe gittiğini sanıyordu. Nereye gittiğini öğrense de canı sıkılmazdı. Terapi savaş meydanında onun doğrudan bir işi olmasa da bunu bir onur nişanı gibi taşırdı: ona göre bu, onları Gooleness’in geri kalanından ayıran, daha üstün kılan türden şeylere bir başka örnek olurdu. Annie’nin gizli tutmasının nedenlerinden biri de buydu zaten. Bir başka nedense, onun aslında Duncan’dan başka pek bir sorunu olmamasıydı. Bu da Duncan’ın bilmeyi istemeyeceği bir şeydi, ilk başta en azından – ama sonra her şeyi bilmek isteyecekti ve bu da imkânsızdı. Bu yüzden çıkarken ya yüzme eşyalarını yanına alıyor ya da elinde bir hayırsever derneğin mağazasından alınmış ikinci el bir kitap ya da bir çift ucuz ayakkabı ya da dolu bir market torbasıyla dönüyordu ve böylece Malcolm gizliliğini koruyordu. Malcolm’ın ilkokula yakın evinden çıkıp merkeze doğru yürümeye başladığında, tamamen yabancı birine Duncan’ın onu ne kadar hayal kırıklığına uğrattığını anlatmadığını ispatlamak için bir şey satın almasına gerek olmadığını fark etti. Eve eli boş dönmek tuhaf bir duyguuydu. Tuhaf, birazcık riskli ve evet, elbette birazcık da üzücü. Bunlar ona, hayatını eve dönme sebebi olan biriyle paylaştığını hatırlatan türden yalanlardı. Ama yeni boşalmış evine döndüğünde, Duncan’ı oturmuş onu bekliyor buldu.

“Bize kahve yaptım,” dedi. “Demlikte.”

Demlik önemliydi, yoksa ondan söz etmezdi. Duncan gerçek kahvenin, tüm o bekleme ve demleme süreciyle gereksiz abartıldığını düşünüyordu ve hazır kahveyle mutlu olduğunu iddia ediyordu. Bu sabahki jesti muhtemelen ihanetinin bir tür kefaretiydi.

“Vaaay, Sağol.”

“Yapma böyle.”

“Ne kahvesi içtiğini niye umursayayım ki?”

“Başkasıyla yatmamış olsam hoşuna giderdi.”

“Başkasıyla yatmamış olsan hazır kahve içerdin.”

Duncan hiçbir şey söylemeyerek pes etti ve fincanından bir yudum aldı.

“Haklısın aslında. Hazır kahve çok daha iyi.”

Hayatlarının geri kalanı boyunca sürmesi muhtemel bir ilişkiye başlamalarından önce, Duncan’ın buna benzer kaç taviz verdiğini merak etti Annie. Bin mi? Bundan sonra da Annie’yi gerçekten rahatsız eden meseleler üzerinde durmaya başladı.

“Neden buradasın?”

“Şey. Yani, hâlâ burada yaşıyorum, değil mi?”

“Sen söyle.”

“Birileriyle birlikte yaşayıp yaşamadığını öylece söyleyip geçemezsin bence. Bu daha karşılıklı anlaşmaya bağlı bir şey,” dedi Duncan.

“Burada mı yaşamak istiyorsun?”

“Bilmiyorum. İşleri biraz elime yüzüme bulaştırdım galiba, değil mi?”

“Evet, öyle. Seni uyarmalıyım Duncan: Senin için kavga vermeyeceğim. Bütün mesele, senin birinin kavga vermesine degecek türden bir insan olmaman. Sen benim kolay hayat seçeneğimsin. Bu özelliğini kaybettiğin an, bir seçenek olmaktan da çıktın.”

“Anladım. Şey. Öylece doğrudan söyleyiverdin. Sağol.”

Annie omuz silkti, birkaç mükemmel dakika boyunca hissettikleriyle halelenmiş bir bir-şey-değil hareketiydi.

“Geri dönme şansım var mı peki? Eğer istediğim bu olursa?”

“Böyle ifade ettiğin sürece yok, hayır.”

Bir şey kesindi: Duncan’ın cuma gecesi iyi geçmemişti. Annie

detaylar için ona baskı yapmaya kalktı ama o öfkeli haliyle bile bunun sağlıklı bir tepki olmadığını fark etti. Ama kapısının önünde Duncan'ı bulan diğer kadının fena halde bozulduğunu hayal etmek zor değildi; gittiği yer orasıysa tabii. Duncan hiçbir zaman, ilk birlikte olmaya başladıkları zaman bile büyük bir diploması, sezgi ya da cazibeyle donanmamıştı ve bunlara birazcık sahip olmuşluğu varsa da on beş yıllık az kullanım sonucu körelmiş olmalıydı. Bu zavallı kadın yalnızdı besbelli -ardında bir mutsuzluk ya da başarısızlık izi bırakmadan bir yerden Gooleness'e gelmek neredeyse imkânsızdı- ama Duncan'ı bir cuma gecesi saat on birde hayatına kabul edecek kadar umutsuz olan biri işe yaramazın teki olmalıydı, hatta belki tıbbi gözetim altındaydı. Annie'nin tahmini, onun bir kanepenin üstünde uykusuz bir gece geçirdiği idi.

"Peki, ne yapmalıyım?" Bu retorik bir soru değildi. Esaslı bir tavsiye için Annie'ye bel bağlamıştı.

"Kalacak bir yer bulman gerek, tercihen bu sabah. Sonrasını göreceğiz."

"Ama ya benim..."

"Bunu daha önce düşünmeliydin."

"Sadece yukarı çıkıp..."

"Yapman gerekeni yap. Birkaç saatliğine dışarı çıkıyorum ben."

Daha sonra, onun sorusunu nasıl tamamlayacağını merak etti. Neyine ne olmuş? Silah zoruyla bir bahisçiye götürülecek olsa ve Duncan'ın birkaç gün yanında ne olmazsa yaşayamayacağını hissedeceği şey üzerine bahse girmesi istense, parasını kesinlikle Tucker Crowe'un konser kayıtlarına koyardı.

Duncan eşyalarını toplarken, o işe gitti. Kendi kendine -kelimenin tam anlamıyla, sözcükleri fısıldıyordu- yanıtlaması gereken bir dolu e-posta olduğunu söylüyordu, ama eldeki verilere bakınca -Malcolm bile bunu anlayabilirdi- aslında Tucker'dan yanıt gelip gelmediğini görmek istiyordu. Bu onun işyeri kaçamağıydı; hiç tanışmadığı ve tanışması ihtimal dahilinde olmayan, öbür kıtadan bir adamla...

Müze cumartesiileri saat ikide açılıyordu, yani etrafta başka kimse yoktu; iki saatlik harika boşluğun ilk birkaç dakikasını, resmi ve görkemli bir şekilde "kalıcı koleksiyon" olarak bilinen

şeyi dolaşarak harcadı. İnsanlardan görmeleri için para aldıkları şeylere ne zamandır doğru dürüst bakmamıştı ve bu yüzden, sandığı kadar utanmamıştı. Sahil kasabalarındaki müzelerin çoğunda, Viktorya dönemine has tekerlekli plaj kabinleri olan soyunma kabinleri vardı -bunlar sayesinde hanımefendiler denize girerken kendilerini meraklı bakışlardan koruyabiliyordu- ama herkesin, grotesk kuklaları olan dört başı mamur bir on dokuzuncu yüzyıl “Punch and Judy” standı yoktu. Gooleness, tipik olarak, *dippers**’larla *bathers*’ların* bulunduğu İngiltere’deki son kasabaydı ve bu meslek 1850’lerde büyük oranda ortadan kalktı. Bununla birlikte, Gooleness o kadar zamanın gerisinde kalmıştı ki, bu her iki ekibin de on dokuzuncu yüzyılın sonlarına ait fotoğraflı kanıtları mevcuttu. Ve fotoğraf koleksiyonlarının aslında, Annie’yi şaşırtan bir şekilde, gayet iyi olduğunu görebiliyordu artık. En sevdiğinin önünde durdu, geçen yüzyılın sonunda yapılmış bir kumdan kale yarışmasının resmiydi bu. Görünürde çok az çocuk vardı -ön planda, dizlerine gelen bir elbise giymiş ve güneşten korunmak için muhtemelen gazete kâğıdından yapılmış bir şapka takmış küçük bir kız vardı- ve görünüşe göre yarışma için binlerce kişilik bir kalabalık toplanmıştı. (Ros da ona bunun bazı yoksul kömür madeni işçilerinin, 1908’deki Gooleness kumdan kale yarışmasını ön sıradan izleyebildiği, hayatlarının en güzel günü olduğunu söyler miydi?) Ama Annie’nin gözü hep sağdaki yere çömelmiş, bir kilise kulesiyle uğraşan kadına takılıyordu; üstündeki uzun pardösü ve amele şapkası onu, Vietnam Savaşı’ndaki yaşlı bir köylü kadar kederli ve fakir gösteriyordu. Artık ölüsün, diye düşünüyordu Annie, onu ne zaman görse. Hayatını bunu yaparak harcamamış olmayı diler miydin? Hepsinin canı cehenneme, diye düşünüp pardösünü çıkarıp atmış olmayı ve güneşi sırtında hissedebilmeyi diler miydin? Zamanımız öyle kısa ki burada... Neden onun bir kısmını kumdan kaleler inşa ederek harcıyoruz? Mecburen sonraki iki saatini israf edecekti ama sonra, ona kalan zaman her ne kadarsa, bir saniyesini bile boşa harcamayacaktı. Bir şekilde yine Duncan’la yaşamaya başlamazsa tabii ya da meslek

* *Dippers*, denize giren kadınlara ve *Bathers*, denize giren erkeklere eşlik eden kişi. (ç.n.)

yaşamının geri kalanında bu işi yapmazsa ya da ıslak bir pazar günü *Eastenders*'ı izlemezse ya da *Kral Lear* olmayan bir şeyi okumazsa, ya da ayak tırnaklarını boyamazsa, ya da bir restoran m n s nden bir yemek seçmesi bir dakikadan fazla s rmezse ya da... Yaşam  mitsizdi aslında. Tamamen yanlış düzenlenmişti.

Duncan, Annie'ye Hint lokantasındaki ihanetini anlatıp, sonra da onun çekip gitmesini izlerken hissettiğinden daha da berbat hissedebileceğine inanamazdı. Ama aslında, bavulunu toplamak biraz daha rahatsız ediciydi. Doğru, sadakatsizlik sohbetinde şimdiye dek mecbur kaldığı en acı verici göz temasını yaşamıştı; Annie'nin gözlerine bakarak konuşma zorunluluğunun acısını ve öfkesini unutmasından bir süre önceydi ve eğer onu iyi tanımıyor olsaydı, ortada bir nefretin mevzu bahis olduğunu söyleyebilirdi, hatta biraz da aşağılamanın. Ama şimdi, giysilerini bir bavula yerleştirirken, fiziksel olarak kendini hasta hissediyordu. Bu onun hayatıydı, şimdi buradaydı ve bir çantaya ne kadar çok şey koyarsa koysun, onu yanına alamazdı. Sahibi olduğu her şeyi alabilse de, hayatını arkasında bırakmış olacaktı.

D n geceyi Gina'yla, Gina'nın yatağında geçirmişti. Anladığı kadarıyla, kadın onu gördüğüne şaşırmamıştı; aksine, bir şekilde onu bekliyormuş gibi konuşmuştu. Duncan şimdilik koltukta yatmayı ve onu arkadaş olarak görmeyi tercih ettiğini açıklamaya çalışmıştı, ama Gina bu ayrımı anlamamış görünüyordu; bunun nedeni büyük ihtimalle ne evsiz kaldığını ne de onun evsizliğini kuşatan koşulları açıklamamış olmasıydı.

"Bir gece benimle sevişip, sonraki gece koltukta yatmayı neden istediğini anlamıyorum," dedi.

"şey, bunlar ardışık geceler değıl elbette," dedi ve Annie'nin gözlerinin yuvalarında döndüğünü neredeyse duyabildi.

"Hayır, ama arada pek fazla değışen bir şey olmadı, değıl mi? Buraya benimle ilişkini bitirmeye gelmediysen tabii. Her ne olursa olsun, koltukta uyumuyorsun. Pilin mi bitti?" Gina güldü, bunun  zerine Duncan da güldü.

"Hayır hayır. Ama..."

"İyi. Mesele kapanmıştır."

“Sadece...”

Gina kollarını boynuna doladı ve onu dudaklarından öptü.

“Bira kokuyorsun.”

“Ben... Bira içiyordum şey olduğunda...” Annie’den hiç söz edip etmediğini hatırlamaya çalışıyordu. Gina’yla iki-üç sohbeti sırasında, “*The Wire*’ın bir bölümü bize hiç yetmez,” ya da “Yazın küçük bir ABD turuna çıktık” gibi, “biz” diye konuştuğunun kesinlikle farkındaydı ama Gina, bu özel zamirin nereden çıktığına dair herhangi bir merak göstermemişti. Daha sonra, kendini Annie’nin varlığından ayırmaya çalıştığında, onu isim vermeden yeniden tanıtmaması gerekmişti, çünkü son on beş yılını kendi başına sinemaya gidip müzik dinleyerek geçirmiş gibi görünmeye başladığını hissetmişti. Bu yüzden şöyle laflar etmeye başlamıştı: “Evet, gördüm o filmi. Bilirsin, birlikte olduğum kadınlara. O zamanlar.”

“Çok zor bir akşam geçiriyorum aslında,” dedi.

“Üzüldüm.”

“Evet. Söyledim mi hatırlamıyorum ama... Her neyse, bu gece kafamda halletmem gereken bir şey var. Seninle ilgili.”

“Yani... romantik bir mesele mi?”

Gina’nın kullandığı belirteci niteleyip, Annie’yle aslında romantik bir bağlılığı olmadığını açıklamaya niyetlendi, bu daha çok bir yapboz parçaları meselesiydi. Ama bunun öyle pek de işe yaramayacağını görebiliyordu.

“Öyle sanırım, evet.”

“Uzun vadeli bir şey miydi?”

Duncan durdu. Aslında bu sorunun yanıtını biliyordu. On beş yılın uzun vadeli bir şey olduğu aşikârdı, yani “Ne demek istiyorsun?” ya da “Biraz daha açıklar mısın?” gibi bir şey demek ikiyüzlülük olurdu.

“Sana göre ne kadar bir zaman uzun vadeli sayılır?”

“Bir yıl?”

“Hımm...” Hesap yapıyormuş gibi bir ifade takındı. Daha çok içinden parmaklarını sayıyordu. “Evet.”

“Ah. Ah canım. Baktan mıydı?”

“Biraz, evet.”

“O yüzden mi koltukta yatarım dedin?”

“O yüzden olabilir, evet.”

“Peki, şimdi onunla birlikte misin?”

“Hayır.”

“Peki.”

Gina’ya göre, önceki ilişkisiyle ilgili söyleneceklerin hepsi buydu. Duncan bütün gece boyunca evini özledi ve çok az uyudu; ama Gina yersiz bir şekilde her şeyden çok memnun görünüyordu. Duncan onun, Annie’yle ayrılmasının şiddetini anlayamadığına inandırdı kendini, bunun nedeni muhtemelen empati kurmada sığ ve yetersiz oluşuydu. Ancak sonra fark etti ki Gina’nın ayrılığın şiddetini anlama ihtimali yoktu, çünkü o kasten, hatta belki hilekârlık edip olayı hafif göstermişti. İlişkinin on dört yılını kesip atmış, sonra da onun yuva yıkan biri olduğunu kabul etmesini istemişti. Gina’ya bunun sadece bir sıyrık olduğunu söylemiş, sonra da morfin teklif etmedi diye ona kızmıştı.

Evc dönmek yuva hasretini gidermedi maalesef. Sadece daha da kötüleştirdi. Oyalanmak, hatta bir DVD izlemek ve normal bir cumartesi sabahıymış gibi davranmak istedi, ama bunun işe yarayacağından şüpheliydi. Çantasını toplamayı bitirdi -bir hafta için falan yetecek kadar, daha uzun değil- ve evden çıktı. Duncan, Tucker Crowe’un aşk hayatındaki değişiklikler hakkında pek bir şey bilmiyordu -internette bazı spekülasyonlar yapılsa da kimse bilmiyordu aslında- ama çok çalkantılı olduğunu hayal ediyordu. Tucker’ın kaç kere çantasını böyle toplaması ve bir eve veda etmesi gerekmişti? Duncan bir kez daha, Tucker Crowe’u şahsen tanımış olmayı diledi. Ona, bir yaşamdan diğerine taşınırken yanına ne aldığını sormayı çok isterdi. En önemli şey iç çamaşırı mıydı? Nedense Tucker’ın ona verebileceği bir ipucu olduğunu düşünüyordu, şunlar gibi bir şey mesela: “Tişörtleri kafana takma,” ya da “En sevdiğin resmi kesinlikle arkanda bırakma.” Duncan’ın en sevdiği resim, Annie’yle birlikte Gooleness’teki bir eskicide buldukları, orijinal bir *Dr. No* afişiydi. Bunun parasını ödeyenin kendisi olduğuna emindi, yani almaya hakkı vardı. Öte yandan, afiş hayli büyüktü ve yatak odasının duvarındaki irice bir rutubet yamasını örtüyordu. En sevdiği ikinci resimde karar kıldı; eBay’den aldığı, Tucker’ın on sekize yirmilik bir fotoğrafı. Yetmişlerin son-

larında, muhtemelen New York'taki Bottom Line'da çekilmişti ve Crowe bu resimde iyi, genç, rahat ve mutlu görünüyordu. Resmi çerçeveletmesine rağmen, Annie onu oturma odasına ya da yatak odasına asmayı hiç istememişti, bu yüzden çalışma odasının duvarına dayalı duruyordu. Onu almasının Annie açısından sakıncası olmazdı -aslında almasa bozulurdu herhalde- ve her şeyden öte, bunun Tucker'ın tavsiyesi olduğunu düşününce uygun göründü. Hayali bir tavsiye olsa da. Gina'nın evine küçük bir valiz ve büyük bir resimle gitmesi biraz utanç vericiydi belki ama Gina buna bayıldı, ya da bayıldığını söyledi. Bir sürü şeyden çok fazla heyecan duyan biriydi.

Neredeyse bütün hafta sonunu Gina'yla geçirdi. Güzel yemekler yediler, iki film izlediler, sahilde yürüyüşe çıktılar, cumartesi ve pazar gecesi iki kez seviştiler. Her şey yanlış, anormal, tuhaf geldi. Duncan, başka birinin hayatını yaşadığı hissinden kurtulamıyordu; kendi hayatının yakın zamana dek olduğundan daha eğlenceliydi ama ona ne yakışan ne de uyan bir hayattı. Daha sonra, pazartesi sabahı birlikte işe bisikletle gittiler ve günün ilk dersleri başlamak üzereyken Gina ona dudaktan hoşça kal öpücüğü verip, afallamış iş arkadaşlarının gözü önünde muzırca poposunu sıktı. Öğle tatili geldiğinde, okuldaki herkes onların bir çift olduğunu biliyordu artık.

8. Bölüm

Ne demeli? Tucker'ın aklına hiçbir şey gelmiyordu. Ya da daha çok, herhangi bir işe yarayabilecek bir şey gelmiyordu aklına. “Hadi bir şans daha verelim?” “Değişebileceğimden çok eminim?” “Bir danışmana gitmek ister misin?” Başarısız ilişkilerinin eski ve kapsamlı tarihi, sadece bir noktaya kadar işe yarıyordu: etkili bir şekilde, onun kaçınılmaz sona çok daha çabuk boyun eğmesini sağlıyordu. Eski bir arabaya bir bakış atıp sahibine, “Eh, evet, deneyebilirim. Ama doğrusunu söylemek gerekirse, iki ay sonra buraya yeniden dönersiniz ve bu arada korkunç paralar harcamış olursunuz,” diyen bir tamirci gibiydi. Daha önce de değişmeyi denemişti; evlilik danışmanına gitmiş, bir şans daha tanımış ve bunlar sadece ıstırapı hafifletmeye yaramıştı. O zaman deneyim, insanın hiçbir şey yapmayıp vicdanının rahat olması demekti. Deneyim, abartılan bir nitelikti.

Sadece “oldukça yarı platonik” bir şekilde olsa da Cat'in “başkasıyla görüşür gibi” olduğunu duymak onu şaşırttı. (Muzırlık olsun diye “oldukça yarı platonik”in ne demek olduğunu anlatması için baskı yapmaya niyetlendi, ama Cat'in bunu gerçekten tanımlamaya kalkışmasından korktu; peşinden gelecek utançla ikisi de başa çıkamazdı.) Ama bunu bir ön sayfa haberi, hatta spor sayfasının manşeti olarak bile saymıyor gibi davranmaya çalışabilirdi. O genç bir kadındı ve bunun sonucu olarak, erkeklerle kadınlar arasındaki tek eşli ilişkilerin zaruri, manasız, acıklı, umutsuz olduğu fikrine saplanıp kalmamıştı; bir gün o noktaya varacağını hissediyordu ama buna daha zaman vardı. Elbette birisiyle görüşüyordu. Tucker adamın, onun daha önce gördüğü biri olup olmadığını ve sonra da onu tanıyıp tanımadığını sormanın uygun düşünüş

düşmeyeceğini merak etti. Sonunda bunu yapmamaya karar verdi. Neler olacağını tahmin edebiliyordu: Cat, Tucker'ın onunla daha önce tanıştığını söyleyecekti ama Tucker adamı bir türlü hatırlamadığını itiraf etmek zorunda kalacaktı. Cat'in görüştüğü adam onun arkadaşlarından biri değilse, söylediği isim pek bir anlam ifade etmeyecekti.

Cat gözlerini dikmiş ona bakıyordu. Tucker kahvesini karıştırıyordu ve bu eylem son birkaç dakikadır sürüyordu. Cat ona bir şey mi sormuştu? Sesini duyana dek her şeyi geri sarıyordu.

"Yolun sonuna vardık sanırım," demişti ki bu da gerçek bir soru sayılmazdı; yine de en azından bir alındı bildirimi gerektiriyordu.

"Çok üzgünüm, tatlım. Ama büyük ihtimalle haklısın."

"Tek söyleyeceğin bu mu?"

"Galiba."

Jackson odaya girince, Tucker'la Cat'in oturmuş onu beklediğini gördü ve koşarak yeniden dışarı çıktı.

"Sana söylemiştim," dedi Tucker. Kendini tutmaya çalışıyordu ama gerçekten, son derece öfkeliydi. Jackson akıllı bir çocuktu ve odadaki tehlike kokusunu alması üç saniye sürmüştü: sessizlik, anne babasının bariz gerginliği.

"Git getir onu," dedi Cat.

"Sen git getir. Hepsi senin fikrindi." Ama sonra, Cat'in tepki göstereceğini fark edince, "Yani, ona söylemek senin fikrindi. Böyle söylemek. Resmi bir şekilde."

Tucker bunu nasıl yapmaları gerektiğinden emin değildi ama yanlış yaptıklarını biliyordu. Cat neden çalışma odasının doğru mekân olduğuna karar vermişti ki? İkisi de orayı hiç kullanmıyordu. Karanlıktı ve küf kokuyordu. Çocuğu gecenin bir vakti uyandırıp megafondan, "Tuhaf ve üzücü bir şey olacak!" diye de bağırabilirlerdi pekâlâ. Bir de Cat'le Tucker'ın yan yana bir kanepeye oturma düzenleri gerçek yaşamda pek olan bir şey değildi. Onlar kafa kafaya çarpışan bir çiftti.

"Biliyorsun ki yapmam," dedi Cat. "Sen getirmezsен gelmez."

Bu da elbette Cat'in karşı karşıya kaldığı sıkıntının gayet net bir açıklamasıydı. Kısa bir süre sonra -bugün değil, burada ve

şimdi değil, ama yakında- Jackson, hangi ebeveyniyle yaşayacağını seçmek zorunda kalacaktı ve bu aslında bir seçim bile sayılmazdı. Cat, Amerikalı ortalama babalar gibiydi; Jackson'ı hayatının ilk altı ayından sonra pek fazla görememişti. Eve ekmek getirmekle fazla meşguldü. Cat, yakın gelecekte oğluyla pek kahvaltı edemeyeceğini biliyordu ve Tucker'a göre bu durum, onun ilişkiyi bitirme kararlılığını daha da etkileyici kılıyordu. Onun teminatı, kaçınılmaz ayrılığın onunla oğlu arasında olmayacağını bilmenin rahatlığıydı ve muhtemelen işleri tatlıya bağlama çabalarının umutsuzluğunu büyük oranda azaltıyordu. O ve Jackson bir çiftti ve avukata ihtiyaçları yoktu.

Jackson odasında idi ve tuşlara sertçe basarak, ucuz bir bilgisayar oyunundan hırsını çıkarmaya çalışıyordu. Tucker kapıyı açtığı anda da kafasını kaldırıp bakmadı.

"Aşağı inmek ister misin?"

"Hayır."

"Üçümüz konuşursak her şey daha kolay olur."

"Ne konuşmak istediğinizi biliyorum."

"Neymiş?"

"Annecikle babacığın sorunları var, o yüzden birbirimizden ayrılacağız. Ama bu seni sevmediğimiz anlamına gelmez, bla bla bla.' İşte. Gelmemeye gerek yok artık."

Tanrım, diye düşündü Tucker. Daha altı yaşındalar ve bu çocuklar, yürümeyen evlilik jargonuyla şimdiden dalga geçebiliyorlar.

"Bunu nereden anladın?"

"Beş yüz televizyon programı artı okuldaki beş yüz çocuktan diyelim. Bu da bin eder, değil mi?"

"Doğru. Beş yüz artı beş yüz bin eder."

Jackson, yüzünde beliren küçücük bir zafer titreşimine mani olamadı.

"Pekâlâ. Aşağı gelmene gerek yok. Ama lütfen annene karşı nazik ol."

"Seninle kalmak istediğimi biliyor herhalde, değil mi?"

"Evet, biliyor ve buna çok üzülüyor."

"Baba? Başka bir eve taşınmamız gerekecek mi?"

"Bilmiyorum. Sen istemezsen taşınmayız."

“Gerçekten mi?”

“Elbette.”

“Yani, senin parasız olman sorun değil mi?”

“Hayır. Hiç değil.”

Tucker, bu alaycı tondan memnundu. Dünyanın nasıl döndüğünü bilmeyen bir çocuğun bile bu konuyu açabileceğini gösteriyordu.

“Harika.”

Tucker, karısına hem çocuğundan hem de evinden vazgeçmesi gerekeceğini söylemek için yeniden alt kata indi.

Tucker artık bir evliliği ya da evliliğe benzer herhangi bir şeyi kesinlikle sürdüremeyeceğini kabul ediyordu. (Cat’le evli olup olmadığından bile emin değildi. Cat onu kocası olarak tanıtıyordu ve bu Tucker’a, hep halinden biraz şikâyetçiymiş gibi geliyordu, ama onu konumlarken yasal bir temele dayanıp dayanmadığını Cat’a doğrudan hiç soramamıştı. Hatırlayamadığı için Cat’in kalbi kırılırdı. Alkolü bıraktığından bu yana hiçbir tören olmamıştı kesinlikle, ama ondan önce bir şeyler yaşanmış olabilirdi.) O, her kimle birlikte olursa olsun kusurları süren türden biriydi. İyi ikinci evlilikler yapan arkadaşları vardı ve hep, ilkinin onlarda doğuştan beri var olan bir başarısızlık yüzünden değil de ilişkinin dinamiği yüzünden kötü gittiğini fark ettiklerinde hissettikleri rahatlamadan söz ediyorlardı. Ama birbirine hiç benzemeyen farklı türden kadınların hepsinin aynı şeylerden şikâyet ettiğini göz önüne alınca, meselenin dinamiklerle hiçbir ilgisi olmadığını kabul etmek zorunda kaldı. Mesele oydu. İlk başlarda bir şey -karasevda, umut, her neyse işte- gerçek yüzünü gizlemeye yardımcı oluyordu. Ama daha sonra bu elektriklenme geçip de her şey ortaya döküldüğünde, ilişki çirkin, karanlık, törpüleyici ve nahoş bir hal alıyordu.

En büyük şikâyetlerden biri, onun hiçbir şey yapmamasıydı; bunu düzeltmek için Tucker’ın elinden, haksızlık ettiklerini düşünmekten başka bir şey gelmiyordu; şikâyet temelsiz olduğu için değil, kesinlikle öyle değildi, ama Tucker belli dönemlerde Amerika’nın en ünlü hiçbir-şey-yapmaz’larından biriydi. Bu kadınların hepsi onun 1986’dan beri bir şey yapmadığını biliyordu; onun

eşsiz satış noktalarından biri ve sonsuz cazibesinin kaynağı da buydu. Ama hiçbir şey yapmamayı sürdürdüğünde, kıyamet kopuyordu. Bunun nesi adıldı? Bu kadınlardan -Cat de dahil- birkaçının, açıkça hiç söylemeden ya da muhtemelen kendilerine bile itiraf etmeden, onu yeniden hayata kazandıracaklarını varsaydıklarını görebiliyordu. Kendilerini esin perisi ilan etmişlerdi ve Tucker'ın onların aşkına, ilhamına ve ilgisine, kariyerinin en güzel ve tutkulu müziğini yaparak karşılık vermesini beklemişlerdi. Ama daha sonra, hiçbir şey olmayınca, evde içip duran, maç izleyen ve eşofmanıyla oturup tarihi romanlar okuyan bir eski müzisyenle kalakalmışlar ve bu pek hoşlarına gitmemişti. Kim onları suçlayabilirdi ki? Sevilecek bir tarafı yoktu. Cat'le durumlar farklıydı çünkü alkolü bırakmış ve Jackson'ın bakımını üstlenmişti. Ama yine de kadın için bir hayal kırıklığıydı. Kendine de bir hayal kırıklığıydı ama bunun pek kimseye faydası yoktu.

Halinden memnun miskininki de değildi ama. Yeteneğinin -nasıl denir, bir zamanlar sahip olduğu her ne haltsa işte o- öylece kaybolup gitmesine izin vermemişti hiçbir zaman. Elbette kısa vadede yeni bir albümün, hatta yeni bir şarkının bile olmayacağı fikrine alışmıştı, ama yazma acizliğini daima geçici bir durum olarak görmüştü, bu da onun daimi göçebeliği anlamına geliyordu; bir havaalanının bekleme salonunda uçağını bekliyordu adeta. Uçakla çok sık yolculuk ettiği eski günlerde, uçak havalanana kadar bir kitaba asla konsantre olamazdı, yani uçağa binmeden önceki zamanı dergileri karıştırıp hediyelik eşya dükkânlarında gezinerek geçirirdi ve son birkaç on yıl da böyle geçmiş gibiydi: bir dergiye uzun süre göz atmak gibi. Kendi hayatının havaalanı bekleme salonunda ne kadar zaman geçireceğini bilseydi, farklı seyahat düzenlemeleri yapardı; ama bunun yerine orada öylece oturmuş, iç çekip huzursuzlanmış ve yol arkadaşlarını kabul edilebilir olandan daha sık terslemişti.

“Ne yapacaksın?” diye sormuştu hepsi; Cat'ler ve Nat'ler, diğer eşler ve sevgililer; maalesef isimleri bazen birbirine karışan çocuklarının anneleri. Ve onlara her zaman, duymak istediklerini sandığı şeyi söylemişti. “İş arayacağım,” demişti, ya da, “Yeniden muhasebecilik dersleri alacağım.” Onlar da iç çekip gözlerini de-

virilmişlerdi ki bu da durumunun imkânsızlığını vurgulamaktan başka işe yaramamıştı: iş arayacağından, başka bir şey yapacağından, önceki halinden farklı bir şey olacağından başka nasıl yanıt verebilirdi? Birkaç ay önce, gözlerini deviren Cat'e bağıırıp, ondan tavsiyede bulunmasını istemişti. Cat, biraz düşündükten sonra, onun gerçekten şarkı söyleyip söz yazan bir şarkıcı-söz yazarı olması gerektiğini bildirmişti. Fikrini tam olarak bu kelimelerle ifade etmemişti ama çıkan anlam büyük oranda buydu. Tucker çok gülmüştü. Cat kızmıştı. Onları bağlayan bir bağ daha böylece kopmuştu.

Son birkaç yıldır, Tucker'ın mahalledeki en iyi ve tek arkadaşı Farmer John'du; eski bir The Premiers şarkısından dolayı onu böyle çağırıyorlardı, üstelik hem adı John'du hem de bir çiftlikte yaşıyordu.* Daha sonra tuhaf bir şey oldu ve onun kaçınılmaz bir sonucu olarak Farmer John en yakınları tarafından sevgiyle Fucker** olarak anılmaya başlandı. (Cat'in utanç, Tucker'ınsa çocuksu bir neşeyle karşıladığı bu seçkin gruba Jackson da dahildi.) Olan tuhaf şey de şuydu: 2003 yılında bir gün, kendine Crowe'cu diyen yarı-deli hayranlardan biri arabasını, belli ki Tucker'ın orada yaşadığı inancıyla Farmer John'un çiftliğine giden çakıllı yola sürdü. John adamla konuşmak için yabancının arabasına doğru yürürken, sürücü kapısı açıldı, hayran dışarı çıktı ve tuhaf görünümlü makinesiyle deli gibi John'un fotoğraflarını çekmeye başladı. Tucker, John'un geçimini nasıl sağladığını tam olarak hiç öğrenemedi; çiftçi değildi, bu kesin. Ve ne zaman biri ona bunu soracak olsa, şaşırtıcı ve hatta bazen sinirli bir şekilde baştan savma cevaplar veriyordu. Genel varsayım, bir yerlerde bir tür zararsız, küçük çapta yasadışı etkinliğin yapıldığıydı; muhtemelen John bu yüzden, kaçmak için arabasına binerken bile fotoğraf çekip duran adama saldırmıştı. Birkaç gün içinde, bu fotoğrafların en korkunç olanı (uzun, keçeleşmiş kır saçlı sinirli bir adam, ürkütücü görü-

* The Premiers, 1962'de California'da kurulmuş bir müzik grubudur ve "Farmer John" onların önemli parçalarından biridir. "Farmer" İngilizcede çiftçi anlamına gelir. (ç.n.)

** Fucker (argo): Sikici. (ç.n.)

nüslü John) bir internet sitesinden diğerine gönderilmişti. Fotoğrafi çeken Neil Ritchie -on beş yıldan fazla bir zamandır ilk Tucker Crowe görüntüsünü yakalayan adam- neredeyse ünlü olmuştu. Şimdi bile, eğer internette Tucker Crowe görseli arayacak olursanız, bulacağınız ilk resim budur.

İlk başta Tucker, fotoğrafın sanal âlemde bu kadar kolay dolmasına hayret etti. 1986'da *şöyle* görünen bir adamın, 2003'te nasıl *böyle* görünebileceğini kimse sorgulamamıştı. Saç uzar, keçelnir ve kırışır elbette. Ama burun bu kadar kolay şekil değiştirebilir mi? Gözler birbirine doğru kayıp yakınlaşabilir mi? Ağız büyür mü, dudaklar inceler mi? Ama öte yandan, fotoğraf hiçbir zaman doğruluğu onaylanarak kullanılmamıştı; Tucker ana akım medyadan uzaklaşıp, üşütüklerin ve komplo teorisyenlerinin ava çıktığı durgun sulara çekileli çok olmuştu. Her halükarda, makul olmaktan söz etmek esas meseleyi kaçırmak olurdu. Onu unutmayan birkaç kişi; şarkılarını, neredeyse her konuda faydalı bilgiler içeren ilahilere dönüştürmüş insanlar, onun Farmer John gibi görünmesini *istiyordu*. Bu insanlara göre Tucker dâhiydi ve aklını kaçırmıştı; aklını kaçırmış dahiler de böyle görünürdü. John'un öfkesi de mükemmel oturuyordu. Neil Ritchie, John'un arabasına doğru sallana sallana koşturduğu bir sürü fotoğraf çekmişti, ama bu fotoğraflar özel yaşamı konusunda çok takıntılı olduğu belli biri fikriyle hiç uyuşmuyordu. John'un çıldırdığı an, onun Tucker Crowe'a, yaralı münzeviye dönüştüğü andı. Bu arada gerçek Tucker, Jackson'ı Küçükler Ligi maçlarına götürüyor, gümüş rengi saçlarını düzgünce taralı tutuyor, modaya uygun denebilecek kenarsız gözlükler takıyor ve her gün tıraş oluyordu. İçinde bir Fucker olduğunu hissediyordu ve bu yüzden daima, sigortanızı gönül rahatlığıyla yaptırabileceğiniz biri gibi görünmeye dikkat ediyordu.

Her neyse, Farmer John, Tucker ve Cat (ve Jackson) ve birkaç başka arkadaş ve komşu tarafından "Fake Tucker"* olarak bilinmeye başladı ve Sahte Tucker, kaçınılmaz biçimde, Fucker'a dönüştü. Ne zaman Tucker'ın evden çıkıp dünyaya karışması gerekse,

* Fake Tucker = Sahte Tucker (ç.n.)

Fucker'ı da yanına alıyordu – bu karışıklık bir şekilde faydalı olduğu için değil, artık gerçekten tanıdığı başkası kalmadığı için. Aslında Fuck'la dışarıda bir gece geçirmek de biraz zordu. Tucker içemiyordu, Fucker içmeden duramıyordu ve Tucker içkisini yavaşça ve kararında içen birisini izleyebilse de çarpılmış birini görmek pek faydalı olmuyordu. Bununla başa çıkmanın yolu da şuydu: Fucker'a bir saat zaman tanınıyordu, o da bu bir saat içinde birkaç Bush Mills viskisi yuvarlayıp çakırkeyif oluyordu. Tucker onu almaya geldiğinde, yalnızca küçük bir yolluğa ihtiyaç duyardı ve ardından genellikle bir fincan kahveyle kıvamına gelirdi.

Fucker, bölgedeki bir barda çalan bir grubu dinlemek istiyordu. “Neden?”

“Çünkü, eğlenceli olabilir.”

“Hadi ama adamım,” dedi Tucker. “Şart mı yani?”

“İçmiyorsun, müzik dinlemiyorsun... Niye akşam dışarı çıkalım diyorsun ki o zaman? Şuna ne dersin: Benimle görüşmek istersen, kahvaltı için buluşalım. Muhtemelen yumurtaları da tasvip etmiyorsundur sen şimdi. Ya da seksenlerde onlara o kadar öfkeliydin ki şimdi aynı odada olmaya tahammülün yok.”

“Konuşmaya ihtiyacım var galiba.”

“Neden? Cat'la işleri berbat ettin diye mi?”

“Evet.”

“Vay be. Bunun olacağını kim bilebilirdi?”

Tucker aslında John'un dobra alaycılığına değer veriyordu. Cat'in sevdiği, ölü deriyi temizleyen şu süngerler gibi, canlandırıcı bir etkisi vardı.

“Belki de haklısın. Belki de gidip şu grubu izlesek iyi olur. Böylece seni dinlemek zorunda kalmam.”

“Söylemem gerekeni söyledim ben. Aptalın teki olduğunu söylemedim sadece. Jackson nasıl?”

“İyi, fena değil. Aslında öyle pek de şaşırmadı. Yalnızca benimle birlikte ve evde kalacağından emin olmak istedi.”

“Bu mümkün mü?”

“Öyle görünüyor. Cat, şehirde bir ev bakacak, Jackson'ın istediği zaman gelip kalabileceği bir yer.”

“Yani Cat’in evini ondan alıyor musun?”

“Şimdilik.”

“Ne değişecek ki?”

“Ya ben para kazanmaya başlayacağım, ya da Jackson on sevizini doldurup üniversiteye gidecek.”

“İlk önce hangisinin olacağı üzerine bahis oynayabiliyor muyuz?”

“Belki *Juliet Çıplak* bana biraz para kazandırır.”

“Ah, elbette. Yeni albümünün çıktığını unuttum. Yıllar önce unuttukları şarkıların boktan versiyonlarını duymak isteyen bir milyon insan vardır eminim.”

Tucker güldü. John, bu mahalleye taşınmadan önce onun şarkılarını hiç duymamıştı, ama bir gece sarhoşken Tucker’a, karısından ayrıldığında sürekli *Juliet*’i çaldığını anlatmıştı. O İngiliz kızla hemen hemen aynı nedenlerden ötürü *Çıplak*’ı beğenmemişti, ama Fucker’ın bunu açıklama biçimi o kadar etkileyici değildi.

Tucker bir yerlerde bir müzik grubu dinlemeyeli çok uzun bir zaman geçmişti ve bunun ne kadar tanıdık geldiğine hiç inanmamadı. Şimdiye dek bir şeylerin değişmiş olması gerekmez miydi? Bütün alet edevatını hâlâ kendi sırtında taşıman, albümlerini ve tişörtlerini salonun arkasında satman, bu hafta seni zaten üç kez izlemiş, hiç arkadaşı olmayan delilerle konuşman mı gerekiyordu gerçekten? Canlı müzik işinde kimsenin yapabileceği pek bir şey yoktu aslında. Nedeni buydu. Barlar ve oralarda çalan gruplar, dışarıdaki parlak beyaz Apple dünyasının pek işine yaramıyordu; dünya yok olana dek, akşam yemeği niyetine peynir ekmek ve tıkanmış tuvaletler var olacaktı.

Tucker bara gidip içkilerini aldı -kendisine bir kola, Fucker’a da bir Jameson’s- ve salonun kenarında, küçük, alçak sahneden ve ışıklardan uzakta bir masaya oturdular.

“Ama iyi idare ediyorsun,” dedi Fucker.

“Öyle.”

“Hiç tekrar seks yapıp yapmayacağını merak ediyor musun?”

“Henüz değil.”

“Etmelisin.”

“Sen yatacak birini bulabiliyorsan, herkes bulabilir.” Fucker, mahallenin lisesinde çalışan, boşanmış bir İngilizce öğretmeniyle görüşüyordu.

“Sende benim cazibem yok ama.”

“Lisette de muhtemelen senin ben olduğunu sanıyor zaten.”

“Biliyor musun? O resmin kadınlarla ilişkiye hiçbir zaman en ufak bir faydası dokunmadı. Bunu bir düşün, dostum.”

“Düşündüm. Vardığım sonuç da şu: o senin resmin, benim değil ve orada patlak gözlü bir psikopat gibi görünüyorsun.”

Salonun ışıkları söndü ve grup, mekândaki ayyaşların genel umursamazlığıyla, sallanarak sahneye çıktı. Müzisyenler genç değildi ve Tucker, ne sıklıkla bu işi bırakmaya niyetlendiklerini ve neden yapmadıklarını merak etti. Bunun nedeni belki de akıllarına yapacak daha iyi bir şey gelmemesiydi; belki hatta bu işi eğlenceli buluyorlardı. Fena değillerdi. Kendi şarkıları öyle çok ahım şahım değildi, ama bunun farkındaydılar, çünkü “Hickory Wind”, “Highway 61” ve “Sweet Home Alabama” çaldılar. Her halükarda, dinleyicilerini tanıyorlardı. Tucker’la John, kır atkuyrukları ve kel kafalarla çevrenmişti. Tucker, kırk yaşın altında biri var mı diye etrafına bakındı ve onunla göz göze gelince bakışlarını hemen çeviren genç bir adam gördü.

“O-ooo,” dedi Tucker.

“Ne oldu?”

“Şuradaki çocuk, erkekler tuvaletinin yanındaki. Galiba seni tanıdı.”

“Şahane. Artık hiç olmuyor böyle şeyler. Biraz eğlenelim mi?”

“Eğlence derken?..”

“Bir şey düşüneneğim.”

Ama sonra gürültü konuşamayacak kadar arttı ve Tucker kasvete kapılmaya başladı. Bu kasvetin başlangıcından korkmuştu. Daha en başta, ortaya çıkmayı istememesinin asıl nedeni buydu. Hiçbir şey yapmadan pek çok zaman geçirmişti, ama ona göre hiçbir şey yapmamanın numarası, o sırada hiçbir şey düşünmemekti zaten. Gidip grupları dinlemenin sıkıntısı ise, şayet organlarınızın ittirmesiyle ya da entelektüel bir heyecanla coşmadıysanız, düşünmekten *başka* yapacak pek bir şey olmamasıydı; ve Tucker, Chris

Jones Grubu'nun kan ter içindeki çabasına rağmen, insanlara kim olduklarını ya da buraya nasıl geldiklerini hiç unutturamayacağını söyleyebilirdi. Yüksek müzik insanı kendi içine hapsediyordu, bu durumdan nasıl çıkacağından emin hale gelene kadar zihninde volta atmasına yol açıyordu. Kendi kendisiyle geçirdiği yetmiş beş dakikada, tekrar görmediğine mutlu olduğu neredeyse her bir mekânı yeniden ziyaret etti. Cat ve Jackson'dan başlayıp berbat ettiği diğer evlilikleri ve çocukları düşündü; son yirmi yılın mesleki çölü onların yanında uzanıyordu, trafik keşmekeşinin yanında uzanan paslanmış bir demiryolu gibi. İnsanlar düşünme hızını küçümser. Bir hayatın büyük olaylarının neredeyse hepsini, bir müzik grubunun sahnede geçirdiği zamanda gözden geçirmek mümkündü.

Grup, onları alkışlayan bir avuç dolusu insanı selamlayıp sahneden indiğinde, John sahnenin yanındaki kapıdan elemanları bulmak üzere kayboldu. Birkaç dakika sonra, tekrar çalmak üzere çıkan müzisyenlerin önünde yürüyordu.

"Bazılarınızın bildiği gibi, bunu yapmayalı çok uzun zaman oldu," dedi John mikrofona. Bardaki birkaç kişi, ya hikâyeyi bildikleri için ya da onu daha önce şarkı söylerken dinledikleri için güldü. Tucker, daha önce onlara bakan çocuğu izledi. Çoktan ayağa kalkmış, sahnenin önüne doğru ilerliyordu. Heyecandan bayılacak gibi görünüyordu. John, ayaklı mikrofonu kavradı, başıyla işaret verdi ve grup Crazy Horse'u ellerinden geldiğince iyi taklit edip, cırlak ama anlaşılır bir "Farmer John" çaldı. Fucker'ın sesi korkunçtu: çok yüksek, akortsuz ve çıldırmış gibiydi, ama belli ki o tek hayranı için bunun bir önemi yoktu, adam heyecandan hoplayıp zıplıyor, telefonunun kamerasıyla elinden geldiğince çok fotoğraf çekiyordu. Müzisyenler son notaya bastıktan birkaç saniye sonra, John biçimsiz bir sıçrayışla şarkıyı bitirdi ve sevinçle Tucker'a sırtıttı.

Çocuk, yerine dönen John'u durdurdu ve John onunla birkaç dakika konuştu.

"Ne dedin?"

"Ah, sadece bir dolu uydurmasyon. Ama sorun değil. Konuşan Tucker Crowe'du."

Tucker o gece eve döndüğünde herkes uyuyordu, o da oturup İngiliz Annie'ye yazdı. O İngiliz Annie'ydi, çünkü bir süredir basit ama yine de insanın ahlâkını zorlayan bir flört yaşadığı Annie değildi. Amerikalı Annie, Jackson'ın okuldan arkadaşı Toby'nin anesiydi. Otuzlarının ortasında, yeni boşanmış, yalnız ve güzeldi. Cat ona yolun sonuna geldiklerini söyledikten saatler -pekâlâ, dakikalar- sonra onu düşünmeye başlamıştı. İlginçtir ki Toby'nin Annie'si onu pek neşelendirmemişti. Tek görebildiği, birbirini izleyecek acıklı bir dolu kaçınılmazlıktı: tedbirsiz seks, ilişkinin sonunu getirememeye yetersizliği, acı ve Jackson'ın en önemli ilişkilerinden birinin yıkımı.

Aman, siktir et. Belki de başka bir kıtada yaşayan biriyle flört etmeye yoğunlaşmalıydı, yalnızca sanal âlemde yaşayan ve Jackson'ın Küçükler Ligi'nde oğlu olmayan ya da aslında hiçbir türden oğlu olmayan bir kadınla; aslında onu çekici kılacak şey, her şeyden önce bu olurdu. Her neyse, bardayken İngiliz Annie aklındaydı. Son e-postasında sorduğu birkaç soru, gecenin önceki saatlerinde ses dalgaları arasına sıkışıp kalmışken kendine sorduğu sorulara benziyordu ve bunları biriyle sohbetin bir parçası olarak düşünmek daha faydalı olacak gibiydi.

Sevgili Annie,

İddia ettiğim kişi olduğumu ispatlamanın bir diğer yolu da bu işte. Birkaç yıl önce birinin çektiği o korkmuş deli adam fotoğrafını gördün mü? Müziğimi hâlâ seven insanlar tanıdığını söylüyorsun – eh, onlar da o fotoğraftakine benzeyen türden insanlardır, çünkü onun ben olduğumu sanıyorlar. Bu fotoğrafın, kötülese bile, bir tür ruhsal çöküntü geçiren yaratıcı bir dehayı gösterdiğini sanıyorlar, ama öyle değil. O, komşum John'un portresi; hoş adamdır ama bildiğim kadarıyla yaratıcı bir deha değil. Üstelik ruhsal bir çöküntü de geçirmedi. Sadece kafayı sıyırmış biri. John hiç de mantıksız olmayan bir nedenle delirdi çünkü bu adamın fotoğraflarını çekip durması hoşuna gitmedi; bunun nedeni de muhtemelen arka bahçesinde koca bir kendir tarlası olduğu için. (Olup olmadığı konusunda hiçbir fikrim yok. Sadece, mütecavizlere karşı tahammülsüz olduğunu biliyorum.)

Tucker durdu ve Resimlerim dosyasını açtı. Bir fotoğrafı e-postaya birkaç kez ekledi ve bunu tekrar yapabileceğine gayet emindi. Bu yazın başında, Citizens Bank otoparkının dışında çekilmiş, onun ve Jackson'ın olduğu bir fotoğraf buldu ve umutla ataç sembolünün üstüne tıkladı. İşe yaramış görünüyordu. Peki, Annie ona asıldığını sanabilir miydi? Hiç görmediği bir kadına, sevimli oğluyla çektiirdiği kendi fotoğrafını göndermesi, bir tür yeşil ışık gibi anlaşılabilir miydi? Ne olur ne olmaz diye, eklediği dosyayı sildi.

Her neyse, güzel hikâye, değil mi? Buralarda John, Fucker (Fake Tucker) olarak kutsandı, tabirimin kusuruna bakma. Tanrı'ya dair bir kelimeyi, John'u, müstehcenlikle birleştirdiğim için de affet. Bu gece Fucker yerel bir grupta şarkı söyledi ve izleyiciler arasında, belli ki benim yeniden dirilişime tanıklık ettiğini sanan, aşırı heyecanlı bir çocuk vardı. Eğer biri sana benim dönüş yaptığımı falan söylerse, onlara gördüklerinin Farmer John olduğunu söyleyebilirsin (söylediği şarkı da buydu. O şarkıyı bilir misin? "Kızına âşığı, yihhu!").

Hayır, fotoğrafı e-postaya anlam katıyordu. Başka türlü nasıl John gibi görünmediğini ispatlayabilirdi? John'dan daha yakışıklı olduğunu ispatlamaya çalışmıyordu. John'la onun birbirlerine benzemediklerini ve tüm o Orman Kaçkını olayının komik bir internet efsanesi olduğunu göstermeye çalışıyordu.

Ekteki benim, en küçük oğlum Jackson'la bir basketbol stadyumunun dışında duruyoruz. Müziği bıraktığımdan beri saçlarımı hep kısa kestiriyorum, insanların benim John gibi birine dönüştüğümü düşünmelerinden korktuğum için herhalde. Ayrıca gözlük takıyorum, eskiden takmazdım. Küçük puntolu kalın romanlar okuyarak çok zaman geçiriyorum ve...

"Kalın romanlar" mı? Neden İngiliz Annie'ye gözlük takma nedenini açıklama ihtiyacı hissediyordu ki? Çavuşu fazla tokatladığını sanmasın diye mi? Son satırı sildi. Bu Annie'yi ilgilendirmezdi. Ayrıca, "tabirimin kusuruna bakma" da kulağa aşırı titiz geliyordu. Argoya tahammülü yoksa, o zaman onun... bu ifade de

birkaç soru doğuruyordu. İngiliz Annie neye benziyordu? Yüz kilo olduğunu bilseydi, bu mektuplaşmayı sürdürür müydü? Belki de karşılık olarak ondan bir fotoğraf istemeliydi, ama o zaman da tam bir ürkütücü sapık gibi görünürdü. Her neyse, bu kızla ne yapması gerekiyordu. Buraya mı davet etmeliydi? Ama aslında, şimdi düşününce...

Önümüzdeki birkaç ay içinde, torunumu görmek için İngiltere'ye gelmem gerekecek büyük ihtimalle. Senin müze, kızımın oturduğu Londra'dan ne kadar uzak? Ölü köpekbalığı resimlerini görmek isterim. Ya da sen hiç güneye gidiyor musun? İngiltere'de pek tanıdığım kimse yok, bu yüzden...

Bu yüzden, ne? Son yarım cümleyi attı, sonra da ondan bir öncekini. Birine ölü köpekbalığı resimlerini görmek istediğini söylemek normal bir şeydi, değil mi? Yoksa bunda da ahlâksız bir tını mı vardı? Ve bir dakika... *"Sen hiç güneye gidiyor musun?"* Aman Tanrım. Tanımadığı insanlarla konuşmayı bırakmasının bir nedeni varmış demek ki.

9. bölüm

Tucker'ın tuhaf bir biçimde sahneye çıktığına dair olağanüstü haber, Duncan'a birkaç gün sonra ulaştı. Özel hayatında o kadar çok şey olup bitiyordu ki internet sitesine bakmaya vakti olmamıştı; daha sonra fark etti ki bu, Annie'nin Crowe'cular hakkındaki zalim teorilerinden birini açıkça kanıtlayan bir gafletti.

“Biliyorum, ‘kendi işine bak’ bir klişe,” derdi Annie. “Ama gerçekten, eğer bu insanların gün boyu yapacak bir şeyleri olsaydı, içlerinde gizli mesaj falan var mı diye onun eski şarkı sözlerini yazıp duracak zamanları olmazdı.”

Forumdan yalnızca bir kişi yapmıştı bunu ve onun da gün boyu yapacak bir şeyi yoktu, çünkü sonunda bir hastanenin psikiyatri kliniğinden yazdığı anlaşılmıştı; ama Duncan Annie'nin neyi kast ettiğini anlayabiliyordu. Duncan yapacak bir şey bulduğu an -yani, direksiyonu hayatını yönlendirir görünen manyaktan geri aldığı- Tucker unutulmuştu. Bir akşam, Gina erken yattığında, Duncan onun bilgisayarının başına geçti ve küçük cemaatine yeniden katıldı, bunun nedeni en çok birkaç dakikalığına normal hissetmek, eskiden yaptığı bir şeyi yapmak istemesiydi. Tucker'ın birkaç gece önce, Duncan'ın hiç duymadığı bir grupla sahnedeysken çekilmiş bir resmine bakmanın, yeniden uyum sağlama girişimine pek faydası dokunmadı. Aslında ona kendini boş kafalı hissettirdi.

Fotoğraf gerçeğe benziyordu. Neil Ritchie'nin çektiği rezil fotoğraftaki adam olduğu su götürmezdi – aynı uzun gri rastalar, aynı sararmış dişler, ama bu kez dişler öfkeden deliye döndüğü için değil, Tucker gülümsediği için görünüyordu.

Tucker'ın adını duymuş birinin o kalabalığın içinde olması inanılmazdı: grubun Pennsylvania'nın bütün barlarında çalan birkaç

sıradan bar rock'çısı olduğu, bundan daha fazla bir şey olmadıkları rahatlıkla söylenebilirdi. Haber atlatan genç adamın, Duncan'la Annie'nin de yazın atıldıkları bir tür Crowe hacı macerasının ortasında olduğu ortaya çıktı. Ama o Tucker'ı bulmak için yola çıkmıştı ve şanslı olağanüstü yaver gitmiş görünüyordu. Ama neden "Farmer John?" Duncan'ın bunu düşünmesi gerekiyordu. Crowe kadar ölçülü ve düşünceli bir adam, yirmi yıllık sessizliğini bozduğu bu şarkıyla bir şey söylemeye çalışıyor olmalıydı; ama ne? Duncan'da Neil Young versiyonu vardı elbette; yatmadan önce orijinalini bulmaya çalışacaktı.

Dahası da vardı. Kendini yalnızca isminin baş harfleriyle tanıtan şahit, ET, sahneden indiğinde Crowe'la konuşmayı becerebilmişti ve Crowe da onunla konuşmuştu.

Sonra gidip onunla konuşmayı denemem gerektiğini düşündüm ve dedim ki, Tucker senin büyük bir hayranım ve tekrar şarkı söylediğini görmekten çok mutluyum. Salakça biliyorum ama öyle bir anda insanın aklına daha iyisi gelmiyor. Sonra dedim ki, yakında sahnede kendi şarkılarını da söyleyecek misin ve o da dedi ki EVET ve ayrıca yeni bir albümü de çıkacakmış. Ben de dedim ki, biliyorum Çıplak ve o da dedi ki hayır o boktan şey değil.

Duncan kendi kendine gülümsedi. Tucker'ın kendini tiye aldığı kanıtlanmıştı işte -hatta, tuhaf bir şekilde, fotoğraftan bile daha fazla kesinlikte- bu gerçekten Tucker'dı. Eski günlerdeki sayısız röportajda örneği bulunabilecek, aynı eski üsluptu. Tucker Çıplak'ın boktan olmadığını biliyordu ama albümün çıkışı üzerine aşırı hevesli bir hayrana onu böyle tanımlamak, son derece tipik bir Tucker davranıştıydı. Ama Duncan, hikâyenin bu kısmını Annie'ye aktarmamaya karar vermişti. Yanlış bir düşünceye kapılıp, aslında bunun zıddı bir durum söz konusuysen, Tucker'ın onun albümüyle ilgili görüşünü onayladığını sanabilirdi.

Dean Martin şarkılarının bir tür *roots rock** cover'larından oluşan yeni bir albüm çıkaracağım, dedi ve ben de, VAY BE deyince gülüm-

* Roots Rock, günümüzde yapılp rock müziğin kökenlerini anımsatan (folk, blues, country...) müzik türü. (ç.n.)

sedi ve sonra gidip arkadaşının yanına oturdu ve onu tekrar rahatsız etmemeliyim diye düşündüm. Yani Dean Martin'in biraz tuhaf kaçtığıнын ben de farkındayım ama böyle dedi. Size bunun ne kadar olağanüstü olduğunu anlatamam hâlâ titriyorum.

Bunları Annie'yle paylaşamaması yanlış göründü. Sabah anlattığında Gina heyecanlanacaktı; ama bazen onun heyecanının tamamıyla samimi olup olmadığını merak ediyordu. Ara sıra bu heyecanlanmalar ona birazcık teatral geliyordu, onun evveliyatını bilmesine bu sözcüğü kullanmazdı belki. Ama Gina bir performans sanatçısıydı ve onun kişiliğine aslında pek uymayan durumlarda da rol yapabiliyordu. Tucker'ın yeniden ortaya çıkmasının ne demek olduğunu muhtemelen anlayamayacaktı -onun müziğiyle o kadar zaman geçirmemişti- ama hoplayıp zıplayacak ve "Vay canına!" diye bağıracaktı. Belki de ona söylemese daha iyi ederdi, böylece onun sahte sevincinden rahatsızlık duymazdı. Ama Annie, Tucker'ın ortadan kaybolma meselesini baştan sona yaşamıştı ve bu haberin duygusal etkisini hemen kavradı. Gina'yla ilişkisi, Annie'yle bu gibi şeyleri paylaşmasına mani mi oluyordu? Zannetmiyordu. Saatine baktı. Bu saatte yatmamıştır diye düşündü, o gittikten sonra alışkanlıkları tümünden değişmediyse tabii.

"Annie?"

"Duncan? Ne oldu? Yatmıştım."

"Ah. Affedersin."

Onun yüzünden erken yatmadığını ümit ediyordu, ayrıca bunun bir depresyon belirtisi olmasından da korktu.

"Dinle. Çok acayip bir şey oldu," dedi.

"Umarım gerçekten acayip bir şeydir Duncan. Umarım normal insanların da heyecanını paylaşacağı türden bir şeydir."

"Neyi kastettiğimi anlayabilenler paylaşır."

"Tucker'la ilgili bir şey, değil mi?"

"Evet."

Annie derin bir iç çekti, Duncan da bunu devam etmesi için bir davetiye olarak aldı.

"Şarkı söylemiş. Canlı. Bir barda. İşte, gayet alelade bir grupla birlikte çıkıp, 'Farmer John' istek parçasını söylemiş. O şarkıyı

bilir misin? ‘Farmer John, kızına âşığım, yihhuuu.’ Sonra da izleyenlerden birine Dean Martin şarkılarının cover’larından bir albüm hazırladığını söylemiş.”

“Peki. Şahane. Artık yatabilir miyim?”

“Annie, pire için yorgan yakıyorsun.”

“Anlamadım?”

“Bunun ne kadar olağanüstü olduğunu anladığını biliyorum. Ama sen sıkıcı bir şeymiş gibi davranıyorsun çünkü benden intikam aldığını sanıyorsun. Senin bundan fazlası olduğunu umardım.”

“Heyecanlandım, Duncan, gerçekten. Görüntülü telefonda konuşuyor olsaydık şimdi, kendimi kaybettiğimi görebilirdin. Ama geç oldu, ben de yorgunum.”

“Böyle olmak istiyorsan sen bilirsin.”

“İstiyorum aslında.”

“Yani, aramızda bir tür arkadaşlık kurulabileceğine aslında inanmıyorsun.”

“Bu gece değil, hayır.”

“Bence... Bu benzetmenin münasebetsiz olduğunu düşünürsen beni durdur, ya da... ya da *kapat*. Ama Tucker’ın bir şekilde bizim çocuğumuz olduğunu düşünüyorum. Belki senden çok benim... Belki, bilmiyorum, o benim oğlumdu da biz tanıştığımızda daha çok küçüktü ve sen de onu benimsedin. Ve eğer benim oğlum, senin üvey oğlun, dikkate değer bir şey yapmışsa bunu seninle paylaşmak isterim, hatta...”

Annie telefonu yüzüne kapattı. Duncan geceyi, internet sitesinden Ed West’te bir e-posta göndererek bitirdi, ama aynı şey değildi.

Sonraki birkaç gün boyunca forum müdavimleri, Crowe’un dünyaya verdiği mesajın şifrelerini çözebilme umuduyla, şarkı hakkında bildikleri her şeyi paylaştılar. Çiftinin kızının “şampanya gözleri”nin önemli olup olmadığını tartıştılar – Tucker, alkolün hayatında oynadığı ve belki de hâlâ oynamakta olduğu role gönderme mi yapıyordu? Bütün yorum becerilerine rağmen, şarkının “Yürüyüşünü/ konuşmasını/ kıkırdamasını seviyorum” türündeki

geri kalan sözlerinden pek bir anlam çıkaramadılar. Sadece çiftçinin kızına duyduğu aşkı ilan ediyor olabilir miydi? Şu an çevresinde böyle birkaç kız olmalıydı, peki niye gidip onlardan birine âşık olamıyordu? (Tabii bir çiftinin kızını da bir çift elma yanak ile belde ve kıçta hatırı sayılır bir dolgunluk olmadan hayal etmek güçtü. Julie Beatty ve onun türündekilerin solgun, sıfır beden güzelliğiyle karşılaştırıp kıyaslayınca! Eğer bir çiftçinin kızına gerçekten âşık olduysa, o zaman eski, sağlıklı West Coast günleri hakikaten bitmiş demektir.)

Neil Young bağlantısı üzerinde çok konuşuldu; Young, Crowe'un hep hayranlık duyduğu bir müzisyendi ve yaratıcılığını ve üreticiliğini koruyarak yaşlanmayı başarabilmiş bir sanatçıydı. Bu, boşa geçen bütün o zamanlara duyulan bir pişmanlık ifadesi miydi? Yoksa Young'ın ona bir ilerleme yolu öğrettiğini mi söylüyordu. Şarkının, Lenny Kaye'in etkileyici 1972 *Nuggets* derlemesine Standells ve Strawberry Alarm Clock'la birlikte dahil edilmesi, hiç kimse bu bağlantıdan doğru dürüst mantıklı bir şey çıkaramamakla birlikte, yorumları kışkırtmıştı. Esas mesele, birkaç gün içinde ikinci kez tartışacak bir şeylerinin olmasıydı. Önce *Çıplak* şimdi de bu... Tucker'ın kış uykusu gerçekten sona eriyor gibiydi.

Annie, işyerinde Tucker'la Jackson'ın resmini yazıcıda bastırды, eve götürdü ve Sun Studios manyetlerinden biriyle buzdolabının kapağına astı; Duncan'ın, bir gün ev yaşamının daha küçük detaylarını düşünecek olursa, bu mıknaatısı geri isteyebileceğini sanıyordu. Resim sevimliydi – Jackson güzel bir çocuktı ve Tucker'ın onunla duyduğu gurur çok belli, çok dokunaklıydı. Ama Jackson'la Tucker buzdolabının üstüne sadece mutlu göründükleri için asılmamışlardı, bu kadarını biliyordu artık ve ne zaman gözü onlara takılsa, onu neden bu kadar etkilediklerini ve bunun sağlıklı bir şey olup olmadığını düşünürken yakalıyordu kendisini. Kesinlikle bir çuvallamışlık unsuru vardı, bunu yadsıyamazdı: Tucker e-postasında yeniden yalnız olduğundan söz etmişti, yani... ayrıntıya girmesine gerek yoktu. (Kendisine karşı dürüst olmak istiyordu, ama dürüstlük, eksik bırakılmış bir yan cümle boşluğu gayet iyi doldururken, her bir cümlenin tamamlanmasını gerektirmiyordu.)

Her neyse, resmin neşeli etkisini açıklayan, daha az utandırıcı bir açıklama daha vardı: Tucker’la ilişkisi, Tucker’ın Londra’ya ve hatta Gooleness’e gelebileceğine ve hatta onda kalabileceğine ve hatta kanepesinde yatmayabileceğine dair okullu kız rüyalarını saymasak bile heyecan vericiydi. Nasıl olmasın ki? Bildiği kadarıyla dünyada başka kimsenin sahip olmadığı bir şeye sahipti: uzun zaman önce ortadan kaybolmuş, esrarengiz, yetenekli, zeki bir adam olan, bir-şekilde-ünlü Tucker Crowe’la e-posta muhabbeti yapıyordu. Bu kesinlikle herkesin gününü şenlendirirdi, değil mi?

Ama sonra durumun Duncan’la ilgili, daha karanlık zevklerini keşfetti. Duncan’ın buzdolabına bakması halinde orada gördüğünün kim olduğuna dair hiçbir fikri olmayacağını ve bunun yol açtığı ironinin, hiçbir kasvet içermeyip çatal ve bıçakla yenecek kadar lezzetli ve büyük olacağını fark etmesi bir buçuk dakikasını aldı. Ona her şeyi söyleyebilirdi. Duncan da ona inanırdı, çünkü Tucker Crowe’un artık Rasputin’e ya da belki Merlin’e benzediğine inanıyordu – Tucker ona Fucker’ın barda plansız sahne alışını anlattıktan sonra, Annie Duncan’ın internet sayfasına bakmış ve fotoğrafın orada olduğunu, Tucker’ın anlattığı gibi olduğunu görmüştü. (Ve Fucker’ın *Çıplak*’ı boktan bir iş olarak betimlediğini büyük bir keyifle farketmişti. Duncan bundan ne anlam çıkarmıştı acaba?) Aslında bunlar gereğinden fazlaydı. Tucker’la ilişkisi, öğrenecek olursa, onu kıskançlıktan kudurtmaya yeterdi, yine de onun kimi kıskanacağından pek emin olamıyordu; ama buzdolabına astığı adamla sözde ilişkisi bile biraz azaba yol açmaya yeterdi.

Ama önce Duncan’ın onu ziyaret etmesi ve normalde bin yıldır hiç fark etmediği bir şeye dikkat etmesi gerekiyordu: evle ilgili küçük bir değişikliğe. Belki fotoğrafı bütün bir duvarı kaplayacak şekilde büyütürse, mutfığa bir şey yapıp yapmadığını sorabilirdi; ama hem mali hem teknik açıdan bu onu aşardı; fotoğrafı daha kolay bir yoldan göstermeliydi. Her ne olursa olsun, Duncan’ın onu görmesini sağlamalıydı. Buna hiç şüphe yoktu.

Derste olduğunu bildiği bir anda, cep telefonuna mesaj bıraktı.

“Selam, benim. Dinle, geçen gece için kusura bakma. Dost kalmayı denediğini biliyorum, bu haberi paylaşacak birine ne kadar

ihtiyaç duyduğunu anlayabiliyorum. Her neyse. Yeniden anlatmak istersen, söz veriyorum daha anlayışlı olacağım.”

Duncan onu öğle tatilinde, işyerinden aradı.

“Çok nazik bir davranıştı.”

“Ah, rica ederim.”

“Bayağı şaşırtıcı bir haber ama, değil mi?”

“İnanılmaz.”

“İnternet sitesinde bir fotoğraf var.”

“Daha sonra bakmaya çalışacağım.”

Bir sessizlik oldu. Duncan o kadar samimiydi ki ona karşı alışık olmadığı bir şefkat hissetti. Adam sohbetin sürmesini istiyordu, aynı zamanda bu küçük ilgi kıvılcımını daha sıcak ve rahat bir şeye dönüştürmenin yollarını arıyordu. İlla ki Annie’yi geri kazanmak değildi niyeti, kadın bunu anlayabiliyordu, bununla birlikte öfkesinin onu incittiğinden ve sersemlettiğinden emindi. Üstelik Duncan evini özlemişti. Tatilde bile, etrafta kendi eşyalarının olmamasından nefret ederdi.

“Bir ara bir fincan çay içmeye uğrayabilir miyim?”

Zarafette kendini aşmıştı. Çaresizliğini kabullenmişti ve Annie’nin onun ihtiyaçlarına yanıt vermesini umuyordu.

“Şey, ben...”

“Senin müsait olduğun bir zamanda elbette.” Tereddütünün sebebi, yaptığı ihanet ve bunun her şeyi berbat etmesi değil de rahatsızlık vermektir sanki.

“Belki sonraki haftalarda? Ortalığın tozu dumanı biraz dinince?”

“Ah. Gerçekten mi? Hâlâ, yani... toz mu var?”

“Buralarda var. Senin tarafta durumlar nasıl, bilemem.”

“Eğer toz duman yok dersem, zannederim sen de o zaman, bilmiyorum... yani, benim açımdan hiç toz yok.”

“Açık söylemek gerekirse Duncan, bence sen meseleyi anlamadın. Burada yaşarken de hiç anlamazdın zaten.”

“Ah, metaforik bir tozdan bahsediyoruz sanmıştım.”

“Öyleydi. Arada espri de yapabiliriz diye ummuştum.”

“Ha ha. Evet, elbette. Ne zaman istersen. Biraz dalga geçilmeyi hak ettiğime eminim.”

Birdenbire Duncan'la ilişkisinin katıksız umutsuzluğundan çok bunaldı. Kəlimenin tam anlamıyla umutsuzdu işte; hep umutsuz olmuştı. Kifayetsiz, vasat bir adamla uygunsuz bir internet randevusuydu ve yıllar yıllar yıllar sürmüştü. Yine de bir şeyler onunla flört etmesine neden oluyordu, flört etmek öfkeyi içerir de eğlenmeyi, neşeyi ve seks vaadini içermemiş gibi. Bunun reddedilme olduğuna karar verdi Annie. Ama Gooleness'te reddedilmenin özel bir türüydü.

“Perşembeye ne dersin?”

Aslında o kadar uzun süre beklemek istemiyordu – Duncan'ın fotoğrafı bir an önce görmesini istiyordu. Ama birinin, fotoğrafta gördüğü hiç de çekici olmayan bir başkasını tanımamasını ve hatta bunun olası bir ruhani krizin göstergesi olmasını umutsuzca arzuladığının farkındaydı.

Belediye meclis başkanı Terry Jackson, 1964 sergisinde fazla gelişme kaydedilememiş olmasından mutlu değildi ve bunu Annie'ye söylemek için müzeye geldi.

“Peki şu anda, serginin ana parçası nedir? Köpekbalığı gözü turşusu mu? Çünkü birinin buna uzun süre bakabileceğini hiç sanmıyorum.”

“Ana parçalara inanmıyoruz aslında.”

“İnanmıyor muyuz?”

“Hayır, biz...”

“O zaman başka şekilde sorayım. Elimizdeki en iyi şey köpekbalığı gözü mü?”

“Mesele şu ki, o kadar çok önemli parça topladık ki elimizdeki en iyi şey diye bir şeyden söz etmiyoruz.”

Annie ne zaman Terry Jackson'la konuşacak olsa, gözü hep alındaki gri ama dolgun ve briyantınle güzelce şekil verilmiş bukleye takılıyordu. 1964'te kaç yaşındaydı acaba? Yirmi? Yirmi bir? Jackson -Annie'nin gerçekleştirebileceğini sanacak kadar bön ve kibirli olduğu- sergisinin ana çerçevesini belirlediğinden beri Annie, adamın o yıl ardında bir şey bıraktığını ve geri alması için ona yardım edebileceği hissine kapılıyordu. Köpekbalığı gözünün bu konuda onun işine yaramayacağı belliydi.

“Ama elinizde hiç önemli parça yok.”

“Yeterince olmadığı kesin.”

“Hayal kırıklığına uğramadım desem yalan olur, Annie. Çünkü uğradım.”

“Kusura bakmayın. Bunun altından kalkmak çok zor. Kapsamını genişletip bir ‘1960’lardaki Gooleness’ sergisi yapmaya çalışsak bile zor olurdu bence.”

“İnanamıyorum,” dedi adam. “1960’larda çılgın bir hayat vardı burada. Bir sürü şey oluyordu.”

“İnanırım.”

“Hayır, inanmıyorsun,” dedi sertçe. “Beni memnun etmek için inanırmış gibi yapıyorsun. Aslında buranın bir çöplük olduğunu düşünüyorsun ve hep de böyle düşündün. Boş bir odaya bir köpekbalığı gözü koyup herkese Gooleness’in bundan ibaret olduğunu söylemeyi çok istiyorsun. Bunun komik olduğunu sanıyorsun. Müzeyi işletmek için buralı bir kız bulmamız gerektiğini biliyordum. Burayı anlayan birini.”

“Burada büyümediğimi biliyorum, Terry. Ama zaman geçtikçe bu kasabayı sevdiğimi düşünmek istiyorum.”

“Palavra. Buradan gitmek için can atıyorsun. Eh, artık erkek arkadaşın kaçtığına göre gidebilirsin, değil mi? Seni burada tutan bir şey yok.”

Annie, sağ gözünde biriken bir gözyaşı damlasını geri göndermeye çalışarak, adamın kafasının arkasındaki duvara gözlerini dikti. Neden sağ gözü? Sağ gözyaşı kanalının beynin sol tarafına bağlı olduğu ve duygusal travmaların beynin sol tarafında gerçekleştiği meselesiyle ilgili bir şey miydi? Hiçbir fikri yoktu, ama çabasının işe yaramasına çalışıyordu.

“Özür dilerim,” dedi Terry. “Özel hayatını deşmeye hiç hakkım yok. Diyebilirim ki, Gooleness harika ama küçük bir kasaba. Üniversitede yeğenlerim var ve hepsi burada neler olup bittiğini öğrenmek istiyor.”

“Sorun değil. Haklısın elbette. Beni buraya bağlayan şey eskisinden daha az. Ama gitmeden önce bu serginin açılmasına çalışacağım. Eğer gidersem.”

“Peki. Çok nazıksın. Pek ilerleme kaydedememiş olmanın bas-kısıyla biraz öfkeli davrandığım için de özür dilerim. O yıl... Açık-laması zor. Her şey bana sihirli görünüyordu ve başkalarına da öyle geldiğini sanıyordum; herkes evinden dışarıya akmıştı...”

“Görüyorsun işte, benim sorunum biraz da bu, Terry. Ne bağış-layabileceklerinden emin olamıyorum.”

“Yani, ben hiçbir şeyi atmadım. Her bir gazeteyi, sinema bile-tini, saçma otobüs biletini falan sakladım. O eski moda mavi-kır-mızı, Rolling Stones afişlerinden biri var elimde, ayrıca Bill Wyman’ın imzası çünkü bana imza veren bir tek o olmuştu. Onu yıkmalarından bir gün önce Grant mağazasının önünde annemle çektiğimiz fotoğraflar var, bir kutu dolusu boktan köpekbalığı fotoğrafları var, onu ucuz bir gece kulübüne dönüştürmeden önce eski Queen’s Head’de arkadaşlarla çektiğim fotoğraflar var...”

“Bunların bazılarını bize ödünç verir misin?”

O koşullar altında olabildiğince kibar ve ölçülü sormuştu. Gerçi adamı öldürecek olsa, küçük müze fonunun yakın tarihi ve hayali her tür sergiye yüklenen kısıtlamalar konusunda bilgilendirilen jü-rinin onu anlayacağına emindi.

“Kimse benim eski döküntülere bakmak istemez. Kesinlikle vermem. Ben başkalarınınkini görmek istiyorum.”

“Peki bir göz atmamın sakıncası olur mu?”

“Fikir almak için mi? Daha iyi bir resim bulmak için?”

“Eh, o da var tabii, evet.”

“Ah, eğer şartsa bu...”

“Teşekkürler. Ama hatıra eşyalarından bazılarını bize ödünç vermeyi kabul etmiyorsun.”

“Bayağı umutsuz durumdasın herhalde.”

“Evet,” dedi. “Öyle.” Sonra da konu kapandı.

Haklıydı elbette: Hiçbir zaman Gooleness’ı ciddiye almamıştı, Duncan da öyle. Buna rağmen, aralarındaki en güçlü ve anlamlı bağlardan biri, oturdukları kasabayı ve birlikte yaşadıkları insanları küçümsemeleriydi. Onları bir araya getiren ilk şey de bu olmuştu ve cehalet ve zevksizliğin soğuk rüzgârları karşısında birlikte kal-malarını sağlayan şey buydu. Eğer geçmiş ve şimdiki zamanda ser-

gilenmeye degecek bir şey olduğuna hiçbir zaman ikna edilemediyse hangi küratör onu buna inandırabilirdi ki? Onun ve Duncan'ın görebildiği tek şey kültürsüzlüktü ve kültürsüzlüğü bir müzeye koyamazdınız.

Evet, buradan gidebilirdi, en çok istediği şey de gitmekti. Teddy'nin az önce söylediği gibi, onu Gooleness'te tutan bir şey yoktu; kalmak istemeyen türde birinden daha hoş olduğuna dair rahatsız edici ve muhtemelen yanlış inançtan başka.

Duncan onun eve altıda geldiğini biliyordu, bu yüzden altıyı yaklaşık üç dakika geçe çıkageldi. Annie ise on beş dakika erken geldi, böylece aslında yapılmasına hiç gerek olmadığı ortaya çıkan şeyleri yapmaya zamanı olacaktı. Paltosunu asmak ve buzdolabının üstündeki fotoğrafı önce on santim sola, sonra on santim sağa ve en sonunda hep durduğu yere kaydırmak umduğu kadar zamanını almadı.

Duncan da resme bakmadı zaten. Hiçbir şeye gerçekten bakmadı. Annie ona kurabiye isteyip istemediğini sorduğunda, "Korkunç bir hata yaptığımı en başından biliyordun herhalde," dedi. Çayına doğru eğilip, fincanın kulpundaki "bLIAR" yazısına gözlerini dikti. (Bundan içmek onu ağlatabilir diye, diğer fincanlardan birini vermeyi düşünmüştü, ama Duncan fark etmedi.) "Aslında, yalnız olduğum yıllar boyunca da korkunç bir hata yapıyordum. Hatta özlemiyle doluyken..."

Annie gözlerini kendi fincanına dikti. Ona Gina'yla ilgili sorular sormaya niyeti yoktu.

"Anlayacağın, mesele, o delinin teki galiba."

"Kendine haksızlık etme bu kadar."

"Biliyorum, bunun şaka olması gerekirdi. Ama sana gerçeği söylemem gerekirse, bu sonuca varmamın nedenlerinden biri bu. Birbirimizi bulmamız bir tür sihirmiş gibi davranıyor. Yani, o okulda iş bulması, benim de orada onu bekliyor olmam... Biliyorum ben de öyle pek matah bir şey sayılmam."

Annie, geçen gece telefodayken fark ettiği sancının aynısını hissetti ve bunun basit bir insani şefkat olup olmadığını merak etmeye başladı. Duncan'ın gitmesi onu rahatlatmıştı, üstelik Duncan

başka bir kadının ona ilgi duymasının onun deliliğinin kanıtı olmasından korkuyordu. Nasıl koruyucu olmasındı ki?

“Bütün bunlar çok zor, değil mi,” dedi Duncan. “Adına her ne dersen işte, bütün bu işler.”

“Ne denir emin değilim. Sen ne dersin?”

“Birini tanımak.”

“Ah.”

“Yani, seni tanıyordum. Tanıyorum. Bu benim için önemli. Sandığımdan daha da önemli. Geçen gece seni aradığımda... Yani, mesele Tucker’dı tabii, ben de aptalca şeyler söyledim, çocuk yapmamış olmak hassas bir konu olmasına rağmen, Tucker bizim bir tür çocuğumuz gibi falan dedim. Ama o ani istek... Görüyorsun, aslında ona hiçbir şey anlatmak istemiyorum. Bendeki hiçbir bilgi, ona ait değil.”

“Biraz zaman tanı.”

“Sadece, bu tür bir değişiklik bana göre değil, Annie. Burada yaşamak istiyorum. Seninle. Ve sana bir şeyler anlatmak istiyorum.”

“Bana her zaman bir şeyler anlatabilirsin.”

Annie’nin kalbi titredi. Duncan’ın ona gerçekten bilmek isteyebileceği en ufak bir şey söyleyeceğini düşünemiyordu.

“Demek istediğim bu değil.”

“Duncan, çok uzun bir süredir sevgiliden çok arkadaşız sizinle. Belki bu ilişkiyi resmiyete dökmeyi düşünmeliyiz.”

Adamın yüzü aydınlandı ve Annie bir an için güvenle suyun öbür tarafına geçebildiğini sandı. “Evlilik mi diyorsun? Çünkü ben memnuniyetle...”

“Hayır hayır. Dinlemiyorsun. Evliliğin tam tersi. Evlilikle ilgisi olmayan, cinselliğin olmadığı, haftada-bir-barda-buluşmaca arkadaşlığı.”

“Ah.”

Annie tüm bu olup bitenlerin adaletsizliğine içermeye başlamıştı. Duncan tarafından reddedilmenin bir iyi tarafı, ilişkiyi onun sonlandırmasının gerekmemiş olmasıydı. Şimdiyse, birdenbire, hem terk edilir *hem de* terk eder durumuna düşmüştü. Nasıl olmuştu bu?

“Aslına bakarsan,” dedi, bu deyimin tuhaf bir yalana giriş olarak kullanıldığının son derece farkında olarak, “biriyle görüşmeye başladım sayılır. Yani, çok çok yeni daha, ve biz henüz...”

Eğer söz konusu olan düşündüğü kişiye -ki aklına gelen başka aday da yoktu- o zaman cümlelerin sonundaki eksik üç kelime “yüz yüze tanışmadık” olurdu. Tucker’ın bunu takmayacağını hissediyordu. Uydurma hikâyelerin nasıl olduğunu ve ne işe yaradığını bilirdi.

“Biriyle mi görüşüyorsun? Ben... Şey, şaşakaldım.”

Duncan, insanların onu bazen neden katlanılmaz bulduğunu öğrenmek isteseydi, Annie içinde yaşadığı karmaşayı tarif etme şeklini gösterebilirdi ona. Kim espri yollu olmadan “şaşakaldım” derdi ki?

“Bana Gina’dan söz ettiğinde ben de dehşete düşmüştüm.”

“Evet, ama...”

Belli ki Annie’yle kendi durumu arasındaki farklılıkların ayrıntılarına girmeyi beklemiyordu – ki bunlar elbette onun bildiğinden çok daha derindi. (Derin olmasalar ne olacaktı? Gina, Tucker kadar hayali olsa ne olacaktı? Bu Annie’nin yutması beklenenden daha makul bir açıklamaydı kuşkusuz: yani, bir kadının Duncan’a bir bakması ve onu doğruca yatağına atması açıklamasından. Aslında asıl sorun Duncan’ın görünüşü değildi. Bir kadının Duncan’la sohbet ederek bir akşam geçirip bunun üstüne onunla hâlâ yatmak istesine inanmak daha zordu.)

“Ama ne?”

“Şey. Gina bir... *hazır* bir şey. *Halihazırda mevcut bilgi*. Bu tamamıyla yeni bir şey.”

“Gina çok yeni. Benim için en azından. Hem onun işlevi ne ki? Muhalefeti etkisiz hale getirmesi beklenen, bir tür nükleer saldırı falan mı? Benim yaşamaya hakkım yok, çünkü önce sen geldin filan mı?”

Duncan acı çekiyor görünüyordu.

“Burada itiraz etmek istediğim çok şey var.”

“Rahat ol.”

“Sırasıyla: A) Seni muhalefet olarak düşünmek istemiyorum. Seni böyle görmüyorum. B) Ve bütün şu “hayatına devam etmek”

meselesi. Senin çoktan, hatta biz ayrılmadan önce bile bir hayatın olduğunu düşünmek istiyorum. Sana da açıklamaya çalıştığım gibi, ben bir hayatım olup olmadığından emin değilim. Senin kas-tettiğin anlamda. Her neyse. Konudan uzaklaşıyoruz. Konu, senin birisiyle tanışmış olman.”

“Evet.”

“Ben bu adamı tanıyor muyum?”

Annie bir dakikalığına, önyargılı bir şekilde erkek zamiri kul-landığı için ona çıkışmayı düşündü, ama bu eğlencesinin önünü keserdi: eğer onu lezbiyen olduğuna inandırmak isterse, buzdola-bının üstündeki fotoğraftan fazla faydalanamazdı.

Duncan onu tanıyor muydu? Eh, evet ve hayır. Çoğunlukla hayır olduğuna karar verdi.

“Hayır.”

“Bu da bir şey, herhalde. Ve sen...”

“Durumum hakkında konuşmayı istediğimi pek sanmıyorum, Duncan. Özel bir mesele.”

“Anlıyorum. Ama bir soruya daha yanıt verirsen bana yardım etmiş olursun.”

“Nasıl bir yardım?”

“Onunla daha önce... mi yani... son olaylardan önce mi tanış-tın?”

“İletişimimiz vardı, evet.”

“Peki o...”

“Hepsi bu, Duncan. Kusura bakma.”

“Öyle olsun. Peki, böylece nereye varmış oluyoruz?”

“Bence tam olarak olduğumuz yere. Sen birisiyle görüşüyorsun -ve birisiyle yaşıyorsun- ve ben de birisiyle görüşüyorum. Bu du-rumu dışarıdan biri görse, yolumuza devam ettiğimizi söylerdi. Özellikle de senin.”

Annie, bu dışarıdan bakan gözlemcinin zamanını daha çok, kendisinininkinden değil de Gina’nın penceresinden bakarak geçir-diğini umut ediyordu.

“Biliyorum, böyle görünüyor ama... Ah, Tanrım. Beni gerçek-ten devam etmeye mi yönlendireceksin?”

“Neye devam?”

“Gina’yla.”

“Duncan, ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu?”

“Ne dedim ki?”

“Ben seni bir şey yapmaya yönlendirmiyorum. Eğer Gina’yla birlikte olmak istemiyorsan, bunu ona söylemelisin. Ama durumun benimle hiçbir ilgisi yok.”

“Söyleyemem. Söyleyecek bir şey yoksa yapamam.”

“Sen neden bahsediyorsun?”

“Yani, işte gidip, ‘Annie’yle ben yeniden bir araya geliyoruz,’ ya da, ya da ‘Annie intihar eğilimli biri, onu bırakamam,’ gibi bir şey söylersem eminim anlayacaktır. Ama gidip de, işte, ‘Sen delinin tekisin,’ diyemem değil mi?”

“Eh, diyemezsin. Umarım bunu kimseye söylemezsin.”

“Ne diyeceğim peki?”

“Bu bana sen yoluna biraz hızlı devam etmişsin gibi geliyor. Ona de ki... Ah, Duncan, bu çok saçma. Birkaç hafta önce bana başka birisiyle tanıştığını söyledin, şimdi de ayrılık senaryosu yazmamı istiyorsun.”

“Senaryolaştırmanı istemiyorum. Sadece ana hatlara ihtiyacım var. Her neyse, ona bir şey söyleyecek olursam nerede oturacağım ki?”

“Kendine bir ev bakmaktansa onunla sonsuza dek ilişkini sürdürmeye hazırsın yani.”

“Buraya dönmeyi umuyordum.”

“Biliyorum, Duncan. Ama biz ayrıldık. Hiç uygun olmaz.”

“Bu evin yarısı benim.”

“Kredimi yükseltip senin payını satın almak için başvurdum. Kredimi yükseltirler mi bilmem, ama yapı kooperatifindeki adam şansımın yarı yarıya olduğunu düşünüyor. Ayrıca, bundan önce borç paraya ihtiyacın olursa yardım edebilirim. Bence gayet adil.”

Sohbet uzadıkça, Annie’nin kafasındaki belirsizlikler ve karmaşalar daha hızlı netlik kazandı. Duncan’ın bariz pişmanlığının da, aynı sağlıksız biçimde, büyük yardımı dokundu. Artık aslında reddedilmiş olan Annie değildi, onunla bir dakika daha bile birlikte olmak istemediğini açık seçik görebiliyordu, yas duygusu ona güç veriyordu, hep istediği netliğe kavuşmuştu.

“Hiç senin bu kadar... *sağlam* olabileceğini düşünmemiştim.”

“Sana ödünç para vermeyi önerdiğim için mi sağlam oldum şimdi?”

“Eh, evet. Benimle tekrar birlikte olmaktansa ödünç para vermeyi tercih ediyorsun.”

Bir şey daha vardı: her şeyin üstünde, pintinin tekiydi. Duncan, ona birkaç kuruş vermektense, hoşlanmadığı bir kadınla ilişkisini sürdürmeyi çok daha fazla tercih ederdi.

“Bana bir fincan daha çay verir misin? Üst kattaki tualete çıkıp geleceğim.”

Tuvalet ihtiyacı yoktu, bir çaya daha ihtiyacı yoktu ve Duncan’ın kalmasını istemiyordu. Ama süt almak için buzdolabına gitmesi gerekecekti ve buzdolabına giderse fotoğrafı mutlaka görecekti.

Annie döndüğünde o gözlerini dikmiş fotoğrafa bakıyordu.

“Bu o, öyle değil mi?”

“Kusura bakma. İndirmeliydim onu oradan.”

“Kabalık etmek istemem. Ama... bu onun oğlu mu? Ya da torunu mu?”

Annie bir an bozuldu: ironinin bütün katmanları arasında kayboluvermişti. Duncan o kadar önemli bilgileri ısıkalyordu ki elinde kalan sadece gözlüklü, kıvr saçlı bir adamın küçük bir oğlan çocuğuyla fotoğrafıydı.

“Bu kabalık oldu, aslına bakarsan.”

“Kusura bakma. İlk bakışta hemen belli olmuyor da.”

“Bu oğlu. O senin yaşında.”

Öyle değildi, ama olabilirdi. Az çok.

“Muhtemelen fazla görmüş geçirmiş biri öyleyse. Başka çocuğu var mı?”

“Duncan, affedersin ama gitmelisin bence. Bu sorular beni rahatsız ediyor.”

Aslında ümit ettiği kadar eğlenmemişti de.

Tucker’ın e-postası hâlâ yanındaydı, sadece bir kez baştan sona okumuştı. İşyerinde fotoğrafla birlikte çıkış almış, uçları kıvrılmasın ve iş çantasının dibindeki döküntüler yüzünden kirlenmesin

diye onu bir zarfa koymuştu. Kendine yiyecek bir şeyler hazırladıktan sonra oturup zarfı açtı ama sonra okuma gözlüklerini takmaya karar verip tekrar ayağa kalktı. Onları aslında çok az takardı.

Kendine başka birini hatırlatıyordu. Mektup (çünkü artık bir mektuptu), gözlük, koltuk... Annesiyle büyükannesinin posta yoluyla gelen bir şeye yakışan dikkati vermek için oturmalarını kaç kez izlemişti? Peki, onlara yazan tüm o insanlar kimdi? Aklına isimler gelmeye başladı, yıllardır duymadığı isimler: Kanada'daki Betty – Betty kimdi? Neden Kanada'daydı? Büyükanne onu nereden tanıyordu? Aslında bir teyze olmayan, Manchester'deki Vi Teyze... Annie, ergenlik çağının ortalarındayken ve bu yüzden huy-suz ve üstünlük taslar havalardayken, bu mektupların gelişine hep eşlik eden büyük neşede hüzünlü bir şeyler olduğunu düşünmekten kendini alamazdı. Betty'nin yeğeninin hamile olması ya da Vi Teyze'nin torununun veterinerlik stajı yapması kimin umurundaydı ki? Eğer annesiyle büyükannesi bu kadar yalnız ve sıkılmış olmasaydı, bunların hiçbirisi haber değeri taşımazdı.

Sıra Annie'deydi işte; hiç tanımadığı bir adamla kurduğu iletişimin gününü şahane bir şekilde renklendirmesine izin veriyordu.

10. Bölüm

Annie, Tucker'a gönderdiği son e-postada şu soruyu sormuştu:

Hayatının on beş yılını boşa harcadığını düşünseydin ne yapardın?

Henüz yanıt almamıştı, bunun nedeni muhtemelen son yazdığında ima ettiği ailevi kargaşa yüzündendi, bu yüzden Annie'nin soruyu kendisine yöneltmesi gerekti. Bugünlerde vakit nakittir varsayımından hareket ediyordu. On beş bin sterlin kaybetse ne yapardı? İki seçeneği varmış gibi görünüyordu ona: ya bir kalemde silerdi ya da onu geri almaya çalışırdı. Ve bu parayı ya onu ilk başta sizden alan kişiden geri almaya çalışırdınız ya da bu kaybı başka yollarla telafi etmeye çalışırdınız – bir şeyler satarak ya da at yarışı oynayarak ya da bir sürü fazla mesai yaparak.

Açıkçası, bu kıyaslama bir noktaya kadar işe yarardı. Zaman, para değildi. Daha doğrusu, onun söz ettiği zaman, bir avukatın ya da bir fahişenin hizmeti gibi nakde çevrilemezdi. Daha doğrusu, (son bir “daha doğrusu,” yoksa zaman konusundaki tüm bu düşünme biçiminin işe yaramadığını kabul etmek zorunda kalacaktı) teorik olarak çevrilebilirdi, ama kimse ona ödeme yapmayacaktı. Duncan'ın -Gina'nın!- kapısını çalabilir ve o adam için harcadığı zamana karşılık tazminat talep edebilirdi, ama bunun değerini hesaplamak zordu ve zaten Duncan da çulsuzun tekiydi. İstedığı para değildi ama. Başka bir şeye harcamak için, o zamanı geri istiyordu. Tekrar yirmi beş yaşında olmak istiyordu.

Eğer Duncan'la bu kadar zaman harcamamış olsaydı, zamanın nereye akıp gittiğini anlamak için daha donanımlı olabilirdi; matematiği hiçbir zaman çok iyi olmamıştı ve matematik, istediği şe-

kilde düşünebilnesi için gerekli görünüyordu ona. Düşüp durduğu tuzaklardan biri -ve farkında olsa da bir türlü kaçınmadığı- genel olarak zamanı Duncan'a eşitlemekti. $Z = D$ oluyordu ki burada da Z aslında $D + \dot{I} + U + A$ ve $A + K$ idi yani, $\dot{I}$ iş, U uyku, A ve A aile ve arkadaşlar, K kültür vesaire. Başka bir deyişle, yalnızca romantik zamanını Duncan'a harcıyordu ki hayatta bundan daha fazlası vardı. Kendini savunurken, D 'nin diğerlerinin yanında puan değeri olan bir unsurdan daha fazlası olduğunu vurgulamak istiyordu. Kendisinininkilerin yanında onun A ve A 'sıyla da görüşüyordu mesela, aslında pek az olduklarını da itiraf etmeliydi. D aynı şehirde yaşamıyor olsa $\dot{I}$ 'nin farklı olup olamayacağını kim bilirdi? Farklı olabileceğini tahmin ediyordu. İkisini de tatmin etmeyen işleri yapmaya devam etmişlerdi, çünkü aynı anda aynı yerde iş bulmak neredeyse imkânsızdı. Peki ya K kimindi? Müziği ve DVD'leri satın alan oydu, tiyatroya (ya da başka şehirleri görmeye) gitmekten hoşlanmayan oydu... Denklem kurmakta hakikaten pek başarılı değildi ama büyük ihtimalle şöyle bir şey olurdu:

$$Z = \frac{\dot{I} + U + A \text{ ve } A + K}{D}$$

Bir de denklemin bir başka kısmı vardı, düşünmekten hoşlanmadığı kısmı: kendi aptallığı ve uyuşukluğu (KAU). Bunların hepsinde bir rolü olmuştu. Hayatının manasızca akıp gitmesine izin vermişti. Bütün bu boktan yığını KAU 'yla çarpmalıydı, bu da ilk düşündüğünden daha büyük bir rakama ulaşması demek oluyordu. Peki, yirmi ya da elli ya da yüz yılı öylece çarçur ettiği ortaya çıkarsa bu kimin hatası olurdu?

On beş yıl geçip gitmişti işte. Peki o yıllarla birlikte giden neydi? Çocuklardı kesinlikle, Duncan'ı mahkemeye verecek olsa onu bunun için dava ederdi. Bununla birlikte, başka ne olurdu? Yirmi beş yaşındayken yaşamak istediği türden bir hayatı saymazsak, sıkıcı, sadakatsiz bir budalayla çok fazla zaman harcadığı için yapamadığı ne vardı? Sekse dönüp duruyordu. İndirgeyici ve hayal gücünden yoksun olduğunu biliyordu, ama tartışılmaz bir tarafı

daha vardı: Duncan onun başkalarıyla seks yapmasına engel olmuştu, özellikle de kendisiyle. (Hiçbir zaman dünyanın en seks düşkünü çifti olmamışlardı ama bu işlerin skorunu tutan biri varsa Duncan'ın onun önerilerini, onun Duncan'ın kileri geri çevirdiğinden daha fazla reddettiğini söyleyebilirdi.) Kaçırılmış fırsatlarla dolu on beş yılı, otuz dokuz yaşında nasıl telafi edebilirdi? Ne kadar seks kaçırmıştı mesela? On beş yıl önce tutkuyla sevdiği biriyle tanıştığını ve ilişkinin sürdüğünü varsayarsak? O zaman Diğer Adam'la (DA) on beş yıllık seks eksi Duncan'la on beş yıl seks. Hesaplamaya kaliteyi (K) eklemek -her ne kadar doğru düzgün nihai bir sonuca erişmek izin elzem görünüyorsa da- matematiksel bir incelik olurdu ama bu onun yeterliliklerini aşyordu.

Başka bir deyişle: birilerinin onunla yatmayı isteyip istemeyeceğini görmek istiyordu. Nereden başlamalıydı, Gooleness'ten mi?

İlk olarak Ros'a sordu; ne de olsa Ros daha gençti ve gençler sekse ondan daha yakındı.

"Londra'da gay kadınlarla nasıl tanışacağını anlatabilirim," dedi.

"Peki. Sağol. Hedefim ilk olarak Gooleness'teki heteroseksüel erkekler; ama bu işe yaramazsa sana tekrar danışabilirim."

"Tam olarak neyin peşindesin? Tek gecelik bir ilişki mi?"

"Belki. İkinci geceye sarkarsa da şikâyet etmem. Tabii ilk gece korkunç geçmezse. Tanıdığın bekâr adam yok mu hiç?"

"Hımmm... hayır, onlardan hiç kaldı mı emin değilim. Senin aradığın türden yani."

"Ne arıyormuşum ben?"

"İşte, Goolenees'te kulüpler var, delikanlılar da var ve... ama..."

"Bunun peşinden söyleyeceğin üç sözcüğü biliyorum."

"Neymiş?"

"Kusura bakma ama."

Ros güldü.

"Bir yerlere gidebiliriz," dedi. "İstersen."

"Ama sen..."

"Gay miyim? Yoksa evli miyim?"

"İkisi de."

“Mesele şu: ben aramayacağım. Senin aramana yardım edeceğim. Bu arada, biz de bir gece dışarı çıkmış olacağız. Şansın yaver gidiyor gibiyse, ben özür dileyip ayrılacağım. Başka bir şeyler için bana ihtiyacın olmazsa yani.”

“İğrençlik etme.”

“Bağnazlık etme. Birisiyle ilk kez yattığın zamandan bu yana pek çok şey değişti. Bana anlatmadığın birileri yoksa tabii.”

“Yok. Duncan. 1993’ten beri.”

“Vay canına! Şokta olmalısın.”

“Canımı sıkan da bu. Ne tür bir şoktayım acaba?”

“Benim kafamdan bir pornografi ve seks oyuncakları dünyası geçiyor. Ama tahminimce en az üç kişilik bir ihtimal de söz konusu.”

“Ah. Tanrım.”

“Ve diğer iki kişiyle işini bitirdikten beş dakika sonra, otuz dokuz yaşındaki bedeninin aşikâr görüntüleri arkadaşlarının cep telefonlarında belirmeye başlayacak. Sonra da internette tabii, ama bunu söylemeye bile gerek yok.”

“Tamamdır. Pekâlâ. Yapman gereken buysa yap.”

“Aslında sen kendin gibi birini istiyorsun, değil mi? Demek istediğim, bir kadın müze küratörü değil elbette. Yani, uzun bir ilişkiden yeni çıkmış ve şimdi ne olacak diye benzer şekilde allak bullak olmuş biri.”

“Galiba.”

“Düşünelim bakalım. Cuma gecesi ne yapıyorsun?”

Annie dik dik baktı.

“Evet. Doğru. Affedersin. Yedide Rose and Crown’da buluşalım, ben bir planla geleceğim.”

“Bir seks planı mı?”

“Bir seks planı.”

Müzeyle üniversitesinin ortasındaki Rose and Crown, onların klasik buluşma mekânıydı. Sıradan bir şehir pub’ıydı, sahildeki barlarda içmekten fazla gözü korkmuş ve genellikle pazar günleri öğle saatinde bile görevli DJ’ler gibi görünen tezgâhtarlarla ve ofis işçileriyle yarı yarıya dolu olurdu. (Annie, memleketin bir yerle-

rinde, mesleğe birdenbire nasıl dalarım diye düşünen bir DJ olup olmadığını merak etti. Bir DJ'ye ihtiyacı olduğunu düşünen kuruluşların sayısına bakınca, bu ihtimal pek düşük göründü. Aksine, bu talebin, genç insanların isteseler de istemeseler de bir tür askerlik hizmeti gibi barlarda müzik çalmaya atanmalarını gerektirecek kadar büyük olduğunu sanıyordu.) Her neyse, Rose and Crown'da, "Edelweiss"ın Vince Hill versiyonu olan bir müzik kutusu vardı; Annie'nin gördüğü kadarıyla bu çok az tercih edilen bir seçenektir. Buradan bir seks planı çıkabileceğini düşünmek zordu. Olsaydı bile, yavaş yavaş ortaya çıkan ve birkaç tedbir aşamasından geçen güvenli-seks planları olurdu bunlar.

Rose iki küçük bira aldı ve pub'ın dip kısmında, kötü geçmiş bir Body Shop alışveriş gününün temel sebeplerini anlamaya çalışmış gibi görünen bir grup bakımlı, sakın kadının uzağında bir yere oturdular. Annie gergin, ya da heyecanlı, ya da başka bir şey olduğunu fark etti. Yalnızca bir plan olduğuna ciddi inandığı için değil, aynı zamanda yaşamının geri kalan kısmının bir bölümüyle ilgilenecek birinin karşısına çıkması ihtimali dolayısıyla da – konuşacak bir şeyleri olan biriyle tanışmayalı çok uzun zaman olmuştu. O başkasının projesiydi. Bir süredir kendi projesi bile olamamıştı.

"Bir okuma kulübü daha var," dedi Ros. "Ama Gooleness'te değil, bilirsin işte, doğru dürüst bir kulüp. Şehrin hemen dışındaki bir köyde. Benim arabamı alabilirsin."

"Kulüpte bekâr adamlar mı var?"

"Ah, hayır. Şu an için yok. Ama bu kulüpteki bir arkadaşım, civarda sanat eğitimi almış herhangi bir bekâr erkek belirecek olursa, kesinlikle buraya düşeceğini düşünüyor. Birkaç yıl önce bir tane varmış galiba. Her neyse. Sadece bir fikir. Diğer planımsa, hafta sonu bir yerlere gitmek. Barcelona'ya belki. Ya da Reykjavik'e, eğer İzlanda hâlâ yerindeyse tabii."

"Yani. Hadi şunu doğru anlayalım: Gooleness'te seks yapabilmenin en iyi yolu, aslında bu şehirde olmayan ve içinde hiç erkek bulunmayan bir kitap kulübüne katılmak, ya da başka bir ülkeye gitmek."

“Bunlar sadece ilk fikirler. Diğerleri de gelecek. Daha internet-ten tanışmaya girmedik bile. Ah. Bak. Mucize gerçekleşiyor gibi.”

Kırklı yaşlarının başında iki adam pub’a girdi. Biri bardan iki büyük bira alırken, diğeri müzik kutusunu incelemeye başladı. Annie adamı iyice süzdü ve onun için ya da onunla birlikte giysilerini çıkardığını hayal etmeye çalıştı. Bu adam çıkarmasını ister miydi ki? İdare edecek kadar bile çekici olup olmadığı konusunda kesinlikle hiçbir fikri yoktu; yıllardır bir aynaya bakmamış gibi hissetti kendini. Ros’a bunu sormak üzereydi ki (ve insanın lezbiyen bir arkadaşının olması kesinlikle çok iyi bir şeydi, yoksa şimdi işler nasıl yürürdü?) adam arkadaşına seslenmeye başladı.

“Gav! Gav!”

Seçtiği canlı, hızlı ve tiz soul şarkı çalmaya başladı, Tamla Motown’a benziyordu ama değildi.

“Hasiktir!” dedi Gav. “Hadi Barnesy. Coş bakalım.”

“Halıdan olmuyor,” dedi Barnesy; ufak tefek, cılız ve kaslı bir adamdı ve şalvar pantolonla Fred Perry marka bir spor gömlek giymişti. Adam on altı yaşında ve Annie de onun öğretmeni olsaydı, onu, korkmadığını göstermek için sınıfın en büyük çocuğuyla kavgaya tutuşabilecek türden bir çocuk olarak mimlerdi.

Haliya rağmen, taşıdığı spor çantayı yere koydu. Barnesy’yi havaya sokmak kolaydı anlaşılan, her ne kadar bunun altında neyin yattığı o kadar kolay anlaşılamasa da...

“Mazeret istemez,” dedi Gav. “Bu bayanlar sendeki cevherleri görmek isterler. Değil mi hanımlar?”

“Belki,” dedi Ros. “Birazını.”

Annie, pub’lardan adam kaldırmaya başlayacaksa bu tür şeylerle karşılaşacağını düşünmeye başladı. Onun gözünü korkutan bu hızdı. “Birazını,” Wilde’ı anıştıran bir hazırcevaplık değilmiş gibi işe yaradı ve adamların ikisi de güldü. Bu sırada Annie, nazik bir gülümseme şekline sokabilmek için ağzını hâlâ çarpıtıp duruyordu. Gülümsemeyi tamamlamak beş dakikasını alacaktı ve muhtemelen buna atak bir sözlü yanıtın eşlik etmesi için bir yirmi dört saat daha gerekecekti. O zamana kadar Gav’le Barnesy gitmiş olurdu herhalde.

Görünüşe göre, Barnesy’de olağanüstü bir jimnastik dans figürleri dizisi vardı ve şarkı boyunca bunların hepsini gösterdi. Annie’nin konuya yabancı gözlerine göre Barnesy, atak bir break-dansçı, dövüş sanatları cengâveri ile Kazak karışımıydı – hızlı dönüşler, şiddetle sallanan kollar, sınavlar ve tekmeler vardı- ama pub’taki yarım düzine insanın izlemek isteyeceği bu şeyi yapmasına olanak tanıyan, onun utanma duygusundan yoksun olması ve kendine sonsuz güven duymasıydı; gerçekten çok etkileyiciydi.

“Ulu Tanrım,” dedi Ros, Barnesy dansını bitirince. “Bu neydi?”

“Ne demek, bu neydi?”

“Daha önce bunun gibi bir şey hiç görmedim.”

“Gooleness’te yaşamıyorsun o zaman.”

“Yaşıyorum aslında. İkimiz de buralıyız.”

“Ve hiç kuzeyli soul dansı görmedin mi?”

“Gördüm diyemem. Sen görmüş müydün Annie?”

Annie başını hayır anlamında salladı ve yüzü kızardı. Niye kızarmıştı ki şimdi? Daha önce hiç kuzeyli soul dansı görmediğini söylemekten neden utanıyordu? Onu bu hale düşüren kalles ya-naklarına birer yumruk patlatmak istedi.

“İşte Gooleness *bu*,” dedi Barnesy. “Gooleness’in sabaha kadar açık mekânları. Seksen birden beri buraya geliriz, değil mi Gav?”

“Nerelisiniz?”

“Scunny. Scunthorpe.”

“Kuzeyli soul dansı yapabilmek için ta Scunthorpe’den Gooleness’e mi geliyorsunuz?”

“Hem de nasıl. Yalnızca seksen kilometre.”

Gav, biralarıyla bardan döndü ve elindeki bardakları Annie’yle Ros’un oturduğu masaya koydu.

“Bu gece ne yapıyorsunuz?”

Bir dakika için Annie, Ros’un onlara tam olarak ne yaptıklarını söyleyeceği ve Gav’ın ya da Barnesy’nin ya da her ikisinin birden kendilerini seks sorununun çözümü olarak önerecekleri saçma fikrine kapıldı. Onların hiçbirisiyle sevişmek istemezdi.

“Hiçbir şey,” dedi Annie hemencecik. Yanıtın sürati, içerdiği bariz heves, Annie’nin yapmak istediğinin tamamen zıddıydı. Ros

seks planından bahsetmesin diye öylece ortaya atlamak, aşağı yukarı seks teklifinde bulunmak gibi olmuştu.

“İyi ya biz varız o zaman,” dedi Gav; şayet Barnesy’nin figürleri bir kuzeyli soul dansçısının yapacağı türden hareketlerse, Gav bir kuzeyli soul dansçısı olmak için fazla tombik görünüyordu. “Gülüyoruz, değil mi? İki yakışıklı adam, iki güzel kadın.”

“Ros, gay,” dedi Annie. Sonra, Ros’un dahil olduğu eşcinsel çeşitlilik konusunda insanların şüphelerini gidermek için, faydalı bir açıklama olarak, “Lezbiyen,” diye ekledi. Daha önceki yanaklarını yumruklama güdüsüne boyun eğseydi, bu kadar küçültücü biçimde aptalca bir şey söylemeyebilirdi. Şansına Ros sadece homurdanıp gözlerini devirdi. Pub’tan çıkıp gitse ve Annie’yle bir daha asla görüşmese yeriydi.

“Annie!”

“Lezbiyen mi?” dedi Gav. “Gerçek lezbiyen mi? Goole-ness’te?”

“O bir lezbo değil,” dedi Barnesy.

“Nereden anladın?” dedi Gav.

“Piliçler seni beğenmediği zaman böyle söyler. Blackpool gece kulübündeki o iki tipi hatırlıyor musun? Erkeklerden hoşlanmadıklarını söylediler bize, sonra da dillerini DJ’lerin boğazlarına sokarken gördük.”

Ros güldü. “Sizi başımızdan savmaya çalışıyormuşuz gibi gel-diye kusura bakmayın,” dedi. “Ama ikiniz bu kapıdan girmeden çok önce bir zamandan beri gay’im.”

“Hasiktir,” dedi Barnesy hayretle. “Yani sen şimdi hakikaten gay misin?”

“Aynen.”

“Söylemeliyim ki,” dedi Gav, aniden heyecanlanarak. “Ben...”

“Bana hiçbir şey söylemene gerek yok,” dedi Ros.

“Ne söyleyeceğimi bile bilmiyorsun.”

“Diyeceksin ki, gay erkekler mideni ne kadar bulandırıyor, gay kadın fikri de bir o kadar içini gıdıklıyor.”

“Ah,” dedi Gav. “Daha önce duydun demek?”

“Her neyse, nasıl yapıyorsunuz?” dedi Barnesy. “Biriniz gay’se ve diğersiniz değilse yani?”

“Nasıl mı yapıyoruz?” dedi Ros, sonra, “Ah. Hayır. Biz birlikte değiliz. Arkadaşız.”

“Lezbi dostlar yani,” dedi Gav. “Anlamadım?”

Barnesy onun omzuna sağlam bir yumruk indirdi. “Söylediğin ikinci aptalca şey. Anlayarak konuşsaydın, böyle bir şey söylemene izin vermezdi. Kaç yaşındasın yahu? Siktirik aptal. Sözlerimin kusura bakmayın hanımlar. Her neyse, aslında hiç önemli değil, ne dersiniz?”

“Ne açıdan önemli değil?” dedi Ros.

“Eğer bizimle gelmek isterseniz. Dürüst olmak gerekirse, bugünlerdeki sabahlamalar yüzünden seksten canım çıktı, yani gay olman normalde olabileceğinden çok daha ufak bir sorun.”

“Bunu duymak iyi oldu,” dedi Ros.

“Kuzeyli soul nedir onu bile bilmem,” dedi Annie. Bu itirafta hakaret içeren hiçbir şey olmadığı konusunda neredeyse emindi ve bildiği kadarıyla, bunu yüzünü kıpkırmızı etmeden söylemeyi başarabilmişti.

“Ne olduğunu bilmiyor musun,” dedi Barnesy sertçe. “Ne olduğunu nasıl bilmezsin? Müzik sevmiyor musun, bu yüzden mi?”

“Severim. Müzik severim. Ama...”

“Ne tür seversin peki?”

“Ah, ne bileyim. Her tür.”

“Ne gibi?”

Bunun katlanılamaz olduğunu düşündü. Bunca yıldan sonra hâlâ bu soru mu çıkıyordu karşısına? Belli ki çıkıyordu ve belli ki yanıtlamak yaş ilerledikçe zorlaşıyordu. Duncan’dan önceki zamanda kolaydı: gençti ve soruyu soran genç adamla -ya üniversiteye hazırlanan, ya lisans öğrencisi ya da yeni mezun- tamamen aynı tür müzik zevkini paylaşıyordu. Yani The Smiths’i ve Dylan’ı ve Joni Mitchell’i dinlediğini söyleyebilirdi ve genç adam da başını sallayıp onun bu listesine The Fall’ı eklerdi. Sınıftan bir oğlana Joni Mitchell’i sevdiğini söylemen, aslında, “İşler sarp sarar da beni hamile bırakırsan sorun değil,” demenin bir başka biçimiydi. Ama şimdi, görünüşe göre, ona hiç benzemeyen, edebiyat mezunu olmayan (elinde hiçbir kanıt olmadığını biliyordu ama Barnesy’nin İngiliz dili ve edebiyatı mezunu olmadığına karar vermişti) ve onu

anlamayacağını bildiği insanlarla muhabbet etmesi bekleniyordu. Sözcük dağarcığının belli bazı köşe taşlarını kullanamadan -Atwood, Austen ve Ayckbourn gibi sözcükler- bunu nasıl yapabiliirdi? Hem bunlar sadece A'lardı daha. Bu koltuk değnekleri olmadan, bir başka insanla ilişki kurma ihtimali korkutucuydu. Bu, kitap raf-larından farklı, daha fazla bir şeye maruz kalmak demekti.

"Bilmem. Tucker Crowe çok dinlerim."

Doğru muydu bu? Yoksa sadece Tucker Crowe'u çok mu dü-şünüyordu? Bu onun, "Hayatımda biri var. Hiç tanışmadığım, başka bir ülkede yaşayan bir adam," deme biçimi miydi?

"Neci o? Country ve boktan batı müziği mi yapıyor? O saçma-lıklardan nefret ederim."

"Hayır hayır. Daha çok, bilmem, Bob Dylan ya da Bruce Springsteen gibi. Leonard Cohen gibi."

"Ara sıra birazcık Patron'a* itirazım olmaz. Kafan kıyakken ve arabayı eve sürüyorken 'Born In The USA' fena gitmez. Bob Dylan, öğrenci işi; diğerinin adınıysa hiç duymadım. Şu Leo-nard'ın."

"Ama soul müziği de severim. Aretha Franklin'le Marvin Ga-ye'i."

"Evet, onlar da fena değildir. Ama bir Dobie Gray olamazlar, değil mi?"

"Şey, hayır," dedi Annie. Dobie Gray'in kim olduğunu bilmi-yordu ama onun ne Marvin ne de Aretha olmadığını varsaymak tehlikesizdi. "Dobie Gray ne yaptı, tam olarak?"

"Dobie Gray diyorum! 'Out On The Floor'!"

"Sen de bunu seviyorsun."

"Bu, bilemiyorum, kuzeyin Ulusal Marşı gibi. Sevip sevmeme meselesi değil. O bir klasik."

"Anlıyorum."

"Öyle işte. Dobie. Ayrıca Major Lance'le Barbara Mason da var, bir de..."

"Peki. Bunların hiçbirini duymadım."

* The Boss (Patron): Bruce Springsteen'in lakabı. (ç.n.)

Barnesy omuz silkti. O anda bu omuz silkiş, onun için yapabileceği fazla bir şey olmadığını ifade ediyor gibiydi ve Annie, öğrenmeye çalışan o olmasına rağmen, bir an için kendini pedagojik danışmana dönüşmüş gibi hissetti. “Bundan daha iyisini yapabilirsin,” demek istiyordu. “Bir Reith Konuşması* beklemiyorum ama müziğin türünü tarif etmeyi deneyebilirsin.” Kaçınılmaz biçimde, aklına Duncan geldi – ciddiyeti, arzusu ve ondan bahsederken kullandığı sözcükler, Tucker’ın müziğini daima canlandırırđı. Juliet hikâyesi ve Eski Ahit etkileriyle ilgili, Tucker hakkında söylenmesi gereken daha fazla şey vardı belki de. Ama açılacak daha fazla şeyin olması, onu daha iyi yapar mıydı? Ve bunun sonucunda, Duncan daha da ilginçleşir miydi?

Sonunda, sabırla anlamaya çalışarak, Annie ve Ros, kuzeyli soul’un İngiltere’nin kuzeyinden olan insanların, özellikle de Wigan’lıların bu müziğı sevmesi dolayısıyla böyle adlandırıldığını öğrendi ve bu bilgi, ikisini de hatırı sayılır ve tuhaf bir salahiyet kazandırarak çarptı; hayatta, Wigan ve Blackpool’daki insanların siyah Amerikan kültürü terminolojisi üstünde hayli etkili olmasına imkân sağlayan pek az alan olduğunu hissediyorlardı. Bu müzik büyük oranda 1960’larda yapılmıştı ve onlara göre kulağı Tamla Motown gibi geliyordu.

“Ama Tamla’nın çoğı parçası fazla ünlüdür, anladın mı?” dedi Gav.

“Fazla ünlü derken?”

“Yeterince az bulunur değildir. Az bulunur olması gerekir.”

Yani, bütün belirtiler aksine işaret etse de Duncan, Gav ve Barnesy’yle her şeye rağmen ortak bir nokta bulabilirdi. Gizliliğı duyulan aynı ihtiyaç, bir müzik parçası geniş bir kitleye ulaşırsa bir şekilde değerinden kaybedeceğine duyulan benzer şüphe...

“Her neyse,” dedi Barnesy. “Geliyor musunuz?”

Annie, Ros’a baktı ve Ros da Annie’ye baktı; omuz silktiler, güldüler ve bardaklarını tepelerine diktiler.

* Reith Konuşmaları: Zamanın öncü kişileri tarafından yapılan, geleneksel radyo konuşmaları. Konuşmacı BBC tarafından seçilir ve bu konuşmalar BBC Radyo 4’te yayınlanır. BBC’nin ilk genel müdürü John Reith onuruna yayınlanan ilk konuşmayı 1948’de Bertrand Russell yapmıştır. (ç.n.)

Bütün gece açık olan mekân, Gooleness Çalışan Erkekler Kulübü'ndeydi; Annie hiç dikkat etmeden buranın önünden bin kez falan geçmiş olmalıydı. Bu davranışını haklı çıkarmak için, kendi kendine istenmediği bir yer olduğu için fark etmediğini söyleyerek bir feminizm kartı oynamaya çalıştı ama olayın sadece bu olmadığı biliyordu: kulübün adındaki ikinci kelime, en az üçüncüsü kadar caydırıcıydı.

Yeni arkadaşlarının arkasında giriş ücretini ödemek için beklerken (hanımlara bu gece yarım bilet olduğunu fark etti, yani o ve Ros bir beşliğe içeri girebileceklerdi) Annie tuhaf bir zafer duygusuna kapıldı: bütün bu yıllar boyunca onu etkin biçimde işgal eden bir kenti, gerçek Gooleness'i keşfetmenin eşiğine gelmişti. Barnesy onlara birazdan göreceklarının -hatta cesaretini toplayıp dans cderse katılabileceği şeyin- Gooleness'in gerçek yüzü olduğunu söyledi; bu konuda hayli empati geliştirmişti. Yani, merdivenlerden kulübün içine doğru inerken, çoğunu tanıyacağı, kaynaşan, oynayan, kıvrılan, fıkır fıkır bir dansçı kalabalığı görmeyi bekliyordu: hepsi de ona "Biz buradayız! Sen nerede kaldın?" der gibi bakan eski öğrencileri, yerel esnafı, müze müdavimlerini görmek istiyordu. Böyle olabileceğini düşündü. Kendimi buraya ait hissedeceğim gece bu olabilir.

Ama köşeyi dönüp de altlarındaki dans pistine ilk baktıklarında, zafer duygusu küçük, sıkı bir utanç düğümü halinde büzülüp kaldı. Geniş bodrum katına otuz ya da kırk kişi seyrek bir halde yayılmıştı, yalnızca bir düzine falan kişi dans ediyordu. Her bir dansçının çevresinde geniş bir alan vardı (çoğu da erkekti ve kendi başlarına dans ediyorlardı). Dansçıların ya da kenarlarda toplanmış içki içenlerin hiçbiri genç değildi. Sonuçta Annie'nin Gooleness'ın ne olduğunu her zaman bildiği ortaya çıktı: en iyi günleri geride kalmış, eskiden sahip olduğu -seksenlerde ya da yetmişlerde ya da otuzlarda ya da geçen yüzyılda- iyi zamanlardan arta kalanlara sıkıca yapışmış bir yer. Gav'le Barnesy merdivenlerde bir dakika durup dalgın dalgın aşağı baktılar.

"İlk gelmeye başladığımız zaman görmeliydiniz burayı," dedi Gav. "Deli bir yerdi." İç çekti. "Neden her şeyin illa bozulup yok olması gerekiyor? Git de bira al Barnesy." Eğer Gav ya da Barnesy

şu bozulup yok olma meselesinden önceden söz etmiş olsa, gelme zahmetine girmeyeceklerini düşündü Annie.

Ros'la Annie, kendilerinin bu bira siparişine dahil olmadığını anladılar, bu yüzden Ros bara giderken, Annie, dans mı edeceğine yoksa sadece ayaklarını yere vurup parmak mı şıklatacağına karar vermeye çalışan, gri bukleli yaşlıca bir adamı izledi. Adam, eski otobüs biletleri hazinesine sahip belediye meclisi üyesi Terry Jackson'dı; Annie'yi fark edince tedirgin olmuş göründü ve parmak şıklatması durdu.

"Hayret bir şey," dedi. "Müzeci Annie. Buralar sana göre değil sanırdım."

"Eski müzik sonuçta, değil mi?" dedi. Söylediklerinden hayli memnun oldu. Kulağa çok neşeli gelmiyordu ama makul bir hızla verilmiş, uygun ve gamsız bir yanıtı.

"Ne demek istedin?"

"Eski müzik. Müzeler."

"Ah, anladım. Çok güzel. Seni buraya kim getirdi?"

Biraz tedirgin oldu. Neden onun "getirilmiş olması" gerekiyordu ki? Neden kendisi keşfetmiş, kendi başına gelmiş, diğerlerini onunla gelmeye ikna etmiş olmasındı? Bu soruların yanıtını biliyordu aslında. Tedirginliğe lüzum yoktu.

"Pub'ta tanıştığımız iki adam." Açıklamaların bu en sıradanının katıksız tuhaflığına gülmek istedi. O, bir pub'ta iki adamla tanışacak türden biri değildi.

"Büyük ihtimalle tanıyordumdur," dedi Terry. "Kim onlar?"

"Scunthorpe'dan iki adam."

"Gav'la Barnesy olmasın? Efsanedirler."

"Öyle midirler?"

"Eh, bunun nedeni de sadece yirmi yıldır Scunny'den buraya hiç sektirmeden gelmeleri. Barnesy dans eder, biliyor muydun?"

"Pub'ta gösterdi bize."

"Bu konuda çok ciddidir. Yanında hep talk pudrası taşır."

"Pudrayla ne yapıyor?"

"Yere serper. Kaymasın diye, anladın mı? Ciddi tipler böyle yapar. Talk pudrası ve havlu, hep spor çantada bulunur."

"O zaman sen ciddi bir tip olmuyor musun, Terry?"

“İstediğim gibi dans edemiyorum. Edebilsem hiç kaçırmazdım. Aşağı yukarı, burada elimizde kalan son şey bu. Scooter’ımın olduğu ve sahilde başımıza... iş açtığımız eski günlere bir tür uzun elveda. Buranın ruh hali tamamen kuzeyli bir havaya büründü. Ama fazla uzun sürmeyecek, öyle değil mi? Bize baksana.”

Birdenbire Annie her şeyi açık seçik gördü ve midesi bulandı. Hepsi gitmişti, cümbür cemaat; her şey bitmişti. Gooleness, Duncan, çocuk doğurabileceği yaşlar, Tucker’ın kariyeri, kuzeyli ruhu, müzdeki tüm sergiler, uzun zaman önce ölmüş köpekbalığı, uzun zaman önce ölmüş köpekbalığının penisi ve gözü de, 1960’lar, çalışan erkekler kulübü, mutemelen çalışan erkekler de... Bu gece dışarı çıkmıştı çünkü bir yerlerde bir şimdiki zaman olduğuna inanıyordu; Gav’le Barnesy’nin peşinden gitmişti çünkü onların, bu zamanın nerede olduğunu bildiklerini umuyordu. Onlar da Annie’yi başka bir perili eve sürüklemişti. Şimdiki zaman neredeydi? Tucker’ın yaşadığı bölgesini saymazsak uğursuz Amerika’daydı muhtemelen, ya da uğursuz Tokyo’da. Her halükarda, başka bir yerdeydi işte. Uğursuz Amerika’da ya da uğursuz Tokyo’da yaşamayan insanlar, etrafta sadece miş’li geçmiş-olsun zamanın dolaşmasına nasıl dayanabiliyordu?

Bu insanların çocukları vardı. İşte böyle dayanıyorlardı. Bu farkındalık, içtiği cin aracılığıyla ağır ağır ortaya çıktı, onun üstüne yuvarlanan iki birayla bu ortaya çıkış biraz daha hızlandı ve artan hız da muhtemelen bütün o kabarcıkların bir sonucuydu. O da bu yüzden çocuk istiyordu. Çocukların gelecek olduğu gibi bir klişe vardı ama aslında öyle değildi: onlar düşünce ürünü olmayan, aktif şimdiki zamanlardı. Onların nostaljiyle alakası yoktu, çünkü nostaljik olamazlardı ve ebeveynlerini nostaljiden alıkoyalardı. Hasta olsalar, zorbalık etseler, eroin bağımlılığı geliştirseler ve hamile kalsalar bile onlar anın içindeydiler ve Annie de onlarla birlikte olmak istiyordu. Okullar, zorbalıklar ve uyuşturucular konusunda endişeden ölmek istiyordu.

O zaman bir tezahür anı yaşadı. Olması gereken de buymuş gibiydi. Ama tezahürler birazcık Yeni Yıl kararları gibi geliyordu Annie’ye: göz ardı ediliveriyorlardı, özellikle de bu kararları bir

kuzeyli soul gecesinde birkaç içkiden sonra alıyorsanız. Hayatı boyunca muhtemelen üç ya da dört tezahür anı yaşamıştı ve her seferinde ya sarhoştur ya da çok meşguldü. Bir tezahür ne işe yarıyordu o zaman? Hayatınızı değiştirecek bir karar almadan birkaç saat önce bir dağın tepesine çıkmalıydınız, ama böyle anlarda hiç yalnız kalabildiğini hatırlamıyordu. Her halükarda, ölüm ve ölme hali etrafında döndürüp duruyorsanız, ortaya çıkan tezahür ne işe yarardı? Elindeki bu bilgiyle ne yapması gerekiyordu?

Tezahür anını görmezden gelmenin sonucu olarak bir kulüpte içmiş, Barnesy amuda kalkıp kung-fu tekmeleri atarak zemine talk pudrası serptiği için ve Ros Annie'nin izniyle gece yarısı civarı mekândan ayrıldığı için ve Terry Jackson barda kalıp içtiği ve kimse'nin boktan Sağlık ve boktan Güvenlik mevzuatını takmayıp herkesin bodoslamasına kavgaya daldığı eski güzel günler konusunda surat astığı için bodur Gav'le biraz dans etmişti. Sonunda sabahın ikisinde oradan ayrıldığında Barnesy de onun peşinden çıkmış, sonra eve kadar gelmişti ve Annie kendini, yeni tanıştığı bir adamı geceyi kanepesinde geçirmesi için davet ederken ve sonra da koltuğa oturmuş, bacaklarını açıp esneme hareketleri yapan adamın ona aşkını ilan etmesini seyrederken bulmuştu.

“Seviyorum.”

“Hayır, sevmiyorsun.”

“Hakikaten seviyorum. Seni hakikaten seviyorum. Seni pub'ta gördüğüm andan beri seviyorum.”

“Çünkü arkadaşım gay çıktı.”

“Bu sadece karar vermemi kolaylaştırdı.”

Annie gülüp başını salladı, Barnesy ise kalbi kırılmış görünüyordu. Bu da bir şeydi işte. Onun ya da ülkenin ömrünün daha önceki bir dönemine ait olmayan bir anekdot, bir olay, bir andı. Şimdi gerçekleşiyordu, burada, oturma odasında. İlk başta Barnesy'ye kanepesini teklif etmesinin nedeni buydu belki. Belki de Annie'ye onu sevdiğini söylerken esneme hareketleri yapacağını umut etmişti ve sevindirici biçimde, olan şey de tam olarak buydu.

“Bunu, bilirsin işte, akrobatik bir çabayla söylemiyorum. Tam tersine. Seni sevdiğim için çaba gösteriyorum.”

“Çok tatlısın,” dedi Annie. “Ama gidip yatmam gerek.”

“Ben de seninle gelebilir miyim?”

“Hayır.”

“Hayır mı? Sadece hayır mı?”

“Sadece hayır.”

“Evli misin?”

“Demek istediğin, kocam evlilik yatağımızda uyuduğu için seni odaya almamam mı? Hayır.”

“O zaman sorun ne?”

“Sorun falan yok. Yani, var aslında. Görüştüğüm biri var. Ama Amerika’da yaşıyor.”

Bu yalanın tutarlılığı ve tekrarlanması gerçek gibi gelmeye başlamıştı; üstünde insanların yürüye yürüye açtıkları bir patikanın sonunda gerçek bir patikaya dönüşmesi gibi.

“Eh, mesele bu demek. Amerika...” Az önce yaptığı vurguyu güçlendirmek için avuçlarını yukarı doğru çevirdi.

“O türden bir ilişkimiz yok.”

“Düşün işte.”

“Barnesy, düşünecek bir şey yok.”

“Bence yanılıyorsun.”

“Düşünecek ne varmış?”

“Mesele düşünmek değil, ne dersin?” dedi Barnesy tutkuyla.

“Yani, haklıydım. Düşünecek bir şey yok.”

“Boşanıyorum. Bu bir fark yaratırsa. Bir süredir bunu yapmayı düşünüyordum, ama seninle tanışmak kararımı kesinleştirdi.”

“Evli misin? Hasiktir, Barnesy. Çok yüzsüzsün.”

“Evet ama dinle beni. Sabahlamaktan nefret eder. Kuzeyden nefret eder. Onun sevdiği, boktan... bilmiyorum. Yetenek yarışmalarını kazanan, kocaman saçlı kızlar.”

Durdu, az önce söylediği şeyi kafasında ölçüp biçiyor gibi görünüyordu.

“Hasiktir. Gerçekten doğru. Bizim ortak hiçbir yönümüz yok. Birbirimize ne kadar uygun olmadığımızı şimdi fark ettim. Gerçekten boşanacağım. Bunu sana laf olsun diye söylemiyorum. Zaten yapacaktım.”

“İyi, bir de eve gidince düşün.”

“Kararımı verdim.”

“Seninle benim de birbirimize pek uyacağımızı sanmıyorum.”

“Neden olmasın? Bu gece eğlendin, öyle değil mi?”

“Şey. Evet. Biraz eğlendim. Ama dürüst olmam gerekirse akşamın büyük çoğunluğunu Gav’le geçirdim. Ya da Terry Jackson’la. Ya da Ros’la. Sen çoğunlukla kendi başınaydın.”

“Ama ben böyle dans ederim. Amuda kalkarım falan, o yüzden dans pistinde kendi başıma olmam gerekiyor. Ama mesela televizyon falan izleseک böyle olmazdım.”

“Yani, kendi televizyonunla olsan kendi başına takılmazdın mı demek istiyorsun? Ya da en sevdiğimiz program varken amuda kalkmazdım mı demek istedin?”

“Şey. Her ikisi. Hiçbiri. Balığa kendi başıma çıkarım. Yani, hep yaptığım şey. Söylüyorum sadece.”

“En baştan karşılıklı dürüst olmak iyi bir şey.”

“Dalga geçiyorsun,” dedi Barnesy kederle.

“Birazcık.”

“Anlaşıldı. Saçma sapan konuşuyorum, değil mi?” Ayağa kalktı. “Gitsem iyi olacak galiba.”

“Kanepe konusunda ciddiylim.”

“Çok naziksin. Ama doğrusunu istersen kanepe hiç ilgimi çekmemişti. Benim oyun planım daima seks ya da fiyaskodur.”

“Fiyasko ne ki?”

“Fiyasko, sabaha kadar açık mekâna dönmektir. Genellikle erkenden çıkmam. Burada boşa harcadığım her dakika için sana teşekkür ederim.”

Barnesy elini uzattı, Annie sıkıldı.

“Benim için zevkti, Annie. İsteddiğim kadar olmasa da bilirsin işte. Her şeye sahip olamazsın.”

Ertesi sabah Annie onu hayalinde canlandırıp canlandırmadığından; küçük, kaslı bedeninin, talk pudrasının, parendelerinin ve fırıl fırıl dönüşlerinin, ona erkek cinselliğine dair tuhaf bir görüşü olduğunu söyleyecek bir psikanalist tarafından çözümlenip çözümlenmemesi gerektiğinden pek emin değildi.

Ertesi sabah Malcolm’la seansında, gecesini açıklamaya çalışmak gibi bir hataya düştü. Onunla görüşmeye gittiğinde muhte-

melen hâlâ biraz sarhoştı ve Malcolm'ın alınganlığının, onun çakırkeyif pervasızlıktaki ruh hali için yeterince kolay bir hedef olacağını düşünmüştü; Malcolm'la seks planlarını konuşmak, ona su tabancasıyla su fışkırtmak kadar eğlenceli olacaktı. Ama o suyu fışkırttı, Malcolm ıslandı ve kederli görünerek yerinde oturup kaldı; Annie de bunun neden eğlenceli olacağını düşündüğünü hatırlayamadı.

“Seks planı mı? Fahişelik yapmak için gay bir arkadaşınla mı buluştun?”

Bu lafın üstüne nereden başlamalıydı?

“Onun gay olmasının konuyla pek alakası yok aslında.” Buradan değil herhalde.

“Gooleness'te lezbiyen olduğunu bilmiyordum.” Aslında kesinlikle oradan başlamamalıydı. Ros'un cinselliğini irdelemeden bırakmak, Malcolm için kolay olmayacaktı.

“En azından iki tane var. Ama bu...”

“Nereye giderler?”

“Nereye giderler derken neyi kastediyorsun?”

“Yani, tamamen bihaberim, kabul. Ama burada herhangi bir lezbiyen bar ya da kulüp olduğunu hiç duymadım.”

“Malcolm, lezbiyen kulüplere gitmeye ihtiyaçları yok. Senin heteroseksüel pub'lara gitmeye ihtiyacın olmaması gibi. Kulüpler, homoseksüelliğin vazgeçilmez bir parçası değil.”

“Ama heteroseksüel-olmayan bir pub'ta kendimi rahat hisse-deceğimi sanmam.”

“Sinemaya gidiyorlar. Restoranlara, pub'lara, insanların evlerine...”

“Ah,” dedi Malcolm belli belirsiz. “İnsanların evleri.” Neyi ima ettiği açıktı: özel evlerde, kapalı kapılar arkasında insan her çeşit şeyle karşılaşabilirdi.

“Gooleness'in lezbiyenlerini çok merak ediyorsan,” dedi Annie, “Belki de doğrudan onunla konuşmalısın.”

Malcolm kızardı.

“Merak etmiyorum. Sadece... ilgimi çekti.”

“Egoist görünmek istemem,” dedi Annie. “Ama benimle ilgili konuşabilir miyiz?”

“Buraya neyi konuşmaya geldiğini bilmiyorum.”

“Sorunlarımı.”

“Onların neler olduğunun ucunu kaçırdım. Her hafta başka bir şey gibi görünüyor. Artık uzun monogam ilişkiden bile söz etmiyoruz. Onca yılın hiçbir önemi yok sanki. Gece kulüplerinden adam kaldırmak daha fazla ilgini çekiyor.”

“Malcolm, sana bunu daha önce de söyledim. Peşin hükümlü olacaksan, ben artık gelmeyeyim daha iyi.”

“Peşin hükümlü olmayı isteyeceğim pek çok şeyi yapmaya niyetlisin gibi geldi bana. O halde bana gelmeye devam etsen iyi olacak bence.”

“Ne konuda peşin hükümlü olmak istiyorsun ki?”

“Mesela, gerçekten her önüne gelenle yatmaya niyetli misin?”
Annie iç çekti.

“Beni hiç tanımıyor gibisin.”

“Senin bu versiyonunu bilmiyorum. Birdenbire ortaya çıkan Tom’la, Dick’le ve/veya Harry’yle yatmak isteyen Annie’yi tanımıyorum.”

“Ama yapmadım, öyle değil mi?”

“Dün gece yapmadın, demek istiyorsun sanırım?”

“Barnesy’yle yatabilirdim, ama yapmadım.” İlk ismini hatırlama zahmetine girmiş olmayı diledi. Bir ilk isim, bu gibi bir durumda, gururunu korumasına biraz yardımcı olabilirdi.

“Peki neden yatmadın?”

“Çünkü, sen ne düşünürsen düşün, tam bir fahişe değilim.”

Elbette, hiçbir tür bir fahişe değildi. On beş yıl, belirli aralıklarla, aynı adamla yatmıştı ve bunların çoğu gerçek bir heyecandan yoksundu. Ama “tam bir fahişe değilim” sözlerini söylemek bile onun cinsel özgüvenini bir şekilde artırmıştı. Yirmi dört saat önce bunları söyleyebileceğini düşünemezdi.

“Adamın nesi vardı ki?”

“Hiçbir şeyi. Tatlıydı. Tuhaftı ama tatlıydı.”

“Peki, senin aradığın ne?”

“Ne aradığımı tam olarak biliyorum.”

“Gerçekten mi?”

“Evet. Gerçekten. Benim yaşımda ya da daha büyük birini. Kitap okuyan birini. Bir çeşit yaratıcılık eğilimi olan birini belki. Kendi çocuğu ya da çocukları varsa, benim açımdan hiçbir sakıncası yok. Biraz görmüş geçirmiş birini.”

“Kimi tarif ettiğini biliyorum.”

Annie’nin bundan hayli şüphesi vardı ama Malcolm’ın onun için birini bulup bulamayacağını merak etti – Manchester Filarmoni’de müzik yapıp şiir yazan, yeni boşanmış bir oğul belki.

“Sahiden mi?”

“Tam tersini.”

“Neyin tam tersini.”

“Duncan’ın.”

Bu Malcolm’ın yakın zamanda yaptığı, tahminen yanlışlıkla ama akıllıca olarak tanımlanabilecek ikinci gözlemdi. Tucker, Duncan’ın zıddıydı. Duncan’ın çocuğu yoktu, hiçbir yaratıcılığı yoktu ve birazcık bile görmüş geçirmiş değildi. Ya da en azından, ünlü bir güzelin penceresine hiç taş fırlatmamıştı ve hiç alkolik olmamıştı; Amerika ve Avrupa’da tura çıkmamış, Tanrı vergisi bir yeteneği bir kenara atmamıştı. (Eğer ona tutulduysanız, Tucker’ın yaşamama biçimi bile yaşamak olarak tariflenebilirdi.) Neydi bu? Duncan’ın zıddı olduğu için Tucker’a âşık mı olmuştu? *Duncan* Tucker’a, Duncan’ın zıddı olduğu için mi âşıktı? Her halükarda, hem Annie hem de Duncan, aldatıcı köşeleri, tuhaf çıkıntıları ve şaşırtıcı çukurluklarıyla bir yapboz parçasına benzeyen boş bir alan yaratmayı başarmışlardı ve Tucker bu boşluğu kesinlikle doldurmuştu.

“Bu çok saçma,” dedi.

“Ah,” dedi Malcolm. “Ah, pekâlâ. Sadece bir teoriydi.”

Sevgili Annie,

“Hayatının on beş yılını boşa harcadığını düşünseydin ne yapardın?” mı? Dalga mı geçiyorsun? Bilmem sana daha önce söyleyen oldu mu ama ben tam da bu konuda dünya çapında bir uzmanım. Yani, açıkçası on beş yıldan fazlasını harcadım, ama umarım fazlasını dikkate almazsın ve beni kafa dengi olarak görürsün. Hatta belki gurun olarak.

İlk önce, bu rakamı aşağı çekmen gerek. Okuduğun bütün iyi kitapların, izlediğin filmlerin, ettiğin sohbetlerin ve benzeri şeylerin bir listesini çıkar ve bunların hepsine rakamsal bir değer ver. Biraz yaratıcı hesap kitapla on yıla inebilirsin. Ben benimkini yaklaşık buna indirdim artık, ama orada burada birkaç hile yaptım – oğlum Jackson'ın yaşını tamamen ekledim mesela, her ne kadar bu yılların çoğunda okulda ya da uykuda olsa da.

Bir şey ortalama on yıl civarına geldi mi vergi niyetine üstünü çizebilirsin demek isterdim ama aslında böyle düşünmüyorum. Kaybettiklerim konusunda hâlâ çok üzgünüm, ama geceleyin kendime itiraf ettiğim son şey, belki de çok iyi bir uykucu olmadıyım. Sana ne diyebilirim ki? Eğer bu gerçekten boşa harcanmış bir zamansa -bunu senin adına onaylayabilmem için biyografik kayıtlarını çok iyi incelemem gerek- sana kötü haberlerim var: geçti gitti. En sona uyuşturucuyu ya da sigarayı bırakmayı, sık sık spora gitmeyi de ekleyebilirsin, ama bence seksen yaşından sonra bu yıllar insana çok da eğlenceli gelmiyordur.

E-posta adresimden de anlayacağın gibi, Dickens'a ilgim var – şu sıralar mektuplarını okuyorum. Toplam on iki cilt, her bir cilt birkaç yüz sayfa. Sadece mektup yazmış olsaydı bile verimli bir hayat yaşamış sayılırdı, ama sadece mektup yazmadı. Günlükleri de dört cilt ve büyük boy. Birkaç derginin editörlüğünü yaptı. Araya sıradışı bir aşk hayatı ve birkaç değerli dostluk sıkıştırdı. Unuttuğum bir şey var mı? Ah, evet: İngilizcenin en büyük bir düzine romanını o yazdı. Dolayısıyla, ona duyduğum büyük hayranlığın, en azından kısmen, benim tam zıddım olmasından kaynaklanıp kaynaklanmadığını merak ediyorum. Onun hayatına bakıp düşününce, oyalanarak zaman geçirmediklerini görüyorsun. Bu oluyor, değil mi? İnsanların zıddına doğru çekilmesi?

Ama bizim ihtiyar Charlie gibisi pek yok. Çoğu insan, geleceğe kalacak işler yapmıyor. O filmdeki John Candy karakteri gibi, duş perdesi için halka satıyorlar. (Yani, halkalar da geleceğe kalabilir. Ama bunlar muhtemelen sen öldükten sonra insanların söz edeceği türden şeyler değil.) Yani, mesele ne yaptığın değil. Olamaz da, değil mi? Mesele senin kim olduğun, nasıl sevdiğin, kendine ve çevrendekilere nasıl davrandığın; ve benim kendimi tükettiğim nokta da bu-

rası. Karılarımı, metreslerimi ya da çocuklarımı olsun kimseyi sevmeyen, içerek ve televizyon izleyerek o kadar çok zaman geçirdim ki geriye dönebilmem mümkün değil. Bu yüzden Jackson bu kadar önemli. O benim son umudum ve içimde kalan her şeyi bu küçük adamın tepesinden aşağı boşaltıyorum. Zavallı çocuk! Dickens'ın, JFK'nin, James Brown'ın ve Mihael Jordan'ın toplam başarılarını aşacak bir şey yapmazsa beni hayal kırıklığına uğratacak. Ben de görmek için buralarda olamayacağım zaten.

Tucker

Sevgili Annie,

Bu e-postayı sonuncusundan beş dakika kadar sonra gönderiyorum. Şimdi fark ettim ki benim tavsiyem tamamen değersiz ve hadini aşar olmuş. Boşa harcanan zamanı, çocuklarımıza değer verip onları büyüterek telafi edebileceğimizi söyledim ama senin çocuğun yok. Bu da zamanını boşa harcadığını düşünmene yol açan nedenlerden biri. Göründüğüm kadar huysuz ve anlayışsız değilimdir aslında, ama senin gurun olma girişimim daha başarılı olabilirdi.

Bu arada, önümüzdeki hafta, tatsız birtakım işler yüzünden Londra'ya geliyorum. Şu anki halimiz iyi mi? Ya da bir şeyler içmek ister misin?

Annie'ye dokunan, zıtlıklarla ilgili bölüm olmuştu elbette. Kime ya da neye âşık olduğunu bilmiyordu ama kendini bütün hayatı boyunca olduğundan daha fazla kaybolmuş, dalgın ve yardıma muhtaç hissediyordu.

11. Bölüm

“Bir bebeği nasıl kaybedebilirsin ki?” dedi Jackson. “Daha doğmadı bile. Hiçbir yere gidemez ki.”

Kaşları gözlerinin üstünde, bir mavra patlatmak üzereymiş gibi yükselmişti; çocuğun, bu şakanın bir can alıcı noktası bulunduğuna çok emin olduğunu görebiliyordu Tucker, ama izin gelene kadar gülmeyecekti.

“Evet, şey. İnsanlar birinin bebeğini kaybettiğini söylediklerinde...” Tereddüt etti. Bunu yapmanın daha kolay, daha kibar bir yolu var mıydı? Vardı belki ama siktir et. “İnsanlar birinin bebeğini kaybettiğini söylediklerinde, bu bebeğin öldüğü anlamına gelir.”

Kaşlar düştü.

“Öldü mü?”

“Evet. Olur bazen. Aslında sık olur. Lizzie şanssız çünkü bu genellikle çok erken dönemlerde olur, bebek daha gerçek bir bebek değilken. Ama onunki biraz büyüktü.”

“Lizzie de ölecek mi?”

“Hayır hayır. İyileşecek. Şu anda sadece çok üzgün.”

“Bebekler bile ölüyor mu yani? Daha doğmamış bebekler? Bu berbat bir şey.”

“Gerçekten de öyle.”

“Tabii,” dedi Jackson, birden canlanıp, “senin büyükbaba olmayacağını saymazsak.”

“Hayır... henüz olmayacağım, hayır.”

“Daha uzun süre büyükbaba olmayacaksın. Ve eğer henüz büyükbaba olmayacaksan, bu henüz ölmeyeceğin anlamına gelir.” Bunu söyledikten sonra, Jackson çığlıklar atarak bir aşağı bir yukarı koşmaya başladı.

“JACKSON! EŞEKLİK ETMEYİ KES!”

Tucker ona pek bağırmasdı, bu yüzden bağırıldığı zaman etkisi çok sarsıcı olurdu. Jackson olduğu yerde kaskatı kaldı, kulaklarını elleriyle kapattı ve ağlamaya başladı.

“Kulağımı patlattın. Hem de çok. Keşke o zavallı küçük bebek yerine sen ölseydin.”

“Böyle demek istemedin.”

“Bu kez gerçekten istedim.”

Tucker neden bu kadar sinirlendiğini biliyordu: suçluluk duygusuydu. Lizzie’nin annesi arayıp haberi verdiğinde düşündüğü ilk şey büyükbabalığın ertelenmiş olması değildi ama kesinlikle ikinci şey buydu ve bu ikisi arasındaki mesafe, olmasını dileyebileceği kadar büyük değildi. Cezası tecil edilmişti. Yukarıda birileri onun, gençlik çağını değil elbette, hatta dürüst olmak gerekirse olgunluk çağını bile değil ama büyükbabalık-öncesi dönemini uzatmak istemişti. İsteddiği bu değildi. Lizzie’nin mutlu olmasını, sağlıklı bir bebeğinin olmasını istiyordu. Ama her işte bir hayır var, falan filan işte.

Bu arada Jackson’m hıçkırıkları artık hırçın ve sert değildi. Şimdi kulağa acıklı ve çok pişman geliyordu.

“Çok çok özür dilerim babacığım. Öyle demek istemedim. Sen değil de bebek öldüğü için mutluyum.”

Bazı çocuklar hiçbir zaman tam olarak anlayamıyor.

“Her neyse, sanırım Londra’ya gidip Lizzie’yi ziyaret etmemiz gerek, öyle değil mi?”

“Ah, hayır. Sanmıyorum. Bunu istemez.”

Aklına bile gelmemiştir. O kadar kötü müydü? Muhtemelen. Eğer soru doğrudan kendine yönelmişse, hayatı boyunca bu belli soruya yanıtı genellikle “muhtemelen” olurdu. Ama Natalie oradaydı ve Lizzie de üveybabasına yakındı... Ne söyleyeceğini bilemeden kızın yatağının yanında otursun diye ona ihtiyaçları yoktu.

“Seni görmek ister, baba. Hasta olsam ben seni görmek isterim.”

“Evet, ama... Sen ve ben, biz farklıyız. Lizzie’yi o kadar iyi tanımıyorum.”

“Görürüz,” dedi Jackson.

Cat, Jackson'ı pizzacıya götürmek için uğradı. Tucker'ı da götürmeyi teklif etti ama o istemedi – oğlanın annesiyle biraz yalnız zaman geçirmesi iyi olurdu, üstelik Tucker mutlu, modern ve yıkılmış yuva oyununu oynamaya hazır değildi. Bir adamla karısı bir pizzayı paylaşabiliyorlarsa, yatağı da paylaşabilirler inancını taşıyacak kadar eski moda (ve basit) biriydi. Ama onu gördüğünde aslında bunu yapabileceğini, bir restoranda oturup yemek yiyip sohbet edebileceklerini fark edince biraz canı sıkıldı; bu yaranın iyileşmesi çok kısa sürmüştü. Bir süre önce olsa bunu ruhsal sağlığındaki iyileşmenin bir işareti olarak alırdı, ama deneyimlerine göre yaşanmak pek de iyi haberler getirmiyordu. O zaman bu da galiba artık hiçbir şeyi pek bir tarafına takmadığının acıklı kanıtı oluyordu. Cat güzel bir kadındı, ama Tucker'ı ona çekenin ne olduğunu hiç hatırlamıyordu. Ve evlenmelerine, Jackson'ı yapmalarına ve hatta geçen yılki fırtınalı günlere yol açan koşulları zihninde artık canlandıramıyordu.

Lizzie'yle ilgili haberleri verdiğinde, Cat, "Londra'ya gitmen gerekecek herhalde," dedi.

"Ah, hayır," dedi ama o "Ah" lafı ona bile yersiz ve abartılı gelmeye başlıyordu. Bu kez aklından geçmişti. "Sanmıyorum. O bunu istemez." Bu cazip ifadeden neden vazgeçsindi ki?

"Öyle mi dersin?" dedi Cat.

"Biz çok yakın değiliz," dedi Tucker. "Gidip de hiçbir işe yaramayayım diye benden Atlantik'i geçmemi beklemez."

"Doğru sayılır," dedi Cat. "Senin yola çıkmanı beklemiyor."

"Öyle," dedi Tucker. "Benim dediğim de buydu."

"Hayır. Değildi. Senin söylediğin, Lizzie için gelip gelmemenin fark etmeyeceğiydi. Benim söylediğimse -onun söyleyeceği- senin en yanlış şeyi yapacağın. Babalar ve kızları konusunda pek bir şey bilmiyorsun, değil mi?"

"Pek bilmiyorum, hayır." Birkaç kızın babası olduğunu düşününce, en azından bilmesi gerektiği kadar bilmiyordu.

"O hamile olduğunu öğrenince kalkıp onca yol geldi. Bu yaptığı boşuna değildi."

Tucker, bu konuşmanın ardından hemen Natalie'yi aradı.

"Onu görmeye ne zaman gelebilirsin?" dedi Natalie.

“Ah,” dedi Tucker, bu kez sözcük daha canlı çıkmıştı. “Burada işleri yoluna koyar koymaz.”

“Ama geliyorsun, değil mi? Lizzie senin bu zahmete girmeyeceğini düşünüyor.”

“Evet, öyle düşündüğünü tahmin etmiştim. Onu sandığından daha iyi tanıyorum. Ama o beni hiç tanımıyor.”

“Şu aralar sana çok kızgın.”

“Eh, böyle şeyler de kafasının içindeki her şeyi karmakarışık ediyordur.”

“Evlatların çocuk sahibi olmaya başladılar, böyle şeylere alışsan iyi olur bence. Senin ne kadar umutsuz bir vaka olduğunu da görmeye başlıyorlar böylece.”

“Harika, bunun için sabırsızlanıyorum.”

Jackson’ın paltosunun düğmelerini ilikledi ve çocuğu kafasının üstünden öptü. Babalık görevlerinde çuvallamadığı evladının çocuğunu görme ihtimali yoktu elbette.

Jackson’ı yatırdıktan çok sonra fark etti ki Londra’ya gidecek parası yoktu. Aslına bakarsan, New York’a gidecek parası bile yoktu; şimdilik Cat ona destek çıkıyordu. Sonrasında ne olacağı belirsizdi, o da bu meseleyi çözmeye pek hevesli değildi zaten. Kimse Jackson’ın açlıktan ölmesine izin vermezdi ve önemli olan tek şey buydu. Natalie’yi tekrar aradı ve çocuğa bakacak birini bulamadığını söyledi.

“Annesi bakmıyor mu? Hayret!”

O “hayret” lafı çok İngiliz, çok zehirliydi.

“Elbette bakıyor, ama...”

“Ama ne?”

“Ama şehir dışında. İş gezisinde.”

“Yoğurt işi yapıyor sanıyordum.”

“Yoğurdun geziyle ilgisi olamaz mı?”

“Bozulmaz mı?”

En azından, Natalie’nin bıraktığı kapanmayan yarayı hâlâ hissedebiliyordu, bu da bir şeydi. Bu şirretlik ve aptallık karışımına katlanmak, eskiden olduğu kadar zordu.

“Onu da getir o zaman. Eminim Lizzie de görmek istiyordur. Onu çok sevmiŝe benziyor.”

“Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum.”

“Neden olmasın?”

“Ŗey, okullar açıldı, hem...”

“Lizzie, Cat’le senin ayrılacağınızı söyledi.”

“Bu... böyle bir Ŗey oldu, evet.”

“Yani, Londra’ya gelecek paran yok.”

“Mesele bu değil.”

“Yani, Londra’ya gelecek paran var.”

“Eğer, bilirsin iŖte, bıçak kemiğe dayanırsa.”

“Bıçak kesinlikle kemiğe dayanmıŝ durumda.”

“Londra’ya gelecek param yok, hayır. Ŗu aralar biraz nakit sorununu var.”

“Biz öderiz.”

“Hayır, ben...”

“Tucker. Lütfen.”

“Peki. TeŖekkürler.”

Ayda bir falan Fucker’la buluŖup bir kahve içmekten baŖka bir Ŗey yapmadığı sürece, parasızlık o kadar da kötü bir Ŗey değildi. Ama yetiŖkinler, özellikle de birkaç çocuğu olan yetiŖkinler bazen kendilerini, ayrılmış eski eŖlerin büyük bir cömertlikle arkalarında bıraktıkları, yatak odasındaki bozukluk kavanozundan daha fazla bir mali kaynağa eriŖebilme ihtiyacı içinde bulabiliyorlar. Natalie’nin kocası bir Ŗey yapıyordu... Aslında onun ne yaptığına dair hiçbir fikri yoktu. Tasvip etmediği ya da küçümsediği bir Ŗey yaptığını hatırlar gibiydi, büyük ihtimalle takım elbise giyip toplantılara katılmasını gerektiren türden bir Ŗeydi. Bir tür menajer miydi neydi? Film iŖi mi? Ŗimdi hatırlamaya baŖlıyordu. Simon (?) berbat bir Hollywood ajansının Londra bürosunu yönetiyordu. Galiba. Yeteneksiz asalağın teki değildi ama, Tucker emindi bundan. Yetenekli kiŖi siz olduğunuz sürece, kendinizi bu insanlardan üstün hissetmeniz kolaydı. Ama yeteneğinizi kaybederseniz, o zaman onlar iŖ sahibi yetiŖkinler olurdu ve siz de onlardan sadaka kabul eden umutsuz vakaya dönüşürdünüz.

“Londra’da kimseyi tanıyor musun?” diye sordu Natalie. “Kabileceğin bir yer var mı?”

“Evet,” dedi Tucker. “Yani, şehrin göbeğinde oturmuyor ama trenle falan gelebiliriz.”

“O ‘kadın’ nerede oturuyor?” Tucker, o kelimenin iki yanında tırmak işareti olduğundan gayet emindi. Oraya onları koymak, çok Natali’ye özgü bir davranıştı.

“Gooleness diye bir yerde. Deniz kenarı.”

Natalie telefonda çığılığı bastı. “Gooleness mi! Nasıl oluyor da Gooleness’te yaşayan birini tanıyabiliyorsun?”

“Uzun hikâye.”

“Londra’dan yüzlerce kilometre uzakta. Orada kalman mümkün değil. Mark’la ben sana bir yer buluruz.”

Mark’tı demek, Simon değil. Biraz daha düşününce, Mark kesinlikle yeteneksiz asalağın teki olmayabilirdi. Asalak olan, başka birinin kocasıydı belki.

“Gerçekten mi? Size sıkıntı vermek istemem.”

“Başlangıç olarak, Lizzie’nin dairesi boş. O hastaneden çıkınca, Zak’la birlikte gelip biraz bizde kalacaklar.”

Zak onun sevgilisi miydi? Bu ismi daha önce duymuş muydu? Bunca teğet bağlantı olması sıkıntı yaratıyordu. Çok fazla çocuk, çok fazla üveybaba, çok fazla kayınbirader ve baldız. Çocuklarına akraba olan insanların yarısının bile ismini sayamayacağını fark etti. Natalie’nin başka çocukları vardı mesela, ama onların isimlerini kim biliyordu ki? Cat biliyordu.

“Jackson’ı hâlâ yanında getirmek istiyor musun? Senin şu çocuk bakıcısı sorunun tamamen düzmece anlaşılan?”

“İstemiyorum galiba, hayır.”

Yani Londra’da tek başına gidecekti.

“Oraya ne zaman varırız?”

“On dakika içinde. Ama Jackson, havaalanına varmamıza on dakika kaldığını anlıyorsun değil mi? Sonra uçağı beklememiz gerek. Ondan sonra uçağın kalkmasını bekleyeceğiz. Ondan sonra yedi saat boyunca uçakta gideceğiz. Ondan sonra çantalarımızı bekleyeceğiz. Ondan sonra otobüs bekleyeceğiz. Ondan sonra ha-

vaalanından Lizzie'nin evine belki bir dört saat daha gideceğiz. Eğer bu sana pek eğlenceli gelmiyorsa, geç kalmış sayılmazsın. Seni annene götürebilirim ve..."

"Eğlenceli geliyor."

"Bunca oturup beklemeler sana eğlenceli mi geliyor?"

"Aynen."

Jackson'a gidip Lizzie'yi ziyaret edeceğini ama onu yanında götürmeyeceğini söylemek iyi olmadı, ardı arkası kesilmeyen gözyaşlarını kayıtsız şartsız bir teslimiyet izledi. Onun için dökülen bu tür gözyaşlarının bedelini ödemek zorunda kaldığı zamanlar olmuştu hayatında: diğer çocuklarının her biri, anneleri onları bakması için bir günlüğüne, bir öğleden sonralığına ya da hatta banyo yapmak için yirmi dakikalığına bıraktığında hiç durmaksızın ağlamışlardı ve Tucker her seferinde kendini bezgin ve işe yaramaz hissetmişti. Küçüklüklerinde, kendi çocukları ondan korkuyordu. Şimdi ona ihtiyacı olan, onu seven ve dışarı çıktığında (çünkü Jackson açısından durum hep "dışarı çıkmak" olmuştu, "uzaklaşmak" değil) endişelenen bir çocuğu vardı ve Tucker bu durumun onu yumuşattığını hissediyordu. Babaların bu derece bir bağlılığa yol açması beklenmezdi. Onlar iş gezileri ya da konser turneleri yüzünden uyku vaktini hep kaçıran tiplerdi.

Dolayısıyla Tucker'ın Natalie'yi arayıp fazladan bir bilet satın almasını istemesi gerekti; bu da kendini ilk seferkinden daha bile yetersiz hissetmesine yol açtı. Kendisi için bilet alacak parasının olmaması bir tarafa, babaların, uyku vaktini kaçıranlar kadar aileyi geçindiren kişi de olması gerekirdi. Ama bu baba sondan bir önceki eski karısından ve onun asalak kocasından gelecek sadakaya mahkûmdu.

Bilet kontrolünden geçtiler, küçük bir paket şeker ve birkaç düzine çizgi roman aldılar. Tucker kendini berbat, sinirli ve terli hissediyordu; Jackson'ı tuvalete götürdüğünde aynaya baktı ve yüzünde hiç renk kalmadığını görünce telaşlandı. Beyazın da bir renk olduğu sayılmazsa tabii; bu kadar yoğun olduğunda muhtemelen o da renkten sayılıyordu. Çok büyük ihtimalle gripten ya da zatürreeden ya da öyle bir şeyden yatağa düşmek üzereydi ve bu zamanlamaya lanet etti: yirmi dört saat içinde seyahat edemeyecek

kadar hasta düşmüş olacaktı. Küçük düşmeden, dünyanın en kötü babası olmadan evde kalabilirdi.

Jackson'ın ölüm korkusunu özellikle artırmak amacıyla düzenlenmiş benzeyen güvenlik kontrolünden geçmek için sırada beklediler. Tucker ona silah aradıklarını söyledi.

“Silah mı?”

“Bazen kötü adamlar, zengin insanları soymak istedikleri için uçaklara silah sokarlar. Ama biz zengin olmadığımız için bize yaklaşmazlar.”

“Zengin olmadığımızı nereden bilecekler?”

“Zengin insanlar aptal saatler takıp güzel kokarlar. Bizim saatimiz yok ve kötü kokuyoruz.”

“Peki, ayakkabılarımızı neden çıkarmamız gerekiyor?”

“Küçük silahları ayakkabına yerleştirebilirsin. Bu yüzden tuhaf tuhaf yürürsün ama yapabilirsin.”

Onların önünde duran yaşlı bir İngiliz hanım arkasını döndü.

“Onlar silah aramıyorlar, delikanlı. Bomba arıyorlar. Babanın ayakkabı bombacısını* duymadığına şaşırdım. İngiliz biriydi. Yani, Müslüman'dı elbette. Ama İngiliz'di.”

Baba ayakkabı bombacısını duydu, çok teşekkürler, seni kulak misafiri yaşlı kocakarı, demek istedi Tucker. Şimdi önüne dön ve çeneni kapa.

“Ayakkabı bombacısı mı?” dedi Jackson.

Tucker hemen oracıkta, Londra'ya varmayı başarabilseler de geri dönemeyeceklerini anladı. Uçakla dönemeyeceklerdi en azından. Mark da bir çift yolcu gemisi biletine para bayılacaktı; Jackson *Titanic*'le ilgili bir şeyler öğrenmezse tabii. Öğrenecek olursa, Mark'ın özel bir İngiliz yatılı okulu eğitimi için ödeme yapması gerekecekti ve Jackson, büyürken o lüks yatılı okul aksanlarından birini benimseyecekti.

“Evet. Ayakkabısına patlayıcılar yerleştirip bir uçağı havaya uçurmaya kalktı. Düşünebiliyor musun? Çok fazlasına da ihtiyaç yok aslında. Uçakta küçük bir delik açmaya yetecek kadar. Sonra

* Shoe bomber (ayakkabı bombacısı): Asıl adı Richard Reid olan bir El Kaide üyesi. 2003 yılında, ayakkabısına sakladığı bombalarla uçağa binmeye çalışırken yakalandı. Bu olay, uçağa binerken yapılan güvenlik kontrollerinde ayakkabıların çıkarttırılıp kontrol edilmesi uygulamasını başlattı. (ç.n.)

HÜÜÜÜÜP! Dışarıdaki hava hepimizi emer ve denizin ortasına düşüveririz.”

Jackson kafasını kaldırıp Tucker’a baktı. Tucker, kadının bu nağın teki olduğunu ima etmeye çalışan bir yüz ifadesi takındı.

“Hayatımın sonuna yaklaştığım için çok memnunum,” dedi yaşlı bayan. “Bir dünya savaşı gördüm ama sen büyüdüğünde Blitz’den daha kötüsünü göreceğine dair bir his var içimde.”

Tarayıcıdan geçtiler ve kadına neşeyle el salladılar. Sonra Tucker, ikisinin de uçağa binebilmesini sağlayan yaratıcı ve mantıksız yalanlar söylemeye başladı. Jackson’a kadının, ima ettiği ölümler şöyle dursun, kendi ölümünün yakınlığıyla ilgili de tamamen yalandığını bile söyledi.

Tucker, en son ne zaman uçağa bindiğini hatırlayamıyordu. Müziği bıraktığı gün, sarhoş, öfkeli, pişman ve kendinden nefret eder halde uçakla Minneapolis’ten New York’a gitmiş, bir hostese asılmış, onu hostese asılmaktan alıkoymaya çalışan bir kadına asılmaya çalışmış ve dolayısıyla bu uçak yolculuğu zihninde kalabilmişti. O an, o hostesin bütün sorunlarının çözümü olacağından çok emindi. Çok uzun süre birlikte olamayacaklarını ama muhtemelen bir dolu iyileştirici sikişme yaşayacaklarını hissetmişti. Kadın hostes olduğu için sık sık seyahat etmesi gerekecekti ve onun yokluğunda Tucker yazı yazabilecek, belki oturduğu yere yakın bir stüdyoya gidip kariyerini yeniden inşa edecekti. Tucker onun ilgisini çekmeye çalışırken kadının anlamadığı şeyler bunlardı. Adamın sadece onun kışını ellediğini düşünmüştü ama Tucker gözyaşları içinde, bağıra çağıra bundan fazlası olduğunu açıklamaya çalışmıştı. Onu seviyordu.

Tanrım. Kadın mantıklı bir insan çıktığı için şanslıydı. Kendini bir New Jersey jürisinin önünde bulabilirdi. Bunun yerine başkasıyla tanışmış, sonra tekrar bir başkasıyla tanışmış, çocukları olmuştu... Belki de hostesle ilgili sezgileri doğrudu. Bir çift olmayı başarabileceklerine onu inandırabilmiş olmayı diledi; yine de Jackson’ın olmamasını dilemezdi.

Başını eğip yanındaki koltuğa baktı. Çocuk kulaklıklarını takıp bir battaniyenin altına gömülmüş, *Süngerbob*’un beşinci bölümünü

izliyordu. Mutluydu. Tucker, uçakta gösterecekleri filmi beğenmeyebileceği konusunda onu uyarmıştı, çünkü Atlantik Okyanusu'nu uçakla en son geçtiğinde onun başına bu gelmişti: kimsenin izlemek istemeyeceği kötü bir film göstermişlerdi. şimdi de gelmiş geçmiş en kötü filmi gösteriyorlardı. Babası uçağın içindeki gümbür gümbür görüntü ve ses sistemini çözmeden çok önce, Jackson maruz kaldıkları saçmalığın farkına varmış, kıkırdıyordu. Tucker, gösterdikleri romantik komediyi izlemeyi bırakmıştı. Anladığı kadarıyla, başroldeki çiftin arasındaki onların ayrılmalara yol açan sorun, kadının kedisi erkeğin köpeği olması, kediyle köpeğin kedi-köpek gibi kavga etmesi ve bunun da filmin doğru dürüst açıklamadığı gizemli bir şekilde ifte bulaşarak kedi-köpek gibi kavga etmelerine yol amasıydı. Tucker, sonraki iki saat içinde sorunlarını çözebilecekleri duygusuna kapıldı. şimdi de *Barnaby Rudge*'u okumayı bir türlü beceremiyordu. Tüm bu küçük ekranlar, yanıp sönen ışıklar ve minyatür gazoz kutuları arasında Dickens'a yer yok gibiydi.

Kendini hâlâ berbat hissediyor ve yaklaşan felaket duygusundan bir türlü kurtulamıyordu. Jackson onu bir hastalık hastasına dönüştürmüştü -oğlunun herhangi bir öksürüğün ya da açıklanamayan bir ağrının kanser olduğuna inanması, ya da yaşlılığından ötürü endişelenmesi ikisine de iyi gelmiyordu- ama bu terlemenin, aritminin ve nsezinin, gizlilik durumundan aniden ve beklenmedik bir şekilde ortaya çıkmasından kaynaklandığına gayet emindi. Onu münzevi olarak tanımlayan ve sanal gerçekliğin farazi dünyasında önemseyen insanlar olduğunu biliyordu, ama o kendisini hiç bu şekilde düşünmemişti. Mağazalara, barlara ve Küçükler Ligi maçlarına gidiyordu, yani Salinger falan değildi. Sadece müzik yapmıyordu ve hevesli genç dergi muhabirleriyle grşmyordu; çoğu insan da böyle şeyler yapmıyordu zaten. Ama havaalanında ağzını ve gözlerini kocaman açıp dolaştığını fark etti, yani sandığından biraz daha fazla Kaspar Hauser* olabilirdi. Uçaklar korku-

* Kaspar Hauser (1812-1833):Karanlık bir hücrede tamamen izole bir şekilde büyüdüğüne inanılan Alman ocuk. Bir soylunun çocuğu olduğuna inanılır. Bıçakla yaralanma yüzünden ölmüştür. (.n.)

tucu biçimde değişmişti; bir eski eşle ve ondan nefret eden kızıyla takılmak üzere büyük bir şehre doğru gidiyordu... Kalbinin tüm bu zaman boyunca dayanabilmesi bir mucizeydi. Kitabını bıraktı ve hastalıklı, terli bir uykuya daldı.

Natalie, onları alması için araba göndermişti. Notting Hill’de bir yerde Lizzie’nin evine götürüldüler ve çantalarını bırakıp temiz çamaşırlar giyerken, şoför onları bekledi. Endişeli olmasının yanı sıra, Tucker’ın başı dönüyor, midesi bulanıyordu ve biraz uzanmayı istemekle birlikte, Lizzie’nin beyaz halılarının üstüne kusmayı kesinlikle istemiyordu. Lizzie, komplikasyonlar yüzünden iyi bir hastaneye transfer edilmişti -iyi ve gösterişli bir hastaneye yani- bu yüzden eğer kusması gerekiyorsa, oraya gidene dek tutmaya çalışmalıydı.

Eli kulağında bir felaketin tipik belirtisinin ne olduğunu, tam da gösterişli hastanenin saçma biçimde ağır cam kapısını iterek açarken hatırladı. Biri, muhtemelen robot bir King Kong, devasa çelik kollarını göğsünün etrafına dolayıp sıkmaya başlamıştı. Şiddetli bir ağrı elektiriği, kolundan aşağı ve ensesinden yukarı çıkmıştı; Jackson’ın solgun ve korkmuş yüzüne bakmamaya çalışıyordu. Özür dilemek istiyordu – sadece hasta olduğu için değil, söylediği bütün yalanlar için de. “Özür dilerim oğlum,” demek istedi. “Kimsenin ölmediğine dair söylediklerim... Doğru değildi. İnsanlar hep ölüp duruyorlar. Alış gitsin.”

Danışma bankosuna doğru elinden geldiğince düzgün ve sakin bir şekilde yürüdü.

“Yardımcı olabilir miyim?” dedi kadın. Tucker, onun gözlüklerindeki yansımasını görebiliyordu. Camların arkasındaki gözlerinin içine bakmaya çalıştı.

“Umarım olabilirsiniz. Eminim kalp krizi geçiriyorum.”

Kıtalar boyunca dalga dalga yayılan pek çok çeşit olay vardır: seller ve kıtlık, devrim, büyük çapta uluslararası spor turnuvaları. Ama bu durumda dalgalanmayı tetikleyen, orta yaşlı bir adamın ani hastalığı oldu. Amerika ve Avrupa’daki evlerde telefonlar çaldı, bu telefonlar otuzlarında, kırklarında ve ellilerinin başındaki çekici, hâlâ incecik kadınlar tarafından açıldı. Ellerle ağızlar örtüldü,

daha fazla telefonlar edildi, dikkatli yumuşak seslerle teselliler verildi. Uçak biletleri ayrıldı, pasaportlar bulundu, planlar iptal edildi. Tucker Crowe'un karıları ve çocukları, onu görmek üzere yola çıktı.

Hepsi Lizzie'nin fikriydi. Gerçek yaşamda, ev hayvanlarının, çocukların ve romantik komedilerin sık sık gözyaşlarına boğduğu, hassas bir genç kadındı; ama Tucker'la hayat gerçek bir yaşam değildi ve bu sadece, onunla geçirdiği zaman çok az olduğu için değil, aynı zamanda birlikte geçirdikleri zamanın hiç yaşanmayana yenik düşmesindendi. Nasıl düşmesindi ki? Adil bir savaş değildi. Tucker'ın sadece görüntüsü ve sesi bile onu rahatsız edip kızdırmaya yetiyordu: konuştuklarında sesinin bir oktav yükselmesinden nefret ediyordu. Ama hastane odasında onu görmeye gittiği zaman, Tucker yatışmış ve aciz bir şekilde uyuyordu ve Lizzie artık öfke hissetmiyordu. O orada öylece yattığı sürece, saygılı ve sevecen bir kız olabilirdi. Uyandığı zaman onunla, sevdiği insanlarla konuşurken kullandığı aynı ses tonuyla konuşmaya kararlıydı.

Lizzie'ye onun ölmeyeceği söylenmişti, ama mesele bu değildi: anı yakalamaları gerekiyordu. Eğer Tucker'a daha önce hiç beceremediği bir iyi niyet hissediyorsa, o zaman kesinlikle diğer herkes de böyle hissediyor olmalıydı. Ve onun istediğinin bir tür toplanma, daha önce bağları kopuk olan bir aileyi bir tür bir araya getirme girişimi olduğuna inanmaktan kendini alamıyordu. Onu hiç tanımıyor olması, Lizzie'nin hatası değildi.

Tucker kariyerinin ilk günlerinde, müzisyenlerin kötü davranışlarına ilişkin öyküleri, kariyerinde zorunlu bir özellikmiş gibi kendinde toplamıştı. Onlardan etkilenmesinin nedeni, söz konusu müzisyenlere benzemek istemesi değildi; o bir ahlâkçıydı ve bu öyküler faydalı birer kılavuz görevi gördüğünden bariz bir biçimde çok çekiciydi: meslek yaşamında, nezih bir insan olarak ün kazanması fazla uzun sürmedi. Bir kızla işiniz bittikten sonra, onu pencereden dışarı fırlatmadığınız sürece, insanlar sizin Gandhi olduğunuzu düşünürdü. Birilerinin onurunu korumak için -bir kızın, bir grup asistanının, bir motel resepsiyonistinin- görkemli bir girişim olarak, birkaç kez kavgaya bile karışmıştı. Bir defasında, stadyumları dolduran bir indie rock grubunun iğrenç basçısına yumruğu çaktığında, kim öldü de siktiğimin kralı sen oldun diye sormuşlardı ona. Bu retorik bir soruydu elbette, ama onu düşünmeye sevk etmişti. Neden bu genç adamların, genç adamlar gibi davranmasına izin vermiyordu? Lavta icat edildiğinden beri müzisyenler puştun tekiydi; peki o bir içki içtiklerinde birkaçının göğsünü dürtüklemekle eline ne geçeceğini düşünüyordu? Bir süre okuduğu romanların türünü suçladı ve annesiyle babasının çok ahlâklı tipler olmasını suçladı ve sarhoşken arabayı bir duvara doğru sürüp kendini öldürmeyi beceren kardeşini suçladı. Kitapların ve ebeveynlerin ve trajik bir fiyasko olan kardeşin ona tam bir ahlâki temel kazandırdığını hissediyordu. Artık, hep bir düşüşe doğru yöneldiğini görebiliyordu. Sonunda, kendi zayıflığından çok korktuğu için başkalarının davranışlarından öğrenen bir tür ahlâkçı olduğu ortaya çıktı; aşırı bir reddedişle kendini kırbaçladıkça, itibar kaybedip moralman daha da çok çöküyordu. Korkmakta kesinlikle halklıydı. Julie Beatty'yle tanıştığında, elinde zayıflıktan başka pek bir şey olmadığını fark etti.

O sabah uyandığında Tucker Crowe, günü kendi hayatını terk ederecek bitireceğini hiç bilmiyordu, ama bilseydi bile bu pek umurunda olmazdı çünkü hayatından bıkmıştı. Eğer ona sorunun ne olduğunu soracak olsanız... Yani, sorsaydınız bile hiçbir şey söylemezdi, çünkü az konuşan, gizemli ve alttan alta alaycı biri olmayı

hep sevdi, çünkü böylesi daha havalıydı. Siz kim oluyordunuz da Tucker Crowe 'a sorular soruyordunuz? Siktirik bir rock muhabiri mi? Ya da daha kötüsü bir hayran mı? Ama eğer o kendisine sor-duysa -ki sarhoş ya da uykuda olmadığı bazı zamanlar sormuşluğu vardı- onu her gün mutsuz eden şeyin ne olduğunu (yalnızca) ken-disine söylemişti: her gece sahnede tanıtımını yaptığı Juliet albü-münün bütünüyle yapay, tamamen dandik, melodram ve saçmalık dolu olduğuna, ondan nefret ettiğine dair kaçınılmaz ve meşum so-nuca varmıştı.

Bunun, onun için illa bir sorun olması gerekmezdi. Gruplar pek sevmedikleri ürünlerin tanıtımlarını hep yaparlardı ve tahminen aktörlerle yazarlar da aynı şeyi yapıyordu: yaptıklarınız arasında bir şeyin sizin en kötü yaptığınız olması gerekirdi. Ama Juliet fark-lıydı, çünkü Tucker 'ın yaptığı, insanların hoşuna gitmişe benzeyen tek albümdü. Çok fazla satmamıştı ama son birkaç aydır, acıyı ilk elden çekmek şöyle dursun, gerçekten acı içeren hiçbir şey oku-mamış ya da duymamış mektepli enayiler akın akın gelip konser-leri dolduruyor ve her şarkıyı kelimesi kelimesine söylüyorlardı. Onlar için bir anlamı varmış gibi, Tucker 'ın uğursuz, tepeden bakan, ağlak öfkesini yalayıp yutmuşlardı ve onların hakkından gelebilmesinin tek yolu, gözlerini kapatıp sesinin tam tepelerinin üstünde bir yerde olmasına çalışmaktı. (Bu başa çıkma yöntemi, kaçınılmaz biçimde bir gözlemcinin "hâlâ acısının içinde kaybol-muş olduğu"tarifini yapmasına yol açmıştı.) Şarkıların tümüyle işe yaramaz olduğunu düşünmüyordu. Müzikal bakımdan gayet iyiydiler, o ve grup da şarkıları daha iyi bile çalışıyordu; çoğu gece şiddetli bir enerji yayıyorlardı. Her gece gösterinin kapanış par-çası olarak çaldıkları "You and Your Perfect Life" artık gerçek bir yetenek gösterisine dönüşmüştü ve şarkının orta bölümünde, gitar solosundan hemen önce, Tucker daha erken bir döneme ait ün-lü aşk şarkılarının bağımsız parçalarını kullanıyordu: "When Something Is Wrong With My Baby"yi bir gece, "I'd Rather Go Blind"ı bir başka gece. Bazen bunları söylerken tek dizinin üstüne çöküyordu ve bazen de dinleyiciler ayağa kalkıyordu ve bazen tam bir şovmen gibi hissediyordu; işi, insanların hissetmesine yardım etmek için aşırı duygusal jestler yapmak olan biri gibi. "You and

Your Perfect Life "ın sözleri onun olmakla birlikte, fazla pespaye de değildi. Julie Beatty tarafından reddedilişini bir tür şık kıyafet gibi üstüne geçirdiğini düşünüyordu.

Hayır, sıkıntı Julie Beatty 'nin kendisiydi. Aptaldı, boş kafalıydı, sığdı, gösterişçi ve sıradan bir mankendi ama müthiş güzeldi ve Tucker bunu, büyük bir hayran grubuna, onun gizemi ve gücü üzerine yazılmış ilahiler halinde sundu. Julie albümü ilk dinlediğinde, Tucker 'ın ıstırabından öyle etkilendi ki kocasını derhal ikinci kez terk etti -karısının elinde bavulla merdivenlerden bir inip bir çıkmasını izlemekten zavallı adamın boynu tutulmuştu herhalde- ve süslü paket kâğıtlarına sarılmış bir hediye gibi kendini Tucker 'a sundu; üç gün onunla bir otel odasına kapandıktan sonra, Nebraska'lı 16 'lık bir amigo kızla bile daha fazla ortak noktası olabileceğini iyice anladı. Okumuyordu, konuşmuyordu, düşünmüyordu, şimdiye kadar tanıdığı en gösterişçi insandı. Ne düşünmüştü acaba? Onunla ilk tanıştığında sarhoştı, ortalığa sinsice yayılan bir acıklı havâ hâkimdi ve bu da Tucker 'ın tecrübelerine göre, duruma başka bir gerilim katıyordu ama mesele sadece bu değildi. Tucker onun dünyasında yaşamak istemişti. Onun tanıdığı insanları tanımak istemişti; Fay Dunaway 'ın evine akşam yemeğine davet edilmek onun hakkıydı. Ona bunu borçlulardı. Yetenekliydi ama bu yeteneğe eşlik etmesi gereken hayat tarzına sahip değildi. Başka bir deyişle, puştun teki gibi hareket ediyordu ve Juliet onun utancının ve kepezeliğinin bir tür daimi hatırlatıcısı görevini görecekti.

On iki haziran, diğer çoğu gün gibi bir gündü. St. Louis 'den Minneapolis 'e kadar direksiyon sallamışlardı, Tucker karavanda uyumuş, biraz kitap okumuş, walkman 'inden The Smiths 'i dinlemiş, ritim elemanlarının iğrenç Cheez Doodle* osuruklarını solu-muştu. Ses provası yapmışlar, yemek yemişler ve Tucker, konser sonuna kadar dokunmayacağına kendi kendine söz verdiği kırmızı şarap şişesinin neredeyse dibini bulmuştu. Grubuna kötü davranmıştı -davulcusunun güncel olaylar karşısındaki cehaletiyle dalga geçmiş, basçısının şahsi hijyeni konusunda ifadesini almıştı- ve

* Peynir aromalı atıştırmalık. (ç.n.)

organizatörün karısına uygunsuz bir biçimde asılmıştı. Ardından, konserden sonra, biri başka bir kulüpteki bir grubu dinlemeye gitmeyi önermiş ve o anda sarhoş olan ve içmeye ara vermek istemeyen Tucker, o grup hakkında her nasılsa iyi bir şeyler duyduğunu düşünmüştü.

Barda tek başına ayakta dikiliyor, bu zavallıları dinlemek için dokuz blok yürümeye degeceğini ona söyleyen kişinin adını hatırlamaya çalışıyordu. Bir süre sonra artık yalnız değildi. Yarım kollu tişört giymiş kocaman, uzun saçlı bir adam ona katılmıştı; kollarının güreşçi butlarına benzeyen üst kısımlarını teşhir ediyordu. Bu adamla kavga etmeyeceğim, dedi Tucker kendi kendine, durup dururken; gerçi son bir yıldır falan, daha çok içmeye başladığından beri, "durup dururken" bir kavganın nedeni olmaya yetiyordu. Adam, Tucker'ın duruşunu taklit ederek onun yanındaki duvara yaslandı, Tucker onu görmezden geldi.

Adam ona doğru eğilip, gürültüyü bastırmak için kulağına bağırdı. "Seninle konuşabilir miyim?"

Tucker omuz silkti.

"Ben Lisa'nın bir arkadaşıyım. Jerry. The Napoleon Solos'un turne menajeriyim."

Tucker tekrar omuz silkti, gerçi azıcık bir panik hissetmişti. Julie'yle tanıştığı sırada görüştüğü kızdı Lisa, kötü muameleye maruz kalmıştı. Aslında etken çatı kullanmak biraz ileri gitmek oluyordu: Lisa'ya kötü davranan oydu. Julie Beatty'nin peşinden koşarken bile onun yatmayı kesmemişti; bunun nedeni büyük oranda, hiç hazırlıklı olmadığı bir konuşma yapmasını gerektirmesiydi. Sonunda, o sadece... dönmemişti. Lisa'nın hiçbir arkadaşıyla konuşmak istemiyordu.

"Nasıl olduğunu merak etmiyor musun?"

Üçüncü kez omuz silkti.

"Öyle ya da böyle sen bana söyleyecekmişsin gibi bir his var içimde."

"Siktir git," dedi adam.

"Sen siktir git," dedi Tucker. Birdenbire izledikleri grubu sevenin Lisa olduğunu hatırladı ve vicdan azabı duydu. Büyük ihtimalle onunla yaşlanmayacaktı ama en azından ilişkileri Tucker

için daimi ve kamusal bir utanç olmamıştı. (Ah, ama bunları düşünmek can sıkıcıydı. Julie 'yle hiç tanışmamış olsaydı müziğine ne olurdu? İçinde bir yerlerde Juliet gibi bir albüm barındırdığının hiç farkında değildi ve Lisa onu asla oradan çıkaramazdı. Yani, eğer Lisa 'yla kalmış olsaydı, muhtemelen daha fazla kendisi olurdu ama yine de fazla dikkat çekmezdi. Ve dikkat çekmezse de kendinden nefret ederdi. Ah!)

Adam yaslandığı duvardan uzaklaştı, gitmek üzereydi.

"Özür dilerim," dedi Tucker. "O nasıl?"

"İyi," dedi adam, bir şekilde hayal kırıcı bir yanıttı bu. Tüm o "siktir git"ler bunun için miydi?

"Güzel. Selam söyle benden."

Grup, gayet belirsiz bir nedenle, tamamıyla geri dönüşler ve zillerden oluşan, sestem ürkütücü bir Berlin Duvarı inşa ediyordu. Jerry, Tucker 'ın duyamadığı bir şey söyledi. Tucker başını sağa sola sallayıp kulağını işaret etti. Jerry tekrar söyledi ve bu kez Tucker "anne" kelimesini yakaladı. Tucker Lisa 'nın annesiyle tanışmıştı. Hoş kadındı.

"Çok kötü," dedi Tucker.

Jerry ona vurmak istemiş gibi baktı. Tucker bir yanlış anlama olabileceğinden şüphelendi. Başkasının duygularını paylaştı diye dayak yemezdi kesinlikle, değil mi?

"Annesi öldü demedin mi?"

"Hayır," dedi Jerry. "Dedim ki..." Tucker 'a doğru iyice eğilip tam kulağının içine böğürdü. "ANNE OLDU BİLİYOR MUSUN?"

"Hayır," dedi Tucker. "Bilmiyordum."

"Hiç sanmam."

Hiç zaman kaybetmemiş, diye düşündü Tucker. Daha bir yıl önce ayrıldılar, yani o zaman bu çocuğu...

"Çocuk ne kadar?"

"Altı aylık."

Tucker kafasında hesap yaptı, sonra arkasında tuttuğu ellerinin parmaklarıyla devam etti, sonra tekrar kafasından hesaplamaya çalıştı.

"Altı aylık. Çok... ilginç."

"Bence de," dedi Jerry.

“İki olası biçimde ilginç.”

“Anlamadım?”

“DEDİM Kİ, BENİM İÇİN İKİ BAKIMDAN İLGİNÇ OLABİLİR.”

Jerry belli ki sayı kısmını anladığını göstermek için iki parmağını kaldırdı ve “iki” kelimesini telaffuz etti. Bu sohbetin özüne inebilmeye daha çok uzun bir yol olduğunu düşündü Tucker. Sadece meselenin ilginç olabileceği tam rakamı doğrulayabilmişlerdi daha.

“İki ne?” dedi Jerry.

Daha sonra Tucker, neden bu konuyu dışarıda konuşmak hiçbirinin aklına gelmedi diye merak etti. Alışkanlıktan, diye tahmin etti. İkisi de gürültülü rock kulüplerde sohbet etmeye alışkındı ve ikisi de sohbeti pek, hatta hiç anlamazsan hiçbir şey kaçırmazsın fikrini iyiden iyiye benimsemişti. Tucker artık, onun için çok önemli olabilecek bir şeyi öğrenmek için dolambaçlı konuşmaya başlamıştı. İşe yaramıyordu.

“İKİ BAKIMDAN...” Of, siktir et. “Bu çocuğun benden olduğunu mu söylüyorsun?”

“Senin çocuğun,” dedi Jerry, başını kuvvetlice aşağı yukarı sallayıp.

“Ben babayım?”

“Senin,” dedi Jerry, onu göğsünden dürtükleyerek. “Grace.”

“Grace mi?”

“GRACE SENİN KIZIN.”

“ADI GRACE MI?”

“GRACE. SENİN. BABASISIN.”

İşte böyle öğrendi.

Müzikteki geri dömüşler birdenbire bitti. Yerini şaşkın, belli belirsiz bir alkışlama aldı. Artık konuşabilirdi ama ne söyleyeceğini bilemiyordu. Aklından geçeni söylemek istemiyordu kesinlikle: işini, müziğini, Juliet'i ve turneyi düşünüyordu. Bir çocukla Juliet'in birleşiminin daimi ve katlanılamaz bir rezillik olacağını düşünüyordu. Lisa için çoktan böyle olmalıydı. (Ve bu son düşüncenin belki onu günahattan kurtarabileceğini umuyordu. Belli ki bu meselenin ahlâki bir boyutu vardı. Kesinlikle başka birini düşünmüştü.

Her ne kadar tamamen kendisini ilgilendiren bir dolu şeyin ucuna eklenivermişse de Tanrı'nın bunu yakalamasını umuyordu.)

"Bu konuda ne yapacaksın?" dedi Jerry.

"Elimden pek bir şey gelmez gibi görünüyor, ne dersin? Çoğu eyalette çocuk gerçekten doğduktan sonra kürtaja izin vermiyorlar."

"İyiymiş!" dedi Jerry. "Süper! Gidip onu görecektir misin?"

"Seninle tanıştığıma sevindim, Jerry."

Tucker içkisini tepesine dikti ve bardağı bara bıraktı. Sorumlulukları konusunda bu adamla konuşmak istemiyordu. Dışarıda, yalnız başına kalmaya ihtiyacı vardı.

"Aslında bunu söylemeyecektim," dedi Jerry. "Ama pisliğin te-kine benziyorsun, yani ne olacak sanki?"

Tucker bir kafana-göre-takıl işareti yaptı.

"Şu albüm var ya. Juliet. Saçma sapan bir şey. Yani, o kızı sikmek istediğin, şarkılardan gayet net anlaşılıyor. Fotoğraflardan gördüğüm kadarıyla güzel bir kız. Ama tüm o duygusallık var ya? Külâhıma anlat."

"Çok bilgece," dedi Tucker. Jerry'yi alaycı bir biçimde selamlayıp uzaklaştı. Dosdoğru kapıdan çıkıp gitme niyetindeydi ama önce işemesi gerekiyordu. Bu da biraz acıklı bir durumdu, çünkü tuvaletten dönerken aynı alaycı selamı Jerry'ye tekrar vermesi gerekti.

Yıllar sonra, küçük hayran grupları internette bir araya gelmeye başladı ve o tuvalet ziyareti hakkında bazı ciddi analizler yapılır oldu. Hayal gücünden yoksunluk Tucker'ı hep şaşırtmıştı. Martin Luther King'in "Bir hayalim var" konuşmasından hemen önce su dökme ihtiyacı olsaydı, bu insanlar bütün fikrin ona işemenin ortasında geldiği sonucuna mı varacaklardı? Tucker tuvaletten çıkarken, davulcusu Billy içeri giriyordu; Billy'nin zihni ottan bombok olmuştu, yani orada gizemli bir olayın vuku bulduğuna karar veren kişi çok büyük ihtimalle Billy'di. Jerry'nin muazzam ve sonsuz sadakati sayesinde, Jerry'yle sohbeti mahrem kalmıştı.

Eve dönerken, kulüple motel arasında bir yerdeki bir duvara kustu. Soğuk yemek parçaları ve kırmızı şarap ve İrlanda viskisi kusuyordu ama çıkanlar arasında sanki başka bir şey daha vardı. Ertesi sabah menajerini aradı. İnternetteki insanlar ne söylerse söylesin, o akşam olanlar aslında öyle büyük bir mesele değildi. Baba olduğunu öğrenmişti. Bir turneyi iptal etti. O gece muhtemelen Amerika'nın her tarafında bir şeyler öğrenen ve iptal eden müzisyenler vardı – müzisyen dediğin böyle şeyler yapardı. Bir sonraki gün de büyük bir mesele değildiği, ondan sonraki gün de ve böyle böyle bıkkınlık veren altı bin kez. Bu eklenerek artan bir şeydi.

12. Bölüm

İlk başta Annie, Tucker'la Jackson'ın gecikmesine sevindi. Bu ona kendini toplaması için, onlara hangi versiyonunu göstermek istediğine karar vermesi için zaman tanıdı. Evet, onunla Tucker arasında bir tür bağ vardı, incecik bir sanal ip belki: üflesen kopardı. Yine de tam üçte ansızın gelecek olsaydı, Annie muhtemelen koşup kollarını onun boynuna dolamaktan kendini alamayacaktı. Saat üçü on geçe olduğunda, yanaktan dostane küçük bir öpücük verneyi kararlaştırdı, ondan on dakika sonra da bu öpücüğün bir el sıkışmasına indirgenip indirgenemeyeceğini merak etti, ama bunu iki eliyle yapabiliyordu ve bu da bir sıcaklık iletirdi. Dörde çeyrek kala, ondan aslında pek de hoşlanmıyordu.

Ve elbette, bu ölçüde acımasız herhangi bir terbiyesizlik şansı olduğunu bilseydi, Dickens'ın Doughty Caddesi'ndeki evinden başka bir yerde buluşmayı önerirdi. Etrafta hiç dükkân ya da kafe yoktu; içeride oturup müzenin girişini seyrederken, aşağı yukarı Gooleness'te teraslı bir evle aynı fiyattaki kapuçinosunu yudumlayabileceği hiçbir yer. Kendini aptal gibi hissedip oracıkta, sokakta dikilmesi gerekmişti. Ve her ne kadar içinde bir yerlerde, bu aptalca flörtün (bir flört, hiçbir tutkuya dönüşmeden, bunun gibi tek taraflı olabilir miydi?) malum ve kaçınılmaz bir sonucu olarak bir aptallık hissine kapılacağını biliyorduydu da bunun daha sonra, mesela Tucker e-postalarını yanıtlamadığında gelmesini umut etmişti. Adamın sadece gelmeyeceğini hiç düşünmemişti. Peki, ne bekliyordu? Bir münzevi, tövbe etmiş bir alkolik, eski bir rock yıldızıydı. Bunların hiçbirisi, bir perşembe öğleden sonra saat tam üçte bir müzeye koşa koşa gelecek insan profili çizmiyordu. Ne yapmalıydı? Bir saat sonra, tek başına bu evde bir tur atmaya önce dü-

şünüp sonra vazgeçerek (çünkü Dickens'ı söylediği kadar da sevmediğini fark etti birdenbire) Russell Meydanı'na doğru yürüdü. Ona cep telefonu numarasını vermişti, ama Tucker buna karşılık hiçbir şey önermemişti – ne kadar kurnazca olduğunu şimdi anlıyordu. Tek bildiği, onun kızının evinde kaldığıydı ama bununla ilgili ayrıntıları edinebilecek kadar dedektif olsaydı bile aramazdı ve kesinlikle kapıyı çalmazdı. Onun da bir gururu vardı.

İçinde bir yerlerde ondan vazgeçmiş değildi, yoksa British Museum yakınlarındaki ucuz ve köhne otel odasına döner, hazırladığı tek gecelik çantasını toplar ve trenle Gooleness'e dönerdi. Ama bunu yapmak istemiyordu. Russell Meydanı'na geldiğinde yabancı filmler gösteren bir sinemanın önünde bir Fransız filminin afişini gördü ve gözlerini kısıp altyazılara bakarak, karanlıkta tek başına birkaç saat geçirdi. Telefonu titreşime almıştı ve bir şekilde titreşimi hissetmezse diye her birkaç dakikada bir telefonu kontrol etti, ama hiç mesaj yoktu, hiç cevapsız arama yoktu, birisiyle bir buluşma ayarladığına dair hiçbir kanıt yoktu.

Hâlâ Londra'da yaşayan, tanıdığı birkaç kişi vardı; Stoke Newington'da Linda, Ealing'de Anthony; arkadaşları teker teker evlenip taşınmışlardı. Çoğu öğretmendi, onları üniversiteden tanıyor-du ve üç kuruş maaşlarını, Londra'da yaşamaktan daha ucuz olan kasabalarda, öğrencilerinin yalnızca rap şarkılar yüzünden bıçaklı suçlara karıştığı okullarda da kazanabileceklerine karar vermişlerdi.

Annie, evde çalıştığı ve dolayısıyla telefona yanıt verebileceğini düşündüğü Linda'yı aradı önce, üstelik bildiği kadarıyla Stoke Newington, Ealing'ten daha yakındı. Şansa bak ki Linda evdeydi, sıkılıyordu ve yaptığı işi bırakarak gelip onu almayı ve Bloomsbury'de ucuz Hint yemeği yemelerini teklif etti. Daha büyük talihsizlik, Linda'nın katlanılmaz şekilde sinir bozucu biri olmasıydı ve bu, Annie üç dakikalık telefon görüşmesinin ortasına gelene dek tamamen unuttuğu bir özellikti.

"Ah, Tanrım! Ne işin var burada?"

"Şey için geldim... Yani, aslında bir internet buluşması için."

"Bu son cümlede açılması gereken bir dolu şey var. İlk olarak, korkunç Duncan'a ne oldu?"

Tuhaf bir şekilde, Annie içinin azıcık sızladığını hissetti.

“O kadar da korkunç değildi. Benim için, en azından.”

Kendini savunmak için onu savunması gerekmişti. Bu yüzden insanlar eşleri, hatta eski eşleri konusunda bu kadar çabuk sinirleniyordu. Duncan’ın çok da becerikli bir tip olmadığını kabul etmek, saçma bir zaman kaybını herkese itiraf etmek demektir. Okuldayken, onlardan artık hoşlanmasa bile, Spandau Ballet’e* de aynı şekilde takılıp kalmıştı.

“Ve ikinci olarak – ne oldu? Daha baştan mı bitti? Saat altıda? Hızlı bir randevu muydu?” Ardından kendi esprisine histerik bir şekilde güldü.

“Ah, şey. Her zaman başarılı olamazsın.”

“Bu da zavallının tekiydi yani?”

Evet, demek istedi Annie. Bu ifadenin anlamı bu demek, seni budala. Boynunda altın madalyayla Olimpiyat şeref kürsüsüne gelen hiç kimse, “Her zaman başarılı olamazsın,” demez.

“Korkarım ki öyle.”

“Lafını unutma. Seni almaya geliyorum. Yarım saate kadar görüşürüz.”

Annie gözlerini sıkıca kapattı ve küfrü bastı.

Linda, kuzey Londra’daki ortaokulunu çevreyelen çitin altından sürünerek geçmeden önce, hayatını serbest gazeteci olarak kazanıyordu; liposuction, selülit, deri çizmeler, kediler, seks aletleri, pastalar ve çoğu ucuz kadın dergisinin okurlarının bilmek isteyeceğini düşündüğü başka her şey konusunda yazıyordu. Annie onunla son konuştuğunda, bu işe daha yeni alışmaya başlamıştı ama meslek internetin dehlizlerinde kaybolacak gibi görünüyordu. Linda’nın kınalı saçları ve yüksek tonda bir sesi vardı; o ve Annie ne zaman buluşacak olsalar, hep Annie’nin yeni bir şeyi “benimsemesini” isterdi; Barack Obama’yı ya da hiç izlemediği televizyondaki bir reality şovu, ya da hiç duymadığı bir grubu. Annie’nin “benimsediği” fazla şey yoktu aslında, “benimsemek” bir görüşle aynı şey olmadığı sürece; ki öyle değildi ve bu ona daha agresif,

* 1970’lerde kurulmuş bir İngiliz müzik grubu. (ç.n.)

keskin ve sıra dışı geliyordu. Annie’de bu özellikler olsaydı bile, onları bir “benimsemeyle” ziyan etmek istemezdi. Linda, insanlar niyeyle öyle değilmiş gibi davransalar da, her bakımdan Duncan kadar umutsuz bir adamla birlikte yaşıyordu; adamın romanı bitecekti, yayımlanacaktı, az bulunur bir deha eseri olarak kabul edilecekti ve Japon işadamlarına İngilizce öğretmeyi bırakabilecekti.

“Eee?” dedi Linda, restoranda yerlerine otururlarken; Annie daha paltosunu bile çıkarmamıştı. “Bütün detaylar lütfen.”

Belki Linda’yla Duncan birlikte olmalı, diye düşündü Annie. O zaman ölene dek “bütün detaylara” girip “şaşakalabilir”lerdi.

“Mike’ı evde bıraktım, kız kıza gevezelik edebiliriz yani.”

“Ah, iyi bari,” dedi Annie. İngilizce dilinde, bir araya geldiğinde “kız kıza” ve “gevezelik”ten daha keyif kaçırıcı kelimeler var mıydı acaba?

“Ne yaptınız? Nereye gittiniz? Ne konuştunuz?”

Annie bir an için, Linda’nın ilgileniyormuş taklidi yapıp yapmadığını merak etti. Hiç kimse vasat bir internet buluşmasına, onun kocaman açılmış gözlerinden okunan kadar bir heyecan gösteremezdi.

“Şey.” Ne yaparlardı? “Kahve içmeye gittik, sonra Russell Meydanı’ndaki bir sinemada bir Fransız filmi izlemeye gittik, sonra da... Hepsi bu aslına bakarsan.”

“Ne oldu?”

“Kadın, kocasının bir şairle yattığını öğrenip evden taşındı.”

“Hayır, buluşmanın sonunda yani, seni aptal.”

Tipik Linda işte: Bilerek yapılan küçük bir nükteyi kaçırmıştı ama aptal olan Annie’ydi.

“Tamam, ben...”

Ah, ne fark ederdi ki? Her şey çok saçmaydı. Bir internet randevusu icat etmişti ve icat edilen bu internet randevusu, yarı-hayali olabileceğini hissetmeye başladığı başka bir buluşmayla yer değiştirmişti. Neden aynı yoldan devam edip Linda’ya gözlerini belertecek bir şeyler vermesindi?

“Sadece hoşça kal dedik. Bu... Her şey biraz uygunsuzdu aslında. Kız arkadaşını yanında getirmişti, sanırım umuyordu ki...”

“Aman Tanrım!”

“Öyle.”

Anlattığı hikâye yayınlanacak olsaydı, teşekkür bölümünde Ros’a teşekkür etmesi, hatta belki ona eş-yazarlığı önermesi gerekirdi. Ros’a göre, internet aracılığıyla gerçekten biriyle tanışacak olursa, bu tip bir şeyin başına gelmesi neredeyse kesindi.

“Sandığından daha sık olan bir şey,” dedi Annie. “Böyle hikâyeler anlatabilirim.”

Birdenbire kendini basbayağı bir romancı gibi hissetmeye başladı. İlk romanı yarı-otobiyografikti, ama artık daha derinlerdeki hayali topraklara girecek güven duygusuna kavuşmuştu.

“Peki, çok internet randevusuna gittiğin oluyor mu?”

“Pek değil.” Hikâye anlatmak görüldüğünden daha zordu. Bütün gerçekliği çöpe atmayı gerektiriyordu; Annie ise belli ki henüz bunu yapmaya hazır değildi. “Ama gittiğim birkaç randevu çok tuhaftı, her biriyle ilgili sana beş-altı hikâye anlatabilirim herhalde.”

Linda anlayışlı bir biçimde başını sağa sola salladı. “Oralara takılmadığım için çok mutluyum.”

“Şanslısın.”

Bu son duyarlılık, Annie’nin gerçek duygularının bir yansıması değildi. Mike’la geçirdiği zaman, Linda’nın tanıdığı en talihsiz insanlardan biri olduğuna inanmasına yol açmıştı.

“Duncan’dan ne haber?”

“Başka biriyle birlikte.”

“Dalga geçiyorsun. İnanamıyorum. Tanrım.”

“O kadar da kötü değildi.”

“Ah, Annie! Feciydi.”

“Eh, o Mike değil, doğru ama...”

Fazla abartmak mı olmuştu? Laf soktuğunu Linda bile anlayabilirdi kesin. Ama hayır. Linda’nın yüzüne aniden belli belirsiz, kendini beğenmiş bir gülümseme yayıldı. “Neyse işte. Başka biriyle birlikte.”

“Kimmiş bu yahu? Yani, hiç üstüme vazife değil ama.”

“Gina diye bir kadın, okulda onunla birlikte çalışan bir öğretmen.”

“Çok çaresiz kaldı herhalde.”

“Yalnız insanların çoğu öyle.”

Hafif bir terslemeydi ama işe yaradı. Linda yalnızlığın farkına varmış gibiydi. Muhtemelen onun tam karşısında oturmuş birasını yudumladığını görüyor ve tepesini attırmamaya çalışıyordu. Yalnızlık bir hastalıktı – insanı zayıf düşürür, salaklaştırır, iradesizleştirirdi. Bu hastalığa tutulmamış olsa, Dickens Müzesi’nin önünde bir saat öylece hiç dikilmezdi.

Yufka ekmeği servis edilirken Annie’nin cep telefonu çaldı. Numarayı tanımadığı için telefonu açtı.

“Alo?”

Ses düşündüğünden daha derindi ama daha da zayıftı – neredeyse ürkek.

“Annie’yle mi görüşüyorum?”

“Evet.”

“Selam. Ben Tucker Crowe.”

“Selam.” Ona söylediği ilk kelime buydu ve buz gibi kaskatı çıkmıştı. “Umarım iyi bir özrün vardır.”

“Kısmen iyi. Biraz iyi. Uçaktan neredeyse iner inmez, hafif bir kalp krizi geçirdim. Keşke sana bundan daha ciddi olduğunu söyleyebilseydim, ama durum böyle. Bu yeterli mi?”

“Ah, aman Tanrım. İyi misin?”

“Çok kötü değilim. Hasarın çoğu ruhsal. Görünüşe göre, bundan önce sandığım gibi, sonsuza kadar yaşamayacağım.”

“Yapabileceğim bir şey var mı?”

“Kendi ailemin dışından birinin beni ziyaret etmesi hoşuma gider.”

“Tamam. Sana ne getireyim? Bir şeye ihtiyacın var mı?”

“Birkaç kitap iyi olur aslında. Karanlık, İngiliz bir şeyler. Ama *Barnaby Rudge* kadar karanlık olmasın.”

Annie, Tucker’ın anlayabileceğinden biraz daha fazla güldü, hastanenin adını aldı, görüşmeyi bitirdi ve kızardı. Bugünlerde hep kızarıyordu. Belki de gerçekten gençleşiyordu, ergenlik öncesi çağına hızla gerisin geri dönüyordu. Böylece bütün berbat işler en baştan tekrar başlayabilirdi.

“Bu da hikâyelerinden biri miydi?” diye sordu Linda ona. “Yüzünün aldığı renge bakılırsa öyle görünüyor.”

“Şey. Evet. Öyle sanırım.”

Asla başka hiçbir şey olmasa bile, en azından o bir hikâyeydi.

Ertesi sabah, daha önce hiç kimsenin bir kitapçının önünde sabırsızca dükkânın açılmasını beklemediğini fark etti. Soğukta tek başınaydı. Sekiz-ellide Charing Cross Caddesi'ne varmış, kitapçılardan hiçbirinin dokuz-buçuktan önce kapısını açmadığını öğrenmişti; kahve içmeye gitmiş, geri dönmüş ve dokuz-otuz-birde düz cam kapıdan içeri bakınca, dükkân çalışanlarının sergilenen kitapların etrafında aylaklık ettiğini görmüştü. Ne yapıyorlardı? Bir ünlünün yemek kitabını alması gerektiği için bir aşağı bir yukarı zıplayıp durmadığını kesinlikle anlamış olmalıydılar. Aynı zamanda, kimse edebiyatsızlıktan da ölmezdi: bu insanlar seni kaldırımın üstünde nefesin kesilmiş halde öylece bırakıverirlerdi. Sonunda, nihayet, fırça gibi uzun yağlı saçları olan genç bir adam kilidi çevirip kapıyı açtı ve Annie aradan solucan gibi kıvrılarak geçti.

Geceleğin aklına birkaç fikir gelmişti. Tucker bunu hiç öğrenemeyecekti ama pek uyuyamamıştı, çünkü kafasında bir okuma listesi oluşturmuştu. Sabahın ikisinde on tane kitabın adamın isteklerini ve onun heveslerini karşılayacağını düşündü, ama uyanıldığında sağa sola sallanan bir kitap kulesiyle karşısına çıkmanın Tucker'a, onun dengesiz ve takıntılı biri olduğuna dair bütün kanıtı sağlayacağını anladı. İki tane yeter de artardı bile, karar veremezse hadi üç tane. Sonunda, hastaneye giderken aralarından iki tanesini seçmek üzere dört kitap aldı. Bunları sevip sevmeyeceği konusunda hiçbir fikri yoktu; bunun sebebi büyük oranda, Dickens'ı sevmesinin dışında onun hakkında hiçbir şey bilmiyor oluşuydu. Hastane Marble Arch'a yakın bir yerlerdeydi, bu yüzden Oxford Caddesi'ne yürüyüp, batı yönünde gitmesini umut ettiği bir otobüse bindi.

Ayrıca... on dokuzuncu yüzyıl romanlarını seven herkes kesinlikle *Gurur Dünyası*'nı okumuş olur muydu? Peki *Hangover Square* (*Akşamdan Kalma Meydanı*) adında bir kitap, eski bir alkolik için uygun muydu? *Ustaparmak*'ta da seks vardı... Bunun bir tür davet olduğunu düşünür müydü? Ama buradaki seks ço-

g nlukla lezbiyenlik türünde değil miydi? Onunla bu şekilde ilgili lenmediği konusunda onu uyarınaya çalıştığını düşünür müydü? Aslında Annie bunun tam tersini ima etmeye çalışırken? Ayrıca, adam kalp krizi geçirmişti, bu yüzden içinde herhangi türden seks olan bir kitabı götürmek düşüncesizlik olurdu belki de. Ah, lanet olsun. Otobüsün penceresinden dışarı baktı, bir kitapçı zincirinin d kk nını gördü ve sonraki durakta indi.

Hastanenin girişinde Annie kendini, taşıyamadığı dört yeni kitabı çöpe t karken buldu ve suçluluk duygusundan midesi bulandı. Kitapları atıyordu çünkü çok fazla almıştı ve ihtiya ı olmayanları nereye saklayacağını bilemiyordu;  stelik Tucker onun bazı seçimlerini fazla aşık r ve küstah bulabilirdi; ayrıca onların bir-iki tanesini de okumamıştı -okumuş olmalıydı halbuki- ve eğer Tucker kitapların ne hakkında olduğunu soracak olursa kekeleyip kızardı. Elbette panik içindeydi, bunu görebiliyordu. Gergindi ve ne zaman gerilse her şeyi aşırı didiklerdi. Tucker'ın odasına çıkarken bindiği asansörün aynalı kapısında kendini gördü: korkunç görünüyordu, yorgun ve yaşlı. Belki de Viktoryen dönem romanları konusunda endişeleneceğine makyajı konusunda endişelenmeliydi. Daha iyi uyumuş olmayı diledi; yedi saatten az uyuduğunda hiçbir zaman iyi görünmezdi. Adam da harika görünmüyordu herhalde, bu biraz teselli ediciydi. Belki bu Annie Paradoksu'ydu: Yalnızca herhangi bir şey yapamayacak kadar hasta olan adamlara çekici geliyordu. Hiçbir işe yaramayacağını bilerek eliyle saçını şöyle bir d zelitti ve asansörden çıkıp koridorda yürüdü.

Tucker'ın odasına doğru giderken ona doğru yürüyen Jackson'ı gördü, kırklarının sonunda inanılmaz cazibeli ama caydırıcı biçimde asık suratlı bir kadının elini tutmuştu. Annie ona g l mse-meye çalıştı, ama gülümsemenin kadının yüzünden sektiğini hissetti: Eğer bu kadın Natalie'yse, kesinlikle sebepsiz yere etrafa gülümseyip bu eyleminin değerini düşüren bir tip değildi. Annie kendini tanıtma güdüsüne direndiğine memnundu; onları tanıdığını düşünüp sokakta dizi yıldızlarına bağıran deli kadınlardan biri gibi olmadı. Jackson hayatını onun buzdolabına yapıştırılmış halde geçiriyor diye çocuğun yanına gidip ödünç patlatmayacaktı. Onlar

yanından geçerken, çocuğun bu haliyle de yeterince korkmuş göründüğünü fark etti ve bunun, içinde çok hasta bir adam olan bir odaya doğru gittiği anlamına gelmemesini ümit etti. Ya o içerideyken Tucker ölürse? Son sözleri de, “Ah, ben bunların hepsini okudum,” olursa? Bir şey uydurması gerekirdi. *Hem* daha önce hiç ölen biriyle işi olmamıştı. *Hem* gördüğü son yüzün onunki olması da acayip uygunsuz düşerdi. Belki de dönüp evine gitmeliydi. Ya da içeride başka birisinin, adamın gerçekten tanıdığı birisinin daha olduğundan emin oluncaya kadar beklemeliydi.

Ama işte Annie kapıyı çalıyordu, o da, “Girin,” diyordu ve hiç fark etmeden yatağının kenarına oturuyordu ve gülümseyerek birbirlerine bakıyorlardı.

“Birkaç kitap getirdim,” dedi, biraz fazla erkenden. Kitaplar sonraki konu olmalıydı, bir giriş değil.

“Kusura bakma,” dedi. “Sana parasını ödeceğim yani. Benim için para harcamanı isteyecek kadar iyi tanımıyorum seni.”

İçeri girip ne kadar ince düşünceli olduğunu ilan etmekle bunu sormuş gibi olmuştu. Aptal.

“Yok canım, bana bir şey ödemeni istemiyorum. Sadece unuttuğumu düşünmeni istemedim. Okuyacak hiçbir şey olmadan hastanede yatmak korkunç.”

Tucker başıyla komodini işaret etti. “Bizim *Barnaby* hâlâ yanımda, ama umduğum kadar eğlenceli değil. Bunu okumuş muydun?”

“Hımmmm...” Ah, hadi be kadın, dedi kendi kendine. Sorunun yanıtını biliyorsun. Dört tane falan Dickens romanı okudun ve bu da onlardan biri değil. *Barnaby Rudge* her şeyi mahvedemeyecekti. Öte yandan, risk almak niye?

“Ben de senin gibiyim,” dedi canlı bir sesle. “Yaklaşık üçte birini okudum, sonra da bıraktım. Her neyse. Sen kalp krizi geçirdin, biz de durmuş benim bitirmediğim bir kitabı konuşuyoruz. Nasılsın?”

“Çok kötü değil.”

“Gerçekten mi?”

“Evet. Yorgunum. Jackson konusunda biraz endişeliyim.”

“Onu koridorda yürürken gördüm galiba.”

“Evet. Natalie onu oyuncakçıya götürüyor. Her şey öyle tuhaf ki.”

“Bu yolculuktan önce tanışmamışlar mıydı?”

“Ah, hayır.” Annie, Tucker’ın gözleri dehşetten kocaman açılınca güldü. “Neden yapsaydım ki bunu ona? Bana hayranlık duymasını istiyorum. Geçmiş hatalarım yüzünden beni yargılamasını değil.”

“Ama Natalie ona iyi davranıyor.”

“Evet. Öyle sanırım. Bana da iyi davranıyor. Buraya gelmemiz için uçak parasını onun moruk ödedi. Sonra Londra’nın en havalı hastanesinin danışmasında küt diye düşüverdim, yani bunu da ödeyecek.” Hırıltılar çıkararak güldü.

“O kadar da kötü değil yani.”

“Görünüşe göre değil. Şimdi fark ediyorum ben de.”

“Nasıl evlendin bir İngiliz kadınla?”

“Ahhhh...” Bir seri-kocanın, kariyerinin bir noktasında başka bir kıtadan bir kadınla evlenmesi kaçınılmaz bir durummuş gibi elini salladı; yani detaylara girmek yorucu bir biçimde yersizdi.

Her ne kadar onunla ilgili öğrenmek istediği çok şey olsa da kendi kendine fazla soru sormamaya karar vermişti. İnsanları merak ettiğini düşünmek hoşuna giderdi ama burada bilgi açlığı merakın ötesine geçmişti: adamın yetişkin yaşamını parça parça birleştirmek istiyordu ve onun başlamasını sağlayacak düz kenarların bile eksikliğini çekiyor gibiydi. Neden bu kadar umursuyordu? Bu kısmen Duncan yüzündendi elbette: hayranlarının kafasıyla düşünüyordu ve elinden geldiğince çok bilgi toplamakla kendini yükümlü hissediyordu; ondan başka bunu yapabilecek kimse yoktu. Ama sadece bu değildi. Daha önce bu kadar egzotik kimseyle tanışma fırsatı olmamıştı ve ortadan kaybolmuş başka bir bohem pat diye karşısına çıkmadığı sürece, bu fırsatı bir daha yakalayamamaktan korkuyordu.

“Ah,” dedi. “Şu hikâye.”

“Esrarengiz davranıyormuşum gibi mi geliyor sana?” dedi Tucker.

“Daha yeni tanıştığın biriyle evlilik konusunu konuşmak içinden gelmiyor gibi göründü.”

“Mükemmel. Bir bileğin bükölme hareketinden neler çıkara-
bildiğın inanılmaz.”

“Kızın nasıl?”

“Çok iyi değil. Fiziken iyi, ama kızgın. Bana da kızgın.”

“Sana mı?”

“Gidip her şeyi mahvettim yine. Her şeyden önce, ilginin mer-
kezinde onun olması gerekiyordu.”

“Eminim bunu kastetmiyordur.”

İlk beş dakika hem Lizzie’yi hem de Natalie’yi savundu ve artık ziyaretinin geri kalan kısmında Tucker’la ilişkisi olan her-
hangi biri hakkında iyi bir şey söylememeye yemin etti. Bu onu
kibar ve sıkıcı ve iyi ve eğer nekahatteki bir münzevi kült müzis-
yen hakkında herhangi bir şey bilseydi, tam olarak, nekahatteki bir
münzevi kült müzisyenin hoşlanmayacağı türden bir insan gibi
gösteriyordu, ama hiçbir şey bilmiyordu. Her halükarda bu insan-
ların berbat kişiler olma ihtimali de vardı. Natalie’yi koridorda sa-
dece iki saniyeliğine görmüştü ama o iki saniye faydalı olmuştu:
bu saniyeler ona, zengin ve güzel olanın gerçekten farklı olduğunu
göstermişti. “Eminim bunu kastetmemiştir...” Bir mankenin kızının
ne kastetmiş olabileceğini nereden biliyordu?

“Londra’da tanıdığın çok kimse var mı?”

“Yok. Lizzie ve Nat. Bir de sen, artık sen de Londra’dasın.”

“Ziyaretçi akınına uğramadın yani?”

“Henüz değil. Ama bildiğim kadarıyla yolda olan birkaç kişi
var.”

“Gerçekten mi?”

“Gerçekten. Nat’le Lizzie büyük bir bilgelik edip çocuklarımla
hepsinin buraya gelerek, nalları dikmeden önce beni görmesine
karar verdi. Yani yolda olan üç çocuğum ve bir eski karım daha
var.”

“Ah. Peki nasıl hissediyorsun?..”

“Pek umrumda değil aslına bakarsan.”

“Değil mi? Pekâlâ. Anlayabiliyorum.”

“Gerçek şu ki, Annie, bunu çekebilecek durumda değilim.
Senin beni buradan çıkarmana ihtiyacım olacak. Bu hastaneden
yollarca uzaktaki bir sahil kasabasında oturuyorsan, işte bu tam

benim kendime gelebileceğim yer olabilir. Jackson'ın da hoşuna gidebilir.”

Annie bir an için nefes almayı unuttu. Tucker neler olduğunu anlatmak için onu aradığından beri bu cümleyi onun için birkaç kez yazmıştı ama onun sesinden kulağa daha iyi geliyordu; elbette Annie'nin hiç düşünmediği bazı dilbilimsel detaylar da vardı: “yollarca uzak”, “kendine gelmek”. Ama ardından, tekrar nefes alıp vermeye başladıktan sonra, istediğinden biraz daha gürültülü bir biçimde, tren saatlerini düşünmeye başladı. Londra'da kalmaya onu mecbur eden, biraz da makul bir neden olmazsa, iki-yirmiye yetişmeye niyetliydi; şayet Jackson oyuncakçıdan zamanında dönerse bir taksiye atlayıp King's Cross'a gidebilirler, dört-otuz gibi de Gooleness'e dönmüş olabilirlerdi.

“Ne dersin?” Sadece nefes almayı unutmamıştı; gerçek bir kişiyle yaptığı bir sohbet katılmasının beklendiğini de unutmuştu.

“Jackson'ın pek eğleneceğini sanmam. Çok eğlenceli bir yer değil, özellikle de yılın bu zamanı.”

“O köpekbalığı gözü hâlâ duruyor mu?”

“Bir sürü köpekbalığı parçası var.”

“Eh, orada mutlu bir öğleden sonra bizi bekliyor demektir.”

Sorunu sıkıcı ve kibar ve duyarlı ve iyi olmaktan başka bir şey gelmemesiydi elinden. Gooleness'te Tucker'a bakıp onu sağlığına kavuşturmaktan daha fazla istediği hiçbir şey yoktu, yine de bu arzu sağlıksız ve tehlikeli, içerdiği keyfiyet tuhaftı: onu yönlendiren, içindeki tutkuydu. Her şeyden önce, adam kalp krizi geçirmişti, grip falan değildi. Muhtemelen battaniyelere, sıcak su torbalarına ve ev yapımı çorbaya ihtiyacı yoktu; bildiği kadarıyla bunların herhangi biri onu öldürebilirdi. Hem onu ailesinden çalmak Annie'ye yanlış, kötü ve üstüne vazife değilmiş gibi görünüyordu; gelenekçi bir biçimde düşünmemeye çalışıyordu ama ailelerin önemli olduğuna inanıyordu galiba, yani babaların çocuklarına karşı görevleri olduğuna, yani Tucker'ın korku ya da utanç ya da her ikisi yüzünden onlardan kaçamayacağına. Kafasında tarttığı tüm bu şüpheler, Tucker'ın gerçek sorunları olan gerçek biri olduğu ve ne onun ne de sorunların Annie'nin hayatına ya da evine

ya da Gooleness'e gelip rahatça yerleşemeyeceği rahatsız edici sonucuna vardı. Eğer şüphelerin vardığı nokta buysa, o zaman onların peşinden özellikle gitmek istemiyordu.

"Sana bakıp bakamayacağımdan emin değilim. Yani, sana ne yaptılar? Ve daha yapılması gereken ne var?"

"Bana bir anjiyoplasti yaptılar."

"Ah. Şey, ben bunun ne olduğunu bile bilmiyorum. Sana başka bir tane yapamam."

"Tanrım, senden bunu istemem."

Annie hayal mi görüyordu yoksa sohbetin bu kısmında belli belirsiz bir müstehcenlik mi vardı? O bir şeyleri yapmayı reddederken ve adam ondan böyle bir şeyi baştan istemeyeceğini söylerken, müstehcenlik ve iffetlilik taslama aynı anda mı gerçekleşiyordu? Belki önceki gece Barnesy'nin teklifini kabul etseydi, şu sırada kafası buna bu kadar takılmamış olurdu.

"Nedir o?"

"Temel olarak, içine küçük balonlar yerleştiriyorlar ve arterlerini temizlemek için bunları patlatıyorlar."

"Ameliyat geçirdin yani? Son otuz altı saat içinde hem de?"

"O kadar önemli bir şey değil. Balonları bir sondayla yerleştirirler."

"Peki, çocukların dünyanın yarısını seni görmek için aşarken, sen gerçekten onlardan kaçmak mı istiyorsun?"

"Evet."

Annie güldü. Kendi içinde bu "evet" anlamına geliyordu.

"Oğulların mı? Uçakla Atlantik'i geçenler... yaşları kaçtı?.."

"On iki. Aşağı yukarı."

"... Ve babaları hastaneden ayrılmış, bulunamıyor mu olacak?"

"Aynen. Görmek istemediğim belli bir çocuk değil. Hiçbirini görmek istemiyorum. Neden biliyor musun? Onları bir arada, aynı odanın içinde hiç görmedim. Hiç görmedim, hiç de istemedim. Yani, fırsat varken buradan çıkmam gerek."

"Ciddi misin? Bütün çocuklarıyla aynı anda bir arada olmadın mı hiç?"

"Tanrım, hayır..." Abartılı bir biçimde omuz silkti.

"Ne kadar zamanın var? Hepsi buraya gelmeden önce?"

“Oğlanlar bu öğleden sonra varıyor. Lizzie alt katta, Jackson’ı da biliyorsun... Geriye bir tek Grace kalıyor. Onun nerede olduğunu bilen yok gibi.”

“Nerede oturuyor?”

“Ah,” dedi. “Şey...”

“Emin değil misin?”

“‘Emin olmamak’ da diyebilirsin. Sana bir tür fikir verebilme ihtimalim olduğu fikri uyandırıyor.”

“Ama bir bilen vardır?”

“Ah, bir bilen hep vardır. En son eş daima, bir öncekiyle bağlantı kurmanın bir yolunu bilir. Böylece zinciri geriye doğru takip ederler.”

“Nasıl bağlantı kuracaklarını nereden biliyorlar?”

“Kadınların, çocukların dahil olduğu düzenlemeler yapmasına izin verdiğim için sanırım. Ben bu konuda pek iyi değildim ve mevcut eş daima bir öncekine, kendisinin iyi kalpli ve sevecen bir insan olduğunu göstermek istedi... biliyorum, biliyorum. Bu beni berbat biri gibi gösteriyor, öyle değil mi?”

Annie yüzünde, Tucker’ın bekler görüldüğü hoşnutsuzluğu yansıtmaya çalıştı ama sonra vazgeçti. Hoşnutsuzluk onu zayıf düşürür, çoktan tanıdığı biri haline dönüştürürdü; onun karmaşık aile yaşamıyla ilgili bir şeyler duyma isteği ve ihtiyacı vardı ve bu durumun pek hoşuna gitmediğini göstermek, Annie’nin sonsuza dek hatırlayacağı öyküleri ona anlatmaması demek olurdu.

“Hayır,” dedi.

Tucker ona baktı.

“Gerçekten mi? Neden?”

Neden olduğunu bilmiyordu aslında. Tembellik ve umursamazlık yüzünden kızlarıyla sıkı bağlar kuramamış olması, aslında itici bir özellikti.

“Bence... insanlar sonunda iyi oldukları şeyi yapıyorlar. Eğer eşlerin düzenlemeler yapmakta iyiyseler, o zaman neden bu işi karmın çorman edesin diye sana bıraksınlar?”

Bir an için, Duncan’ın önceki bir ilişkisinden bir kızı olduğunu ve o Tucker Crowe’un konser kayıtlarını dinleyip hayalarını kaşırken, kızının gidip çocuğun annesiyle konuştuğunu düşündü. Bu

koşullarda benimseyeceği görüş bu muydu yani? Neredeyse kesinlikle değildi.

“Bu söylediğine gerçekten inandığını sanmıyorum. Veya öyleyse bile, buna inanan, tanıştığım ilk kadın sensin. Ama hoşgörün için teşekkür ederim sana. Her neyse. Bu benim buradan çıkmamı sağlamıyor.”

“Hepsini gördükten sonra seni buradan çıkaracağım.”

“Hayır, işte, o zaman çok geç olacak. Gitmenin bütün anlamı, onları görmemek.”

“Biliyorum, ama... kendimi suçlu hissederim. Sen de bunu istemezsin.”

“Dinle... Tekrar gelebilir misin? Yarın? Yoksa geri mi dönmen gerekiyor?”

İnanılmaz bir şekilde, daha fazla kızardı. Hiç durmayacak mıydı bu? Sonsuza dek, herkesin söylediği her şeye kızarıp duracak mıydı böyle? Bu kez kızarmaktan öte kıpkırmızı kesildi, çekici bulduğu birinin ona ihtiyacı olmasının getirdiği zevk duygusuna bir tepkiydi bu ve geçen on beş yılda yaşanan şeyin bu fiziksel tepki de olabileceği geçti aklından; ama zevk falan yoktu, bu türden olmamıştı en azından.

“Hayır,” dedi. “Geri dönmem gerekmiyor. Gelebilirim, işte...” Gelirdi de. İzin alabilir ve müzeyi açması için Müze Dostları’ndan birini ayarlayabilirdi; Linda’da kalabilirdi; her ne gerekiyorsa yapabilirdi.

“Harika. Hey! Geldi işte!”

Tucker, üstünde sabahlığıyla yavaşça onlara doğru gelen, son derece solgun genç bir kadından söz ediyordu.

“Lizzie, Annie’yle tanış.”

Lizzie açıkça Annie’yle tanışmak istemiyordu, çünkü onu görmezden gelmişti. Annie kendini, Tucker’ın onu azarlamasını dilerken buldu, ama bu gerçek dışıydı. Bu ikisinin bir hastaneyi paylaşması gerekiyordu ve her halükarda Lizzie korkutucuydu.

“Grace, Paris’te,” dedi. “Yarın burada olacak.”

“Ona gelmesine gerek olmadığını söyledin mi, artık yolcu olmadığımı biliyoruz?”

“Hayır. Elbette gelmesi gerekiyor.”

“Neden?”

“Çünkü bu durum yeterince uzadı.”

“Ne?”

“Bizi birbirimizden uzak tutman.”

“Sizi birbirinizden uzak tutmuyorum. Sadece hepinizi aynı anda görmüyorum.”

Annie ayağa kalktı. “Ben artık, galiba...”

“Yarın geliyorsun yani?”

Annie ona bakmayan Lizzie’ye baktı.

“Belki yarın pek de uygun...”

“Çok uygun. Gerçekten.”

Annie, Tucker’ın elini tutup sıktı. Daha fazla sıkmak istemişti ama yapmadı.

“Hey, kitaplar için teşekkürler,” dedi. “Mükemmeller.”

“Hoşça kal Lizzie,” dedi Annie, kışkırtıcı bir biçimde.

“Peki. O zaman Grace’i arayıp istenmediğini söyleyebilirsin,” dedi Lizzie.

Annie havaya girmeye başlamıştı ve bundan bir hayli zevk alıyordu. Kabalık bile egzotik, değerli ve imrenilecek bir şeydi.

13. Bölüm

“Yani bunların hiçbiri aslında benim iyiliğim için değil,” dedi Tucker.

Bunu nazik bir biçimde söylediğini sanıyordu. Haftanın kelimesi ‘nezaket’ti. Sonsuza kadar nazik olmaya kararlıydı, ya da en azından ciddi bir kalp krizi geçirene kadar; uzmanların tavsiyesi bu yöndeydi.

“Ben... ben öyle olmasını umuyordum,” dedi Lizzie. “Sen hepimizi bir arada görmek istersin diye umuyordum.”

Lizzie’nin sesinde bir tuhaflık vardı. Annie gitmeden önce olduğundan, birkaç dakika öncesinden daha yoğundu. Genç bir kadının kendini genç bir erkek kılığına soktuğu Shakespeare oyunlarından birinin provasını yapıyor gibiydi. Genelde olduğundan daha sakin konuşuyordu. Ve hepsinin ötesinde, ses tonu şaşırtıcı biçimde barışçıldı. Bu Tucker’ın hoşuna gitmedi. Ona söylenenden daha fazla hastaymış gibi hissetmesine yol açtı.

“Niye böyle konuşuyorsun?”

“Nasıl?”

“Cinsiyet değiştirme ameliyatı geçirmek üzereymişsin gibi.”

“Siktir git, Tucker.”

“Bu daha iyi.”

“Hem her şey niye illa senin iyiliğin için olsun ki? Senin iyiliğine olmayacak küçücük bir insani faaliyet düşünemiyor musun gerçekten?”

“Sadece, hastalığım çok ciddi olduğu için hepiniz bir araya geliyorsunuz sanıyordum. Ve artık öyle olmadığına göre, bunu unuttabiliriz.”

“Biz unutmak istemiyoruz.”

“Burada kimin adına konuşuyorsun? Herkesin mi? Çoğunluğun mu? Kıdemli üyelerin mi? Çünkü Jackson’ın öyle ya da böyle bunu pek takacağını sanmam.”

“Ah, Jackson. Jackson, sen ona neyi düşünmesini söylersen onu düşünüyor.”

“Altı yaşındakiler genellikle böyledir.”

“Jackson’a sunulan korumaya keşke hepimiz sahip olsaydık derken, eminim çoğunluk adına konuşuyorum.”

“Ah, pekâlâ. Çünkü hepinizin boktan sefil hayatları oldu, değil mi?”

Eğer bu bir peygamber diyalogu olsaydı, mütevazı ve zarif, yumuşak huylu İsa yerine, Eski Ahit’teki şu ürkütücü tiplerden birinin olurdu. Nezaket, bulunması zor bir nitelikti; canınız istediğinde öylece açıp kapayamazdınız. Ama genellikle ilişkilerin sıkıntısı da buydu. Hepsinin kendine göre bir harareti vardı ve hiç termostat yoktu.

“Bu da seni beladan kurtarıyor değil mi?”

“Bütün olarak bakınca, kurtarıyor evet. Eğer hepinizi boktan bir durumda bırakmış olsaydım, o zaman şimdikinden daha kötü hissederdim.”

“Bizim hayatta kalmamızın seninle hiçbir ilgisi yok.”

“Bu tam olarak doğru değil.”

“Ah, değil mi dersin?”

Tucker öyle olduğunu biliyordu, ama daha fazla sıkıntı yaratmadan bunu nasıl açıklayabileceğini bilmiyordu. Babalık yeteneği, Jackson’dan önce yani, şuna indirgenmişti: karizmatik ve güzel kadınları hamile bırakmak. Daha sonra onlarla ilişkisini eline yüzüne bulaştırıyor, kadınlar da başarılı erkekler tarafından kovalanıyordu. Başarısız erkekler tarafından kovalandıkları da oluyordu elbette, ama o zamana kadar her tür aptalca hatayı yaptıkları için, onlara istikrarı ve maddi rahatlığı sağlayabilecek, doğru düzgün, çözümcü eşler arıyorlardı. Aslında gayet basit bir Darwin kuralıydı, ama kadınların hemen anne olmasına yol açan Tucker’la eşleşme konusunda Darwin ne söylerdi merak ediyordu. Hayatta kalma güdüsüne dair pek kanıt yoktu orada.

Aldığı nekahat hizmeti buydu işte; düşünecek olursanız, bir vakıf fonundan daha iyiydi. Vakıf fonları çocukların canına okuyordu; sevecen, kalantor ama zeki üvey babalarsa böyle yapmıyordu. Herkeste işe yaramazdı, bunu görebiliyordu, ama onda işe yaramıştı. Hatta Lizzie'nin babasının onun hastane faturasını üstlendiğine bakılırsa, birazcık geri tepmiş de denebilirdi. O adama -adını yine unutmuştu- *borçlu* olduğunu söyleyecek kadar ileri gitmeyecekti. Ama ona çok güzel bir aile kalmıştı, güzelliğinin farkına varacak hali varsa tabii.

"Muhtemelen değil." Yatar bir pozisyondayken açıklayabilmek için fazlasıyla karmaşık bir fikirdi.

Lizzie derin bir nefes aldı.

"Düşünüyordum da," dedi, "böyle bir şeyin gerçekleşebilmesinin tek yolu buydu, öyle değil mi?"

Yine bir oğlan çocuğu gibi konuşmaya çalışıyordu. Tucker, bir ses tonunda karar kılıp öyle konuşmasını diledi.

"Ne?"

"Hayatın etrafında toplanıyor. Ondan saklanma konusunda hep çok iyiydin. Ondan kaçma konusunda da. Ama şimdi yatağa bağlanıp kaldın ve o da sana doğru geliyor."

"Sen de hasta bir adamın buna ihtiyacı olduğunu mu düşünüyorsun?"

Biraz çabalayabilirdi, değil mi? Kalp krizi numaradan bir hastalık değildi. Hafif bir koroner sorununun bile ciddi olduğu söylenebilirdi. Küçük bir "uzan ve rahatla"ya hak kazanmıştı.

"Yas tutan kadınların buna ihtiyacı vardır. Bir çocuk kaybettim, Tucker."

Sesi üçüncü ya da dördüncü kez ton değiştirmişti. Gitarla eşlik etmesi gerekmediği için memnundu; öyle olsa birkaç kez akort etmesi gerekirdi.

"Yani dediğim gibi, benim iyiliğim için değil."

"Aynen. Bizim iyiliğimiz için. Ama kimbilir? Belki sana da bir faydası dokunur."

Belki de haklıydı. Ya öldürür ya diriltir. Eğer Tucker'ın parası olsaydı, bu akibetlerden hangisi üzerine bahis oynayacağını biliyordu.

Lizzie gidince, Annie'nin ona bıraktığı kitapları aldı ve arka kapak yazılarını okudu. Gayet iyi görünüyordı. Annie tüm bu ülkede, belki de herhangi bir ülkede onun için bunu yapacak, tanıdığı tek insandı ve aniden yokluğunu hissetti – hem onun hem de onun için bunu yapabilecek her türden dostun. Annie hayal ettiğinden çok daha güzeldi ve mesela Natalie gibi allahbilir erkekleri hâlâ etkileyebilen bir kadının karşısında böyle görüldüğünü duyunca hayrete düşebilecek türden bir kadındı. Tucker, kasvetli ama çok güzel bir sahil kasabasında dinlenmeye çekildiğini, Jackson ve belki tatil için kiraladıkları bir köpekle kayalıklarda yürüyüşe çıktığını hayal edebiliyordu. Merly Streep'in uzun uzun denizi seyrettiği o İngiliz dönem filminin adı neydi? Belki Goole-ness de öyle bir yerdi.

Jackson, Natalie'yle birlikte yaptığı oyuncakçı ziyaretinden elinde kocaman bir poşetle döndü.

“İyi zaman geçirmişe benziyorsun,” dedi Tucker.

“Evet.”

“Ne aldın?”

“Bir uçurtmayla bir futbol topu.”

“Ah. Peki. Ama bu kapalı yerde can sıkıntısını giderecek bir şey alırsın diye düşünmüştüm.”

“Natalie onlarla oynamam için beni dışarı çıkaracağını söyledi. Belki ondan önce, bu öğleden sonra hayvanat bahçesine gideriz.”

“Natalie seni hayvanat bahçesine mi götürecektir?”

“Eh, birlikte gidebileceğim başka kimse var mı burada?”

“Bana kızgın mısın, Jack?”

“Hayır.”

Bu talihsiz tıbbi hadise gerçekleşmeden önce pek sohbet falan edememişlerdi. Tucker ne söyleyeceğini bilemiyordu, ya da nasıl söyleyeceğini, ya da söylemeye değip değip değmeyeceğini.

“Peki, neden benimle konuşmak istemiyorsun?”

“Bilmiyorum.”

“Bu futbol topu profesyoneller için. İngiltere’de ve diğer ülkelerde.”

“İyi. Buradan çıkınca birkaç numara öğretirsin bana.”

“Futbol oynayabilir misin?”

“Eskisinden bile iyi oynuyorum.”

Jackson topu yerde sektirdi.

“Burada olmaz, Jack. Bir yerlerde biri dinlenmeye çalışıyor olabilir.”

Sektirme.

“Bana çok kızgınsın.”

“Sadece top sektiriyorum.”

“Anlıyorum. Hasta olmayacağıma sana söz vermiştim.”

“Eğer bir önceki gün iyiysen ölmeyeceğine söz vermiştin bana.”

“Sence ölmüş müyüm?”

Sektirme.

“Çünkü ölmedim. Ve gerçeği söylemem gerekirse, bir önceki gün de kendimi çok iyi hissetmiyordum.”

Sektirme.

“Tamam, Jack. Topu bana ver.”

“Hayır.”

Sektirme, sektirme, sektirme.

“Pekâlâ, ben gelip alırım.”

Tucker, çarşafı yataktan kaldırıyormuş gibi bir hareket yaptı.

Jackson feryadı bastı, topu babasına attı ve elleriyle kulaklarını kapatıp yere çöktü.

“Hadi ama Jack,” dedi Tucker. “O kadar büyütülecek bir şey yok. Senden topu sektirmeyi kesmeni istedim ama durmadın. Şimdiyse bıraktın artık. Seni dövmecektim.”

“Bundan korkmuyorum,” dedi Jackson. “Lizzie, kalbini yorarsan öleceğini söyledi. Yataktan çıkmanı istemiyorum.”

Eh Lizzie, çok Sağol.

“Peki,” dedi Tucker. “Kaldırma sen de.”

Bitkin bir şekilde, ne işe yarayacaksa, diye düşündü. Ama bundan böyle sıradan bir ilkokul çocuğu babasıymış gibi davranmak zor olacaktı.

Jesse’yle Cooper o öğleden sonra geldiler, üstleri başları dağılmış, sersemlemiş ve kırılmış görünüyorlardı. İkisinin de iPod’u

vardı; ikisi de tek kulaklarıyla hip-hop dinliyorlardı. Belli ki babalarının duymak isteyecekleri bir şey söyleme ihtimaline karşı, kulaklarından çıkardıkları diğer kulaklık ucu, yanlarında öylece sallanıyordu.

“Selam çocuklar.”

Gevelenen selamlar oğullarının gırtlığında biçim buldu ama ona kadar ulaşamayıp yatağının ayakucu civarında yere düştü ve temizlik görevlileri temizlesin diye bırakıldılar.

“Anneniz nerede?”

“Ha?” dedi Jesse.

“Evet, o iyi,” dedi Cooper.

“Hey, gençler. Şunları biraz kapatmak istemez misiniz?”

“Ha?” dedi Jesse.

“Hayır, sağol,” dedi Cooper. Çok kibar konuşmuştu, böylece Tucker tamamen başka bir şeyi geri çevirdiğini anladı – bir içecek önerisini belki, ya da bir bale davetini. Tucker, araya giren bir şeyler duymadan sohbet etme arzusunu yeniden ifade edebilmek için birazcık yüz göz hareketi yaptı. Çocuklar birbirine baktı, omuz silkti ve iPod’larını ceplerine tıktı. Onun isteğine sadece babaları olduğu için değil, ama onlardan büyük olduğu ve muhtemelen bir hastanede yattığı için razı gelmişlerdi; bir otobüsteki belden aşağısı felçli bir yabancı olsaydı da aynı şeyi yaparlardı. Başka bir deyişle, yeterince terbiyeli çocuklardı, ama *onun* çocukları değillerdi.

“Annenizin nerede olduğunu sormuştum.”

“Ah. Tamamdır. Dışarıda, koridorda.” Çoğunkla Cooper konuşuyordu, ama bir şekilde hep ikiz kardeşiyle bağlantıda olduğu izlenimini vermeyi de başarıyordu. Bunun nedeni belki yan yana durma biçimleri, iki yanlarından sarkan kollarıydı.

“İçeri gelmek istemiyor mu?”

“Öyle galiba.”

“Sen gidip getirmek istemez misin?”

“Hayır.”

“Bu benim, ‘Gidip onu getirir misin?’ deme biçimim.”

“Ah. Peki.”

İkisi de kapıya gidip önce sağa sonra sola baktılar ve el edip annelerini yanlarına çağırdılar.

“Seni istiyor da...” Bir karşı koyuşun yerleştirilebileceği kadar uzun bir süre durakladıktan sonra, “Bilmiyorum neden.”

“İçeri gelmek istemiyor,” dedi Cooper.

“Ama geliyor,” dedi Jesse.

“Tamam.”

Gelmedi.

“Nerede peki?”

Kaskatı bir biçimde yan yana durup dümdüz karşıya bakarak, önceki pozisyonlarını aldılar. Belki iPod’larını kapattıklarında bir şekilde kendilerini de kapatmışlardı. Bekleme modundaydılar.

“Tuvalette olabilir,” dedi Cooper.

“Evet, bence de,” dedi Jesse. “Tuvalet. Ondan önce biri girmiş-tir belki.”

“Ah,” dedi Tucker. “Tabii.”

Tucker, Lizzie’nin planladığı bu deneyin manasızlığı yüzünden birdenbire daha yorgun hissetmeye başladı. Bu çocuklar bir hastane odasında dikilip artık doğru dürüst tanımadıkları bir adama bakmak için binlerce kilometre aşmıştı; annelerinin lavaboya gidip gitmediğine dair bu tartışma, üçünün şimdiye kadar ettiği en canlı sohbetti. (Bittiğinde Tucker bu sohbeti özleyecekti, ama daha fazla uzatmak da muhtemelen belden aşağı tuvalet şakaları yapmayı gerektirecekti ki çocuklar bir ihtimal eğlenceli bulsalar da bu sefer onu rahatsız ederdi.) Daha sonra, bir dakika içinde, odanın sıcaklığı bir eski eşin gelişiyse buz gibi oldu – özellikle korktuğu biri değildi, tanıdığı kadarıyla kötü niyetliliğiyle canını çok sıkkan biri de değildi, ama bu gezegende ona kalan zaman içinde bir daha görmeyi gerçekten arzulamayacağı biriydi. Sonraki bir ya da iki saat içinde Nat, Jackson’la birlikte döndüğünde, bu eski eşe bir başkası toslayacaktı. Ve bu iki oğlan daha önce hiç görmedikleri üvey kız kardeşlerine bakıp ona bir şeyler geveleyeceklerdi, ve... Tanırım. İngiliz Annie’den onu buradan çıkarmasını isterken bir tarafı yarı yarıya şaka yapıyordu, ama o taraf artık gitmişti. Bu hiç komik değildi.

Kapı açıldı ve Carrie ihtiyatlı bir biçimde etrafa göz attı.

“Biziz biziz,” dedi Tucker neşeyle. “İçeri gir.”

Carrie birkaç adım atıp odaya girdi, durdu ve ona baktı.

“Tanrım,” dedi.

“Teşekkürler,” dedi Tucker.

“Affedersin. Ben sadece...”

“Sorun değil,” dedi Tucker. “Çok yaşlandım, artı buranın ışığı hiç iyi değil, artı kalp krizi geçirdim. Bunların hepsini sükûnetle karşılıyorum.”

“Hayır hayır,” dedi Carrie. “Demek istediğim sadece, yani, Tanrım, seni son gördüğümde bu yana çok zaman geçti.”

“Evet,” dedi Tucker. “Onu orada bırakalım bence.”

Carrie elbette iyi, sağlıklı ve şık görünüyordu. Kilo almıştı ama Tucker onu terk ettiğinde maruz kaldığı sefalet yüzünden çok zayıflamıştı zaten, yani birkaç fazladan kilo sadece fiziki sağlık göstergesi olmuştu.

“Nasılsın?” dedi Carrie.

“Bugün ve dün fena değil. Ondan önceki gün pek iyi değildim. Son birkaç yıl, çoğunlukla fena değildi.”

“Cat’le senin ayrıldığınızı duydum.”

“Evet. Bir kez daha her şeyi elime yüzüme bulaştırdım.”

“Üzıldüm buna.”

“Üzölmüşsündür.”

“Hayır, gerçekten. Çok fazla ortak noktamız olduğunu sanmıyorum ama hepimiz senin için endişeleniyoruz. Bir ilişkinin olması bizim için daha iyi.”

“Topluca bir iyileşme grubuna falan mı katıldınız?”

“Hayır. Ama... Çocuklarımızın babasıdır. İyi olmanı istiyoruz.”

Carrie’nin sözcük seçimi, Tucker kapalı bir dini cemaatteki bir tür poligammış da Carrie karılarının seçilmiş temsilci olarak buradaymış gibiydi. Kendini bekâr bir adam olarak düşünmek kesinlikle çok zordu. Bir an bunu yapmayı denedi. Hey! Bekârım ben! Kimseyle bir bağım yok! Ne istersem yapabilirim! Hayır. Nedense işe yaramıyordu. Belki serumu kolundan çıkardıklarında kendini biraz daha serbest hissedirdi.

“Teşekkür ederim. Sen nasılsın bu arada?”

“Harikayım canım, teşekkürler. İşler iyi, senin de gördüğün gibi Jesse’yle Cooper iyi...” Tucker bakmaya mecbur hissetti, gerçi

kendi isimlerini duyunca şöyle bir kıpırdanmalarının dışında bakılacak pek bir şey yoktu.

“Evliliğim iyi.”

“Şahane.”

“Harika bir sosyal hayatım var, Doug’ın işleri iyi gidiyor...”

“Mükemmel.” Eğer yeterince onaylayıcı sıfat sarf ederse o zaman belki susar varsayımından hareket ediyordu ama bu önlemin işe yaradığına dair hiçbir işaret yoktu.

“Geçen yıl yarı-maraton koştum.”

Sözle anlatılamaz bir hayranlıkla başını sallamakla yetiniyordu artık.

“Cinsel yaşamım her zamankinden daha iyi.”

Sonunda oğlanlar bekleme modundan çıktı. Jesse’nin yüzü buruşup bir tiksinti maskesine büründü, Cooper’sa midesine yumruk yemiş gibi iki büklüm oldu.

“İğrenç,” dedi. “Lütfen. Anne. Kes artık.”

“Otuzlarında sağlıklı bir kadını. Bunu saklayacak değilim.”

“Tebrikler,” dedi Tucker. “Bağırsakların da benimkilerden iyi çalışıyordur eminim.”

“Hem de nasıl,” dedi Carrie.

Son on yıl içinde bir noktada gerçekten kafayı sıyırmış olup olmadığını merak etti Tucker. Konuştuğu bu kadın, bir zamanlar birlikte yaşadığı kadınla hiçbir benzerlik taşımıyordu: onun tanıdığı Carrie, heykel sevgisini özürlü çocuklara olan ilgisiyle birleştirmek isteyen, utangaç bir genç kadındı. Jeff Buckley, REM ve Billy Collins’in şiirlerini severdi. Karşısında duran bu kadın, Billy Collins’i tanımıyor olmalıydı.

“Şehir dışında oturan bir futbolcu annesiyle ilgili söylenecek çok şey var,” dedi Carrie. “Senin gibi insanlar ne düşünürlerse düşünsün.”

Ah, tamamdır. Şimdi anladı. Bir tür kültür savaşının ortasında daydılar. Tucker bir yerlerdeki bir Köy’de yaşayıp uyuşturucu çeken umursamaz bir rock’n’roll şarkıcısı-söz yazarıydı; Carrie ise Hiçbir Yer Kasabası’nda ardında bıraktığı küçük bir kadındı. Jackson’ın futbol değil Küçükler Ligi’nde oynadığını saymazsak, çarpıcı bir biçimde benzer yaşamlar sürdürdükleri gerçektir ve Car-

rie'nin New York şehrine ondan çok daha yakın bir zamanda gittiği neredeyse kesindi. Son beş yıl içinde bir ara küçük bir cigaralık bile içmişti muhtemelen. Belki de herkes buraya gelip kendine duyduğu güvensizliği bir beysbol sopası gibi sallayıp duracaktı. Bu da kesinlikle her şeyin tuzu biberi olacaktı.

Jesse'yle Cooper'ın karnına yumruk atmak için odanın bir ucundan diğer ucuna koşan Jackson'ın dönüşü kurtuluşları oldu. Gülümseyip sevinç çığlıkları atarak ona karşılık verdiler: sonunda, onların dilinden konuşan biri çıkmıştı. Natalie'nin odaya girmesi biraz daha haşmetli oldu. Onu görmezden gelen oğlanlara eliyle selam etti ve kendini Carrie'ye tanıttı. Ya da belki kendini yeniden tanıtıyordu, Tucker hatırlayamadı. Kimin kimle daha önce tanıştığını kim bilirdi? Kesinlikle şimdi birbirlerini baştan ayağı inceliyorlardı. Natalie'nin Carrie'yi tamamen soğurduğunu, daha sonra nedense tekrar dışarı tükürdüğünü ve Carrie'nin tükürdüüğünü anladığını görebiliyordu. Tucker kadınların tamamen daha adil ve bilge cinsiyet olduğunu kabul ediyordu, ama durum gerektirdiği zaman telafi edilemez bir ahlâksızlığa bürünüyorlardı.

Oğlanlar hâlâ kavga ediyordu. Tucker, Jackson'ın üvey kardeşlerinin varlığından çok rahatladığını ve heyecanlandığını hüzünlü bir şekilde görebiliyordu; onları en çekici kılan şey, babalarından farklı olarak, öleceklerine dair hiçbir işaret taşıyor olmalarıydı. Çocuklar böyle şeylerin kokusunu alırdı. Batan gemileri terk eden sıçanlar ahlâki bakımdan kusurlu değildir. Bu sadece içlerinden gelir.

“Hayvanat bahçesi nasıldı Jackson?”

“İyiydi. Natalie bana bunu aldı.” Tepesine tehlikeli bir biçimde bir maymun kafası iştirilmiş bir kalemdi bu.

“Vay be. Teşekkür ettin mi?”

“Çok uslu bir çocuk oldu,” dedi Natalie. “Onunla zaman geçirmek zevkli. Üstelik yılanlar hakkında neredeyse her şeyi biliyor.”

“Hepsinin uzunluklarını bilmiyorum,” dedi Jackson mütevazılıkla.

Oğlanlar güreşmeyi kesti ve toplanmış misafirlere bir sessizlik çöktü.

“Hepimiz buradayız işte,” dedi Tucker. “Şimdi ne olacak?”

“Sanırım sen vasiyetini okuyacaksın,” dedi Natalie. “Biz de hangi çocuğunu en çok sevdiğini anlayacağız.”

Jackson önce ona, sonra da Tucker’a baktı.

“Bu Natalie’nin şaka anlayışı, evlat,” dedi Tucker.

“Ah. Tamam. Ama hepimizi aynı şekilde sevdiğini söyledin herhalde,” dedi Jackson ve ses tonundan işlerin bu duruma gelmiş olmasının saçmalığı okunuyordu.

O da haklı, diye düşündü Tucker. Nasıl hepsini aynı derecede sevebilirdi ki? Babalığın, eğer gerçek bir babaysan önemli olduğunu görebiliyordu – gecenin bir yarısı çocuklarıyla oturup, onları kâbuslarının duman gibi uçup gideceğine inandırdığında, kitaplarını ve okullarını seçtiğinde, sinir bozukluğu ve ara sıra da öfkeden başka bir şey hissetmek çok zorken bile onları sevdiğinde. İlk birkaç yıllarında ikizlerle de zaman geçirmişti, ama annelerini terk ettiğinden beri onları gittikçe daha az umursar olmuştu. Nasıl başka türlü olabilirdi? Kendini, beş çocuğun hepsinin eşit şekilde önemli olduğuna inandırmaya çalıştı, ama şu ikisi onu sinirlendiriyor ve canını sıkıyordu, Lizzie fesattı ve Gracie’yi hiç tanııyordu. Ah, elbette, çoğu onun hatasıydı ve böyle düşünmek hoşuna gidiyordu, eğer Carrie’yle onun ilişkisi yürüseydi, Jesse’yle Cooper bu kadar boktan karaktersiz tiplere dönüşmezdi. Ama aslında iyiydiler. Kendi araç kiralama şirketi olan çok faydalı, mükemmel bir babaları vardı ve herkesin, çok uzakta yaşayan bir adamla ilişkilerinin kendi esenlikleri için bir şekilde önemli olduğu ısrarıyla kafaları karışmıştı. Bu arada Jackson da sabahleyin Tucker hâlâ yarı uyur haldeyken televizyonu açıp bir tür sinirlerini zıplatmıştı. İsa değilseniz, tanımadığınız insanları sevemezsiniz. Tucker, İsa olmadığını bilecek kadar iyi tanıyordu kendisini. Peki, Jackson’dan başka kimi seviyordu? Hızlıca bir kontrol listesi oluşturdu. Hayır, bugünlerde aşağı yukarı sadece Jackson vardı. Beş çocuk ve bunca kadınla bir sayı kıtlığı sorunu olacağı bir an olsun aklına gelmemişti. İşlerin bu hale dönüşmüş olması tuhaftı.

“Çok yorgunum,” dedi. “Neden hepiniz gidip Lizzie’yi ziyaret etmiyorsunuz?”

“Lizzie bizim onu ziyaret etmemizi ister mi ki?” diye sordu Carrie.

“Elbette,” dedi. “Tüm bunların anlamı biraz da bu. Bir aile olarak birbirimizi tanımamız.” Ve tüm bunlar bir başkasının hastane odasında yaşansaydı, o zaman çok daha iyi olurdu.

Birkaç saat sonra, kıkırdayarak ve belli ki birbirleriyle iyice kaynaşmış halde döndüler. Aralarına yeni bir üye katılmıştı, çalı gibi komik bir sakalı ve gitarı olan genç bir adam.

“Zak’le tanıştın mı?” dedi Natalie. “Senin şeyin oluyor. Müstakbel damadın.”

“Büyük hayranınızım,” dedi Zak. “Yani, gerçekten büyük.”

“Ne hoş,” dedi Tucker. “Teşekkürler.”

“*Juliet* hayatımı değiştirdi.”

“Harika. Yani, eğer hayatının değişmesine ihtiyacın vardıysa harika. Belki de yoktu.”

“Vardı.”

“O zaman şahane. Yardımcı olabildiğime sevindim.”

“Zak sana birkaç şarkısını çalmak istiyor,” dedi Natalie. “Ama kendisi utancından soramıyor.”

Ölmek hakikaten ne kadar kötü olabilir, diye merak etti Tucker. Ani bir kalp krizi ve her şey biterdi; sakallı bir müstakbel damadın şarkılarını dinlemekten külliye yırtardı böylece.

“Kafana göre takıl,” dedi Tucker. “Tutsak bir dinleyicin var burada.”

“Senin kim?” diye sordu Gina, Duncan’a.

Çıplak’ı tekrar dinliyorlardı. Bir haftadır, *Juliet* parçalarının konser kayıtlarını dinleyip duruyorlardı: Duncan, her biri ’86 turnesinin farklı gecelerinde kaydedilmiş şarkılardan, albümdeki sıraya göre dokuz farklı çalma listesi yapmıştı. Gina sonunda, sarhoş insanlar en sevdiği parçaların başından sonuna kadar bağırmadığı için stüdyo albümlerini tercih ettiğini açıkladı.

“Benimki kim ne?”

“Senin... Onun için ne diyordu? ‘İmkânsız Prensesin’?”

“Bilmem. İlişkim olan kadınların çoğu gayet mantıklı tiplerdi aslında.”

“Ama onun kastettiği bu değil herhalde, ne dersin?”

Duncan ona baktı. Daha önce hiç kimse onunla Tucker

Crowe'un şarkı sözlerini tartışmaya kalkmamıştı. Aslında Gina onunla tam olarak tartışıyor denemezdi. Ama kendisinininkinden farklı bir yorumun etrafında dolaşüyor gibiydi ve bu durum Duncan'ı biraz gerdi.

"Neyi kastediyor peki, yüce Crow-bilimci?"

"Kusura bakma. Demek istediğim... Kendimi uzman seviyesinde görmüyorum."

"İyi," dedi Duncan ve güldü. "Biraz zaman alır."

"Eminim."

"Ama ulaşamadığı için İmkânsız Prenses değil mi? Gerçekte zor biri olduğu için değil yani?"

"Şey," dedi Duncan, yüce gönüllü bir edayla. "Üstün sanatın üstün tarafı budur işte, öyle değil mi? Bütün anlamlara gelebilir. Ama herkesin anlattığına göre, çok zor biriymiş."

"Ama o ilk şarkıda..."

"And You Are' mı?"

"Evet, o şarkı... İçinde şöyle bir cümle geçiyor..."

"Bana dediler ki seninle konuşmak / Ağız ülseriyle dikenli bir teli çiğnemek gibi / Ama sen beni asla incitmedin böyle bir kez bile."

"Onun imkânsız oluşuyla bu cümle nasıl örtüşüyor ki? Onu asla bir kez bile incitmediyse?"

"Daha sonra zorlaşıyor herhalde."

"Ben daha çok bunun, kadının ulaşılmaz oluşuyla ilgili olduğunu düşünmüştüm. 'Prenses Hazretleri, ta yukarılarda, bense en dipte yerde.' Burada adam kendisini kadının mensubu olduğu çevrenin dışında görmüyor mu?"

Duncan içinde ufak bir panik hissetti: midede hafif bir kramp, kapıyı çektikten hemen sonra anahtarları mutfak masasının üstünde bıraktığınızı hatırladığınızda hissedilen gibi bir şey. Juliet'in imkânsızlığına çok anlam yüklemişti. Eğer doğru tutturamamışsa, o zaman kimdi ki o?

"Hayır," dedi, ama başka bir şey öne sürmedi.

"Pekâlâ, söylediğin gibi, sen benden daha fazla biliyorsun. Her neyse, şayet kastettiği *buysa*..."

"Ki değil..."

“Hayır, Tucker’la Juliet’i unut, her halükarda ilgimi çekti: onlardan biriyle birlikte oldun mu? Boyunu aşan bir işe kalkıştığını bildiğin?”

“Ah, oldu galiba.” Cinsel ilişkilerine dair dizin dosyasını şöyle bir karıştırdı, çoğunda boş kartlar vardı ve arka sırada duruyorlardı. “İmkânsız” için İ’ye ve “Aşan, Boyunu” için A’ya baktı ama hiçbir şey yoktu. Bu tür şeyler yaşamış arkadaşları düşünmeye çalıştı, ama işin aslı Duncan hiçbir zaman Juliet kadar göz alıcı biriyle bir ilişki kurma girişiminde bulunmamıştı veya aslında göz alıcı olarak tariflenebilecek herhangi biriyle. Yerini biliyordu ve burası da iki kat aşağıdaydı. Onun durduğu yerden ulaşılamaz kadınları genellikle göremezdiniz bile. Eğer bütün bu duruma çok katlı mağazaymış gibi bakacak olursanız, o çanak çömlek ve standart lambaların durduğu bodrum kattaydı; Juliet’ler kadın iç çamaşırları bölümünde bulunuyordu ki o da asansörle birkaç kat yukarıdaydı.

“Devam et.”

“Ah, bilirsin işte. Her zamanki şeyler.”

“Onunla nasıl tanıştın?”

Şayet şu an kendini aşağılama krallığında olsalardı bir şey uydurması gerekirdi, yoksa bu büyük gaddarlık olurdu. Hiç kimse, bir başarısızlık hikâyesi bile olmayacak kadar başarısız olamazdı. Gina’nın ne türden bir egzotizm bekleyebileceğini düşünmeye çalıştı; çarpıcı göz makyajını, özenle yapılmış saçları, göz alıcı giysileri gördü.

“Human League grubunu hatırlar mısın?”

“Evet! Elbette! Tanrın!”

Duncan gizemli bir biçimde gülümsedi.

“Human League’deki kızlardan biriyle mi çıktın?”

Ve Duncan aniden cesaretini kaybetti. Human League’deki kızların çıktığı bütün adamların isimlerinin bir listesinin olduğu bir internet sitesi vardı büyük ihtimalle; oradan kontrol edebilirdi.

“Ah, hayır hayır. Benim... eski sevgili tam olarak Human League’de değildi. Bir tür ikinci dereceden alakası olmuş. Üniversitedeyken.” Bu daha iyi oturmıştu. “Aynı hikâye, sintisayzırlar ve komik saç kesimleri. Her neyse, ilişkimiz pek uzun sürmedi. Başka bir seksenler grubunun başçısıyla çekip gitti. Peki ya senin oldu mu?”

“Ah, bir aktörle. Tiyatro okulundaki herkesle yatmıştı. Kendimin farklı olduğumu sanacak kadar aptaldım.”

Gayet iyi hallettiğini düşündü. Başarısızlıkları konusunda birbirlerine çok uygundular. Yine de Tucker’la Juliet arasındaki ilişkiye yanlış anlam yükleyerek yirmi yıl geçirip geçirmediği konusunda rahatsızlık hissediyordu.

“Sence bir fark yaratır mı? Juliet’in zor biri olduğu için imkânsız olması ya da ulaşamadığı için imkânsız olması?”

“Ne için fark yaratır mı? Ya da kim için?”

“Bilmiyorum. Ben sadece... Eğer bunca zaman yanıldıysam kendimi biraz aptal hissedeceğim de.”

“Nasıl yanılabilirsin ki? Bu albümü gezegendeki herkesten daha iyi biliyorsun. Her neyse. Senin de söylediğin gibi. Yanlış diye bir şey yoktur.”

Juliet’i Gina’nın dinlediği gibi dinlemiş miydi hiç? Merak etmeye başlıyordu. Sözlerdeki ya da müzikteki hiçbir göndermeyi kaçırmadığını düşünmek hoşuna gidiyordu: burada Curtis Mayfield’den arak, şurada Baudelaire’e bir selam. Ama belki de albümün yüzeyinin altında hava almak için hiç yukarı çıkmadan çok zaman geçirmişti ve sıradan bir dinleyicinin duyabileceklerini hiç duymamıştı. Belki de ta en baştan İngilizce yazılmış olan bir şeyi tercüme etmek için çok fazla zaman harcamıştı.

“Ah, hadi konuyu değiştirelim,” dedi Duncan.

“Affedersin,” dedi Gina. “Hiçbir şey bilmeden konuşup durmam çok sinir bozucu olmalı. Ama böyle şeylerin nasıl bağımlılık yaptığını da anlayabiliyorum.”

Ertesi sabah Annie Tucker’ı ziyarete gittiğinde, adam giyinmişti ve gitmeye hazırdı. Jackson yanında oturuyordu; belli ki sıcak hastaneler düşünülmeden tasarlanmış mavi bir kışlık montun içinde kırmızı suratlı ve patlamak üzereymiş gibi görünüyordu.

“Tamam,” dedi Tucker. “Geldi işte. Hadi gidelim.”

İkisi yürüyüp Annie’nin yanından geçtiler ve kapıya doğru yöneldiler. Jackson’ın fiyakalı kararlılığı, tüm o çıkık çene ve hızlı adımlar, Annie’ye bu hareketlerin daha önceden çalışılmış olduğunu hissettirdi.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordu Annie.

“Senin mekâna,” dedi Tucker. Koridorun yarısını yürümüştü bile, o yüzden Annie sözlerini arkasından koştururken duyabildi ve o halde bile az kalsın kaçıracaktı.

“Otelime mi? Yoksa Gooleness’e mi?”

“Evet. Oraya. Deniz kenarı olan. Jackson’a biraz deniz suyu karamelası lazım. Değil mi Jackson?”

“Mis.”

“Biraz ne? Böyle bir şey duymadım hiç. Bulamazsınız.”

Asansör geldi ve Annie kapılar kapanırken aradan sıkışarak geçti.

“Onun hoşuna gidecek neyiniz var peki?”

“Çakıl herhalde. Ama dişlerin için çok zararlı,” dedi Annie.

Bu ani heves de ne oluyor böyle, diye düşündü. Bir şarkıcı-söz yazarının hafıfmeşrep sevgilisi mi olmak istiyordu, yoksa hasta ziyaretçisi mi? Çünkü bu iki meşgalenin birbirine uymadığından şüpheleniyordu.

“Teşekkürler,” dedi Tucker. “Buna dikkat edeceğim.”

Annie, yüz ifadesinde sabırsızlık ve alaydan başka bir şey var mı görmek için ona baktı. Yoktu.

Asansör durdu ve kapı açıldı. Tucker’la Jackson uzun adımlarla sokağa çıkıp hemen taksilere el etmeye başladılar.

“Dolu olmadıklarını nasıl anlıyordunuz? Hatırlayamıyorum da,” dedi Tucker.

“Sarı ışıklardan.”

“Hangi sarı ışıklar?”

“Göremiyorsun çünkü hepsi dolu. Tucker, dinle...”

“Sarı ışık, baba!”

“Süper.”

Taksi yanaştı ve Tucker’la Jackson bindiler.

“Hangi tren istasyonuna gitmemiz gerek?”

“King’s Cross. Ama...”

Tucker taksi şoförüne, içinde bir Batı Londra adresi de -Annie buranın Lizzie’nin evi olduğunu tahmin etti- olan karmaşık talimatlar verdi ve şehri bir uçtan bir uca geçip istasyona gidecekleri uzun bir yolculuk başladı. Annie, bir ATM makinesinde durmaları

gerekeceğine çok emindi. Tucker'ın hiç parası yoktu ve taksinin kaç para tuttuğunu görünce dudağı uçuklayacaktı.

“Bizimle geliyor musun?” dedi Tucker, taksinin kapı koluna hızla asıldığı sırada. Elbette retorik bir soruydu bu ve Annie, sadece ne söyleyeceğini duymak için, daveti geri çevirmeye niyetlendi. Sonra o da taksiye bindi.

“Önce Lizzie'nin evinden bavullarımızı almalıyız. Tren saatlerini biliyor musun?”

“Bir sonrakini kaçıracağız. Ama ondan sonraki için muhtemelen yarım saat falan beklememiz gerekecek.”

“Çizgi roman alıp bir kahve içecek zaman... Daha önce hiç bir İngiliz trenine binmiş miydin bilmiyorum.”

“TUCKER!” dedi Annie. Sözcük keskin ve kaba çıkmıştı ve niyetlendiğinden daha yüksek bir tondaydı; Jackson korkarak ona baktı. Eğer onun yerinde Annie olsaydı, bu deniz kenarı tatilinin ne kadar eğlenceli olacağını merak ederdi. Ama bu hiç durmayan ve konuyu dağıtan gevezeliğin arasına girmesi gerekiyordu.

“Evet,” dedi Tucker, kibarca. “Annie?”

“İyi misin?”

“İyi hissediyorum.”

“Yani, kimseye bir şey demeden hastaneden öylece yürüyüp çıkmaya izinli misin?”

“Kimseye bir şey demediğimi nereden biliyorsun?”

“Sadece tahmin ediyorum. Hastaneden çıkma hızımızdan.”

“Birkaç kişiye hoşça kal dedim.”

“Kime?”

“Bilirsin işte. Arkadaşlar. Orada edindim. Hey, şu Albert Hall mü?”

Annie onu duymazdan geldi. Tucker omuz silkti.

“İçinde hâlâ balon var mı? Çünkü Gooleness'te onları çıkartacak kimseyi bulamazsın.”

Bu iş yürümeyecekti. Tucker'la annesiymiş gibi konuşuyordu – sanki 1950'lerde Yorkshire ya da Lancashire'da bir yerde doğmuş, pansiyon işletmecisi bir anne babanın çocuğuydu. Annie'nin sesinde neredeyse çıplak döşeme muşambalarını ve haşlanmış ciğeri duyabiliyordu.

“Hayır. Sana söyledim. Orada küçük bir deliği açık bıraktılar. Ama sana sorun çıkarmayacaktır.”

“Eh, küt diye devrilip tahtalıköyü boylarsan bana pekâlâ sorun çıkaracaktır.”

“‘Küt diye devrilip tahtalıköyü boylamak’ ne demek baba?”

“Bir şey demek değil. İngiliz saçmalığı. Gelip kalmamız şart değil, tamam mı? Eğer rahatsız oluyorsan, sadece bizi bir yerlerde bir otele bırak.”

“Bütün aileni gördün mü?” Soru listesinin üstünden geçtikten sonra, kendini bir ev sahibine dönüştürebilirdi – doğru düzgün, hoş karşılayan, pişkin ve yardımsever.

“Evet,” dedi Tucker. “Dün öğleden sonra eğlenceli bir çay partisi yaptık. Herkes iyi, herkes birbiriyle iyi geçiniyor, her şey güzel. Oradaki işim bitti.”

Annie, Jackson’ın gözlerini yakalamaya çalıştı ama çocuk şüpheli bir gerginlikle taksi penceresinden dışarı bakıyordu. Sağlığını kontrol etmişti, babalık sorumluluklarını yerine getirip getirmediğini kontrol etmişti. Ona inanmamazlık edemezdi. Bunu zaten istemiyordu da.

Jackson trende yeterince mutluydu, bunun nedeni çoğunlukla İngiliz pastaları üzerine yoğun bir kurs aldığı içindi; istediği zaman yemekli vagona gitme izni vardı. Şekerlemeler, kurabiyeler ve cipslerle dönüyor, egzotik kelimeleri ağzının içinde İtalyan şarabıymış gibi döndürüyordu. Bu sırada Tucker, büyük bir mücadele vererek bir strafor bardaktan sıcak çay yudumluyor ve küçük kasaba evlerinin önünden geçip gitmesini izliyordu. Dışarısı tamamen düzlüktü; gökyüzü hırçın koyu gri anaförlerle doluydu.

“Peki, senin kasabanda neler yapılır?”

“Yapılır mı?” deyip kahkahayı koyverdi. “Affedersin. Goole-ness’le etken bir fiilin yan yana gelmesi beni şaşırttı da.”

“Çok uzun kalmayacağız zaten.”

“Sadece çocukların senden vazgeçene ve evlerine dönmek için binlerce kilometrelik yolculuklara çıkana kadar.”

“Of.”

“Üzgünüm.” Gerçekten de öyleydi. Bu kınama hali birdenbire nereden çıkmıştı böyle? Bu çekimin yarısının sebebi, onun inişli

çıkışlı geçmişi değil miydi? Eğer bir kütüphaneci gibi davranmasını istiyorsa, bir rock müzisyenini çekici bulmanın anlamı neydi ki?

“Her neyse, Grace nasıl?”

Jackson babasına bir bakış fırlattı ve Annie bunu yakaladı.

“Evet, Gracie iyi. Paris’te bir adamla birlikte yaşıyor. Bir şey olmak için, bir şey eğitimi alıyor.”

“Onu görmediğini biliyorum.” *Kapa* çeneni. Tanrım.

“Gördüm. Görmedim mi Jacko?”

“Gördün baba, evet. Seni gördüm.”

“Onu, Grace’yi görürken mi gördün?”

“Evet. Ona bakarken ve onunla konuşurken sürekli babamı izledim.”

“Sen küçük bir uydurukçusun ve sen de büyük bir uydurukçusun.”

İkisi de bir şey demedi. Belki de uydurukçunun ne olduğu konusunda hiçbir fikirleri yoktu.

“Neden o?”

“Hangisi?”

“Neden Grace?”

“Neden Grace ne?”

“Nasıl oluyor da diğerlerini görmenin sence bir sakıncası yokken o seni korkutabiliyor?”

“O beni korkutmuyor. Neden korkutsun ki?”

Belki de Duncan’ın trende oturup bu konuşmaları dinlemesi gerekirdi. Annie Duncan’ın şöyle bir göz atacağını ve bütün organlarıyla bu sohbeti dinleyeceğini biliyordu; demek istediği, burada olmanın ona iyi geleceği, bu adamla ilgili takıntısının gitgide azalıp belki de geriye hiçbir şey kalmayacağıydı. Annie’ye göre, her ilişki yakınlıştıkça eksiliyordu; bir adam kendi kızıyla ilişkisi hakkında utanmadan yalan söylerken aynı zamanda British Rail çayını yudumluyorsa, ona hayranlık duyamazdınız. Onun durumunda, tutkulu hayranlığın ve romantik kurgunun yerini asabi, dır-dırcı, anaç bir ayıplamanın alması üç dakika sürmüştü. Bu da ona, evli kadın arkadaşlarının bazılarının ara sıra nasıl hissettiğini gayet iyi tanımlıyordu. Hastane odasıyla taksi arasında bir yerde Tucker’la evlenmişti.

“Seni neden korkutuyor bilmiyorum,” dedi Annie. “Ama kesinlikle öyle.”

Gooleness’e yolculuğun Tucker’a *The Old Curiosity Shop*’un* tedirgin ediciliğini hatırlatan bir tarafı vardı. Ölmek için İngiltere kırsalında sürünerek ilerlediğini sanmıyordu, ama İngiliz trenleri kesinlikle Küçük Nell ve büyükbabasından daha hızlı gitmiyordu ve hangi cehenneme gidecek olurlarsa olsunlar yürümeleri gerekiyordu. (Tren şimdiden üç kez durmuştu ve bir adam duygusuz, pişmanlık duymayan bir ses tonuyla anonsla onlardan özür dileyip duruyordu.) Ama kesinlikle formunda değildi, kuzeye doğru yol alıyordu ve bütün o saçmalıkları arkasında bırakıyordu. Kendini eskisinden çok daha fazla, on dokuzuncu yüzyıldan hasta bir genç kız gibi hissediyordu. Belki bir şeye yakalanıyordu – bir ruh hastalığına veya ortalıkta dolanan şu varoluşsal deliliklerden birine.

Kendisine karşı makul derecede dürüst olduğunu düşünmek Tucker’ın hoşuna giderdi; yalan söylediği sadece başka insanlardı. Ve neredeyse bütün hayatı boyunca, Grace hakkında insanlara yalan söyleyip durmuştu. Ona da çok yalan söylemişti. İyi haber, bu yalanların daimi olmayışındı, kimseye saçmalık anlatmasının gerekmediği uzun zaman dilimleri vardı; kötü haber, bunun nede-ninin Grace’in çoğu zaman onun radarının çok uzağında oluşuydu. Doğduğundan beri onu iki ya da üç kez görmüştü (bunlardan biri Grace’in, Cat’le ve Jackson’la yaşamak üzere ta Pennsylvania’ya yaptığı feci bir yolculuktu, Jackson bu ziyareti akıl sır ermez bir sevgiyle hatırlıyordu) ve onu mümkün olduğunca az düşünmüştü, ama bunun kafasının rahat etmesi için gerekenden çok daha fazla olduğu ortadaydı. İşte buradaydı, evden çok uzaktaki bir trende neredeyse hiç tanımadığı biriyle birlikte, Grace konusunda yine yalan söylüyordu.

Bu yalanlar çok şaşırtıcı değildi aslında. Bir üçüncü tekil şahıs varlığına bürünüp –“Tucker Crowe, yarı efsanevi münzevi, kaydedilmiş en harika, en romantik ayrılık albümünün yaratıcısı”- en büyük kızı hakkında gerçekleri anlatamazdı. Ve artık gerçek bir

* Charles Dickens’ın bir romanı. (ç.n.)

birinci tekil şahıs varlığı da olmadığına göre -Minneapolis'teki o geceden beri yoktu- onu başından atması şarttı. İçkiyi bıraktığında terapiye gitmişti ama terapistine de yalan söylemişti; ya da daha çok terapistine Grace'in önemi konusunda rehberlik etmişti ve terapist gerekli hesap kitabı hiç yapmamıştı. (Hiç kimsenin hesap kitap yaptığı yoktu. Ne Cat, ne Natalie, ne Lizzie...) Grace hakkında konuşmak, Tucker'a hep *Juliet*'ten vazgeçmek gibi gelmişti ve buna hazırlıklı değildi. Elli yaşına gelince, insanların o yaşa gelince yaptığı gibi, şimdiye dek yaptıklarını düşündü ve en önemli şeyin *Juliet* olduğunu gördü. Onun hoşuna gitmiyordu ama başka insanlar seviyordu ve bu da yeterliydi: bir adam sanatsal şöhretini korumak için bir-iki çocuk feda edebilirdi kesinlikle, özellikle de elinde pek başka bir şey yoksa. Hem Grace gerçekten ıstırap falan da çekmiş değildi. Ah, elbette, muhtemelen babalarla ve genel olarak erkeklerle taşak geçiyordu. Birinin, annesinin ya da üvey babasının, terapi seanslarına parayı bayılması gerekmişti; Cat'in onunkileri ödediği gibi. Ama bildiği kadarıyla çok güzel, akıllı bir kızdı ve bir hayatı, şimdiden bir erkek arkadaşı ve ne olduğunu hatırlayamasa da bir mesleği vardı. Ve yaşlı babacığının kibri yüzünden çok büyük bir bedel ödüyormuş gibi görünmüyordu. Şayet Grace onu yetersizlikleriyle yüzleşmeye zorlamış olsaydı, Maury Povich'in programında böyle görülmezdi. Ama dünya bundan daha karmaşıktı. Sadece iyiler ve kötüler, harika babalar ve berbat babalar yoktu. Ve bunun için Tanrı'ya şüküler olsun.

Annie kaşlarını çatıyordu.

"Ne oldu?"

"Sadece bir şeyi anlamaya çalışıyorum."

"Yardımcı olabilir miyim?"

"Umarım. Grace ne zaman doğdu?"

Hasiktir, diye düşündü Tucker. Birinin hesap kitap yapacağı tuttu. Aynı anda hem mide bulantısı hem de rahatlama hissetti.

"Daha sonra," dedi Tucker.

"Kimden ya da neden daha sonra?"

"Ne demeye getirdiğini anlıyorum galiba."

"Gerçekten mi? Şaşıyorum. Hele ki Grace'in yaşını sormamın nedenini, kendimin bile bilmediğini düşününce."

“Akıllı bir kadınsın, Annie. Amacına ulaşacaksın. Ama bu konuyu sonraki bir zamana kadar konuşmak istemiyorum.”

Başıyla, kafasını çizgi romana iyice gömmüş Jackson’ı işaret etti. “Ah.”

Ve ona baktığında, Annie’nin yolun yarısını çoktan geçmiş olduğunu fark etti.

Gooleness’e vardıklarında karanlık çökmüştü. Çantalarını, pis kokulu bir taksinin beklediği, istasyonun önündeki taksi durağına sürüklediler. Şoför arabasına yaslanmış sigara içiyordu, Annie ona adresi söyleyince sigarasını yere atıp küfretti. Annie çaresiz bir biçimde Tucker’a omuz silkti. Çantalarını bagaja kendilerinin koymasına gerekti ve bu işi daha çok Annie’yle Jackson yaptı. Tucker’ın bir şey kaldırmasına izin vermediler.

Aşırı ışıktandırılmış kebabçıların, dilediğin-kadar-ye üç pound mönülerini Hint restoranlarının ve tek kelimelik isimleri olan -“Lucky’s”, “Blondie’s”, hatta birinin adı “Boozers”tı- barların önünden geçtiler.

“Gündüzleri daha iyi görünür,” dedi Annie, özür diler bir tonla.

Tucker şimdi kafasını toparlıyordu. Etnik yemeklerden birkaçını Amerikan favorilerine çevirirse ve birkaç ganyan bayiini kumarhaneye yer değiştirirse, New Jersey’in en avam mesire yerlerinden birinde olurdu. Ara sıra Jackson’ın okul arkadaşlarından biri böyle bir sahil kasabasına giderdi; bunun nedeni ya anne babasının gençliklerinden bir tatili yanlış hatırlamaları ya da Bruce Springsteen’in ilk albümlerindeki romantizmi ve kuralsızlığı fark edememeleriydi. Daima bayağılık, kötü niyet ve sarhoşluktan dehşete düşmüş bir halde geri dönerlerdi.

“Balıkla patates kızartması ister misin Jackson? Akşam yemeği için biraz alalım mı?”

Jackson babasına baktı: balıkla patates kızartmasını sever miydi? Tucker başını sallayıp onayladı.

“Yolumuzun üstünde iyi bir patatesçi var. Sen sadece balık yesen olur mu Tucker. Tereyağına dokunma. Ya da patateslere.”

“Kulağa harika geliyor,” dedi Tucker. “Buradan hiç gitmeye-biliriz.”

“Gideceğiz baba, öyle değil mi? Çünkü annemi görmem gerek.”

“Sadece şakaydı evlat. Anneni göreceksin.”

“Senin şakalarından nefret ediyorum.”

Trendeki sohbetleri yüzünden, Tucker’ın hâlâ kafası karışık. Annie’yle nasıl konuşacağına dair hiçbir fikri yoktu; bu konuşmayı yapıp yapamayacağını bilmiyordu. Ona kalsaydı hepsini yazardı, kâğıt parçasını ona uzatırdı ve yürüyüp giderdi. Şimdi düşününce, ilk başta onu aşağı yukarı böyle tanımıştı, her şeyi sanal bir kâğıt üzerine yazdığı sayılmazsa...

“Evde bilgisayarı var mı?”

“Evet.”

“Sana bir e-posta yazabilir miyim?”

Üst kattaki boş odada kendi bilgisayarının başında olduğunu ve Annie’yle hiç tanışmadığını, onun binlerce kilometre uzakta olduğunu hayal etmeye çalıştı; yarım saat içinde onunla bir konuşma yapması gerekeceğini düşünmek istemiyordu. Bir kızı olduğunu nasıl öğrendiğini ve o zaman bile utancı ve korkaklığı yüzünden onu nasıl görmek istemediğini, hayatı boyunca onu nasıl yalnızca üç ya da dört kez gördüğünü anlattı ona. Julie Beatty’den bile nasıl pek hoşlanmadığını, bu yüzden kederinin, arzusunun ve falan filanın ağırlığıyla ona nasıl âşık olduğunu anlatan şarkıları söylemeyi kesmesi gerektiğini ve bu şarkıları söylemeyi kesince de başkalarını bulamadığını anlattı.

Tüm bunları daha önce hiç böyle bir araya getirmemişti; eski eşleri bile Annie kadar çok şey bilmiyordu. Tucker yardım etmiş sayılmazdı ama onlar da hesap kitap yapmamışlardı ... Grace’in yaşı konusunda birden fazla yalan söylemişti. İşlediği suçların ek-randaki toplam miktarına bakınca, çok da fazla görünmediler gö-züne. Kimseyi öldürmemişti. Tekrar baktı: eksik bir şey olmalıydı. Yoktu. Yirmi yılını işlemediği suçlar yüzünden ziyan etmişti.

Aşağıya, Annie’ye seslendi.

“Bundan çıkış alayım mı sana? Yoksa ekrandan mı okursun?”

“Ekrandan okurum. Su ısıtıcısını çalıştırır mısın?”

“Kolay mıdır?”

“Halledersin eminim.”

Merdivenlerde birbirlerinin yanından geçtiler.

“Bu gece bizi sokağa atamazsın.”

“Ah. Jackson uyuyana kadar neden beklemek istediğini şimdi anlıyorum. İyi niyetimden faydalanıyordun.”

Tucker, altüst olmuş midesine rağmen gülümsedi, mutfağa gitti, elektrikli su ısıtıcısını buldu, düğmesine basıp çalıştırdı. Suyun kaynamasını beklerken, The Phillies’i izlemeye gittiklerinde Citizens Bank’ın otoparkının önünde Cat’in çektiği, Jackson’la ikisinin fotoğrafını gördü. Annie’nin fotoğraftan çıkış alıp oraya asma zahmetine girmiş olmasından duygulandı. Kötü bir adam gibi görünmüyordu, bu fotoğrafta öyle değildi. Mutfak tezgâhına yaslandı ve bekledi.

14. Bölüm

Annie, yazdıklarını okuduktan sonra, “Pekâlâ,” dedi. “Her şeyden önce, şimdi bir eski eşi ya da çocuklarından birini arıyorsun.”

“Tek söyleyeceğin bu mu? Bütün kariyerimle ilgili olarak?”

“Şimdi. Pazarlık yok. Tahmin ederim, burada itiraf ettiğin şeylerden biri, Grace hastaneye gelmeden önce ondan kaçmış olman.”

“Ah. Evet. Ha. Bunu çoktan itiraf etmediğimi unutmuşum.”

“Her ne kadar, muhtemelen doğrusu bu olsa da Grace’le konuşman şart değil. Ama birinin ona haber vermesi gerek. Ayrıca ikinizin de güvende olduğunu söylemelisin onlara.”

Tucker, Natalie’yi seçti. Kadın kızgın, buz gibi ve kupkuru konuştu ama meseleyi çok büyütmedi. Tucker, yaşlılığında çorba yapmasını falan beklemiyordu ondan. Onu cep telefonundan aradı, kadın yanıt verdi ve ona gereken temel bilgileri ulaştırmak için, dolu gibi yağın okların arasından yürüdü. Görevlerinin bilincinde bir babaymış gibi, Annie’nin telefon numarasını bile verdi.

“Teşekkürler,” dedi Annie. “İkinci olarak: *Juliet* dâhice. Onu diğerleriyle aynı kefeye koyma.”

“O albümü iyice dinledin mi?”

“Evet. Sen çok kötü bir adamsın. Beş çocuğunun dördü için işe yaramaz bir babasın; karılarının her biri için işe yaramaz bir koca ve her bir sevgilin için berbat bir eş olmuşsun. Ve *Juliet* her şeye rağmen dâhice.”

“Nasıl böyle düşünebilirsin? Artık onun bir tomar saçmalıktan başka bir şey olmadığını bilirken?”

“En son ne zaman dinledin onu?”

“Tanrım. Piyasaya çıktığından beri dinlemedim.”

“Ben birkaç gün önce çaldım. Kaç kez dinledin peki?”

“Beni tanıyorsun, sen tahmin et olmaz mı?”

“Kaç kez?”

“Bütün geçen zaman boyunca mı? Bittiğinden beri yani?”

Hiç dinlemiş miydi? Hatırlamaya çalışıyordu. Neredeyse her ilişkide birilerini onun müziğini gizlice dinlerken yakalamıştı; ürk-müş, suçlu yüz ifadelerini hatırlayabiliyordu. Çocuklarının birkaçıyla da benzer durumu yaşamıştı, ama neyse ki Grace’le değil. Ama o zaman Grace’i gizlice bir şey yaparken yakalayabilecek kadar çok görmüyordu. Başını sağa sola salladı.

“Hiç mi?”

“Sanmıyorum. Bunu niye yapayım ki? Ama bir süre o şarkıları sahnede her gece çaldım, hatırlasana. İçlerinde bir şey olsaydı anlardım. Çünkü yok. Hepsi yalan.”

“Bana sanatın *uydurma* olduğunu mu söylüyorsun? Tanrım.”

“Sana benim sanatımın... yapay olduğunu söylüyorum. Kusura bakma. Şöyle ifade etmeme izin ver. Diyorum ki benim rock albümüm bir avuç sahte saçmalıktan ibaret.”

“Ve sence bu benim için önemli mi olmalı?”

“John Lee Hooker’ın beyaz bir muhasebeci olduğunu öğrensem benim hoşuma gitmezdi.”

“Değil mi?”

“Öldü.”

“Gördün mü, bu benim için yeni bir haber. Her neyse, diyorsun ki ben aptalın tekiyim.”

“Ha? Bu nereden çıktı?”

“Eh, o albümü yüzlerce kez dinledim ve bana hâlâ içini boşaltmışım gibi gelmiyor. Öyleyse aptal olmalıyım. Sana bakarsak gerçek bu olmalı. Öyle değil mi? Aslında rezalet bir albüm. Ve eğer gerçekleri kavrayamıyorsa, aptalım demektir.”

“Hayır hayır, özür dilerim, bunu demek istemedim.”

“Öyleyse devam et. *Juliet* konusundaki hislerini benimkilerle karşılaştı.”

Tucker onu inceledi. Bayağı sinirlendiğini görebiliyordu; demek ki bu müzikte gerçekten bir şeyler bulmuştu. Ve bu her neyse Tucker hepsini çöpe atıyordu.

Omuz silkti.

“Yapamam. Ama herkesin görüşüne saygım var.”

“İnanmasan da mı?”

“Bu durumda inanmasam da, evet. Görüyorsun ya... Sanki ben şefim de sen benim restoranımda yemek yiyorsun ve yemeğimin ne kadar güzel olduğunu söylüyorsun gibi. Ama ben onu servis etmeden önce her tarafına işediğimi biliyorum. Yani, bilirsin işte, görüşüne saygım var, ama...”

Annie burnunu buruşturup kahrkahrı koyverdi. “Ama bu tat alma duygunun hiç olmadığını gösterir.”

“Aynen.”

“Yani, Tucker Crowe, onlara servis edildiğinde hayranlarının idrar tadını alamayacağını düşünüyor.”

O turne sırasında, Tucker Crowe tam olarak böyle düşünüyordu. Kesinlikle kendisinden nefret ediyordu ama ayrıca tüm bunların üstüne atlayan herkesten de iğreniyordu. Bırakmasının bu kadar kolay olmasının nedenlerinden biri buydu.

“Kötü insanların da büyük sanat yapabileceklerini biliyorsun, değil mi?” dedi Annie.

“Evet, elbette. Sanatına hayran olduğum insanların bazıları puştun teki.”

“Dickens karısına iyi davranmıyordu.”

“Dickens, *Karım İyi Davranmıyorum* diye bir anı kitabı yazmadı.”

“Sen de *Julie Beatty Çok Derin ve İlginç Bir İnsan ve Onunla Birlikteyken Başka Kimseyi Hamile Bırakmadım* diye bir albüm yapmadın. Nasıl ortaya çıktığı önemli değil. Hepsinin tesadüf olduğunu düşünüyorsun. Ama hoşlan ya da hoşlanma, inan ya da inanma, Julie’nin ilham verdiği müzik harikulade.”

Tucker ellerini acılı bir alayla iki yanına bıraktı ve güldü.

“Ne?” dedi Annie.

“Sana tüm bunları anlattıktan sonra, benim ne harika biri olduğum noktasına geldiğimize inanamıyorum.”

“Ama öyle bir noktaya gelmiş değiliz. İki şeyi yine karıştırıyorsun. Harika biri değilsin. Sen sıg, bencil, kendini düşünen bir... otuzbircisin.”

“Sağol.”

“Yani, öyleymişsin işte. Biz senin *albümünün* ne kadar harika olduğundan bahsediyoruz.”

Tucker gülümsedi.

“Pekâlâ. İltifat, inanılmamakla birlikte, kabul edildi. Ve aşağı-lama da kabul edildi. Tüm dürüstlüğümle söylüyorum, daha önce kimse bana otuzbirci dememişti. Bayağı hoşuma gitti.”

“Tüm dürüstlüğünle kimsenin sana daha önce otuzbirci dediğini *duymadığını* söyleyebilirsin. Ama bence olmuştur. İnternete bakmıyor musun? Aslında baktığını biliyorum. Böyle tanıştık so-nuçta.”

Annie duraksadı. Tucker onun bir şey söylemek istediğini ama kendini tuttuğunu görebiliyordu.

“Devam et,” dedi.

“Benim de itiraf etmem gereken bir şey var. Neredeyse seninki kadar kötü.”

“İyi bari.”

“İnternet sitesine albümle ilgili ilk yazıyı yazan adam var ya? Benim yazımı gördüğün internet sitesi?”

“Duncan bir şey. Otuzbircilerden biri.”

Annie ona dik dik baktı, sonra da elleriyle ağzını kapattı. Tucker uygunsuz bir şey söylediği endişesine kapıldı, ama kadının gözleri haylazca bir hayretle pırıl pırıl parlıyordu.

“Ne?”

“Tucker Crowe, Duncan’ın kim olduğunu biliyor ve ona otuz-birci diyor. Bunun ne kadar tuhaf olduğunu sana anlatamam.”

“O adamı tanıyor musun?”

“O... Burası onun eviydi, birkaç hafta öncesine kadar.”

Tucker ona baktı.

“Yani o adam Duncan mı? Tüm o yılları ziyan ettiğin?”

“Evet, o. Bu yüzden müziğini o kadar çok dinledim. *Juliet Çıp-lak*’ı da bu yüzden dinleyebildim. İnternet sitesine bu yüzden bir tanıtım ekledim.”

“Ve... Ah, lanet olsun. Hâlâ bu kasabada mı yaşıyor?”

“Buradan yürüyerek birkaç dakika uzakta.”

“Yüce Tanrım.”

“Bu canını mı sıkı?”

“Şey gibi... Bütün dünyanın, bütün kasabalarındaki, bütün barların arasından buna girdim.* İnanılmaz bir şey.”

“Dediğim gibi. O olmasaydı birbirimizi tanıyamazdık. Onunla tanışmanı istiyorum.”

“Hayır.”

“Neden?”

“Çünkü a) çatlağın teki, ve b) onu öldürebilirim, ve c) ben öldürmesem de o heyecandan düşüp ölebilir.”

“Eh, ‘c’nin gerçekleşme ihtimali hayli yüksek.”

“Neden onunla tanışmamı istiyorsun ki?”

“Çünkü sen ne düşünürsen düşün, aptal biri değil. Sanat konusunda en azından. Ayrıca sen ona bir anlam ifade eden, yaşayan tek sanatçısın; aşağı yukarı bu yüzden işte.”

“Yaşayan tek sanatçı mı? Yüce Tanrım. Benden daha iyi yüz insanın ismini şimdi bir çırpıda listeleyebilirim sana.

“Mesele daha iyi olmak meselesi değil, Tucker. Ona hitap ediyorsun. Onun sözcüsü oluyorsun. Seninle bağlantı kurabiliyor. Onun sırtındaki çok karmaşık görünen sokete fişini takabiliyorsun. Neden olduğunu bilmiyorum, ama böyle.”

“O zaman onunla tanışmama gerek yok. Konuştuk işte.”

“Ah, sen bilirsin. Çok tuhaf. Bana ihanet etti ve bu ilişkinin bedeli çok ağır oldu. Ama senin burada kalıyor olman ve benim bunu ona söylememem... Hiçbir şeyle karşılaştırılamayacak kadar büyük bir ihanet gibi görünüyor.”

“Ben gittikten sonra söyle o zaman.”

Çaylarını bitirdiler ve Annie kanepeye bir yorganla yastık getirdi. Jackson misafir odasında hemen uykuya dalmıştı; Tucker onun yatağında kimin uyuyacağıyla ilgili bir kavgayı çoktan kaybetmişti.

“Teşekkürler Annie,” dedi. “Gerçekten.” Ve onu yanağından öptü.

“Yatıya misafir gelmesi güzel,” dedi. “Duncan gittiğinden beri kimse gelmemişti.”

* “...Of all the gin joints, in all the towns, in all the world, she walks into mine.” Casablanca filminden bir Rick Blaine (Humphrey Bogart) repliğine gönderme yapılıyor. (ç.n.)

“Ah. Evet. Bunun için de çok teşekkürler.” Onu diğer yanağın-
dan da öptü ve yukarı çıktı.

Cumartesi sabahı, Annie’nin uyarılarına rağmen, aydınlık, par-
lak ve soğuktu ama Tucker’a göre kasaba çok daha iyi falan gö-
rünmüyordu: ucuz gece neonları olmadan sadece, makyaj
yapmamış orta yaşlı bir fahişe gibi yorgun görünüyordu. Kahval-
tıdan sonra deniz kenarına yürüdüler; dolambaçlı yoldan gittiler
böylece Annie misafirlerine müzenin yerini gösterdi ve şekerlerin
kavanozlarında durduğu, istediğinizden iki yüz elli gram alabildiği-
niz bir şekerçiye uğradılar. Jackson, korkunç görünümlü pembe
karides şekerlerden aldı.

Daha sonra, plajda Jackson’a dalgalardan çakıl taşı sektirmeyi
öğretmeye çalışırken, Annie, “Aha,” dedi.

Jogging yapan orta yaşlı tıknaz bir adam onlara doğru geli-
yordu, havaya rağmen yüzü kıpkırmızı ve terliydi. Annie’yi gö-
rünce durdu.

“Merhaba,” dedi.

“Selam, Duncan. Burada jogging yaptığını bilmiyordum.”

“Hayır, yapmıyordum. Yeni bir şey bu. Yeni bir düzen.”

Tucker, eski eşlerle ilişkiler konusunda, bu sohbetten fişkırان
anlamı görecektense kadar deneyim sahibiydi; ama Annie’nin yüzünden
hiçbir şey okuyamıyordu. Dördü de orada öylece bir dakika kadar
dikildiler. Belli ki Annie, haberi patlatmanın en iyi yolunu kollu-
yordu, ama Duncan elini o kadar havalı uzatmıştı ki gören de bü-
yükölük gösteriyor sanırdı.

“Merhaba,” dedi Duncan. “Duncan Thomson.”

“Merhaba,” dedi Tucker. “Tucker Crowe.” Daha önce hiç kendi
adının ağırlığının bu kadar farkına varmamıştı.

Duncan, Tucker’ın elini çok kızgın bir şeymiş gibi bıraktı ve
Annie’ye küçümseyerek baktı.

“Çok zavallıca,” dedi Annie’ye. Ve yürüyüşüne devam etti.

O, çakıllı sahilde isteksizce yürüyüp uzaklaşırken, üçü arkasın-
dan baktı.

“Bu adam sana niye zavalı dedi?” diye sordu Jackson.

“Biraz karmaşık,” dedi Annie.

“Bilmek istiyorum. Bize kızdı.”

“Şey,” dedi Tucker. “Sanırım o adam söylediğim kişi olmadığını sandı. Annie’nin benden o ismi kendi ismim olarak söylememi istediğini, bunun komik olacağını düşündüğünü sandı.”

Jackson, komik bir şeyler bulabilme umuduyla bu yanlış anlamının her tarafını kafasında irdelerken, bir sessizlik oldu.

“Bu hiç komik değil,” dedi Jackson.

“Değil,” dedi Tucker.

“Peki, neden öyle olacağını düşündün?” Jackson soruyu, bu akıl sır ermez şakanın mucidi saydığı Annie’ye sormuştu.

“Düşünmedim, tatlım,” dedi Annie.

“Ama babam öyle düşündüğünü söyledi şimdi.”

“Hayır, o dedi ki... Ben babanın kim olduğunu biliyorum, değil mi? Ama o adam bilmiyor. Ama o adam Tucker Crowe’un kim olduğunu biliyor, ama senin babanın o olduğunu bilmiyor.”

“O babamı kim sanıyor peki? Fucker mı?”

Annie, altı yaşında bir çocuğun ağzından çıkacak müstehcen bir lafa gülmemesi gerektiğini biliyordu ama yine de güldü. Tucker, bu tepkinin nedenini anlıyordu. Çocuğun merakının küfürle birleşmesi, az önce olanları anlamaya çalışması yüzündendi.

“Evet!” dedi Tucker. “Tam olarak benim o olduğumu sanıyor.”

“Aslında daha büyük bir karmaşa var,” dedi Annie. “Biliyorum günah çıkarma penceresi kapandı ama...” derin bir nefes aldı. “Senin ayrıca benim... başka türlü görüştüğüm biri olduğunu sanıyor.”

“Niye böyle düşünsün ki?”

“Bana buzdolabının üstündeki resmi sordu, ben de ona gerçeği söylemek istemedim ve...”

Tucker şimdi en azından, o el sıkışmayla kastedilen yüce görevliliği anlamıştı.

“Demek durumumuz bu,” dedi Tucker. “O adam benim Annie’nin erkek arkadaşı olduğumu sanıyor. Ve Fucker’ın Tucker olduğunu düşünüyor.”

“Haklıydım,” dedi Jackson. “Öyle çok da komik değil.”

“Değil.”

“İyi,” dedi Jackson. “Çünkü şakalar başkalarına komik gelirken anlamamak hoşuma gitmiyor.”

“Her neyse,” dedi Tucker. “Neticede şu an kendim olmaktan hayli uzaktayım.”

“Aynen.”

“Bunu kanıtlama zahmetine girmeme gerek var mı?”

“Sıkıntı şu ki, Tucker Crowe hakkında senin bildiğinden daha çok şey biliyor o.”

“Evet ama belgeler bende.”

Yaklaşık on beş dakika sonra, Duncan Annie’yi cep telefonundan aradı. Tucker ve Jackson’la müzenin kapısına gelmiş, işyeri anahtarlarını bulabilmek için çantasını karıştırıyordu: Gooleness’in cazibesi şimdiden -tahmin edilenden çok daha kısa bir zamanda yormuştu ve misafirlerine uzun zaman önce ölmüş köpekbالیğının parçalarını göstermek üzereydi.

“Bunu yaptığına inanamıyorum,” dedi Duncan.

“Ben bir şey yapmadım aslında,” dedi Annie.

“Eğer kasabada baban yaşında bir adamla dolaşp kendini mas-kara etmek istiyorsan, bu senin bileceğın bir iş. Ama Tucker meselesi... Anlamı ne bunun? Neden yapıyorsun?”

“Aslına bakarsan şu an onunla birlikteyim,” dedi Annie. “Yani, bu sohbet biraz ayıp kaçıyor.”

Tucker eliyle ağzını kapatma işareti yaptı.

“Onu çocukça oyununun bir parçası yapmadan önce düşün-
cektin bunu.”

“Bu bir oyun değil,” dedi Annie. “O Tucker Crowe. Hâlâ da öyle. İstersen ona kendisiyle ilgili her soruyu sorabilirsin.”

“Bunu neden yapıyorsun?”

“Ben bir şey yapmıyorum.”

“Birkaç hafta önce Tucker Crowe’un fotoğrafını gördün. Neye benzediğini biliyorsun. Emekli bir muhasebeciye benzemiyor.”

“Fotoğraftaki o değildi. O, komşusu John. Senin gibi insanların bütün internete yaydığı bir yanlış anlama yüzünden Fake Tucker ya da Fucker olarak da biliniyor.”

“Ah, Tanrı aşkına. Tam olarak nasıl tanıştın ‘Tucker Crowe’la peki?”

“*Juliet Çıplak* için yazdığım yazıyla ilgili e-posta gönderdi bana.”

“Sana e-posta gönderdi?”

“Evet.”

“Siteye bir tane yazı koydun ve Tucker Crowe’dan e-posta aldın.”

“Dinle, Duncan; Tucker’la Jackson burada ayakta dikiliyorlar ve hava çok soğuk ve...”

“Jackson mı?”

“Tucker’ın oğlu.”

“Ah, şimdi de bir oğlu var demek? O nereden çıkmış peki?”

“Nasıl bebek yapıldığını bilirsin, Duncan. Her neyse. Buzdolabının üstünde görmüştün Jackson’ın fotoğrafını.”

“Senin emekli muhasebeciyle torununun resmini gördüm buzdolabının üstünde. Bu karışık bir iddia.”

“Bu bir iddia değil. Dinle. Sonra ararım seni. İstersen çaya falan gelirsin. Hoşça kal.”

Ve Annie telefonu kapattı.

Ros, Annie’nin Londra’da geçirdiği birkaç gün boyunca sıkı çalışmıştı. O yola çıkmadan bir gün önce ikisi, Gooleness anıları koleksiyonuna iyice bakmak için Terry Jackson’ın evine gitmişler ve sergilenecek başka bir şey olmadığı için hemen hemen hepsini almışlardı; evlilik yaşamı boyunca, bu eski otobüs biletleri ve gazeteler yüzünden boş bir odayı kullanmayı reddeden Terry’nin karnısı, bunları ödünç değil hediye olarak verdiği konusunda ısrarcıydı. Terry sergi için hiçbir bütçe sağlayamıyordu, bu yüzden onun eşyaları arasından -eski çerçeveler, kullanılmamış tozlu dosyalar- sergileyebilecekleri her şeyi almışlardı. Çoğu hâlâ çöp poşetleri içinde duruyordu.

“İğrenç,” dedi Jackson, ona gözü gösterdiğinde.

Annie onun doğruyu söyleme kararlılığına hayran kalmıştı, ama göz Annie’yle Ros’un umduğu şekilde size bakmıyordu; bunun nedeni artık maalesef pek de bir göze benzemiyor oluşuydu.

Köpekbalığıyla ilgili anlattığı şeylerden çok Gooleness halkı konusunda anlattıkları dolayısıyla bu gözü sergide tutmaya karar vermişlerdi; ama bu kararlarını Gooleness halkına açıklamayacaklardı.

Tucker, Terry'nin Stones afişini sevdi ve o dört ahababın deniz kenarında geçirdikleri güne ilişkin fotoğrafa bayıldı.

"Neden bu bana hüüzün veriyor?" dedi. "Mutlu oldukları halde? Yani, elbette şu an çok yaşlı veya ölü olmalılar. Ama bundan daha fazlası var sanki."

"Ben de aynı tepkiyi verdim. Boş vakitleri çok değerli olduğu için sanırım. Kıyaslarsak bizim daha fazla zamanımız var, onu çok daha çeşitli şekillerde değerlendirebiliyoruz. Ama bu fotoğrafı ilk gördüğümde, üç haftalık ABD gezisinden yeni dönmüştüm ve..." Durdu.

"Ne?"

"Ah," dedi. "Bunu da bilmiyorsun."

"Neyi?"

"Benim Amerika tatilimi."

"Hayır," dedi Tucker. "Ama daha yeni tanıştık. Anlatabileceğin birkaç tatilin daha olmuştur herhalde."

"Ama sohbetimizin gelişi şu aşamada bundan söz etmem gerekir."

"Neden?"

"Bozeman, Montana'ya gittik. Memphis'te artık yerinde olmayan bir stüdyonun arazisine de gittik. Berkeley'e de. Minneapolis'teki Pits Club'ın tuvaletine de..."

"Lanet olsun, Annie."

"Kusura bakma."

"Neden gittin ki onunla?"

"Amerika'yı görmek için iyi bir fırsat gibi göründü. Hoşuma da gitti."

"Julie Beatty'nin evinin önünde dikilmek için San Francisco'ya mı gittiniz?"

"Ah. Hayır. Suçsuzum. Bıraktım o gitsin. Golden Gate Köprüsü'nde yürüyüp biraz alışveriş yapmak için gittim ben San Francisco'ya."

“Yani şu Duncan denen herif... gerçek bir takipçi sapık.”

“Öyle galiba.”

Bir an için Annie küçük bir kıskançlık sızısı hissetti. Duncan’ın onu takip etmesini hiç istediği için değildi. Onu itinin arkasına saklanmış ya da alışveriş yaparken bir süpermarket rafının arkasına kafasını sokmuş görmek istemezdi. Ama Tucker’a duyduğu heyecanı ona da duysa fena olmazdı. şimdi onunla konuşan bu adamın, herhangi bir insanın olabileceğinden daha fazla rakibi olduğunu yeni fark ediyordu.

Duncan kendine bir bardak portakal suyu doldurdu ve mutfak masasına oturdu.

“Gina.”

“Evet, tatlım.”

Gina masaya oturmuş kahve içiyor ve *The Guardian* gazetesi okuyordu.

“Sence Tucker Crowe’un Gooleness’te olma ihtimali nedir sence?”

Kadın ona baktı.

“*Bizim* Tucker Crowe mu?”

“Evet.”

“*Bu* Gooleness’te mi?”

“Evet.”

“Bana kalırsa çok düşük bir ihtimal. Neden? Az önce onu gördüğünü mü sandın?”

“Annie öyle söylüyor.”

“Annie gördüğünü söylüyor.”

“Evet.”

“şey, onun neden böyle söylediğini bilmiyorum ama seninle kafa bulmuş bence.”

“Ben de öyle düşünüyorum.”

“Sana neden böyle bir şey söyledi ki? Çok acayip bir şey bence. Ve çok acımasız, yani senin... özel ilgin olduğunu düşününce.”

“Plajda jogging yapıyordum, o da orada saygıdeğer görünüşlü bir adam ve küçük bir çocukla birlikteydi. Durdum, adama kendimi tanıttım, o da bana Tucker Crowe olduğunu söyledi.”

“Bu seni şok etmiş olmalı.”

“Sadece neden adamdan böyle söylemesini istediğini bilmiyorum. Yani, çok da zekice değil. Ya da komik değil. Sonra duşa girmeden önce Annie’yi yatak odasından aradım ama hikâyesini değiştirmede.”

“Tucker Crowe’a benziyor muydu?”

“Hayır. Hem de hiç.”

Gözleri şömine rafının üzerinde ve Duncan buraya taşınırken getirdiği fotoğrafın üstünde dolaşmaya başladı: Tucker sahneydi; belki Bottom Line’da, yetmişlerin sonunda... Duncan, önceki gece Gina’yla *Juliet* hakkında konuşurken hissettiği paniğe benzeyen başka bir küçük panik atağının başladığını hissedebiliyordu. Bu sabah plajda gördüğü adam, birkaç hafta önce bir kulüpte “Farmer John”u söyleyen değildi, bu kesin. Ve bugün plajda gördüğü adam kesinlikle Neil Ritchie’nin ünlü fotoğrafındaki, kameranın üstüne atlayan vahşi adam da değildi. Duncan’ın kafasına ilk kez, şöminenin üstündeki adamın Ritchie’ye saldırmaya çalışan keçe saçlı adam olup olamayacağı takıldı. Aslında birbirlerine hiç benzemiyorlardı. Gözleri farklıydı, burunları farklıydı, tenlerinin rengi farklıydı. Şimdiye kadar Crowe’cuların bilgisinden bir kez olsun şüpheye düşmemişti; Neil Ritchie’nin öyküsünü tarihi bir an, bir gerçek olarak kabul etmişti. Neil Ritchie’nin -şimdi panik duygusu yoğunlaşıyor ve hızlanıyordu- aptalın teki olduğunu saymazsak. Duncan onunla hiç tanışmamıştı ama cehaleti, kabalığı ve kendini beğenmişliği herkesin malumuydu ve Duncan birkaç yıl önce ondan saldırgan ve birazcık da dengesiz bir e-posta almıştı. Neil Ritchie, rahatsız edilmek istemeyen eski bir şarkıcı-söz yazarının mahremiyetine saldırmak için kim bilir kaç kilometre yol kat etmiş bir adamdı. Kabul edelim, normal bir davranış değildi bu. Peki, Duncan’ın Annie’den ve plajda gördüğü cana yakın adamdan daha fazla güvenmeye hazır olduğu kişi bu muydu? Eğer bu denklemdeki iki Farmer John resmi alınıp, Bottom Line resmindeki şarkıcıya gözlük takılıp saçı kır renge boyanır ve kesilirse...

“Aman Tanrım,” dedi Duncan.

“Ne?”

“O adam gerçek Tucker Crowe değilse kendini neden öyle tanıtaçağına dair hiçbir iyi sebep gelmiyor aklıma.”

“Gerçekten mi?”

“Annie aslında zalim biri değildir. Plajdaki kişi de şu resimdekine biraz benziyor aslında. Sadece daha yaşlı.”

“Peki, sana onu nereden tanıdığını anlattı mı?”

“Adamın ona e-posta gönderdiğini söyledi. Pat diye. Bizim internet sitesine *Çıplak*’la ilgili yazdığı yazıdan sonra.”

“Eğer bu doğruysa,” dedi Gina düşünceli bir şekilde, “kendini asmak falan istiyor olmalısın.”

Maalesef Duncan Gooleness sokaklarında, bir saatten kısa bir süre içinde ikinci kez jogginge çıkacak fiziksel yeterliliğe sahip değildi; bu yüzden ara sıra duraklayarak hızlı bir yürüyüşe çıktı. Düşünmek için zamana ihtiyacı vardı zaten; düşünecek çok şey vardı.

Duncan, pişman olan adamlardan değildi, en azından kısa bir süre öncesine kadar. Ama son birkaç haftadır kendini, bir şeyleri farklı bir şekilde yapmış olmayı dilerken yakalıyordu. Düşüncesiz, aşırı meraklı ve yargı yeteneğinden yoksundu. Pek çok şeyi yanlış yapmıştı ve bu yüzden kendinden nefret ediyordu. En büyük yanlış yaptığı şeyinse *Juliet Çıplak* olduğunu fark etmişti. Aklından ne geçiyordu acaba? Neden böyle bir tepki vermişti? Beş kez daha çaldıktan sonra, parçaların akustik hali kabak tadı vermeye başlamıştı; on seferden sonra, albümü bir daha dinlemek istemediğine karar verdi. Sadece zayıf, yetersiz ve cılız olduğu için değil; aynı zamanda *Juliet*’in ihtişamını azaltmaya başladığı için: bir sanat eserinin paslı iç kısımlarını görmeyi kim isterdi ki? Konunun uzmanlarının ilgisini çekmesi beklenirdi ve o da bir uzmandı. Ama orijinalinden daha iyi olduğu sonucuna nasıl varabilmişti? Bu sorunun yanıtının bir kısmını biliyordu: akranlarından daha önce *Çıplak*’ı dinleme şansı olmuştu ve albümün kötü ve anlamsız olduğuna ilişkin herhangi bir eleştiri göndermek bu avantajını çöpe atmak olurdu. Ama sanatın bazen böyle bir şey olduğunu hissediyordu: avantajlar bahşediyordu. Ama ona bir bedeli olmuştu. Bunu ödeyecek parası olmakla birlikte kurlar bir anda enkaza dönmüştü.

O berbat yazıyı neden siteden kaldırmıyordu ki? Bilgisayarına doğru yöneldi ve ardından tekrar geri döndü. Sonra yapacaktı.

Tüm o olanlar, şimdi de bu. Tucker Crowe'un Gooleness'te olduğu doğrudur -*onun eski evinde kalıyordu*- ve o zaman, eleştirel yetilerinin geçici eksikliğinin yasını tutmak için başka pek çok sebebi daha vardı. Annie'nin fütursuzluğundan çok canı sıkılmamış olsaydı belki de ayrılmazlardı ve Tucker'la birlikte tanışırlardı. Eğer o da siteye Annie'nin yazdığı türden bir yazı koymuş olsaydı, Tucker ona da e-posta gönderebilirdi. Bunların hepsi çok fazlaydı aslında. Hep çok dikkatli bir hayat sürmüştü ve bir anda bir top onun dikkatini dağıtıvermişti. (Gina da vardı elbette, aynı hikâye içindeki başka bir hikâye olarak. Mecazen *Çıplak* olan Gina'ydı ve onun gerçekçi çıplaklığı, ya da onu sunma biçimi, bu mecazın uygunluğunu vurguluyordu sadece. Oraya da çok hızlı atlamıştı.)

Yetişkin hayatının büyük bir bölümünde Tucker Crowe'la tanışmayı ya da en azından aynı odada olmayı istemişti, ama işte burada, muhtemelen bu arzusunu gerçekleştirmenin eşiğindeydi ve korkuyordu. Eğer Tucker Annie'nin yazısını okuduysa, o zaman Duncan'inkini de okumuş olma ihtimali vardı. Tahminen o yazıdan nefret etmişti ve yazarından da nefret etmişti. Tucker Crowe kim olduğumu biliyor, diye düşündü Duncan, ve benden nefret ediyor! Böyle bir şey mümkün müydü? En azından eser karşısında duyulan büyük coşkuyu görüp takdir etmiş olmalıydı. Öyle değil mi? Yoksa ondan da mı nefret etmişti? Her şeye rağmen, Annie bir tür zalimce ve çocukça oyun oynuyorsa belki bu herkes için daha iyi olurdu. İkinci kez Gina'nın evine doğru yöneldi, sonra tekrar fikrini değiştirdi.

Bütün bu şüphelerin ve endişelerin, kendinden nefret etmelerin tam ortasında, Duncan, Tucker'ın söylediği kişi olduğunu kanıtlayacak ya da onu bir sahtekâr olarak ifşa edecek sorular düşünürken buldu kendini. Aslında zor bir şeydi bu. Tucker Crowe'un Tucker Crowe konusunda, Duncan Thomson'dan bile büyük bir otorite olduğunu kabul etmesi gerekiyordu. Mesela "And You Are?"daki *pedal steel* gitarı kimin çaldığını sorarsa ve Tucker onun Sinsi Pete Kleinow olmadığında ısrar ederse o zaman albüm kapağı yanlış demekti ve iddia etmek ona düşmezdi. Tucker bilecekti

elbette. Bu tartışmaları her zaman kazanabilirdi. Hayır, farklı bir şey gerekiyordu ona, muhtemelen yalnızca ikisinin bilebileceği bir şey. Ve böyle bir şeyin olduğunu sanıyordu.

Annie, Duncan'ı ön çitin önü tarafında gördü, belli ki nispeten kısa bir zaman öncesine kadar kendisinin de olan evin kapısını çalacak cesareti toplamaya çalışarak oyalanıyor ve kimse görmeden pencereden içeri bakmaya çalışıyordu; Annie bu ironiye neredeyse kahkalarla gülecekti. Daha iki saat önce, Duncan'ın ona karşı hiçbir tutku hissetmemesine, Annie'yi görmek için çitin arkasına saklanıp bekleyecek arzuyu içinde uyandıramamış olmasına dövünüyordu; ama şimdi oradaydı işte, tam olarak bunu yapıyordu. Hemen peşinden, Annie bunda hiçbir ironi olmadığını fark etti. Duncan çitin arkasına saklanıyordu çünkü mutfağında Tucker Crowe vardı. Eskiden nasıl değilse, onun için hâlâ yeterli değildi.

Ön kapıyı açtı.

“Duncan! Aptallık etme. İçeri gir.”

“Kusura bakma. Ben sadece...” Daha sonra, bu davranışı için mantıklı hiçbir açıklamada bulunamayarak, omuz silkti ve evin önündeki yoldan yürüdü. Jackson mutfak masasında oturmuş resim yapıyor, Tucker pazar kahvaltısı için bacon kızartıyordu.

“Tekrar merhaba,” dedi Duncan.

“Merhaba,” dedi Tucker.

“Sana bir özür borçlu olma ihtimalim var,” dedi Duncan.

“Pekâlâ,” dedi Tucker. “Bundan ne zaman kesinlikle emin olursun?”

“Şey, zor bir durum, değil mi?”

“Öyle mi?”

“Eğer gerçekten öyle olmasan, bana Tucker Crowe olduğunu söylemek için hiçbir geçerli nedenin bulunmadığını düşünmeye başladım.”

“İyi bir başlangıç.”

“Ama eminim Annie açıklamıştır... Ben, ben çok uzun bir zamandır müziğine hayranım ve son birkaç yıldır, fiziki görüntünün böyle olmadığına dair bir izlenime sahibim.”

“O Fucker,” dedi Jackson, yaptığı resimden kafasını kaldırma-
dan. “Fucker bizim arkadaşımız Çiftçi John. Adamın biri onun fo-
toğrafını çekti ve herkese babam olduğunu söyledi.”

“Anladım,” dedi Duncan. “Şey. Şimdi anlayabiliyorum nasıl...
Çok mantıklı, sana inanıyorum.”

“Teşekkürler,” dedi Tucker neşeyle. “Yardıma dokunursa, pa-
saportum da var.”

Duncan afallamış göründü.

“Ah,” dedi Duncan. “Bu hiç aklıma gelmemiştir.”

“Seni hayal kırıklığına uğrattığım için özür dilerim,” dedi Tuc-
ker. “Bir sürü detaylı ıvır zıvır sorudan oluşan bir sınav düşün-
yordun büyük ihtimalle. Ama bu senin dünyan; yani bir dolu
dedikodu, komplo teorisi ve ben olmayan insanların korkunç fo-
toğrafları. Bu da benim dünyam; yani pasaportlar, veli toplantıları
ve sigorta tazminat talepleri. Benim dünyam hayli sıkıcı. Bir dolu
evrak işi.”

Tucker kolunda bir ceketin asılı durduğu bir sandalyeye doğru
gitti ve iç cepten pasaportunu çıkardı.

“İşte.” Onu Duncan’a uzattı.

Duncan pasaportu hızlıca karıştırdı.

“Evet. Şey. Her şey tamam görünüyor.”

Annie ve Tucker kahkahayı patlattılar. Duncan sersemlemiş gö-
rünüyordu, sonra zoraki gülümsedi.

“Affedersin. Kulağa biraz fazla resmi geldi galiba.”

“Jackson’inkini de görmek ister misin? Bunda sahtekârlık yap-
tığımı düşünüyor olabilirsin. Ama sırf benimle aynı soyadından
olsun diye bir çocuğun pasaportunda da sahtekârlık yapma zah-
metine katlanır mıyım?”

“Tuvaletini kullanabilir miyim, Annie?” dedi Duncan. Sonra
da izin beklemeden odadan çıktı.

“Sanırım bunlar ona biraz fazla geldi,” dedi Annie. “Dengesini
tekrar bulması lazım. Ona iyi davranmaya çalış. Sadece unutma:
bu onun hayatının en inanılmaz anı.”

Duncan döndüğünde, Tucker ona kocaman sarıldı.

“Sorun yok,” dedi. “Her şey yolunda.”

Annie güldü ama Duncan bu sarılmayı biraz uzattı ve Annie onun gözlerinin kapalı olduğunu görebiliyordu.

“Duncan!” dedi. Sonra sesinin onu azarlıyormuş gibi çıkmasına dikkat ederek, “Bizimle yemek ister misin?” diye sordu.

Ekmeklere yağ sürülüp yumurtalar çırpılırken, ellerinden geldiğince güzel sohbet ettiler. Annie Tucker’ı öpebilirdi: Duncan’ın ne kadar gergin olduğunu görebiliyordu ve ona ağlamadan yanıt verebileceğine emin olduğu türden -kasaba, işi, okuldaki çocuklar hakkında- sorular soruyordu. Duncan ne zaman konuşsa sesindeki titreme hissediliyordu ve bu durum karşısında biraz fazla resmi bir ifade tarzı benimsemişti, bazen de görünürde hiçbir neden olmadan kıkırdıyordu ama zamanın büyük çoğunluğunda, dördünün sıradan bir hafta sonu buluşmasına katıldıkları düşünülebilirdi, daha önce hep yaptıkları ve tekrar yapabilecekleri türden bir şey.

Annie Tucker’ı başka pek çok sebepten ötürü de öpebilirdi. Mutfağındaki herkesin onu farklı yoğunluk derecelerinde sevdiğini fark etmişti. (Diğer herkes en azından – Tucker’ın kendisine pek iyi davranmadığını anlayacak kadar tanıyordu onu.) En nevrotik ve muhtaç sevgi Jackson’ınkiydi, ama çocuk psikolojisi derslerinden hatırlayabildiği kadarıyla, normal alan içinde her şey yolundaydı. Duncan’ın ki tuhaf ve takıntılıydı; ve onunki... Sevgisini bir tutulma hali olarak tanımlayabilirdi ya da daha derin bir şey olarak, veya gittikçe yalnızlaşan bir kadının hastalıklı fantezisi olarak, ya da on yıl dolmadan biriyle yatma ihtiyacının itirafı olarak ve bazen bunun, bu şeylerin hepsinin bir arada olması olarak düşünüyordu ve son yirmi dört saat içinde onu bu kadar azarlamamış olmayı diliyordu. Ve evet, Tucker’ın buna bir tür ihtiyacı vardı, ama sadece adımı attığı bu dünyada kalacaksa. Bu azarların alt metinleri vardı: eğer benimle Gooleness’te yaşayacaksan, o zaman ailene gerektiği gibi davranmalısın. Bizim burada işler böyle yürür. Ama Tucker’ın onunla Gooleness’te yaşamayacağını düşününce, onu ne ilgilen-dirirdi ki? Örümcek Adam’a, sağlık ve güvenlik nedeniyle, burada olduğu sürece binalara tırmamasını söylemek gibiydi. İşin özünü kaçıırıyordu.

Bu sosyal etkinlik kısa süre sonra başka bir şeye dönüştü; bunun nedeni çoğunlukla Jackson'ın ya da Tucker'ın söylediği her bir şeyin, Duncan'ın yıllar boyunca kurduğu tezleri onaylaması ya da çürütmesiydi.

“Eh,” dedi Duncan, yemeğe otururlarken. “Güzel görünüyor.”

“Kız kardeşim bacon yemiyor,” dedi Jackson; Annie Duncan'ın kendi kendisiyle mücadele ettiğini görebiliyordu. Neleri sorması uygun düşerdi?

“Başka kardeşlerin var mı, Jackson?” diye sordu nihayet, muhtemelen hiçbir şey sormamanın da kabalık olacağını düşünerek.

“Evet. Dört tane. Ama benimle oturmuyorlar. Başka anneleri var.”

Duncan'ın boğazına bir ekmek parçası kaçtı.

“Ah. Peki. Bu...”

“Ve annelerden hiçbirinin adı Julie değil,” dedi Tucker.

“Ha!” dedi Duncan. “Bu teoriden vazgeçmeye karar verdik zaten.”

Jackson anlamaz bir ifadeyle masadaki erkeklere baktı.

“Takma kafana, Jack,” dedi Tucker.

“Tamam.”

“Tucker'la Jackson'ı müzeye götürdüm bu sabah,” dedi Annie. Tucker'ın özel hayatına ilişkin her bir küçük detayın hayati tehlikeye yol açabilecek bir heyecan doğurduğunu göz önüne alınca, hepsinin tutunabileceği çok az tarafsız bölge vardı. “Onlara köpekbalığı gözünü gösterdim. Sana söz etmiştim, hatırlıyor musun?”

“Evet,” dedi Duncan. “Doğru. Serginiz yakında açılıyor herhalde.”

“Çarşamba günü.”

“Gelip görmeliyim.”

“Salı gecesini sergi için küçük bir kokteyl vereceğiz. Büyük bir şey değil. Birkaç belediye meclisi üyesi ve Müze Dostları.”

“Tucker'a şarkı söyletmelisin,” dedi Duncan. Annie, bunun imkânsız olduğunu görebiliyordu. Duncan'ın eline risk alma fırsatı geçmişti ve bunu zıyan etmeyecekti.

“Evet,” dedi Annie. “Eminim Tucker yirmi yıllık sessizliğini

bozmak isteseydi, bunun için en doğru yer Gooleness Sahil Müzesi olurdu.”

Tucker güldü. Duncan başını eğip önündeki tabağa baktı.

“Güzel olurdu aslında. Ben... Annie’nin sana ne anlattığını bilmiyorum, ama müziğinin gerçekten çok büyük bir hayranıyım. Ben... Şey, kendimi bu konuda dünya çapında bir uzman olarak tanımlasam abartmış olmam sanırım.”

“Yazdıklarını okudum,” dedi Tucker.

“Ah,” dedi Duncan. “Tanrım. Ben... Şey, nerede yanlış olduğumu söyleyebilirsin bana.”

“Nereden başlasam bilemiyorum,” dedi Tucker.

“Belki bir röportaj yapmak istersin? Yanlış anlamaları ortadan kaldırmak için? İnternet sitesini görmüşsündür herhalde, seni pek çok kişi dinliyor.”

“Duncan,” dedi Annie. “Başlama.”

“Özür dilerim,” dedi Duncan.

“Yanlış anlama yok,” dedi Tucker. “Ben varım, hayatım var ve senin gibi on beş insan, sadece kendilerinin bildiği sebeplerden ötürü, bu hayatın nasıl olduğuna dair tahminlerde bulunuyor.”

“Herhalde böyle görünüyor olmalı. Senin bakış açısından.”

“Başka bir bakış açısı olduğuna emin değilim.”

“Soruları şarkılarla sınırlandırabiliriz.”

“Zorlama Duncan,” dedi Annie. “Tucker ilgilenmiyor bence.”

“Haklı mıydım, bu arada?” dedi Tucker. “Söylediğim kişi olup olmadığını kanıtlamak için birkaç soru hazırlamış mıydın?”

“Ben... Şey, evet. Bir tane hazırlamıştım.”

“Sor bakalım. Kendi hayatımı bilip bilmediğimi görmek istiyorum.”

“Bu belki... Biraz fazla saldırgan bir soru olmasından şüpheleniyorum.”

“Jackson’ı odadan göndermemi gerektirecek bir şey mi?”

“Ah, hayır. Sadece... Aptalca aslında. Julie Beatty’den başka kimin resmini yaptığını soracaktım sana.”

Annie odanın buz kestiğini hissetti. Duncan söylememesi gereken bir şey söylemişti; her ne kadar neden söylememesi gerektiğini anlamasa da...

“Onun resmini yaptığımdan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?”

“Kaynaklarımı ifşa edemem.”

“Kaynakların işe yaramaz.”

“Aynı fikirde değilim maalesef.”

Tucker çatalıyla bıçağını masaya koydu.

“Sizin neyiniz var yahu? Hiçbir konuda hiçbir şey bilmezken, nasıl oluyor da hâlâ bir şeyler bildiğinizi sanabiliyorsunuz?”

“Bazen sandığından daha fazla şey biliyoruz.”

“Bana hiç öyle gelmiyor.”

Duncan birdenbire masada kimseyle göz teması kuramadı; Annie’nin deneyimlerinden bildiği üzere, bu tepesinin atmak üzere olduğunun ilk işaretiydi. Öfkesini çok dikkatle ve inceden inceye kontrol ediyordu ama o yanlış deliklerden çıkıyordu.

“Güzel bir resim, Julie’ninki. Yeteneklisin. Ama artık sigara içmiyor sanırım.”

Bu son detay çok muzafferane bir edayla verilmişti ama Tucker’ın ayağa kalkması, masanın karşısına uzanması ve Duncan’ı Graceland tişörtünün yakasından kavrayıp havaya kaldırmasıyla zafer mafer kalmadı. Duncan çok korkmuş görünüyordu.

“Onun evine mi girdin?”

Annie, Duncan’ın Berkeley’e gittiği günü hatırladı. Döndüğünde ruh hali tuhaftı, çok telaşlıydı ve biraz kaçamak konuşuyordu; hatta o gece ona, Tucker takıntısının yavaş yavaş azalmaya başladığını hissettiğini bile söylemişti.

“Sadece tuvaleti kullanmak için.”

“Tuvaletini kullanasın diye seni içeri mi davet etti?”

“Tucker, lütfen, onu yere bırak,” dedi Annie “Jackson’ı korkutuyorsun.”

“Korkutmuyor,” dedi Jackson. “Sorun değil. Bu adamı sevmedim zaten. Yumruk at ona baba.”

Bu istek, Tucker’ın Duncan’ı bırakmasına yetti.

“Hiç hoş değil, Jackson,” dedi babası.

“Hayır, değil,” dedi Duncan.

Tucker ona tehditkâr bir bakış fırlattı ve Duncan hemen özür diler bir edayla iki elini birden yukarı kaldırdı.

“Pekâlâ Duncan. Açıkla bakalım, Julie’nin tuvaletini nasıl kullanabildin?”

“Yapmamalıydım,” dedi Duncan. “Evine vardığımda çok sıkışmıştım. Orada bir çocuk vardı, ön kapının anahtarını nereye koyduğunu biliyordu. Julie dışarıdaydı, böylece eve girdik ve ben işemeye gittim ve o bana resmi gösterdi. En fazla beş dakika kaldık içeride.”

“Ah, sorun yok o zaman,” dedi Tucker. “Yedi dakika olsa, haneye tecavüze girerdi.”

“Aptallık ettiğimi biliyorum,” dedi Duncan. “Kendimi çok kötü hissettim. Hâlâ öyle hissediyorum. Böyle bir şeyin olduğunu unutmaya çalıştım.”

“Şimdi de bununla böbürlenmeye çalışıyorsun.”

“Tek istediğim benim... ciddi bir insan olduğumu kanıtlamaktı. Ciddi bir uzman yani.”

“Bu iki özellik birbirine pek uygun görünmüyor, değil mi? Ciddi biri, başka birinin evine izinsiz girmez.”

Duncan derin bir nefes aldı. Bir dakika için, Annie onun başka bir şey daha itiraf etmesinden korktu.

“Kendimi savunmak için tek söyleyebileceğim... şey, sen bizden dinlememizi istedin. Ve bazılarımız biraz fazla sıkı dinledi. Yani, birinin eline Shakespeare’in evine izinsiz girme fırsatı geçse bunu kullanır, değil mi? Çünkü o zaman daha fazla şey öğrenebiliriz. Yani, Shakespeare’in çorap çekmecesini karıştırmak gayet mazur görülebilir bir durum olacaktır. Tarih ve edebiyat yararına.”

“Yani senin mantığına göre, Julie Beatty Shakespeare?”

“Anne Hathaway.”

“Yüce Tanrım.” Tucker acı acı başını salladı. “Sizler... Tutanaklara geçilsin: Shakespeare şöyle dursun, ben Leonard Cohen bile değilim.”

Sen bizden dinlememizi istedin... Bu kadarı doğrudu en azından. Doğru olmalıydı. Yerel radyoların DJ’lerine ve rock yazarlarına konuştuğu eski zamanlarda daima doğru şeyleri söylerdi: bilmek isteyen herkese müzisyen olmak için hiçbir şey yapmadığını, sadece *öyle* olduğunu ve insanlar onu dinlemeyi isteseler de

istememeseler de öyle kalacağını anlatırdı. Ayrıca, Grace'in annesi Lisa'ya zengin ve ünlü olmak istediğini, bir yeteneğin anlaşılabilirliği bütün şekillerde onun yeteneği de anlaşılana dek mutlu olmayacağını da anlatmıştı. Para hiçbir zaman gerçekten olmadı -*Juliet*'in geliriyle doğru düzgün bir yaşam sürdürebilmek bile bir iki yıl sürdü- ama diğer şeyler oldu. Saygı gördü, hakkında iyi yazılar çıktı, hayranları ve eskiden Jackson Browne ve Jack Nicholson'la takılan manken sevgilileri oldu. Duncan ve kankaları oldu. Eğer insanların oturma odalarına girmek istiyorsanız, onlar da sizinkine girmek istediğinde itiraz edebilir misiniz?

"Bu muhtemelen sana aptalca gelecek," dedi Duncan, "ve duymak istediğin bir şey de değil. Ama senin dâhi olduğunu düşünen tek insan ben değilim. Ve sen bizim... bizim uygunsuz insanlar olduğumuzu düşünüyorsun diye, dünyanın en kötü bilirkişileri olmamız gerekmiyor. Kitap okuruz, film izleriz ve düşünüyoruz, ve... Muhtemelen yanlış zamanda ve yanlış nedenlerle yazılan, aptalca *Çıplak* yazım yüzünden senin gözünde her şeyi mahvettim. Ama orijinal albüm... Onun ne kadar yoğun olduğunun farkında mısın? Onu hâlâ yeterince analiz edemedim, sanmıyorum, bunca zamandan sonra bile. Şarkıların sana ne ifade ettiğini anlamışım gibi davranmayacağım, ama seçtiğin ifade biçimi, anıştırmalar, müzikal göndermeler. Onu sanat yapan bunlar. Bana göre. Ve... özür dilerim, özür dilerim, bir şey daha. Yetenekli insanların ona illa değer vermesi gerektiğini düşünmüyorum, çünkü onlara çok basit geliyor olabilir ve bizlere basit gelen şeylere asla değer vermeyiz. Ama senin o albümde yaptığın şeye, dinlediğim başka her şeyden daha fazla değer veriyorum. Bu yüzden teşekkür ederim. Ve sanırım artık gitsem iyi olur. Ama sana tüm bunları söylemesem olmazdı."

O ayağa kalkarken, Annie'nin telefonu çaldı. Telefonu açtı ve Tucker'a uzattı. Tucker bir an telefonu fark etmedi. Sözleri ağzının yanında duran bir konuşma balonunun içinde havada asılı kalmış da tekrar okunabilirmiş gibi, hâlâ Duncan'a bakıyordu. Tucker onları yeniden okumak istiyordu.

"Tucker."

"Efendim."

"Grace," dedi Annie.

"Hey," dedi Jackson. "Gracie."

Son yirmi yıl boyunca Tucker, pek çok şey için Grace'i bahane etmişti. Onun yüzünden çalışmayı bırakmıştı; kendi kapağını ne zaman kaldırıp içeri baksa, hemencecik kapatması gerekiyordu. Grace hiç toplanmayan fazladan odaydı, hiç yanıtlanmayan e-postaydı, hiç geri ödenmeyen borçtu, bir doktorun hiç teşhis koymadığı bir semptomdu. Bunların hepsinden kötüsü, bir e-posta ya da bir kaşıntıdan çok, onun kızı olmasıydı.

"Grace? Bir dakika."

Telsiz telefonu alıp mutfaktan oturma odasına yürürken, bu tuhaf küçük sahil kasabasının bütün hikâyeyi sona erdirebilecek mükemmel bir uzlaşma mekânı olabileceğini gördü. Ailesinin bir başka üyesini de misafir etmesini Annie'den isteyebileceğini sanmıyordu, ama birkaç günlüğüne bir pansiyonda falan kalabilirdi. O sabah gördükleri kasvetli dalgakıran... Tahtaların üstüne oturup ayaklarını korkuluklardan aşağı sarkıttıklarını, konuştuklarını ve dinlediklerini ve konuştuklarını görebiliyordu.

"Tucker?"

'Baba' özellikle de gereklerini yerine getirerek kazanılması gereken bir unvandı galiba. Belki dalgakırandaki sohbetleri böyle bi-terdi: Grace ona 'baba' derdi, o da biraz ağlardı.

"Evet. Affedersin. Telefonu daha rahat konuşabileceğim bir yere götürüyordum."

"Neredesin?"

"Gooleness adında, İngiltere'nin doğu kıyısında tuhaf bir sahil kasabasıyım. Harika. Anladın mı? Biraz pasaklı ama hiç fena değil."

"Ha. Tamam. Seni hastanede ziyaret etmek için Fransa'dan geldim, biliyorsun değil mi?"

Annesinin sesini almıştı. Ya da daha çok -ve bu daha kötüydü- annesinin huyunu almıştı: o ve başka herkes için en iyisini düşündüğüne ilişkin aynı kararlılığı ve aynı şaşkın gülümseyişi duyabiliyordu. Ne Grace ne de Lisa işleri onun için kolaylaştırmamıştı: ikisi de yürek parçalayıcı bir şekilde hoşgörülü, sempatik ve affediciydi. Böyle insanlarla nasıl başa çıkılabılırdi ki? Genelde maruz kaldığı soğuk alaycılığı tercih ederdi. Onu görmezden, duymazdan gelebilirdi.

“Evet, Grace, geleceğini duydum.”

“Peki o zaman, neden kaçtın?”

“Senden kaçmıyordum.”

Gerçekten doğruyu ve uzlaşmayı amaçlıyorsa, küçük bir ya da iki taneden başka çok fazla yalan söylememeliydi; kolaylıkla geçmek için yolun en başında pozisyonunu akıllıca ayarlamak şarttı.

“Seni tüm o diğerleriyle birlikte görmek istemedim.”

“Hımmm... O diğer insanların çoğu senin çocukların olduğuna göre böyle bir şey söylemen saçma değil mi?”

“Çoğu öyle elbette. Ama hepsi değil. Orada birkaç eski eş de vardı. Bana kendimi rahatsız hissettiriyorlardı. Ve kendimi çok da iyi hissetmediğim için...”

“Ne kadarıyla başa çıkabileceğini ancak sen bilirsin elbette.”

“Düşünüyordum da sen buraya gelebilirsin,” dedi Tucker. “Böylece sen ve ben...”

Bazı berbat sözcükler ve ifadeler geliyordu aklına: ‘hoş zaman,’ ‘iyileşme,’ ‘bağlanma,’ ‘kapanma.’ Bunların hiçbirini kullanmak istemedi.

“Ne yaparız, Tucker?”

“Bir şeyler yiyebiliriz.”

“Bir şeyler yemek mi?”

“Evet. Ve konuşabiliriz.”

“Hımmm.”

“Ne dersin? Senin için tren saatlerini öğreneyim mi?”

“Sanırım... Ben bunu yapmak istemiyorum galiba.”

“Ah.”

Duyduğuna pek inanamadı. Konaklama kısmı bunun neresindeydi?

“Seni görmek için Londra’ya gelmeyi aslında pek istemedim. Ben... ben pek bir anlam göremedim bunda.”

“Bu Lizzie’nin fikriydi.”

“Demek istediğim, herhangi bir yere her türden ziyaretin anlamı. Zorluk çıkarmak istemiyorum, Tucker. Bence ilginç ve yetenekli bir adamsın ve senin hakkında bir şeyler okumayı çok severdim eskiden. Annem bir yığın şey sakladı. Ama aramızda pek bir şey yok aslında, değil mi?”

“Yok... son zamanlarda.”

Grace güldü ama iğneleyici değildi.

“Son yirmi iki yıldır yok en azından.”

Yirmi iki mi olmuştu?

“Ve varlığımın bir tür sıkıntı yarattığının farkındayım. Yani, o albümü dinledim. Orada beni duyamazsın. Ya da Lisa’yı.”

“Üstünden çok zaman geçti artık.”

“Katılıyorum. Çok uzun zaman önce, sanatı... eh, bana tercih ettin.”

“Hayır, Gracie, ben...”

“Anlıyorum. Gerçekten. Eskiden anlamazdım. Ama bilirsin. Sanatçıları severim. Anlıyorum. Artık benimle ne işin olacak ki? Kahrolası bir kasabada acı dolu bir sohbete yer olduğunu görebiliyorum. Ama ondan sonra hiçbir şeye yer yok, değil mi? Sen sahte-kâr davranmayı tercih etmiyorsan tabii. Ve senin bunu yapmanı istemiyorum. *Juliet*’ten vazgeçmene yetecek kadar şey yaşadığını da sanmıyorum.”

Bu keskin zekâyı Lisa’dan almamıştı. Tucker bunun için gururlanabilirdi.

Mutfğa dönüp telefonu Annie’ye uzattı.

“Nasıl geçti?”

Başını sağa sola salladı.

“Üzüldüm.”

“Sorun değil. Bunu çok uzun zaman önce elime yüzüme buluştırmıştım zaten. Televizyonda gündüz kuşağı programlarını çok izlediğim zaman.”

Duncan abartılı bir şekilde paltosunu giymeye çalışıyordu, Tucker’la geçireceği son birkaç dakikasında da bir şeyler koparmak için yanıp tutuşuyordu.

“Gitmen gerekmez,” dedi Tucker bitkin bir halde. Duncan ona inanamaz gözlerle baktı; sınıfın en güzel kızının onu henüz terk etmediğini öğrenmiş on altı yaşındaki bir çocuk gibiydi.

“Gerçekten mi?”

“Gerçekten. Ben... Az önce söylediklerin – çok anlamlıydı. Teşekkür ederim. Cidden.”

Şimdi de sınıfın en güzel kızı külodunu çıkarıyordu ve... Aslında bu benzetme çok tuhaftı. Şayet biri bunun tahliline kalkacak olsa, tuhaf ve rahatsız edici biçimde bencil olduğunu söylerdi.

“Benimle müziğim hakkında konuşmak istersen, bunu yapmaktan mutluluk duyarım. Bu konuda ciddi olduğunu görebiliyorum.”

Ne fark ederdi? Neden hayatının yarısını, Duncan gibi insanlardan saklanmaya çalışarak geçirmişti? Onlar kaç kişiydi? Tüm dünyaya yayılmış, bir avuç dolusu insan. Onları bir yere toplayıp tehditkâr görünmelerini sağlayan interneti siktir et. Ve onu kendi küçük paranoyak evreninin tam ortasına koyan interneti siktir et.

“Julie Beatty’nin tuvaletine işediğim için gerçekten çok özür dilerim,” dedi Duncan.

“Göründüğüm kadar umursadığımdan pek emin değilim. Benim duymuş olma: Julie Beatty, belli insanlar arasında, ateşli bir tanrıça ününün keyfini uzun ve lekesiz bir biçimde sürdürdü. Geriye dönüp baktığımda, hayli boş kafalı bir tipti. Eğer ara sıra birileri tuvaletine işiyorsa, bu gayet adil bir bedel.

Bir adamın hayatının en büyük iki parçası ailesi ve işidir ve Tucker ikisini de berbat ettiği duygusuyla çok fazla zaman geçirmişti. Ailesinin büyük bölümü için elinden hiçbir şey gelmezdi artık. Grace’le arası hiç düzelmeyecekti ve Lizzie’yle ilişkisinin de daima hem hoş görülebilen hem de rahatsız edici bir şeylerin arasında sallanıp duracağını görebiliyordu. Büyük oğlanlarla pek ilgilenmiyordu. Geriye, ona baba olarak yüzde yirmi başarı şansı tanıyan Jackson kalıyordu. Böyle bir ünle ne kadar böbürlenebilirdi?

Müziğinin kurtarılabılır bir şey olduğu hiç aklına gelmemişti ya da müziği aracılığıyla kendisinin kurtarılabileceği. Ama o öğleden sonra, düşüncelerini açık bir şekilde ifade eden, eski moda bir adamın ona tek tekrar neden bir dâhi olduğunu anlatmasını dinlerken, kendini bunun gerçekten doğru olmasını umut ederken bulmuştu.

15. Bölüm

Meclis üyesi Terry Jackson, şahsen bakmak için müzeye gelmiş ve gördüklerinden memnun kalmış görünüyordu. Gerçekten o kadar memnun kalmıştı ki açılış için hırslanmıştı.

“Sergiyi açması için ünlü birini getirmeyi deneyebiliriz.”

“Tanıdığınız ünlü var mı hiç?” dedi Annie.

“Hayır. Senin?”

“Hayır.”

“Ah, pekâlâ.”

“Elinizden gelse kimi davet ederdiniz?”

“Pek ünlü tanımam. Yeterince televizyon izlemiyorum.”

“Dünya tarihinden herhangi biri. Hayali misafir olarak.”

“Hımmm,” dedi. “Peki bu kişinin nasıl bir fonksiyonu olacak? Yani, onu birkaç kelime etsin diye mi davet ediyor olacağız?”

“Bence böyle olmalı,” dedi Terry. “Yerel basın ilgileneceği bir şey. Hatta belki ulusal basın.”

“Dünya tarihinden ölü biri Gooleness Müzesi’ndeki bir sergiyi açacak olsa, medyayı def etmek için bayağı uğraşmamız gerekirdi.”

“Peki, kafanda kim var?”

“Jane Austen,” dedi Annie. “Ya da Emily Brontë olabilirdi, Brontë topraklarından çok uzak değiliz sonuçta.”

“Sence ulusal basın buraya Emily Brontë için gelir miydi? Jane Austen için gelirlerdi ama. Bollywood’lar falan.”

Annie’nin bunun ne anlama geldiği konusunda hiçbir fikri yoktu ve duymazdan gelmeyi tercih etti.

“Emily Brontë için bile gelirlerdi.”

“Peki,” dedi Terry. Bundan bariz biçimde şüpheliydi. “Sen öyle diyorsan. Her neyse. Hadi bunu gerçekleştirebilir olasılıklar üzerinden konuşalım.”

“Yani bana, Gooleness Sahil Müzesi’ndeki bir sergiyi açmak için buraya gerçekten gelebilecek ünlü birinin adını mı soruyorsunuz? Çünkü bu farklı.”

“Hayır değil. İstedğin kadar yüksek düşün.”

“Nelson Mandela.”

“Biraz daha in.”

“Simon Cowell.”

Terry bir dakika düşündü.

“Biraz daha in.”

“Vali.”

“O gün valinin başka işi var. Eğer işi daha çabuk toparlamış olsaydınız, önce ona sorabilirdik.”

“Şu sıralar benimle kalan, seksenlerden Amerikalı şarkıcı-söz yazarı bir misafirim var. O işe yarar mı?”

Ondan söz etmeyecekti ama Terry Jackson’ın organizasyon becerileri konusundaki haksız saldırısı onu tahrik etmişti. Hem her halükarda, onun kalmayı seçeceğine pek inanmıyordu: Tucker ve Jackson üç gecedir onunla birliktelerdi ve gitmek gibi bir niyetleri yok görünüyordu.

“Kim olduğuna bağlı,” dedi Terry.

“Tucker Crowe.”

“Tucker kim?”

“Tucker Crowe.”

“Hayır. Hiçbir işe yaramaz. Kimse adını duymamıştır.”

“Seksenlerden hangi Amerikalı şarkıcı-söz yazarı işimizi görür peki?”

Adam onu sinirlendirmeye başlamıştı artık. Ünlülere duyulan bu ani ihtiyaç nereden çıkmıştı? Belediye meclis üyeleriyle hep yaşıyordu bunu. Projenin başında bütün mesele kasabanın ihtiyaçları olurdu; sonuna varınca her şey gelip *Gooleness Echo*’ya dayanıyordu.

“Billy Joel ya da öyle biri diyeceksin sandım. O bir şarkıcı-söz yazarı mıydı? Bizi ağır bir yükten kurtarabilirdi. Her neyse, teşekkürler ama Tucker Crowe hayır, teşekkürler.”

Ellerini kaldırıp, ismi söylerken tırnak işareti yaptı ve kıkırdadı; belli ki Tucker’daki müstehcenliği fark etmişti.

“Bir fikrim var,” dedi Terry.

“Söyle.”

“Üç kelime.”

“Pekâlâ.”

“Tahmin et.”

“Üç kelime miydi?”

“Üç kelime.”

“John Logie Baird. Harriet Beecher Stowe.”

“Hayır. Hiçbiri. Ah. O üç kelimedenden birinin ‘ile’ olduğunu söylemeliyim sanırım.”

“‘İle’ mi? Simon ile Garfunkel gibi mi?”

“Evet. Ama onlar değil. Bence vazgeç.”

“Vazgeçiyorum.”

“Gav ile Barnesy.”

Annie kahkahayı koyverdi. Terry Jackson kırılmış görünüyordu.

“Özür dilerim,” dedi Annie. “Ben sadece... Ben bu yönde bakmamıştım.”

“Ne dersin? Yerel efsaneler ve buralardaki pek çok kişi onları tanıyor...”

“Sevdim bunu,” dedi Annie kararlı bir biçimde.

“Gerçekten mi?”

“Gerçekten.”

Terry Jackson gülümsedi.

“Birden aklıma geliverdi aslında.”

“Ulusal basın ilgilenmeyecektir herhalde,” dedi Annie.

“Sorun değil. Küçük bir ihtimal hep vardır.”

Annie bir defasında birinin, gelecekte herkesin on beş kişi için ünlü olacağını söylediğini duymuştu. Gooleness’te Tucker Crowe’un onun misafir odasında uyuyordu ve Gav ile Barnesy sergi açılışlarına davet ediliyordu; gelecek gelmişti.

Parti günü olan çarşamba geldiğinde, Tucker’la Jackson hâlâ onda kalıyorlardı; gidişleri her defasında bir gün erteleniyordu. Annie planları konusunda onlara baskı yapmak istemiyordu, çünkü gitmeleri düşüncesine katlanamıyordu; her sabah çantalarını top-

lamış halde kahvaltıya inceklerinden korkuyordu ama bunun yerine onlar balığa gitme, yürüyüşe çıkma, ya da otobüsle sahili doluşma planlarını ilan ediyorlardı. Jackson'ın okulda olup olmaması gerektiği konusunda hiçbir fikri yoktu ama yine de Tucker aniden alnına bir şaplak indirir ve oğlunu istasyona sürükler diye sormak istemiyordu.

Ne beklediğini hiç kimseye açıklayamazdı – ya da en azından, açıklamak istemiyordu çünkü açıklamak acıklı gelebilirdi, hatta ona bile. Galiba, istedikleri herhangi bir biçimde, sonsuza kadar kalmalarını umuyordu. Eğer Tucker onunla yatağını paylaşmak istemezse, tamam, sorun yoktu; ama Annie bir noktada biriyle yatma niyetindeydi kesinlikle ve bu Tucker'ın hoşuna gitmezse kendi bileceği işti. (Bu senaryolar en ince detaylarına kadar, dolayısıyla da agresif bir tonda düşünöldü; bu özel sohbetin konuşmasını pazar gecesi, uyumaya çalışırken yazmıştı ve Tucker'ın tahmini umursamazlığına sinir olduğunu fark etmişti.) Elbette Cat'in yerini doldurması gerekecekti, en azından yılın büyük bir bölümünde – uzun tatillerde ABD'ye gidilmesini kesinlikle anlayışla karşılıyordu ama Jackson Gooleness'te okula gidecekti, belki de harika bir ünü ve önceki akşam 'tesadüfen rastgeliverdiği' etkileyici bir internet sitesi olan Rose Hill'de. Bu Jackson için ne kadar zor olabilirdi? Annesinden pek söz etmiyordu, bu da Annie'ye ümit veriyordu – öncelikli ilişkisi kesinlikle Tucker'laydı ve eğer Tucker istekleri konusunda net biriye, bu oğlanın kesinlikle hizaya gireceğinden gayet emindi. Cat'e haftalık, ya da günlük ya da ne zaman isterse o sıklıkta e-posta göndermeyi önerebilirdi ve bunlara resimler eklerdi; telefonda konuşabilirler ve Avustralya'daki birini bilgisayarımda görmene imkân sağlayan şeyi bilgisayarına indirebilirdi ve Cat ne zaman isterse gelip kalabilirdi... Eğer herkes yürümesi konusunda azimli olursa, o zaman yürürdü. Her şeyden öte, alternatifini neydi ki? Evlerine dönüp hiçbir şey olmamış gibi hayatlarına devam mı edeceklerdi?

Mesele, henüz hiçbir şeyin yaşanmamış olmasıydı elbette. Eğer Tucker'la Jackson onun kafasının içinden geçenleri duyabilselerdi, Tucker oğlunu korumak için eline geçirdiği herhangi bir silahı sallayıp durur, geri geri gidip yavaşça evden çıkarlardı. Noel biterken,

on bir buçuk ay boyunca yine yalnız başına bırakılacağını bilen annesi de benzer fantezilerle mi eğleniyordu kendini? Muhtemelen. Her şey çok kısa bir zaman içinde olmuştu, sorun buydu. Annie, hayalini kurduğu gerçek bir buluşmanın uzak ve cezbeden olasılığını yavaş yavaş, aylarca ve daha sonra yıllarca düşünerek Tucker'ın e-postalarını beklemekten yeterince mutlu olabiliirdi. Çeşitli tıbbi talihsizlikler yüzünden, her şeyi birkaç hafta içinde yalayıp yutmuştu ve şimdi elinde boş bir kutu ve belli belirsiz bir bulantı duygusuyla kalakalmıştı.

Yakın zamandaki olayların başka şekilde de yorumlanabileceğini, istemeyerek de olsa kabul etmesi gerekiyordu: sorun boş çikolata kutusu değil, metaforun kendisiydi. Orta yaşlı bir adamın ve küçük oğlunun kısa ziyareti bir çikolata ikramı olamazdı; yemek yiyecek zamanınız olmadığında dükkândan aldığınız yumurtalı ve tereli bir sandviç, karıştırılmış bir kâse mısır gevreği, meyve sepetinden kapılmış bir elma olabiliirdi. O kadar boş bir hayat kurmuştu ki, son on yılın olaylarının hikâyesini tam olarak ne doldururdu? Eğer Tucker'la Jackson her şeyin sonunda hayatlarını başka bir yerde yaşamaya karar verirlerse -şimdiye kadar, bunun tersi yönde çok küçük bir işaret göstermişlerdi- geri dönmeleri halinde onlarsız olabileceğinden, onları birkaç hafta içinde tamamen unutacağından emin olmalıydı. Yatılı misafirler için durumun böyle olması gerekirdi, değil mi?

Aşağı indiğinde etek giymiş ve biraz makyaj yapmıştı; Tucker ona baktı.

“Ah, hadi canım,” dedi.

Annie'nin umut ettiği bu değildi ama en azından bir tepkiydi. Hiç değilse fark etmişti.

“Ne?”

“Benim böyle gitmem gerek. Temiz bir tişörtüm olabilir ama galiba üstünde bir striptiz kulübünün adı yazıyor. Oranın müşterisi falan değilim. Birinden düşünceli bir hediye sadece. Ya sen, Jack? Temiz bir şeyin kaldı mı?”

“Biraz şeyi kirlilerin arasına attım,” dedi Annie. “Yatağının üstünde yeni bir Bir Şey Adam var.”

Pek çok kadın haftanın her bir gününde, özel bir duygusallığa kapılmadan, bu cümlelerin bir çeşidini söylüyordu muhtemelen. Ya da daha çok hissetme ihtimalleri çok yüksek olan duygu bir sevgi, kayıp ve özlem acısı değil de çok derin bir kendine acımaydı. Bu bir çeşit tutkuya benziyordu: bir çocuğun yatağına bir tişört koymak ruhun ağır ve acılı ölümünün göstergesi olacağından, kendini asacağı sahneye çıkmak istiyordu. O anda kendini asmak istemesinin nedeni, bunun yeniden doğuşun küçük pırıltıları gibi görünmesiydi.

“Örümcek. Örümcek Adam senin partine uyar mı?”

“Şık gitmesi gereken tek kişi benim,” dedi. “Sizler egzotik özel konuklarsınız.”

“Tişört giyiyoruz diye mi?” dedi Tucker.

“Ayrıca ABD’den geldiğiniz için. ‘1964’te Gooleness’ sergisini düşünmeye ilk başladığımızda, Amerikalı misafirler hiç beklemiyorduk.”

“O zaman döviz kuru kötüydü,” dedi Tucker. “Gör bak, bizimkiler izdiham yapacak.”

Annie, uygunsuz bir şiddet ve canlılıkla, saçma uzunlukta bir süre boyunca güldü ve Tucker ona baktı.

“Gergin misin?”

“Hayır.”

“Ah. Tamam.”

“Sadece gidişinizi düşünüyorum. Gitmenizi istemiyorum. Bu da yaptığın şakaya fazla gürültülü bir şekilde gülmeme yol açıyor. Nedense. Ne olur ne olmaz, bu evde yaptığın son şaka bu olabilir diye.”

Yaptığı açıklamadan hemen pişman oldu, ama yaptığı her şeyden daima pişman oluyordu zaten. Daha sonra, pişmanlık alev alıp yanarak kül olduktan sonra artık umurunda değildi. Bilmesi gerekirdi, diye düşündü. Onun bilmesini istiyordu. Birisine karşı bir şey hissetmişti ve bunu ona söylemişti.

“Anladım. Hem, gideceğimizi kim söyledi ki? Burayı sevdik, öyle değil mi Jacko?”

“Evet. Birazcık. Ama ben burada yaşamak falan istemem.”

“Ben burada yaşayabilirim,” dedi Tucker. “Anında burada yaşamaya başlayabilirim.”

“Gerçekten mi?” dedi Annie.

“Tabii. Denizi severim. Şeyi severim... gösteriş olmamasını.”

“Ah, gösterişçi bir yer değildir.”

“O kelimenin *anlamı* ne ki?” dedi Jackson.

“Onun anlamı, bu kasaba olmadığı bir şeymiş gibi davranmaz.”

“Bunu yapan kasabalar mı var? Neymiş gibi davranıyorlar?”

“Paris. Zürafa. Ne olursa.”

“Başka bir yermiş gibi davranan bir yere gitmek istiyorum. Eğlenceli görünüyor.”

Haklıydı. Eğlenceli görünüyordu. Kim hırs yoksunluğuyla gurur duyan, kendi sadeliğinden dik kafalı bir zevk alan bir yerde olmak istedi ki?

“Her neyse,” dedi Jackson. “Annemi görmem gerek, arkadaşlarımı da ve...”

Annie o an bile, bir mahkeme dizisi izliyormuş da Jackson kalın kafalı, zorluk çıkaran bir jüri üyesiymiş gibi, Tucker’dan karşısındakini susturmasını diledi. Ama o sadece kolunu oğlunun omzuna koydu ve ona endişelenmemesini söyledi; Annie hiçbir şeyin ciddi olmadığını, her şeyin komik olduğunu ve Noel’in neredeyse bitmiş olmasının önemli olmadığını göstermek için uygunsuz bir kakhaha daha attı. Şimdi gergindi.

Tucker, soğuk ve kaygılandırıcı şekilde boş müzeye girdiklerinde Annie adına endişelendi, ama sonradan hatırladı ki Annie ev sahibiydi ve ilk önce onun orada olması gerekiyordu. Kısa bir süre sonra insanlar görünmeye başladı; geç gitmek Gooleness’te moda bir seçenek değildi belli ki. Çok geçmeden salon kasaba meclisi üyeleriyle, Müze Dostları’yla ve köpekbalığı parçalarının gururlu sahipleriyle doldu; hepsi de ne kadar geç gidersen, sandviç ve patates cipsi seçeneğin o kadar azalır görüşünü benimsemiş görünüyordu.

Bir zamanlar Tucker, ismini söylediğinde insanların bir tür gereksiz heyecana kapılması yüzünden kendini tanıtamadığı için, partilere gitmekten nefret ederdi. Bu partide de aynı şey geçerli

gibi görünüyordu, sadece insanlar belli ki onun adını hiç duymadıkları için gereksiz bir heyecana kapılıyorlardı.

“Tucker Crowe mu?” dedi Terry Jackson, serginin yarısının sahibi olan meclis üyesi. “*Bildiğimiz Tucker Crowe mu?*”

Terry Jackson muhtemelen altmışlı yaşlarındaydı ve tuhaf bir gri perçemi vardı; Tucker, tuhaf gri perçem çevrelerinde adının herhangi bir geçerliliği olmasına şaşırırdı. Sonra Terry, Annie’ye gösterişli bir göz kırptı ve Annie de gözlerini devirip utanmış göründü; Tucker başka bir şeylerin döndüğünü anladı.

“Annie bu gece senin özel konuk olmanı istedi. Ama ben dedim ki, seni kim nereden bilsin. O zamanki büyük çıkışın neydi? Sadece dalga geçiyorum.” Tucker’ın sırtına neşeyle pat pat vurdu. “Ama gerçekten Amerika’dan geldin, değil mi?”

“Gerçekten öyle.”

“Peki o zaman,” dedi Terry teselli edici bir üslupla. “Gooleness’te pek Amerikalı ziyaretçimiz olmuyor. İlk gelen sen bile olabilirsin. Bu da bizim için yeterince özel. Gerisi önemli değil.”

“O gerçekten ünlü,” dedi Annie. “Yani, kim olduğunu bir bilsen.”

“Pekâlâ, hepimiz oturma odalarımızda ünlüyüz, değil mi? Ne içersin, Tucker? Ben kendime bir tane daha alacağım.”

“Yalnızca su, teşekkürler.”

“Hiç sanmıyorum,” dedi Terry. “Gooleness’in tek Amerikalı misafirine bir bardak su falan getirmiyorum. Kırmızı mı beyaz mı?”

“Ben aslında... Ben bıraktım,” dedi Tucker.

“İçmek için bundan daha iyi neden mi olur. Ne zaman keyifsiz olsam bana hep yarar.”

“O keyifsiz değil,” dedi Annie. “Tedavi görmüş bir alkolik.”

“Ah, burada normale dönersin.”

“Böyle iyiyim, teşekkürler.”

“İyi ya. Keyfine bak. İşte geldiler, gecenin gerçek yıldızları.”

Onlara kırklı yaşlarda, ceket ve kravattan gayet rahatsız görünen iki adam katıldı.

“Size iki Gooleness efsanesini tanıştırmama izin verin. Gav, Barnesy, bu Tucker Crowe, Amerika’dan. Ve bu da Jackson.”

“Merhaba,” dedi Jackson ve abartılı bir resmiyetle onun elini sıktılar.

“Bu ismi daha önce duydum,” dedi adamlardan biri.

“Jackson Browne adında bir şarkıcı var,” dedi Jackson. “Ayrıca Jackson diye bir yer var. Ben hiç gitmedim. Ama düşünecek olursanız, bu biraz tuhaf.”

“Hayır, senin adın değil, canım benim. Tucker Şey olan.”

“Sanmam,” dedi Tucker.

“Hayır, haklısın Barnesy,” dedi öbürü. “Yakınlarda lafı geçti.”

“Buraya rahat gelebildiniz mi?” dedi Annie.

“*Sen* onun hakkında konuşup duruyordun,” dedi Gav olması gereken adam, bir zafer edasıyla. “Tanıştığımız gece. Pub’ta.”

“Öyle mi?” dedi Annie.

“Ah, hep onun hakkında konuşuyor,” dedi Terry Jackson. “Onun kafasında, ünlü biri.”

“Country ve Western yapardın, değil mi?”

“Ben hiçbir zaman böyle bir şey söylemedim,” dedi Annie. “Son zamanlarda seni dinlediğimi söyledim. *Çıplak* yüzünden yanlışlıyorsam.”

“Hayır, senin en sevdiğin şarkıcı olduğunu söyledin,” dedi Barnesy. “Ama... göreceğim kişi bu mu demiştin? Amerika’da?”

“Hayır,” dedi Annie. “O başkasıydı.”

“Hayret bir şey!” dedi Barnesy. “Birden fazla Amerikalı tanıyor sun.”

Onlar gittikten sonra, Annie, “Kusura bakma,” dedi. “Birlikte olduğumuzu sanan insanlara toslayıp duracağız gibi görünüyor.”

“Başka bir Amerikalıyla görüşüğünü söyledin ona az önce.”

“Şey, yok öyle biri.”

“Ben de öyle düşünmüştüm.”

Tucker bir süredir, Annie’nin ona bazı yoğun duygular beslediğinin farkındaydı ve bundan çocukça bir keyif almaktan başka bir şey hissedemeyecek kadar yaşlıydı. Çekici bir kadındı, iyi bir arkadaştı, nazikti, ondan daha gençti. Yaklaşık on ya da on beş yıl önce, bagaj bandının üstünde dönen çantasının içindeki her bir şeyi teker teker saymaya ve ilişkilerinin bahtının kötü olduğunu, her

şeyi eline yüzüne bulaştırdığını, farklı kıtalarda yaşadıklarını vs. söylemeye kendini yükümlü hissederdi; ama onun, bu sözlerinin *sorumluluk alıcıya aittir* demek olduğunu anlayacak kadar dikkatini verdiğine neredeyse emindi. Ya sonra ne olacaktı? Seks yapip yapamayacağını bile bilmiyordu, ya da eğer bu yeterliliği yerli yerinde duruyorsa bunun onu öldürüp öldürmeyeceğini? Ve eğer seks onu öldürürse, o zaman burada, bu kasabada, Annie'nin yatağında ölmekten mutlu olacak mıydı? Jackson'ın mutlu olmayacağı kesindi. Peki, Jackson kendine bakabilecek hale gelene dek seks yapmamaya hazır mıydı? Şimdi altı yaşındaydı... On iki yıl mı gerekiyordu? On iki yıl içinde Tucker neredeyse yetmiş yaşında olacaktı ve bu da başka bir dolu soruya yol açacaktı. Mesela: Yetmiş yaşındayken onunla seks yapmayı kim isterdi? Hatta o zaman seks yapabilecek miydi bakalım?

Bu küçük tıbbi olayla ilgili en kötü şey, önüne geçilmez bir sel gibi her yanı sarmaya başlamış olan sorulardı. Hepsi, yetmiş yaşına geldiğinde birinin onunla seks yapmayı isteyip istemeyeceğiyle ilgili değildi; *Juliet*'ten sonra geçen boş yıllarla ve gelecek yıllarla -çoğul düşünmek hoşuna gidiyordu- ilgili gerçekten zorlu birkaç soru da vardı. Bu zorlu soruların yanıtı olmayacaktı ki bu da onları rahatsız edici biçimde retorik kılıyordu.

Eğer bir filmdeki bir karakter olsaydı, nazik bir kadınla tuhaf bir kasabada geçirdiği birkaç gün, bir şeylere olan inancını tazeler ve o da doğruca eve gidip harika bir albüm yapardı, ama böyle bir şey olmayacaktı: hep olduğu gibi, depo boştu. Ve işte o zaman, tam da sıkıntısına boyun eğmek üzereyken, Terry Jackson bir karaoke makinasının düğmesine basmış ve odayı Tucker'ın tanıdığı bir soul şarkıcısının sesi doldurdu -Major Lance miydi? Dobie Gray miydi?- ve Gav'la Barnesy müzenin halısı üstünde geriye doğru salto atmaya ve kafalarının üstünde dönmeye başladılar.

"Eminim sen de yapabilirsin bunu baba, değil mi?" dedi Jackson.

"Tabii," dedi Tucker.

Annie, müzenin şimdiye dek sahip olduğu en sadık dostla laflıyordu ama göz ucuyla yaşlı bir kadının, dört iş arkadaşının gü-

nübirlik gezilerinin fotoğrafları yanında resim çektiğini görebiliyordu. Annie izin istedi ve kendini tanıtmak üzere onun yanına gitti.

“Merhaba, müze müdürü Annie,” dedi yaşlı kadın. “Ben Kathleen. Kath.”

“Bu insanları tanıyor musunuz?”

“Şu benim,” dedi Kath. “Dişlerimin kötü olduğunu biliyordum da bu kadar kötü görüldüğünü bilmiyordum. Döküldüler zaten.”

Annie fotoğrafa baktı, sonra tekrar kadına döndü. Annie’nin tahminince şimdi yetmiş beş yaşında olmalıydı ama 1964’te de en az altmış yaşında gösteriyordu.

“Pek yaşlanmamışsınız,” dedi Annie. “Gerçekten.”

“Demek istediğinizi anlıyorum. O zaman da yaşlıyım, şimdi de yaşlıyım.”

“Hiç de değil.” dedi Annie. “Diğerleriyle görüşüyor musunuz?”

“Şu benim kız kardeşim. Vefat etti. Arkadaşlar da... Bir günlüğüne gelmişlerdi. Nottingham’dan galiba. Bir daha hiç görmedim onları.”

“Eğleniyor görünüyorsunuz.”

“Öyle galiba. Keşke biraz daha zamanımız olsaydı ama. Demek istediğimi anlıyorsunuzdur.”

Annie yerli yerinde bir mahcup ifadeye büründü.

“O istemişti. Elleri her tarafımdaydı. Onu uzak tutabilmek için bayağı uğraştım.”

“Eh,” dedi Annie, “yapmadığınız bir şey yüzünden hatalı olmazsınız. Sadece bir şeyler yaptığınızda başınız belaya girebilir.”

“Öyle galiba,” dedi Kath. “Şimdi ne oldu peki?”

“Ne demek istiyorsunuz?”

“Yani, yetmiş yedi yaşındayım ve başımı hiç belaya sokmadım. Ne oldu yani? Bana madalya mı taktılar? Siz müze müdürsünüz. Kraliçeye yazıp anlatın. Aksi halde hepsi boktan bir zaman kaybindan başka bir şey olmaz, ne dersiniz?”

“Hayır, öyle söylemeyin,” dedi Annie.

“Bundan başka ne söyleyebilirim ki?”

Annie ifadesizce gülümsedi.

“Bana bir dakika izin verir misiniz?” dedi.

Annie, Terry Jackson'ın Rolling Stones afişinin tipografisi üstüne ayaküstü bir konferans verir gibi görünen Ros'u bulmaya gitti ve ona Jackson'ı babasından uzaklaştırıp Twiglet'le* doldurmasını söyledi. Daha sonra Tucker'ı bir köşeye çekti; orada Terry Jackson'ın eski otobüs biletleri sergileniyor ve bunlar, umdukları kadar ilgi çekmiyordu.

“İyi misin?” dedi Tucker. “Her şey gayet yolunda görünüyor.”

“Tucker, merak ediyordum, bilmiyorum... bilmiyorum... ilgini çeker mi?”

“Ne?..”

“Ah. Affedersin. Ben.”

“Sen elbette ilgimi çekiyorsun. Bunun bir şarta bağlı olmasına gerek yok.”

“Teşekkür ederim. Ama cinsel anlamda demek istemiştım.”

Son birkaç gündür kontrol altında tutmayı becerebildiği kızına hali, kapatıldığı yerden fırlayıp geri döndü; kanın kulakları civarında hızla biriktiği açıkça belli oluyordu. Bir adamdan onunla yatmasını istediğinde, yüzünün başka bir şey yapmasına gerçekten ihtiyacı vardı. Sorma eyleminin kendisi, bu istediği sinir bozucu bir biçimde olasılık dışı kılınmış gibi geliyordu ona.

“Parti ne olacak?”

“Daha sonra demek istemiştım.”

“Dalga geçiyordum.”

“Ah. Anlıyorum. Her neyse, kendime dedim ki ben... konuyu açmalıyım dedim. Şimdi de söyledim. Dinlediğin için teşekkürler.”
Ve gitmek üzere döndü.

“Benim için zevkti. Bu arada, elbette isterim. Eğer bu sorunun cevabı olabilecekse.”

“Ah. Evet. Olur. İyi.”

“Önceki günkü küçük korkum olmasa, şimdiye kadar çoktan üstüne atlamıştım. Ve bu hâlâ canımı sıkıyor.”

“Aslına bakarsan... ben meseleye internetten baktım.”

Tucker güldü.

* Çubuk krakere benzeyen bir tür atıştırmalık. (ç.n.)

“İşte buna önsevişme deniyor, yaşlandığında – bir kadının sevinle yatmadan önce sağlık durumunu araştırmaya hazırlıklı olması. Hoşuma gitti. Seksi bir şey. İnternet ne diyor?”

Annie, Ros’un Jackson’ı onlara doğru getirdiğini gördü.

“Merdivenlerden çıkarken nefesin tıkanıyor mu?”

“Hayır.”

“O zaman iyisin demektir. Yani, şey, işi ben yaptığım sürece.”

Şimdi patlıcan rengine büründüğünü hissediyordu; mor-siyahımsı. Belki bu onun hoşuna gidiyordu.

“Ben hep böyle yaparım. Sorun olmaz!”

“Tamam. Peki. İyi o zaman. Sonra görüşürüz.”

Ve Annie, Gooleness’in harikallığına dair küçük hoş geldiniz konuşmasını yapmaya gitti.

Daha sonra sarhoş bir halde eve geldiğinde, bir tür sevişme öncesi keder hissetti. Kasvetli bir biçimde, kederlerinin genelde sevişme öncesi ortaya çıktığı dikkatini çekti. Hayatının çoğunun sevişme öncesi bir halde geçtiğine bakınca, nasıl olmasını ki? Ama bu çoğundan daha keskindi, çünkü sevişme çoğundan daha gerçek bir ihtimaldi. Bir sinir kriziyle başlamış, aniden özgüvenini kaybetmişti: Julie Beatty’nin resimlerini görmüştü ve Julie Beatty nefes kesecek kadar güzeldi. Tamam, Tucker onunla birlikteyken yirmi beş yaşında falandı ama Annie’nin yirmi beş yaşındayken onunla uzaktan yakından alakası yoktu; Natalie hâlâ güzeldi ve Annie’den yaşlıydı. Daha sonra Tucker’ın çıtayı şimdiye dek indirmiş olması gerektiği bilgisiyle kendini rahatlatmaya çalıştı, ama o kesinlikle alçak çıta olmak istemiyordu. Tucker, Jackson’ı yatırırken o çay yaptı ve içecek başka bir şey aradı; adam aşağı indiğinde Annie bir bardağa çok eski bir muz likörü dolduruyor ve ağlamamaya çalışıyordu. İşe ilk başladığında müze meselesini çok düşünmemişti aslında. Kesinlikle her şeye, hatta tek gecelik bir ilişkiye bile kapı açmıştı halbuki – baştan bitmiş bir mesele olduğunu bilse de.

“Dinle,” dedi Tucker, “düşünüyordum da,” ve Annie onun da aynı sonuca vardığına kanaat getirdi; yani evet, artık çıtasının Olimpik yükseklikte olmadığını ama henüz bu kadar da düşmedi-

ğini ve on yıl sonra falan ona döneceğini söylemek üzereydi. “Şunlara bir de kendim bakmalıyım.”

“Nelere?”

“Seksin beni öldürüp öldürmeyeceğine dair internette baktığın o şeylere.”

“Ah. Elbette. Hiç sorun değil.”

“Sadece... Küt diye düşüp ölecek olursam, kendini kötü hissedersin büyük ihtimalle.”

“Neredeyse kesin.”

“Sorumluluk hissedersin. Ölüm sonrası suçluluğu taşıyan kişinin ben olmasını tercih ederim.”

“Neden suçluluk hissedeceksin ki?”

“Ah, sen cbeveyn değilsin, değil mi? Neredeyse hissettiğim tek şey suçluluk.”

Annie baktığı internet sitesini buldu ve “İyileşme” başlıklı bölümü gösterdi.

“Buna güvenebilir miyim?” dedi Tucker.

“Ulusal Sağlık Hizmetleri (NHS) bu. Genellikle seni hastaneden uzak tutmaya çalışırlar. Hükümet parayı ödeyemez ve her halükarda hastaneler seni öldürür.”

“Tamam. Hey, baksana koca bir seks bölümü var. ‘Seks yapmak başka bir kalp krizi riski teşkil etmez.’ Artık hazırız demektir.”

“Ayrıca çoğu insanın, bir kalp krizinden yaklaşık dört hafta sonra içi rahat bir biçimde cinsel faaliyette bulunabildiğini söylüyor.”

“Ben çoğu insan değilim. Şu anda içim rahat.”

“Bir de şu bölüm var.”

Annie ekranda işaret etti ve Tucker da oradan okudu.

“Yüzde otuz ereksiyon bozukluğu ihtimali mi? İyiymiş.”

“Neden?”

“Çünkü eğer bir şey olmazsa kendini suçlaman gerekmez. Muhtemelen senin hatan olsa bile.”

“Hiçbir ereksiyon bozukluğu olmayacak,” dedi Annie, alaycı bir güvenle.

Kızarıyordu elbette ama odanın karanlığında ekrana bakıyorlardı ve Tucker bunu görmüyordu; bir an için -eliyle ağzını kapatarak ya da kendi hesabına bir espri yaparak- o anı bölmeyi geçirdi aklından ama bu güdüsüne direndi ve... eh, bir ortam oluştuğunu düşünüyordu. Daha önce bir ortam oluşturup oluşturmadığından emin değildi ve bunun bir adamla ereksiyon bozukluğuna ilişkin sağlık sorunlarını konuşurken oluşabileceği hiç aklına gelmezdi. İyi ki böyle olmuştu aslında. Kırk yılın büyük bir kısmında, bir şeyleri yapmamanın pişmanlığa engel olacağına gerçekten inanmıştı; ama bunun tam tersi geçerliydi elbette. Gençliği bitmişti, ama yine de hayatın içinde biraz hayat kalmış olabilirdi.

O zaman ilk kez öpüştüler ve NHS sitesi onlara ters ters baktı; o kadar uzun öpüştüler ki bilgisayar bekleme moduna geçti. Annie artık kızarmıyordu, ama utandırıcı bir şekilde duygusal hissediyordu ve ağlamaya başlamaktan korkuyordu; Tucker da kadının ona çok yatırım yaptığını ve seks konusunda fikrini değiştirdiğini düşündü. Eğer ona sorunun ne olduğunu sorsaydı, sergi günleri hep ağladığını söylerdi.

Yukarı çıktılar, birbirlerine sırtlarını dönüp giysilerini çıkardılar, soğuk yatağa girdiler ve birbirlerine dokunmaya başladılar.

“Haklıymışsın,” dedi Tucker.

“Şimdilik en azından,” dedi Annie. “Ama bir de sürdürülebilmesi meselesi var.”

“İnan bana, sürdürülebilmesini bundan daha fazla kolaylaştıramazsın.”

“Kusura bakma.”

“Sende... ben tedbirli gelmedim. Anlaşılabilir nedenlerden dolayı. Buralarda bir şeylerin var mı?”

“Ah,” dedi Annie. “Evet. Elbette. Ama hiç prezervatif yok. Bana bir dakika izin verir misin?”

Bu anı çoktan düşünmüştü; Kath’le ettiği sohbetten beri bunu düşünüyordu. Banyoya gitti, birkaç dakika orada kaldı, sonra onunla sevişmek için döndü. Her ne kadar vücudunun bazı bölümleri Tucker’ın kariyeri kadar bir süredir uykuda gibi hissettirse de, Annie onu öldürmedi.

Ertesi gün Jackson telefonda annesiyle konuşunca kederlendi ve Tucker eve dönüş için uçak biletlerini ayırttı. Dün gecedен sonra Tucker’la Annie aynı yatakta yattılar ama tekrar seks yapmadılar.

“Döneceğim,” dedi Tucker. “Burayı sevdim.”

“Kimse dönmez.”

Annie kasabayı mı yoksa yatağı mı kastettiğini bilmiyordu, ama her iki halde de bir karamsarlık içindeydi ve bunu istemiyordu.

“O zaman sen gelirsın.”

“Tatillerimin çoğunu kullandım.”

“Başka işler de var.”

“Farklı kariyerler konusundaki vaazını dinlemeyeceğim.”

“Peki. O zaman. Ben buraya hiç dönmüyorum, sen oraya hiç gelmiyorsun... En azından bir gelecek söz konusuymuş gibi yapabileceğimiz bir yer bulmak zor.”

“Tek gecelik bir ilişkiden sonra genellikle böyle mi yaparsın?” dedi Annie. “Bir gelecek varmış gibi mi?” Ne yapsa, sesindeki tonu değiştiremiyormuş gibi görünüyordu. Onu iğnelemek ve alaycı olmak istemiyordu; umut etmenin bir yolunu bulmak istiyordu ama sadece tek bir dil konuşabilir gibiydi. Tipik boktan İngilizlik, diye düşündü.

“Seni duymamış gibi yapacağım,” dedi Tucker.

Annie kollarını ona doladı. “Seni özleyeceğim. Jackson’ı da.” İşte. Pek önemli değildi ve kesinlikle yas ve panik içermiyordu; ama en azından Tucker’ın ondaki bariz sevgiyi görmesini diledi.

“E-posta gönderirsin ama değil mi? Sık sık?”

“Ah, anlatacak hiçbir şeyim yok.”

“Sen yaz, sıkıldığımda söylerim.”

“Ah, Tanrım,” dedi. “Şimdi de bir şey yazmaya korkacağım.”

“Yüce Tanrım,” dedi Tucker. “İşleri hiç de kolaylaştırmıyorsun.”

“Hayır,” dedi Annie. “Çünkü kolay değil.”

Başka bir şey söylemeye çalışıyordu; birinin ne hissettiğini tatminkâr bir biçimde ifade etme yetersizliğinin, bizlerin ebedi trajedilerinden biri olduğunu söylemeye çalışıyordu. Fazla bir şey

olmayacaktı ve fazla işe yarayan bir şey olmayacaktı ama içindeki ağırlığı ve üzüntüyü yansıtan bir şey olacaktı. Bunun yerine, onu bir zavallı olarak hor görmüştü. Duygularının kayalıklarında parmaklarını geçirecek bir yer arıyor ama tırnaklarının arasındaki kum taneleri ile kalakalıyor gibiydi. Tucker yatağın içinde dik oturdu ve ona baktı.

“Duncan’la işleri düzeltmelisin,” dedi. “Seni tekrar kabul edecektir. Özellikle de şimdi. Onun için en azından dokuz yıllık malzeme var sende.”

“Neden? Bu benim ne işime yarayacak?”

“Hiçbir işine yaramayacak,” dedi Tucker. “Mesele de bu olabilir.”

Annie son kez toparlamaya çalıştı.

“Kusura bakma. Ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Biliyorum... biliyorum ki aşk dönüştürücü olmalı.” Şimdi dilinin iyice yaydığı bir kelime kullanmıştı. “Ben de böyle görmeye çalışıyorum. İşte. Bum. Ben dönüştüm ve bunun ne şekilde olduğu önemli değil. Gidebilirsin ya da kalabilirsin, yine de olacak bu. Bu yüzden seni bir metafor ya da onun gibi bir şey olarak görmeye çalışıyorum. Ama işe yaramıyor. Korkunç derecede rahatsız edici bir gerçek var ki o da sen buralarda olmayınca her şeyin eskisi gibi olacağı. Başka türlü yapamam. Ve kitapların tüm bunlar konusunda pek işe yaramadığını da söylemeliyim. Çünkü aşk konusunda ne zaman bir şey okusan, biri ne zaman onu tanımlamaya kalksa, hep ya bir durum ya da soyut bir isim oluyor ve ben de onu böyle düşünmeye çalışıyorum. Ama aslında aşk... Şey, o sadece sen. Ve sen gidince, o da gitmiş olacak. Soyut hiçbir tarafı yok.”

“Baba.”

Annie şaşırmıştı ama Tucker bunun kim olduğunu hemen anlamış görünüyordu. Jackson terli ve kötü kokarak yatağın yanında dikiliyordu.

“Ne oldu, evlat?”

“Yatağıma kustum.”

“Tamam.”

“Twiglet’leri sevmiyorum artık.”

“Belki onları biraz fazla kaçırdın. Seni temizleyelim. Fazla çarşafın var mı Annie?”

Onu yıkayıp çarşafalarını değiştirirken, Annie kendini talihsiz, ve doğuştan bahtsız hissetmemeye çalıştı. Talihsiz hissetmenin onun varsayılan ayarı olduğunu fark etti ama yine de mevcut çıkmazlarına farklı yorumlar getirilebileceğini de biliyordu. Mesela: eğer gelip birkaç gün kalan bir Amerikalıya âşık olmayı seçerseniz -küçük bir oğlu ve Amerika'da bir evi olan bir Amerikalıya- sizi terk edişinde ne kadar bir bahtsızlık söz konusudur? Ya da daha zeki biri bunun olacağını görebilir mi? Ya da olaya bakmanın bir başka yolu: tuhaf bir internet sitesine, yirmi yıldan fazla bir süredir münzevi bir yaşam sürmeyi seçen bir müzisyenin albümüyle ilgili bir tanıtım yazarsınız. Söz konusu müzisyen tanıtımı okur, bağlantıya geçer, kalmaya gelir. Çok çekici biridir ve o da sizi çekici bulmuş görünmektedir ve siz de onunla yatarsınız. Şimdiye kadar bir talihsizlik var mı? Ya da daha iyimser bir mizaca sahip biri, son birkaç haftanın on yedi ayrı mucizeyi falan barındırdığı sonucuna varabilir mi? Evet, olabilir. Annie'nin bu kadar iyimser bir mizacı yoktu ama. Yaşayan en talihsiz kadın olduğu fikrine yapışıp kalıyordu.

Önceki gece, bir hamile kalma girişimi olarak, içine gebeliği önleyici bir şeyler yerleştirmiş gibi yapmayı nasıl becerebilmişti? Onun yaşında, adamın yaşında, bu sağlık durumunda ne kadar şansı olabilirdi? Belki de hiçbir çelişki yoktu. Âdet gördüğü zaman gelecek hayal kırıklığını şimdiden hissedebiliyordu ve belki de mesele buydu: ne olursa olsun başarısızlığa uğrayacağı için onu daha mutlu etmeye çalışacak bir şey yapmaya çalışmanın hiçbir anlamı olmadığına dair nihai, inkâr edilemez kanıt.

“Sizin yatağınıza gelebilir miyim?” dedi Jackson.

“Elbette,” dedi Tucker.

“Sadece sen olsan olur mu?”

“Elbette.”

Tucker, Annie'ye bakıp omuz silkti.

“Teşekkürler,” dedi. Sonraki birkaç hafta bu bir tek kelime, muhtemelen gerektirdiğinden çok daha fazla analize tabi olacaktı.

“Anneme yolculukla ilgili ne anlatmalıyım?” dedi Jackson, uçağın havalanmasını beklerlerken.

“Ne istiyorsan onu söyle.”

“Hastalandığını biliyor, değil mi?”

“Galiba.”

“Ve ölmediğini de biliyor?”

“Evet.”

“Güzel. Peki, Gooleness nasıl yazılır?”

Tucker ona söyledi.

“Çok komik,” dedi Jackson. “Annemi yıllardır görmedim sanki. Ama yaptığımız şeyleri düşününce... Çok fazla zaman geçmedi, değil mi?”

“Anlamadım.”

“Sorun değil.”

“Belki eve dönüşte çok fazla *Sünger Bob* izlersen daha fazla görünür.”

Tucker, babalığın getirdiği müsamahayla, önemli bir saptama mı yoksa zaman ve olaylar arasındaki ilişkiye dair karmaşık bir fikir mi dinlediğine karar veremedi. Ama Jackson bir şeye parmak basmıştı. Nedense, yeterli şey yaşanmamıştı. Şu geçen birkaç günde, kalp krizi geçirmiş, çocuklarının hepsiyle ve eski karılarının ikisiyle konuşmuş, yeni bir kasabaya gidip yeni bir kadınla yatmış, müziğiyle ilgili çok farklı düşünmesine yol açan bir adamla biraz zaman geçirmiş ve bunların hiçbirisi hiçbir şeyi değiştirmemişti. Ne öğrenmiş ne de büyümüştü.

Bir şeyleri ıskalıyor olmalıydı. Eski günlerde olsa, bu yolcuktan birkaç şarkı çıkarırdı belki: mesela, ölümün kıyısından dönmeye dair güzel bir şarkı sözü. Ve Annie... onu, hissetmesine ve iyileşmesine yardım eden güzel ve kurtarıcı bir kıza dönüştürebilirdi. Gerekirse götürmesine ve diz çökmesine de. Ona yemek yapmıştı kesinlikle. O olmasa kaskatı kalırdı belki. Ama yazmazsa, elinde başka ne kalırdı ki?

Otobiyografik şarkılarla ilgili gerçeğin, şimdiki zamanı bir şekilde geçmişe dönüştürmek olduğunu fark etti: bir duyguyu, bir arkadaş ya da bir kadını alıp, onu olduğu halinden bitmiş bir şeye dönüştürüyordunuz, böylece onunla ilgili kati olabiliyordunuz. Onu cam bir kutuya koyup anlamını kaybedene kadar ona bakıyordunuz ve onun hakkında düşünüyordunuz; Tucker bunu nere-

deyse tanıştığı, evlendiği ya da babası olduğu herkese yapmıştı. Hayatla ilgili gerçek, siz ölene kadar onun bitmediğiydi ve o zaman bile aranızda bir yığın çözümlenmemiş hikâye bırakıyordunuz. Şarkı yazmayı bıraktıktan uzun bir sonra bile zihinsel alışkanlıklarını bir şekilde muhafaza etmeyi başarmıştı ve belki bunlardan vazgeçmenin zamanı gelmişti.

“Şey,” dedi Malcolm, sonra sustu ve Annie’nin tek yapabildiği gülmemeye çalışmaktı. On beş dakika boyunca küfredmeden (kısaltmasını kullanmaktansa Fake Tucker demeyi akıl edebilmişti) çabuk çabuk, akıcı bir şekilde konuşmuştu ve Malcolm onları artık ne kadar sessizliğe mahkûm ederse etsin bölmeyecekti. Onun sırasıydı.

“Peki, onun CD’leri hâlâ satılıyor mu?”

“Dedim ya Malcolm, sonuncusu sadece birkaç hafta piyasada kaldı. Biz de hemen hemen böyle tanıştık zaten.”

“Ah. Evet. Affedersin. Almaya değer mi?”

“Hayır. Az önce bunu da anlattım Malcolm. En iyi albümü bu değil. Her neyse, Tucker’ın müziğini dinlemenin bize pek faydası dokunacağını sanmıyorum.”

“Göreceğiz. Şaşırabilirsin.”

“Daha önce de buna benzer bir durum olmuştu, değil mi?”

Malcolm kırılmış gibiydi, Annie onun için üzüldü. Kabalık etmesine gerek yoktu. Aslında ondan bayağı hoşlanıyordu; on beş dakikalık cakası, onunla olan bütün acılı ilişkisini mazur göstermişti. Aylardır buraya gelip, ondan gayet net bir biçimde istediği halde Duncan’ın süt almayı becerememesini anlatıyor ve küçücük bir duygu kıvılcımı bulma çabasıyla iç dünyasının küllerini karıştırıp duruyorlardı. Bu sabah ona münzevilerden ve kalp krizlerinden ve yıkılmış evliliklerden ve tek gecelik ilişkilerden ve hamile kalmak için yapılan ikiyezlü girişimlerden bahsetti ve onun, uzun bir süredir böyle bir öykü beklermiş gibi davranmaya çalışmaktan güm diye patlayabileceğini düşündü.

“Sana başka birkaç soru daha sorabilir miyim? Sadece doğru anlamış mıyım görelim diye.”

“Elbette.”

“Bu adam senin banyoda ne yaptığını sanıyordu?”

“İçime gebeliği önleyici bir araç taktığımı.”

Malcolm not aldı -Annie’nin oturduğu yerden, GEB.ÖN. ARAÇ TAKTI gibi görünüyordu- ve dikkatle altını çizdi.

“Anlıyorum. Ve... Son ilişkisi ne zaman bitmiş?”

“Birkaç hafta önce.”

“Ve o da en küçük çocuğunun annesi?”

“Evet.”

“Adı ne tam olarak?”

“Bunu gerçekten bilmen gerekiyor mu?”

“Onun adını söylemek seni rahatsız ediyordur belki?”

“Hiç etmiyor. Cat.”

“Bu bir şeyin kısaltması mı?”

“Malcolm!”

“Özür dilerim. Haklısın. Çok oldu. Nereden başlasam diye düşünüyorum. Nereden başlamak istersin? Nasıl hissediyorsun?”

“Çoğunlukla yoksun. Birazcık keyifli. Sen nasıl hissediyorsun?” Bunu sormaması gerektiğini biliyordu, ama Malcolm’ın son yirmi dakika içinde büyük travma atlattığının farkındaydı.

“Endişeli.”

“Gerçekten mi?”

“Yargılamak bana düşmez. Sen de bilirsin. Aslında, bu son söylediğimi unut. Kayıttan çıkar. Endişeli kısmını da.”

“Neden?”

“Çünkü sana bir soru sormak istiyorum ve bununla peşin hükümlü olduğumu düşünmeni istemiyorum.”

“Hafızamı tamamen temizledim.”

“Sadece bu adamın ilişkisinin bitmesinde senin oynamış olabileceğin rol konusunda endişeliyim. Ayrıca dünyaya babasız bir çocuk getirmen konusunda.”

“‘Endişe’ kısmını sildik sanıyordum.”

“Ah. Evet. Her neyse. Bu konuda ne hissediyorsun?”

“Malcolm, bu çok ümitsiz.”

“Ne dedim şimdi?”

“İşin ahlâki boyutuna gerçekten kafamı takmıyorum.”

“Bunu görebiliyorum.”

“O zaman sadece kafamı taktıklarımı konuşamaz mıyız?”

“Öyle olsun. Neye kafanı takıyorsun?”

“Her şeyi bırakıp Amerika’ya taşınmak istiyorum. Yarın. Evi satayım ve gideyim diyorum.”

“Senden bunu istedi mi?”

“Hayır.”

“Peki o zaman. Sanırım kötü bir işi nasıl toparlarız diye konuşsak daha iyi ederiz.”

“‘Kötü bir işi toparlamak’ mı?”

“Benim örümcek kafalı ya da ne dersen işte, ondan olduğumu düşündüğünü biliyorum. Ama bu duruma nasıl *iyi* diyebiliriz bilmiyorum. Mutsuzsun ve evlenmemiş bir anne olma ihtimalin var ve... Her neyse. Şimdi de ütöpik bir ülkeye gitsem mi acaba diye düşünüyorsun.”

“Orası da tam olarak neresi peki?”

“Amerika. Yani, Amerikalılar için ütöpik bir ülke değil. Ama senin için öyle.”

“Neden?”

“Çünkü sen burada yaşıyorsun.”

“Hepsi bu değil mi? O zaman aslında hiçbir değişiklik ihtimali yok burada, değil mi?”

“Elbette var. Sen de o yüzden buradasın.”

“Pek değil.”

“Son zamanlardaki ev fiyatlarıyla olmaz zaten. Bilmiyorum sen seninki için ne kadar ödüyorsun, ama şu anki ortamda ödediğini geri alman mümkün değil. Kiralıklar bile iyi gitmiyor. Önümüzdeki yaz için evini kiraya vermek isteyen bir arkadaşım var. Bu zamana kadar hiç sıkıntı olmamıştı.”

Annie, ilk seanstan beri kasabanın Malcolm’ın ağzından konuştuğunu biliyordu, ama şimdi yaşadığı ülkenin sesini duyuyordu: öğretmenleri ve ebeveynleri ve öğretmen meslektaşları ve arkadaşları. İngiltere böyle konuşuyordu ve artık onu dinleyecek hali kalmamıştı.

Ayağa kalktı, Malcolm’a doğru yürüdü, başının üstünden onu öptü.

“Teşekkür ederim,” dedi. “Çok daha iyiyim şimdi.” Ve gitti.

Konu: "So Where Was I?"

Duncan

Üye

Mesaj: 1019

Beyler,

İşte. Dinledim. Aslında birkaç gün dinledim ama *Çıplak* bozgundan sonra (mea culpa mea culpa mea maxima culpa*), kendimi ona adamadan önce birkaç gün dinlenmeye bıraktım. Ama ertelemenin âlemi yok. Bunun benzer bir sanatçı musibeti olduğuna karar vermek için başka bir eleştirmenden alıntı yapmaya, başka bir zaman ve yerde yazmaya gerek yok: "BU BOKTAN ŞEY DE NE?" Öğleden sonra güneşinde kitap okumanın zevklerine dair bir şarkımız var. Evde yetiştirilmiş yeşil fasulyeye dair bir şarkımız var. Don Williams'ın "kласiği" "You're My Best Friend"ın bir "cover"ı var. Büyük bir trajedimiz var.

Re: "So Where Was I?"

BetterthanBob

Üye

Mesaj: 789

Şükürler olsun. Çıldıracağımı sandım. İşten eve döndüm, albümü indirdim, iPod'uma aktardım ve bütün gece kendimi çalışma odama kapattım – bizim Patron hanıma da saat ondan önce içeri girmemesini söyledim. 8.45 gibi çıktım odadan! Daha fazla dayanamazdım! Bağıra çağıra kendimi pub'a attım! Bütün geceyi daha hayal kırıcı bir "dönüş" hatırlamaya çalışarak geçirdim: bulamadım. Onu bir daha gönül rızasıyla çalmam mümkün değil. Ah Tucker, Nerdesin Be Bira-der?

* Hatamı kabul ediyorum, hatamı kabul ediyorum, hatamı fazlasıyla kabul ediyorum. (ç.n.)

Re: "So Where Was I?"

Julietlover

Üye

Mesaj: 881

Bu albümün adını *Mutluluk Zehirdir* koymak lazımmiş. Tucker Crowe'un iç huzurunu bulmuş olmasını sallayan kim? "Ne istediğin konusunda dikkatli olmak"tan bahsediyor. Yeni Tucker Crowe albümünün, sadece yirmi yılının her günü gibi olduğunu düşündüm ve şimdi bir münzevi olarak kalmış olmasını diliyorum. Amerika'daki önemli bütün müzik şirketlerinin geri çevirdiğini duydum. Sizce kendisini ve herkesi hayal kırıklığına uğratmasını umursuyor mudur? Bana öyle gelmiyor. Tekrar aptal durumuna düşmeyin. Tucker Crowe'u SİLİN.

Re: "So Where Was I?"

MrMozza7

Çaylak

Mesaj: 2

Hahahahahahahahaha. Abartıldığını söylemiştim size. Şimdi gidip "MORRISSEY"ın söylediği her şarkıyı dinleyin sizi kuklalar.

Re: "So Where Was I?"

Uptown Girl

Yeni Üye

Mesaj: 1

Selam herkese! İlk kez yazanım, ya da internette ne deniyorsa işte! Kocam ve ben kısa süre önce Tucker Crowe'un *So Where Was I* albümüne rastladık ve kessinlikle bayıldık! *Juliet* diye başka bir tane daha bulduk ama bizim zevkimize göre fazla kasavetli! Hoşumuza gidebilecek, önerebileceğiniz onun başka albümü var mı?

Re: "So Where Was I?"

BetterthanBob

Üye

Mesaj: 790

Yüce Tanrım.

Teşekkürler

Tony Lacey'e, Geoff Kloske'ye, Joann Prior'a, Tom Weldon'a, Helen Fraser'a, Caroline Dawnay'e, Greil Marcus'a, Eli Horowitz'e ve D.V. De Vincentis'e teşekkürler. Helen Bones'la Sarah Geismar'a çok özel teşekkürler; onlar olmadan bu kitap gerçekten yazılamazdı.

NICK HORNBY

Türkçesi: Tülin Er

Duncan ile Annie, yerleştikleri küçük sahil kasabasında hem hayatlarını hem de 15 yıllık monotonlaşmış ilişkilerini sürdürmeye çalışmaktadır. Duncan'ın tek özel uğraşı, yirmi yıl önce yaptığı *Juliet* albümünden sonra hiçbir şekilde ortalarda görünmeyen, hakkında türlü efsaneler yaratılan, münzevi müzisyen Tucker Crowe'dur. Annie ilişkilerini, Duncan ile yaşadığı yılları ve onun anlamsız takıntılarını sorguladığı günlerde sürpriz bir biçimde Tucker ile tanışma şansı yakalar.

Bütün ilişkilerini eline yüzüne bulaştırmış eski bir müzisyen kendine yeni bir şans ararsa ne olur? Peki kilometrelerce uzaktaki huzursuz, çocuksuz bir kadın bir değişiklik ararsa? *Juliet Çıplak*, müzik, aşk, yalnızlık ve başkalarına bağımlı yaşamak üzerine çok güçlü, eğlenceli ve akıcı bir roman. Nick Hornby'nin o çok sevilen kaleminden!

ISBN 978-975-570-483-8